

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ДАН БРАУН

ШЕСТОТО КЛЕЙМО

ДРЕВНО ТАЙНО БРАТСТВО ВЪЗКРЪСВА ОТ ЗАБРАВАТА С УЖАСЯВАЩА МОЩ!

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ДАН БРАУН ШЕСТОТО КЛЕЙМО

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

Древно тайно братство възкръсва от забравата с ужасяваща мощ!
Борбата между наука и религия се превръща във война!

Вендета

Най-могъщата секретна организация — илюминати — съществувала на Земята, изплува от мрака, за да изпълни заключителната фаза от легендарната си вендета срещу най-омразния си враг — Католическата църква.

Тайнствен символ жигосан върху гърдите на убит физик, дава знак за появата на демонична сила, която жадува реванш.

Ново оръжие с опустошителна мощ е заложено в самото сърце на Ватикана. Специалистът по древни символи Робърт Лангдън предприема крайно рискован воаяж през тайни крипто и опасни катакомби, за да открие четиривековен път от древни символи, който го отвежда към забравено илюминатско скривалище, където го очаква една мрачна истина.

„Интригуващ, находчив и изключително напрегнат роман.“

Матю Райли

На Блайт.

Дължа благодарност на Емили Бестлър, Джейсън Кауфман, Бен Каплан и всички от „Покет Букс“ за това, че повярваха в този проект.

На моя приятел и агент Джейк Елуъл за неговия ентузиазъм и неуморни усилия.

На легендарния Джордж Уайзър за това, че ме убеди да пиша романи.

На моя скъп приятел Ърв Ситлър за това, че улесни аудиенцията ми при папата, въведе ме в части на Ватикана, които виждат малцина, и направи престоя ми в Рим незабравим.

На един от най-находчивите и талантиливи художници, Джон Лангдън, който блестящо отговори на моето предизвикателство и създаде амбиграмите за този роман.

На Стан Плантайн, главен библиотекар в библиотеката на Университета на Охайо, за това, че беше мой основен източник на информация по безброй въпроси.

На Силвия Кавачини за великолепната обиколка на тайния Passetto.

ФАКТ

Най-голямата научноизследователска лаборатория на света — швейцарският Conseil europeen pour la recherche nucleaire (ЦЕРН) — неотдавна успя да получи първите частици антиматерия. Антиматерията се различава от физическата материя само по това, че е изградена от частици, чиито електрически заряди са *противоположни* на зарядите на нормалната материя.

Антиматерията е най-мощният известен енергиен източник. Тя освобождава енергия със стопроцентова ефикасност (ефикасността на ядрения синтез е 1.5%). Антиматерията не замърсява околната среда, не отделя радиация и само една капчица може да осигури енергия на Ню Йорк за цял ден.

Но има една уловка...

Антиматерията е изключително нестабилна. Тя се възпламенява при контакт с абсолютно всичко... дори с въздух. Един грам антиматерия съдържа енергията на двадесеткилотонна ядрена бомба — като бомбата, хвърлена над Хирошима.

Доскоро антиматерия се създаваше в съвсем малки количества (по няколко атома). Но ЦЕРН направи пробив със своя нов антипротонен децелератор — съвършено устройство, което обещава да произвежда много по-големи количества антиматерия.

Очертава се един въпрос: дали това изключително летливо вещество ще спаси света, или ще се използва за създаване на още по-смъртоносно оръжие?

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Описанията на произведения на изкуството, тунели и сгради в Рим са реални (както и точните им местонахождения). Те все още могат да се видят.

Братството на илюминатите също е истинско.

ПРОЛОГ

Физикът Леонардо Ветра усети мирис на горяща плът, разбра, че е неговата, и ужасено се вторачи в надвесилата се над него тъмна фигура.

— Какво искате?

— *La chiave* — отговори му дрезгавият глас. — Паролата.

— Но... аз не...

Мъчителят още по-силно натисна нажежения до бяло предмет към гърдите на Ветра. Плътта му зацвъртя. Ученият извика от болка.

— *Няма* парола! — усещаше, че изпада в несвяст.

Другият гневно го погледна.

— Не аверо рауга. Тъкмо от това се боях.

Ветра се мъчеше да остане в съзнание, ала мракът го обгръщаше. Единствената му утеха беше, че мъчителят му няма да получи онова, за което е дошъл. След миг обаче фигурата извади нож и го доближи до лицето на Ветра. Острието увисна във въздуха. Внимателно. Хирургически.

— За Бога! — изкрещя Ветра. Но вече бе късно.

ГЛАВА 1

Високо по стъпалата на пирамидата в Гиза една млада жена се засмя и извика надолу:

— Побързай, Робърт! Знаех си, че трябва да се омъжа за някой по-млад! — Усмивката ѝ беше вълшебна.

Той се мъчеше да не изостава, ала краката му се бяха вкаменили.

— Почакай. Моля те...

Докато се изкачваше, зрението му се замъгли. Ушите му пищяха. „Трябва да я настигна!“ Но когато отново погледна нагоре, жената бе изчезнала. На нейно място стоеше старец с гнили зъби. Старецът се втренчи в него и сви устни в самотна гримаса. После нададе мъчителен вик, който отекна в пустинята.

Робърт Лангдън се събуди от кошмара си. Телефонът до леглото му звънеше. Замаян, той вдигна слушалката.

— Ало?

— Търся Робърт Лангдън — разнесе се мъжки глас.

Лангдън седна и се опита да проясни мислите си.

— Да, аз съм... — Той присви очи, за да види дигиталния си часовник. 05:18.

— Веднага трябва да се срещнем.

— Кой се обажда?

— Казвам се Максимилиан Кьолер. Занимавам се с ядрена физика.

— С какво? — Лангдън едва фокусираше погледа си. — Сигурен ли сте, че разговаряте с когото трябва?

— Вие сте професор по религиозна иконография в Харвардския университет. Написали сте три книги по символика и...

— Знаете ли колко е часът?

— Извинете ме. Трябва да ви покажа нещо. Не мога да го обсъждам по телефона.

От устните на Лангдън се изтръгна стон. Това вече се беше случвало. Един от недостатъците на това да пишеш книги по

религиозна символика бяха религиозните манияци, които искаха от него да потвърди последния им знак от Господа. Предишния месец една стриптийзъорка от Оклахома му бе обещала най-страхотния секс през живота му, ако вземе самолета и отиде при нея, за да удостовери автентичността на разпятието, което магически се появило на чаршафа ѝ. Беше го нарекъл „савана от Тълса“^[1].

— Откъде взехте номера ми? — Въпреки ранния час Лангдън се опитваше да се държи учтиво.

— От интернет. От сайта на книгата ви.

Лангдън се намръщи. Бе убеден, че в сайта на книгата му не е посочен домашният му телефонен номер. Този Кьолер очевидно лъжеше.

— Трябва да се срещнем — настоя Кьолер. — Ще ви платя добре.

Сега вече Лангдън наистина се ядоса.

— Съжалявам, наистина не...

— Ако тръгнете веднага, ще стигнете тук към...

— Никъде няма да ходя! Сега е пет сутринта! — Той затръшна слушалката и се стовари на леглото. Затвори очи и се опита отново да заспи. Безполезно. Сънят се беше отпечатал в ума му. Лангдън неохотно си облече халата и слезе на долния етаж.

* * *

Робърт Лангдън влезе бос в кухнята на пустия си викториански дом в Масачузетс и си приготви ритуалното си средство против безсъние — чаша димящо нестле куик.

Светлината на априлската луна струеше през еркерните прозорци и играеше по ориенталските килими. Колегите на Лангдън често се шегуваха, че къщата повече прилича на етнографски музей, отколкото на дом. Лавиците бяха отрупани с религиозни предмети от целия свят — екуаба от Гана, златен кръст от Испания, цикладски идол от егейските острови, дори един рядък тъкан бокус от Борнео, воински символ на вечната младост.

Когато седна на индийската пиринчена ракла и с наслада отпи от топлия шоколад, Лангдън зърна отражението си в прозореца. Образът

беше изкривен и блед... като призрак. „Остаряващ призрак“ — помисли си той, което жестоко му напомни, че младежкият му дух живее в смъртно тяло.

Макар да не бе особено красив в класическия смисъл, четиридесет и пет годишният Лангдън притежаваше „привлекателността на учения“, както го наричаха неговите колежки — сиви кичури в гъстата кестенява коса, проникателни сини очи, поразително дълбок глас и въздействаща безгрижна усмивка на студент спортист. Навремето член на гимназиалния и колежанския отбор по водна топка, високият метър и осемдесет и два Лангдън все още имаше тяло на плувец, което ежедневно поддържаше с петдесет дължини в университетския басейн.

Приятелите му винаги го бяха смятали за загадка — човек, живеещ извън времето. През почивните дни често го виждаха по дънки на двора да обсъжда компютърна графика или религиозна история със студенти, друг път четеше лекции на откриване на музейни изложби, облечен в официален костюм от туид, и често попадеше на страниците на списанията за изкуство.

Макар и строг преподавател, Лангдън пръв бе прегърнал идеята за „изгубеното изкуство на чистото забавление“, както сам го наричаше. Той се наслаждаваше на игрите със заразен фанатизъм, който му спечели братския прием на неговите студенти. Прякорът му в кампуса — „Делфина“ — идваше и от непринудения му характер, и от легендарната му способност да надиграе целия противников отбор в мач по водна топка.

Докато погледът му разсеяно блуждаеше в мрака, тишината на дома му отново беше нарушена, този път от звъна на факсмашината. Прекалено уморен, за да се ядоса, Лангдън се усмихна криво.

„Божии хора — помисли си той. — От две хиляди години чакат своя месия и все още са адски упорити.“

Отнесе празната чаша в кухнята и бавно се запъти към облицования с дъбова ламперия кабинет. Полученият факс лежеше в гнездото на машината. Лангдън въздъхна, взе листа и го погледна.

И моментално му се догади.

Образът на листа представляваше човешки труп. Тялото беше голо и главата му бе извита на сто и осемдесет градуса. На гърдите на

жертвата имаше ужасно изгаряне. Нещастникът беше жигосан... с една-единствена дума.

Лангдън я знаеше. Отлично. Той смаяно се втренчи в сложния готически шрифт.

Yuminati

— И... люминати — заекна ученият. Сърцето му биеше бясно. „Невъзможно...“

Бавно, сякаш се боеше от онова, което щеше да види, Лангдън завъртя факса на сто и осемдесет градуса. И погледна обърнатата наопаки дума.

Дъхът му секна. Все едно го беше блъснал камион. Не вярваше на очите си. Той отново завъртя листа, прочете надписа в правилната посока, после пак наопаки.

— Илюминати — прошепна Лангдън.

Зашеметен, професорът се строполи на един стол. След малко погледът му попадна върху мигащата червена лампичка на факсмашината. Човекът, който му беше пратил този факс, все още бе на линията... и чакаше да разговарят.

Лангдън дълго се взира в мигащата светлина. После с трепереща ръка вдигна слушалката.

---

[1] Град в Оклахома. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

— Сега успях ли да привлека вниманието ви? — попита мъжът.

— Да, господине, определено. Ще ми обясните ли за какво става дума?

— Първия път се опитах да го направя. — Гласът звучеше сковано, механично. — Аз съм физик. Ръководя научноизследователска лаборатория. Имаме убийство. Сам видяхте трупа.

— Как ме открихте? — Лангдън все още не можеше да се съсредоточи. Мислите му постоянно се връщаха към факса.

— Вече ви казах. По интернет. От сайта на книга ви „Изкуството на илюминатите“.

Лангдън се опита да се съсредоточи. Книгата му бе почти неизвестна в общите литературни кръгове, но беше направила впечатление в Мрежата. Въпреки това Кьолер го лъжеше.

— Телефонът ми не е посочен на интернет страницата — възрази професорът. — Сигурен съм.

— В лабораторията имам хора, които са майстори да намират информация в Мрежата.

Лангдън продължаваше да е скептичен.

— Като че ли във вашата лаборатория знаете много за Мрежата.

— Естествено — отвърна мъжът. — Ние я създадохме.

Нещо в гласа му подсказваше, че не се шегува.

— Трябва да се срещнем — за кой ли път каза Кьолер. — Въпросът не е за телефон. Лабораторията ми е само на един час полет от Бостън.

Лангдън стоеше в слабо осветения си кабинет и гледаше факса в ръката си. Образът навярно представляваше епиграфската^[1] находка на века; десет години от проучванията му, потвърдени с един-единствен символ.

— Спешно е — настоя физикът.

Лангдън не откъсваше поглед от надписа. „Илюминати“ — продължаваше да го препрочита той. Работата му винаги се бе основавала на символичния еквивалент на вкаменелости — древни документи и исторически сведения, — ала днес държеше образа в ръцете си. В сегашно време. Чувстваше се като палеонтолог, видял жив динозавър.

— Позволих си волността да пратя самолет да ви вземе — каза Кьолер. — Ще пристигне в Бостън след двацет минути.

Лангдън усети, че устата му пресъхва. „Един час полет...“

— Моля да ми простите нахалството — продължи физикът. — Имам нужда от вас тук.

Лангдън отново погледна факса — черно-бяло потвърждение на древен мит. Значението на това откритие го плашеше. Той разсеяно вдигна очи към еркерния прозорец. Между брезите в задния двор се процеждаха първите лъчи на зората, но утрото изглеждаше малко по-различно. Обзет от странна смесица от страх и радостна възбуда, Лангдън разбираше, че няма избор.

— Печелите — отвърна той. — Кажете ми къде да чакам самолета.

---

[1] Епиграфска, епиграфическа — т.е., отнасяща се за надписи. Бел.Mandor. ↑

ГЛАВА 3

На хиляди километри оттам се срещнаха двама мъже. Стаята беше тъмна. Средновековна. Каменна.

— Benvenuto^[1] — седнал в сенките, каза главният. — Успя ли?

— Si — потвърди тъмната фигура. — Perfettamente^[2]. — Думите му бяха твърди като каменните стени.

— И няма да има съмнение кой е виновен, така ли?

— Никакво.

— Отлично. Носиш ли каквото поисках?

Очите на убиеца проблеснаха, черни като нефт. Той извади тежко електронно устройство и го остави на масата.

Мъжът в сенките изглеждаше доволен.

— Справи се много добре.

— Чест е да служиш на братството — отвърна убиецът.

— Скоро ще започне втората фаза. Почини си. Довечера ще променим света.

---

[1] „Добре дошъл.“ (ит.). — Б.пр. ↑

[2] „Да. Напълно.“ (ит.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Автомобилът на Робърт Лангдън, сааб 900S, мина през тунела „Калахан“ и излезе откъм източната страна на бостънското пристанище, близо до летище „Логан“. Професорът стигна Ейвиейшън Роуд и зави наляво покрай старата сграда на „Истърн Еърлайнс“. На по-малко от триста метра в мрака се издигаше хангар, на чиято стена бе изписана голяма четворка. Той спря на паркинга и слезе от колата.

Изад сградата се появи кръглолик мъж в сив пилотски гащеризон.

— Робърт Лангдън? — извика той. Гласът му звучеше дружелюбно. Лангдън не успя да разбере откъде е акцентът му.

— Аз съм — потвърди ученият и заключи сааба.

— Тъкмо навреме — каза мъжът. — Току-що кацнах. Моля, последвайте ме.

Тръгнаха да заобикалят хангара. Лангдън беше напрегнат. Не беше свикнал със загадъчни телефонни обаждания и тайни срещи с непознати. Тъй като не знаеше какво да очаква, носеше обичайното си облекло за лекции — спортен панталон, поло и сако от туид. Мислеше си за факса в джоба на сакоето.

Пилотът, изглежда, усети тревогата му.

— Полетът не ви безпокои, нали, господине?

— Ни най-малко — рече Лангдън. „Безпокоят ме жигосаните трупове. Мога да понеса полета.“

Завиха зад ъгъла на хангара и излязоха на пистата.

Ученият се закова на място и със зяпнала уста се вторачи в спрелия на бетона самолет.

— С *онова* там ли ще летим?

Пилотът се ухили.

— Харесва ли ви?

Лангдън дълго се взира в машината.

— Дали ми харесва ли? Какво е това, по дяволите?

Самолетът пред тях бе огромен. По нещо приличаше на космическа совалка, само че отгоре беше съвсем плосък. Имаше форма на гигантски клин. Отначало Лангдън си помисли, че сънува. Машината изглеждаше стабилна като буик. Почти нямаше криле — само две къси перки в края на фюзелажа. Отзад се издигаше вертикална опашка. Останалата част от самолета представляваше корпус — дълъг шестдесетина метра — без прозорци, без нищо друго, само корпус.

— Двеста и петдесет тона, когато е зареден догоре — като баща, който се хвали с новороденото си дете, поясни пилотът. — Гори течен водород. Корпусът е от титанова матрица със силициевокарбидни влакна. Директорът сигурно адски бърза да ви види. Обикновено не праща това приятелче.

— Това нещо *лети* ли? — попита Лангдън.

Пилотът се усмихна.

— О, да. — Той го поведе към самолета. — Изглежда потресаващо, знам, но трябва да свикнете. След пет години ще има само такива сладури. СГПС — скоростни граждански пътнически самолети. Нашата лаборатория е една от първите организации, които притежават такъв.

„Трябва да е страхотна лаборатория“ — помисли си Лангдън.

— Този тук е прототип на боинг Х-33, но има десетки други — продължи пилотът. — Националният авиокосмически самолет например. Руснаците имат скрамджет, британците — ХОТОЛ. Това е бъдещето, само трябва да мине малко време, докато стигне до обществения сектор. Можете да се сбогувате с обикновените реактивни самолети.

Лангдън предпазливо погледна машината.

— Май предпочитам обикновен реактивен самолет.

Пилотът посочи стълбичката.

— Заповядайте, господин Лангдън.

След няколко минути Лангдън седеше в празния салон. Пилотът го настави на първия ред и изчезна в предната част на самолета.

Самият салон изненадващо приличаше на салон на просторен пътнически самолет. Единственото изключение бе отсъствието на прозорци, което смущаваше професора. През целия си живот беше

страдал от слаба форма на клаустрофобия — остатък от злополука в детството му, — която все още не бе преодолял.

Омразата му към затворени пространства в никакъв случай не му пречеше, но винаги го беше дразнила. Проявяваше се почти незабележимо. Той избягваше спортове на закрито като скуош и с радост бе платил малко състояние за въздушния си викториански дом с високи тавани, въпреки че можеше да си вземе евтина квартира в кампуса. Лангдън често си мислеше, че детското му влечение към света на изкуството се е дължало на любовта му към откритите пространства в музеите.

Двигателите под него зареваха и корпусът завибрира. Лангдън мъчително преглътна и зачака. Усети, че самолетът се раздвижва. Над главата му тихо се разнесе кьнтри музика.

Телефонът на стената до него извъня два пъти. Той вдигна слушалката.

— Ало?

— Удобно ли ви е, господин Лангдън?

— Не.

— Просто се отпуснете. Ще стигнем за час.

— И къде точно ще стигнем? — осъзнал, че няма представа закъде заминава, попита професорът.

— В Женева — отвърна пилотът и форсира двигателите. — Лабораторията се намира в Женева.

— В Женева — почувствал се малко по-добре, повтори Лангдън. — В северната част на щата Ню Йорк. Имам роднини близо до езерото Сенека. Не знаех, че в Женева има физическа лаборатория.

Пилотът се засмя.

— Не в щата Ню Йорк, господин Лангдън. В *Швейцария*.

Трябваше му доста време, докато смели тази информация.

— В Швейцария ли? — Пулсът му се ускори. — Нали казахте, че лабораторията е само на един час път?

— Така е, господин Лангдън — подсмихна се пилотът. — Самолетът развива петнайсет маха.

ГЛАВА 5

Убиецът се движеше сред навалищата по една европейска улица. Беше силен човек. Мрачен и як. Изненадващо пъргав. Мускулите му все още бяха твърди от възбуда след срещата.

„Добре мина“ — каза си той. Въпреки че работодателят му така и не си бе показал лицето, за убиеца беше чест да се срещне с него. Наистина ли бяха изтекли едва петнадесет дни, откакто го бяха потърсили? Все още си спомняше всяка дума от онзи телефонен разговор...

— Казвам се Янус — бе започнал мъжът. — Ние сме нещо като роднини. Имаме общ враг. Научих, че предлагате способностите си.

— Зависи кого представлявате — отвърна убиецът.

Янус му каза.

— Шегувате ли се?

— Виждам, че сте чували името ни — рече мъжът.

— Разбира се. Братството е легендарно.

— И все пак се съмнявате в искреността ми.

— Всеки знае, че братята отдавна са останали в историята.

— Заблуждаваща тактика. Най-опасният враг е онзи, от който никой не се бои.

Убиецът не бе убеден.

— Искате да кажете, че братството все още съществува, така ли?

— В по-дълбока тайна от всякога. Нашите корени стигат навсякъде... даже в свещената крепост на нашия смъртен враг.

— Невъзможно. Те са неуязвими.

— Нашите ръце са дълги.

— Никой няма толкова дълги ръце.

— Съвсем скоро ще повярвате. Вече е направена неопровержима демонстрация за могъществото на братството. Проява на коварство и доказателство.

— Какво сте извършили?

Мъжът му каза.

Убиецът се опули.

— Невъзможно.

На другия ден първите страници на вестниците по цял свят носеха едно и също водещо заглавие. Убиецът повярва.

И сега, петнадесет дни по-късно, не изпитваше никакви съмнения. „Братството все още съществува — помисли си той. — И тази вечер ще се разкрие, за да покаже могъществото си.“

Черните му очи загадъчно блестяха. Бе го призовало едно от най-тайните и страшни братства на света. И го бяха избрали мъдро, каза си убиецът. Неговата конфиденциалност му беше извоювала репутация, превъзхождана единствено от смъртоносната му ефикасност.

До този момент им служеше успешно. Бе убил и беше доставил исканото от Янус. Сега зависеше от Янус да използва могъществото си, за да се погрижи то да стигне където трябва.

Където трябва...

Чудеше се как ще го постигне Янус. Явно имаше вътрешни връзки. Властта на братството изглеждаше безгранична.

Янус. Очевидно псевдоним. Дали имаше нещо общо с двуликия римски бог... или с луната на Сатурн? Не че имаше значение. Янус притежаваше безкрайно могъщество. И убедително го бе доказал.

Докато вървеше, убиецът си представи, че предците му се усмихват. Днес той водеше *тяхната* битка, сражаваше се със същия враг, с който столетия наред бяха воювали те, още от XI век... когато войските на кръстоносците бяха плякосали земите му, бяха насилвали и избивали неговия народ, бяха го обявили за нечист и бяха осквернили неговите храмове и богове.

Предците му бяха създали малка, ала смъртоносна армия, за да се защитават. Тези воители се бяха прочули като закрилници — опитни палачи, които бяха обикаляли земята и бяха убивали враговете. Те бяха станали известни не само с жестоките си убийства, но и с това, че ги бяха отпразнували с взимане на силния опиат, наричан от тях „хашиш“.

Така бяха получили наименованието си „хашишини“, буквално „последователи на хашиша“. А името „хашишин“^[1] се беше превърнало в синоним на смърт на почти всеки език в света.

[1] На английски assassin означава наемен или политически убиец. Бел.Mandor. ↑

ГЛАВА 6

След шестдесет и четири минути все още невярващият и малко замаян от полета Робърт Лангдън слезе по стълбичката на окъпаната в слънце писта. Приятен ветрец раздвижи пешовете на сакото му. Откритото пространство го ободри.

Той примижа и погледна тучната зелена долина и заобикалящите го отвсякъде заснежени върхове. „Сънувам — каза си професорът. — Всеки момент ще се събудя.“

— Добре дошли в Швейцария — надвика рева на двигателите пилотът.

Лангдън си погледна часовника. 07:07.

— Току-що прекосихте шест часови пояса — поясни пилотът. — Тук минава един следобед.

Ученият свери часовника си.

— Как се чувствате?

Той поглади корема си.

— Все едно съм ял стиропор.

Пилотът кимна.

— От височината е. Летяхме на осемнайсет километра. Там сте били трийсет процента по-лек. За щастие разстоянието не беше голямо. Ако пътувахме за Токио, щях да издигна машината на максимална височина — сто и шейсет километра. Виж, *това* вече наистина ти обръща вътрешностите.

Лангдън изтощено кимна и си каза, че наистина е късметлия. Общо взето полетът бе преминал съвсем нормално. Като се изключеше смазващото костите ускорение по време на излитането, движението на самолета беше сравнително типично — тук-там слаба турбулентност, няколко пъти промяна в налягането при издигане, ала абсолютно нищо не бе предполагало, че се бяха носили с умопомрачителната скорост седемнадесет хиляди и седемстотин километра в час.

Неколцина техници забързано излязоха на пистата и отидоха да се погрижат за боинга. Пилотът заведе Лангдън при едно черно пежо,

паркирано близо до контролната кула. Скоро летяха по асфалтиран път, който минаваше по дъното на долината. В далечината се издигаха високи сгради. Тревистият пейзаж навън летеше край тях като в мъгла.

Лангдън смаяно зяпаше спидометъра, който показваше около сто и седемдесет километра в час. „Какво му е на този човек, че бърза толкова?“ — зачуди се той.

— До лабораторията са пет километра — осведоми го пилотът. — Ще стигнете там след две минути.

Професорът напразно се озърна за предпазен колан. „Защо не ги направиш три и да ме закараш жив?“

Автомобилът продължаваше да лети по шосето.

— Харесвате ли Реба? — попита пилотът и включи касетофона.

Разнесе се женски глас.

— „Само от страх, че ще останеш сам...“

„Не от страх“ — разсеяно си помисли Лангдън. Колежките му често го поднасяха, че колекцията му от артефакти просто е очевиден опит да запълни пустотата на дома си, дом, който според тях много щял да спечели от женско присъствие. Той винаги бе отвърщал със смях и им беше напомнял, че вече обича три неща в живота си — символиката, водната топка и ергенството. Последното му даваше свободата да пътува по света, да спи до колкото късно иска и да се наслаждава на спокойни вечери вкъщи с бренди и хубава книга.

— Ние сме като малък град — откъсна го от унеса пилотът. — Не е само лаборатория. Имаме супермаркети, болница, даже кино.

Лангдън разсеяно кимна и погледна към издигащите се пред тях сгради.

— Всъщност имаме най-голямата машина на света — прибави пилотът.

— Нима? — Професорът се вторачи напред.

— Няма да я видите там, господине — засмя се пилотът. — Тя е на пет етажа дълбочина под земята.

Лангдън нямаше време да го разпитва. Пилотът без предупреждение удари спирачки и колата спря пред бетонна будка.

Ученият прочете надписа: „SECURITE. ARRETEZ“^[1], осъзна къде се намира и изведнъж го обзе паника.

— Господи! Не си нося паспорта!

— Не ви трябва паспорт — успокой го шофьорът. — Имаме постоянно споразумение с швейцарските власти.

Лангдън смаяно проследи с поглед пилота, който показва на охраната някакъв документ. Дежурният прокара картата през електронно идентификационно устройство.

Светна зелена лампичка.

— Име на пътника?

— Робърт Лангдън — отговори пилотът.

— На кого е гост?

— На директора.

Дежурният въпросително повдигна вежди, обърна се, провери в някаква разпечатка и я сравни с данните на компютърния си екран. После отново се приближи до прозореца.

— Приятно прекарване, господин Лангдън.

Пежото рязко потегли, прелетя още двеста метра и стигна до главния вход на лабораторията — правоъгълна ултрамодерна сграда от стъкло и стомана. Поразително прозрачните ѝ стени смаяха Лангдън. Винаги беше обичал архитектурата.

— Стъклената катедрала — поясни придружителят му.

— Черква ли е?

— Не, по дяволите. Само черква ни липсва. Тукашната религия е физиката. Споменавайте Божието име всуе колкото си искате, само гледайте да не се майтапите с кварки или мезони.

Автомобилът зави и спря пред стъклената сграда. „Кварки и мезони ли? И няма граничен контрол? Самолет, който се движи с петнайсет маха? Кои всъщност са тия хора?“ Отговори му гранитната плоча пред входа:

ЦЕРН

Conseil europeen pour la recherche nucleaire

— Ядрени проучвания ли? — макар да бе убеден, че преводът му е верен, попита Лангдън.

Пилотът не отговори. Беше се навел напред и бърникаше касетофона.

— Пристигнахме. Директорът ще ви чака на входа.

Лангдън видя, че от сградата излиза мъж на инвалидна количка. Изглеждаше шестдесетинагодишен. Мършав и абсолютно плешив, със строга брадичка, бяла лабораторна престилка и официални обувки,

здроаво стъпили на стъпалото на количката. Дори от това разстояние очите му изглеждаха безжизнени — като два сиви камъка.

— Онзи там ли е? — попита Лангдън.

Пилотът погледна към входа.

— Хм, проклет да съм. — Той се обърна и зловещо се усмихна на професора. — За вълка говорим, а той в кошарата.

Без да знае какво да очаква, Лангдън слезе от пежото. Мъжът на инвалидната количка се приближи и му протегна потната си ръка.

— Господин Лангдън? Разговаряхме по телефона. Казвам се Максимилиан Кьолер.

---

[1] Охрана. Спри (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Зад гърба му наричаха Максимилиан Кьолер, генерален директор на ЦЕРН, König — Краля. Този прякор се дължеше по-скоро на страх, отколкото на уважение към фигурата, която управляваше владенията си от своя инвалиден трон. Макар че малцина го познаваха лично, ужасяващата история за осакатяването му беше част от фолклора на ЦЕРН и никой не го обвиняваше за озлоблението му... нито за всеотдайността му към чистата наука.

Лангдън беше с Кьолер от съвсем скоро и вече усещаше, че директорът е човек, който се държи на разстояние. Професорът едва ли не трябваше да се затича, за да не изостане от електрическата количка на Кьолер, която безшумно потегли към главния вход. Лангдън никога не бе виждал такава — снабдена с всевъзможни електронни устройства, сред които телефон с много линии, пейджърна система, компютърен екран, дори малка подвижна камера. Подвижният команден център на крал Кьолер.

Влязоха през механичната врата и се озоваха в просторното централно фоайе на ЦЕРН.

„Стъклената катедрала“ — помисли си Лангдън, когато погледна нагоре.

Следобедното слънце осветяваше синкавия стъклен покрив, хвърляше геометрични отражения във въздуха и придаваше на помещението усещане за величественост. Ъгловатите сенки приличаха на вени по белите плочки на стените и мраморния под. Във въздуха се носеше чист, стерилен дъх. Неколцина учени енергично прекосяваха фоайето, стъпките им отекваха високо.

— Моля, насам, господин Лангдън. — Гласът на Кьолер звучеше почти като от компютър. Говореше със скован и прецизен акцент, напълно съответстващ на строгото му лице. Той се изкашля и избърса устата си с бяла кърпичка, без да откъсва мъртвите си сиви очи от професора. — Побързайте, моля. — Количката му сякаш се носеше по пода.

Лангдън мина покрай безброй коридори, отклоняващи се от централното фоайе. Навсякъде кипеше оживена дейност. Учените, които виждаха Кьолер, като че ли изненадано зяпнаха и гледаха Лангдън така, сякаш се чудеха кой ли трябва да е, че да му устройват такова посрещане.

— Срам ме е да призная, че никога не бях чувал за ЦЕРН — опита се да завърже разговор Лангдън.

— Нищо чудно — отвърна Кьолер. Лаконичният му отговор бе сурово прецизен. — Повечето американци не смятат Европа за световен лидер в научните изследвания. Те ни възприемат като стар търговски квартал — което е доста странно, като се замислиш за Айнщайн, Галилей и Нютон.

Лангдън не знаеше какво да каже. Извади факса от джоба си.

— Този човек на снимката, можете ли...

Кьолер го прекъсна с махване на ръка.

— Моля ви. Не тук. Сега ще ви заведе при него. — Той се пресегна. — Може би трябва да взема този факс.

Лангдън му го подаде и мълчаливо продължи да го следва.

Директорът рязко зави наляво и влезе в широк коридор, украсен с награди и грамоти. На входа имаше голяма бронзова плоча и Лангдън забави крачка, за да прочете надписа.

Наградата „Ars electronica“^[1]

за културно новаторство в дигиталната ера

се връчва на Тим Бърнърс Лий и ЦЕРН

за създаването на УЪРЛДУАЙД УЕБ.

„Проклет да съм — помисли професорът. — Този човек не се е шегувал.“ Винаги беше смятал Мрежата за американско изобретение. Но пък неговите познания се ограничаваха до сайта на книгата му и някоя и друга виртуална обиколка на Лувъра и музея Прадо със стария му макинтош.

— Началото на Мрежата беше поставено тук като система от вътрешни компютърни сайтове — каза Кьолер, като пак се закашля и избърса устата си. — Така учени от различни отдели имаха възможност ежедневно да споделят своите открития помежду си. Разбира се, целият свят е с впечатлението, че Мрежата е създадена в Щатите.

Лангдън продължи след него по коридора.

— Защо не поправите тази грешка?

Кьолер безразлично сви рамене.

— Дребно недоразумение за незначително откритие. ЦЕРН е нещо много повече от глобална компютърна мрежа. Нашите учени почти всеки ден правят чудеса.

Професорът го погледна въпросително.

— Чудеса ли? — Тази дума определено не се чуваше често в харвардския факултет за естествени науки. Чудесата бяха оставени за теолозите.

— Струва ми се, че се съмнявате — каза Кьолер. — Нали сте специалист по религиозна символика? Не вярвате ли в чудеса?

— Колебая се — отвърна Лангдън. „Особено за чудесата, които стават в научни лаборатории.“

— Може би „чудо“ не е точната дума. Просто се опитвах да говоря на вашия език.

— На моя език ли? — Професорът внезапно се почувства неловко. — Не искам да ви разочаровам, господине, но аз се занимавам с религиозна символика — аз съм учен, а не свещеник.

Кьолер ненадейно намали скоростта и погледът му поомекна.

— Разбира се. Много елементарно от моя страна. Човек не трябва да има рак, за да анализира симптомите му.

Лангдън никога не беше чувал да представят нещата точно така.

Продължиха по коридора; директорът кимна.

— Струва ми се, че с вас идеално ще се разбираме, господин Лангдън.

Лангдън обаче, който знае защо, се съмняваше.

Постепенно професорът започна да усеща дълбоко вибриране. Шумът с всяка крачка ставаше все по-ясен и като че ли идваше от дъното на коридора пред тях.

— Какво е това? — попита Лангдън накрая. Трябваше да извика, за да може Кьолер да го чуе. Сякаш се приближаваха към действащ вулкан.

— Тръба за свободно падане — отвърна директорът и кухият му глас без усилие разсече въздуха. Той не даде повече разяснения.

Лангдън и не поиска. Беше уморен, а Максимилиан Кьолер, изглежда, нямаше желание да спечели награда за гостоприемство. Професорът си напомни защо е тук. Заради илюминатите. Някъде в

тази огромна лаборатория сигурно имаше труп... труп, жигосан със символа, заради който бе долетял от близо пет хиляди километра.

Когато приближиха дъното на коридора, тътенът стана почти оглушителен и вибрациите преминаваха през подметките на обувките му. Зад завоя се появи зрителна галерия. В изпъкналата стена бяха вградени дебели стъкла като илюминатори на подводница. Той спря и погледна през едно от тях.

През живота си професор Робърт Лангдън беше виждал странни неща, ала не и такава. Той запремигва, като се чудеше дали не халюцинира. Виждаше огромно кръгло помещение, в което летяха като в безтегловност хора. Трима. Единият му махна с ръка и направи салто във въздуха.

„Боже мой — помисли си ученият. — Това е страната на Оз.“

Подът представляваше мрежеста решетка, нещо като гигантска телена мрежа. Под нея като в мъгла се виждаше грамадна метална перка.

— Тръба за свободно падане — каза спрелият да го изчака Кьолер. — Парашутизъм на закрито. За преодоляване на стреса. Това е вертикален вятърен тунел.

Лангдън смаяно продължаваше да гледа. Единият от скачащите, дебела жена, се приближи до прозореца. Въздушните течения я брулеха, ала тя се ухили и направи знак с палци нагоре. Професорът ѝ се усмихна едва-едва и отвърна на жеста, зачуди се дали жената знае, че това е древен фалически символ за мъжественост.

Лангдън забеляза, че само тя носи нещо като миниатюрен парашут. Ивицата плат се развяваше над нея като играчка.

— За какво е това парашутче? — попита той директора. — Диаметърът му едва ли е повече от метър.

— Заради триенето — поясни Кьолер. — Намалява аеродинамиката ѝ, за да може перката да я издига. — Той продължи по коридора. — Един квадратен метър забавя падащо тяло почти с двайсет процента.

Лангдън разсеяно кимна.

Изобщо не подозираше, че тази информация ще му спаси живота по-късно същата вечер в страна на стотици километри оттук.

---

[1] Електронно изкуство (лат.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

Когато излязоха от задния вход на главния комплекс на ЦЕРН и се озоваха под яркото швейцарско слънце, Лангдън се почувства така, сякаш се е завърнал у дома. Гледката пред него приличаше на университетски кампус.

Тревист склон се спускаше към обширна равнина, разделена на обрасли със захарни кленове правоъгълници, оградени с тухлени общежития и алеи. В сградите влизаха и излизаха хора, натоварени с купчини книги. Сякаш за да подчертаят университетската атмосфера, две дългокоси хипита си подхвърляха фрисби и слушаха Четвъртата симфония на Малер, която ехтеше от един прозорец.

— Това са нашите общежития — докато се насочваше към алеята, водеща към сградите, поясни Кьолер. — Тук имаме над три хиляди физици. В ЦЕРН работят повече от половината от ядрените физици в света — най-големите умове на Земята — немци, японци, италианци, холандци, какви ли не. Нашите физици представляват над петстотин университета и шейсет националности.

Лангдън се смая.

— Как разговарят помежду си?

— На английски, естествено. Универсалният научен език.

Професорът винаги бе смятал, че *математиката* е универсалният научен език, но беше прекалено уморен, за да спори, и последва Кьолер към алеята. По средата на пътя се разминаха с тичащ за здраве младеж. На тениската му пишеше: „Без ООТ няма нищо!“

Лангдън озадачено се обърна след него.

— Какво е ООТ?

— Обща обединена теория — усмихна се Кьолер. — Теорията на всичко.

— Разбирам — без да разбира нищо, каза Лангдън.

— Имате ли представа от ядрена физика, господин Лангдън?

Професорът сви рамене.

— Имам представа от обща физика — падащи тела, такива неща. — Дългогодишните му занимания с парашутизъм го бяха научили на дълбоко уважение към ужасяващата сила на гравитационното ускорение. — Ядрената физика изучава атомите, нали?

Кьолер поклати глава.

— Атомите изглеждат като планети в сравнение с обекта на нашите проучвания. Ние се интересуваме от атомното ядро — което е само една хилядна от големината на целия атом. — Той отново се закашля. — Учените в ЦЕРН са тук, за да търсят отговори на някои въпроси, които човек си задава от паметивека. Откъде идваме? Защо сме създадени?

— И тези отговори могат да се открият във физическа лаборатория?

— Изненадан сте.

— Така е. Струва ми се, че тези въпроси са от духовната област.

— Всички въпроси някога са били от духовната област, господин Лангдън. Отначало духовността и религията трябвало да запълват празнотите, които били непонятни на науката. Слънчевите изгреви и залеzi били приписвани на Хелиос и неговата огнена колесница. Земерръсите и морските бури се дължали на гнева на Посейдон. Днес науката е доказала, че тези богове са измислени идоли. Скоро ще докажем, че всички богове са измислени идоли. Науката дава отговори на почти всички въпроси, за които можете да се сетите. Останали са още няколко въпроса, и тъкмо те са езотерични. Откъде идваме? Какво правим тук? Какъв е смисълът на живота и вселената?

Лангдън се смая.

— И ЦЕРН се опитва да отговори на тези въпроси?

— По-точно ние даваме отговори на тези въпроси.

Професорът замълча. Когато навлязоха сред сградите, точно пред тях падна фрисби. Кьолер не му обърна внимание и продължи напред.

От отсрещния край на двора се разнесе вик:

— S'il vous plait!^[1]

Лангдън погледна натам. Възрастен беловлас мъж в анцуг с надпис „COLLEGE PARIS“ му махаше с ръка. Ученият вдигна фрисбито и опитно му го хвърли. Другият го хвана на един пръст и няколко пъти го подхвърли във въздуха преди да го подаде през рамо на партньора си. После извика на Лангдън:

— Merci!

— Поздравления — каза Кьолер, когато професорът най-после го настигна. — Току-що подадохте фрисбито на Нобеловия лауреат Жорж Шарпак, изобретателя на многожичната пропорционална камера.

Лангдън кимна. „Днес ми е щастливият ден.“

След три минути стигнаха до целта си — голямо, добре поддържано общежитие, разположено сред трепетликова горичка. В сравнение с другите сгради тази изглеждаше разкошна. На входа имаше каменна плоча с надпис „СГРАДА В“.

Въпреки стерилното си име Сграда В допадна на архитектурния му вкус — консервативна и солидна. Имаше фасада от червени тухли и орнаментален парапет и отвсякъде я обграждаха симетрично подрязани храсти. Когато се спуснаха по каменната алея към входа, минаха под арка, образувана от две мраморни колони. Някой бе поставил самозалепваща се бележка на едната от тях:

ТАЗИ КОЛОНА Е ЙОНИЙСКА

„Физически графити?“ — помисли си Лангдън и се подсмихна.

— Облекчен съм да видя, че даже блестящите физици грешат.

Кьолер се озърна.

— Какво имате предвид?

— Авторът на бележката е допуснал грешка. Колоната не е йонийска. Йонийските колони са цилиндрични. Тази е заострена. Всъщност е дорийска. Често срещана грешка.

Кьолер не се усмихна.

— Авторът се е пошегувал, господин Лангдън. Използвал е близостта на думата „йонийска“ с „йонна“. Йоните са електрически заредени частици. Повечето предмети съдържат такива.

Професорът хвърли поглед назад към колоната и изпъшка.

Когато слезе от асансьора на последния етаж на Сграда В, Лангдън все още се чувстваше глупаво. Последва Кьолер по богато обзаведения коридор. Интериорът беше неочакван. Традиционен

френски колониален стил — вишнев диван, порцеланова ваза на пода, орнаментална дърворезба.

— Гледаме да създаваме удобства на постоянните си служители — поясни директорът.

„Явно“ — помисли си Лангдън.

— Значи мъжът от факса е живял тук, така ли? От високопоставените ви служители ли беше?

— Да — потвърди Кьолер. — Сутринта не дойде на среща с мен и не отговаряше на пейджъра си. Потърсих го тук и го открих мъртъв в дневната му.

Лангдън внезапно се вледени, осъзнал, че му предстои да види труп. Стомахът му не беше особено издръжлив. Бе открил тази си слабост като студент по изкуство, когато преподавателят беше разказал на курса, че Леонардо да Винчи придобил опита си с човешкото тяло като ексхумирал трупове и правел дисекция на мускулатурата им.

Кьолер го поведе към дъното на коридора. Имаше само една врата.

— Това е мезонетът — каза той и попи потта по челото си.

Лангдън погледна дъбовата врата. Надписът на табелката гласеше:

Леонардо Ветра.

— Идващата седмица Леонардо Ветра щеше да навърши петдесет и осем години — каза Кьолер. — Той беше един от най-блестящите учени на нашето време. Смъртта му е тежка загуба за науката.

За миг на Лангдън му се стори, че долавя емоция в суровото изражение на директора. Ала в следващия миг лицето му възвърна предишната си строгост. Кьолер бръкна в джоба си и започна да търси във връзка ключове.

Внезапно на Лангдън му хрумна странна мисъл. Сградата изглеждаше безлюдна.

— Къде са всички? — попита той. Отсъствието на движение едва ли можеше да се смята за естествено, като се имаше предвид, че след малко щяха да са на местопребъпленнето.

— Учените, които живеят тук, са в лабораториите си — отвърна Кьолер, който най-после беше намерил нужния ключ.

— Имам предвид *полицията* — поясни Лангдън. — Отидоха ли си вече?

Директорът спря с ръка, протегната към ключалката.

— Полицията ли?

Погледите им се срещнаха.

— Полицията. Вие ми пратихте факс с убит човек. *Трябва* да сте съобщили на полицията.

— Не съм, разбира се.

— Моля?

Сивите очи на Кьолер станаха ледени.

— Положението е сложно, господин Лангдън.

Професорът бе обзет от страх.

— Но... все някой трябва да знае за случая!

— Да. Осиновената дъщеря на Леонардо. Тя също е физик в ЦЕРН. С баща си работеха в една лаборатория. Бяха партньори. Миналата седмица госпожица Ветра отсъстваше, беше ангажирана с теренно проучване. Осведомих я за смъртта на баща ѝ и в момента тя пътува насам.

— Убит е човек...

— Ще се проведе официално следствие — твърдо отвърна Кьолер. — Това обаче със сигурност ще изисква претърсване на лабораторията на Ветра, място, което беше светая светих за двамата с дъщеря му. Затова следствието ще почака до завръщането на госпожа Ветра. Смятам, че ѝ дължа поне тази малка дискретност.

Кьолер завъртя ключа.

Когато вратата се отвори, в коридора със свистене блъвна леден въздух. Лангдън озадачено отстъпи назад. Отвъд прага се намираше чужд свят. Апартаментът пред него тънеше в гъста бяла мъгла. Тя се завихряше около мебелите и обгръщаше помещението в непрозрачно покривало.

— Какво... — запелтечи Лангдън.

— Фреонова охлаждаща система — отвърна Кьолер. — Замразих апартамента, за да запазя трупа.

Професорът закопча сакото си. „Наистина съм в страната на Оз — помисли си той. — И съм си забравил вълшебните пантофки.“

---

[1] Ако обичате! (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Трупът на пода беше ужасен. Покойният Леонардо Ветра лежеше по гръб, чисто гол, със синкавосива кожа. Счупените кости на врата му стърчаха, главата му беше извита на сто и осемдесет градуса. Лицето му бе притиснато към пода и не се виждаше. Физикът лежеше в заледена локва от собствената си урина. Космите около свитите му гениталии бяха заскрежени.

Като се мъчеше да преодолее обзелото го гадене, Лангдън плъзна поглед към гърдите на жертвата. Макар че десетки пъти беше проучвал симетричната рана на факса, да види изгарянето с очите си бе много по-въздействащо. Изпечената плът беше идеално очертана... символът бе безупречно оформен.

Лангдън се зачуди дали дълбокият студ, от който се беше вцепенил, се дължи на климатичната система, или на пълното му изумление от значението на думата.

Dominate

Сърцето му туптеше бясно. Той обиколи трупа и прочете надписа наопаки, за да се убеди за пореден път в гениалната му симетричност. Сега, когато го виждаше със собствените си очи, той му се струваше още по-непонятен.

— Господин Лангдън?

Професорът не чуваше нищо. Намираше се в друг свят... в своя свят, в своята стихия, свят, в който се сливаха история, митове и факти и заглушаваха сетивата му. Колелата се въртяха.

— Господин Лангдън? — Кьолер го гледаше въпросително.

— Какво успяхте да научите досега? — без да вдига очи, съсредоточено попита Лангдън.

— Само онова, което имах време да прочета във вашия уебсайт. Думата „илюминати“ означава „просветени“. Така се казвало някакво древно братство.

Лангдън кимна.

— Преди чували ли сте това име?

— За пръв път го видях жигосано на гърдите на господин Ветра.

— И сте го потърсили в Мрежата.

— Да.

— Не се съмнявам, че сте открили стотици сайтове, където се споменава.

— Хиляди — поправи го Кьолер. — Във вашия обаче се говореше за Харвард, Оксфорд, имаше уважаван издател, цитираха се сродни публикации. Като учен, знам, че информацията струва точно толкова, колкото нейният източник. Вашите сведения ми се сториха автентични.

Очите на Лангдън продължаваха да са приковани към трупа.

Кьолер замълча. Просто гледаше и очевидно чакаше професорът да хвърли някаква светлина върху сцената пред тях.

Лангдън вдигна очи и попита:

— Дали не може да поговорим някъде на по-топло?

— Тази стая е най-подходяща. — Кьолер сякаш не забелязваше студа. — Ще разговаряме тук.

Лангдън се намръщи. Историята на илюминатите в никакъв случай не беше кратка. „Ще замръзна от студ, докато я разказвам.“ Вниманието му се върна към клеймото и той отново изпита страх.

Въпреки че разказите за знака на илюминатите бяха легендарни в съвременната наука за символите, никой учен не го беше виждал. Древните документи го описваха като *амбиграма* — надпис, който може да се чете и обърнат наопаки. Макар че амбиграмите бяха често срещан символ — свастики, ин и ян, Давидови звезди, обикновени кръстове — идеята за написване на дума във формата на амбиграма изглеждаше неосъществима. Съвременните специалисти по символите години наред се бяха опитвали напишат думата „илюминати“ в

идеално симетричен стил, но не бяха успели. Днес повечето учени смятаха, че съществуването на този символ е мит.

— Е, кои са тези илюминати? — попита Кьолер.

„Да — помисли си Лангдън, — кои са наистина?“ И започна разказа си.

* * *

— От паметивека съществува дълбока пропаст между науката и религията. Прямите учени като Коперник...

— Били убивани — прекъсна го физикът. — Убивани от Църквата, защото разкривали научни истини. Религията винаги е преследвала науката.

— Да. Но в началото на шестнайсети век група мъже в Рим нанесли отведен удар на Църквата. Едни от най-просветените хора в Италия — физици, математици, астрономи — започнали тайно да се срещат, за да споделят загрижеността си за лъжовното църковно учение. Те се опасявали, че монополът на Църквата върху „истината“ застрашава научната просвета. Затова основали първия научен център в света и се нарекли „просветените“.

— Илюминатите.

— Да — потвърди Лангдън. — Най-образованите умове в Европа... посветили живота си на диренето на научната истина.

Кьолер млчеше.

— Разбира се, Католическата църква безмилостно преследвала илюминатите. Учените осигурили безопасността си единствено чрез спазване на изключителна секретност. Сред научните кръгове постепенно се разчуло за това и братството на илюминатите обхванало учени от цяла Европа. Срещали се в Рим в свръхтайно скривалище, което наричали Храм на просвещението.

Директорът се закашля и се разшава на количката си.

— Мнозина илюминати искали да воюват с църковната тирания чрез актове на насилие, но техният най-уважаван член ги разубедил — продължи Лангдън. — Той бил пацифист, един от най-известните учени в историята.

Професорът беше сигурен, че Кьолер знае името му. Дори обикновените хора бяха чували за злощастния астроном, който бил арестуван и едва не го екзекутирали, задето твърдял, че не Земята, а *Слънцето* е център на слънчевата система. Въпреки че заключението му било безспорно, той бил сурово наказан, защото намеквал, че Бог не е поставил човечеството в *центъра* на Своята вселена.

— Казвал се Галилео Галилей.

Кьолер го погледна.

— Галилей ли?

— Да. Галилей бил илюминат. И същевременно набожен католик. Той се опитвал да смекчи отношението на Църквата към науката, като твърдял, че науката не отхвърля съществуването на Бог, а дори го *доказва*. Галилей писал, че когато гледа с телескопа си въртящите се планети, чува Божия глас в музиката на сферите. Според него науката и религията не били врагове, а *съюзници* — два различни езика, разказващи една и съща история, история за симетрия и хармония... рай и ад, нощ и ден, зной и студ. Бог и дявол. И науката, и религията се наслаждавали на божествената симетрия... на безкрайната борба между светлината и мрака. — Лангдън замълча за миг и запристъпва от крак на крак, за да се стопли.

Кьолер просто седеше на количката си и го наблюдаваше.

— За съжаление, Църквата не се стремяла към единство между наука и религия — прибави професорът.

— Не, разбира се — прекъсна го Кьолер. — Това единство би обезсмислило твърдението на Църквата, че е *единственото* средство, с помощта на което човек може да разбере Бога. Затова Църквата осъдила Галилей като еретик и го поставила под вечен домашен арест. Добре познавам историята на науката, господин Лангдън. Но това се е случило преди векове. Какво общо има с Леонардо Ветра?

„Това е въпросът.“ Лангдън премина по същество.

— Арестуването на Галилей хвърлило илюминатите в смут. Били допуснати грешки и Църквата се добрала до четирима от членовете на братството, заловила ги и ги разпитала. Но те не разкрили нищо... дори под изтезания.

— Изтезания ли?

Професорът кимна.

— Били жигосани живи. На гърдите. С кръст.

Кьолер се ококори и неспокойно стрелна с поглед трупа на Ветра.

— После учените били жестоко убити и труповете им били хвърлени на римските улици като предупреждение за онези, които се готвели да се присъединят към илюминатите. Останалите членове на братството усещали, че Църквата е по следите им, и избягали от Италия.

Лангдън замълча за миг, за да подчертае думите си, и се втренчи в мъртвите очи на директора.

— Илюминатите преминали в дълбока нелегалност и започнали да се обединяват с други групи, бягащи от католическите чистки — мистици, алхимици, окултисти, мюсюлмани, евреи. През годините те приемали нови членове. Появили се нови илюминати. По-мрачни илюминати. По-силно антихристиянски настроени. Станали изключително могъщи, имали загадъчни обреди, действали в пълна тайна, заклели се някой ден отново да се надигнат и да отмъстят на Католическата църква. Могъществото им нараснало до такава степен, че Църквата ги смятала за най-опасната антихристиянска сила на Земята. Ватиканът обявил братството за шайтан.

— Какво е „шайтан“?

— Това е ислямски образ. Означава „враг“... враг на Бога. Църквата избрала арабското име, защото смятала този език, езика на исляма, за нечист. — Лангдън се поколеба. — „Шайтан“ е от един корен с еврейската дума... „сатана“.

На лицето на Кьолер се изписа тревога.

Гласът на Лангдън прозвуча мрачно.

— Господин Кьолер, не знам как се е появил на гърдите на жертвата този знак... нито защо... но това е отдавна изчезналият символ на най-стария и най-могъщ сатанински култ в света.

ГЛАВА 10

Тясната уличка пустееше. Хашишинът крачеше бързо, черните му очи бяха изпълнени с очакване. Докато се приближаваше към целта си, в ума му отекваха прощалните думи на Янус: „Скоро ще започне втората фаза. Почини си.“

Той се ухили. Не беше спал цяла нощ, ала сега не мислеше за сън. Сънят бе за слабите. Той беше воин като предците си, а неговият народ никога не спеше, щом започне битката. Тази битка определено бе започнала и на него се беше паднала честта да пролее първата кръв. Сега имаше два часа да се радва на славата си преди да се върне на работа.

„Да спя ли? Има много по-добри начини да си почина...“

Жаждата за хедонистични наслади му бе вродена. Неговите предци бяха задоволявали страстите си с хашиш, но той предпочиташе друг вид удоволствия. Гордееше се с тялото си — идеално оформена машина за смърт, която въпреки произхода си отказваше да замърси с наркотици. Беше се пристрастил към нещо по-здравословно от опиатите... и много по-приятно.

Обзет от познатото нетърпение, хашишинът закричи още по-бързо. Стигна до невзрачна врата и натисна звънеца. През хоризонталния процеп го погледнаха две меки кафяви очи. После вратата се отвори.

— Добре дошъл — поздрави го облечената с вкус жена, после го въведе в слабо осветена, безупречно обзаведена чакалня. Носеше се ухание на скъп парфюм. — Позвънете ми, когато изберете. — Жената му подаде албум със снимки и изчезна.

Хашишинът се усмихна.

Докато седеше на плюшения диван с албума в скута си, той усети, че плътската му жажда се събужда. Въпреки че неговият народ не празнуваше Коледа, хашишинът предполагаше, че така се чувства дете, седнало пред купчина коледни подаръци. Той разтвори албума и разгледа снимките. От тях го гледаше цял свят от сексуални фантазии.

Мариса. Италианска богиня. Огнена. Млада София Лорен.

Сачико. Японска гейша. Гъвкава. Несъмнено опитна.

Канара. Смайващо чернокожо видение. Мускулеста. Екзотична.

Мъжът два пъти разгледа целия албум и направи избора си. После натисна бутона на масата. След малко се появи жената, която го беше посрещнала. Той посочи снимката. Жената се усмихна.

— Последвайте ме.

След като уреди финансовия въпрос, тя проведе кратък телефонен разговор, изчака няколко минути и го поведе по спирално мраморно стълбище. Стигнаха до разкошен коридор.

— Златната врата в дъното — каза жената. — Имате скъп вкус.

„Така и трябва — помисли си хашишинът. — Аз съм познавач.“

Той мина по коридора като пантера, предвкушаваща отдавна закъснел пир. Когато стигна до вратата, се усмихна. Тя вече бе откърхната... и го мамеше вътре. Хашишинът я побутна и вратата безшумно се отвори.

Когато видя избраницата си, той разбра, че е преценил правилно. Тя бе точно както беше поискал... гола, легнала по гръб, с ръце, завързани за страничните стълбове на балдахина.

Хашишинът прекоси стаята и прокара тъмния си показалец по белия ѝ като слонова кост корем. „Убих — помисли си той. — И ти си наградата ми.“

ГЛАВА 11

— Сатанински култ ли? — Кьолер избърса устните си и се размърда неспокойно. — Това е символ на сатанински култ, така ли?

Лангдън закри из ледената стая, за да се стопли.

— Илюминатите били сатанински култ. Но не в съвременния смисъл.

Той накратко обясни, че повечето хора си представят сатанинските култове като мании, боготворящи дявола, докато исторически сатанистите били образовани хора, които се противопоставяли на Църквата. Шайтан. Слуховете за сатанински жертвоприношения, черни магии и ритуали с пентаграми не били нищо друго освен лъжи, разпространявани от Църквата, за да опетнят нейните врагове. С времето противниците ѝ, които искали да подражават на илюминатите, започнали да вярват на лъжите и да ги възприемат. Така се родил съвременният сатанизъм.

— Всичко това е древна история — внезапно изсумтя Кьолер. — Искам да знам как се е озовал тук този символ.

Лангдън дълбоко си пое дъх.

— Самият символ е създаден през шестнайсети век от анонимен художник, член на братството, в чест на любовта на Галилей към симетрията — нещо като свещен знак на илюминатите. Братството го запазило в тайна и според слуховите щяло да го разкрие едва когато придобие достатъчно могъщество, за да изпълни крайната си цел.

На лицето на Кьолер се изписа загрижено изражение.

— Значи този символ означава, че братството на илюминатите се връща на сцената?

Лангдън се намръщи.

— Не е възможно. Още не съм ви обяснил един момент от историята на илюминатите.

— Разказвайте — напрегна се директорът.

Професорът потърка ръце и мислено запрехвърля стотиците документи за илюминатите, които беше чел.

— Илюминатите били бегълци — каза той. — Когато напуснали Рим, обиколили цяла Европа в търсене на сигурно убежище, където да се прегрупират. Приело ги друго тайно общество... братство на богати баварски каменоделци, които се наричали свободни зидари.

— Масоните ли? — сепна се Кьолер.

Лангдън кимна. Не се изненадваше, че Кьолер е чувал за тях. В момента братството на масоните наброяваше над пет милиона члена в целия свят, половината от които в Съединените щати и над един милион в Европа.

— Масоните определено не са сатанинска секта — скептично заяви физикът.

— Категорично. Масоните станали жертва на собствената си благосклонност. След като в началото на осемнайсети век приютили бягащите учени, те неволно станали тяхно прикритие. Илюминатите навлезли сред тях и постепенно заели водещи позиции в ложите. Тайно установили научното си братство дълбоко в масонството — нещо като тайно общество в друго тайно общество. После използвали световните връзки на масонските ложи, за да разширят влиянието си.

Лангдън вдиша глътка леден въздух и продължи.

— Основна цел на илюминатите било унищожаването на католицизма. Братството вярвало, че суеверните догми на Църквата са най-голям враг на човечеството. Те се бояли, че ако религията продължава да разпространява набожните митове като абсолютен факт, научният прогрес ще спре и човечеството ще бъде обречено на невежество и безсмислени свещени войни.

— На каквито сме свидетели днес.

Професорът се намръщи. Кьолер имаше право. Свещените войни все още бяха по първите страници на вестниците. „Моят Бог е повелик от твоя.“ Изглежда, че винаги имаше тясна връзка между истински набожните и големия брой жертви.

— Продължавайте — каза директорът.

— Илюминатите станали могъщи в Европа и отправили поглед към Америка. Мнозина от нейните първи ръководители били масони — Джордж Вашингтон, Бен Франклин — честни, богобоязливи мъже, които не подозирали за влиянието на илюминатите върху масонството. Илюминатите помагали за основаването на банки, университети и промишлени предприятия, за да финансират осъществяването на

крайната си цел. — Професорът замълча за миг. — Създаването на една обединена световна държава — нещо като мирски Нов световен ред.

Кьолер не помръдваше.

— Нов световен ред — повтори Лангдън, — основан на научната просвета. Нарекли тази идея Луциферова доктрина. Църквата твърдяла, че Луцифер е синоним на дявола, но според братството неговата същност се разкривала от буквалното му латинско значение — „носител на светлина“. Пак на латински — „илюминатор“.

Директорът въздъхна и гласът му внезапно прозвуча официално.

— Моля, седнете, господин Лангдън.

Професорът колебливо седна на един от покритите със скреж столове. Кьолер приближи инвалидната си количка към него.

— Не съм сигурен, че разбирам всичко, което току-що ми разказахте, но знам следното. Леонардо Ветра беше един от най-ценните учени на ЦЕРН. Той ми беше и приятел. Искам да ми помогнете да открия илюминатите.

Лангдън нямаше представа какво да му отговори.

— Да откриете илюминатите ли? — „Майтапи се, нали?“ — Боя се, че това е абсолютно невъзможно, господине.

Кьолер сбърчи чело.

— Какво искате да кажете? Нима...

— Господин Кьолер. — Лангдън се наведе към домакина си. Не бе сигурен как да му го обясни. — Още не съм свършил разказа си. Въпреки че наистина изглежда така, това клеймо едва ли е било оставено от илюминатите. От над половин век няма никакви свидетелства за тяхното съществуване и повечето учени са единомисленици, че братството от дълги години е изчезнало.

Думите му бяха посрещнати мълчание. Кьолер втрещено се взираше в мъглата и лицето му изразяваше смесица от изумление и гняв.

— Как може да твърдите, че тази група не съществува, след като името ѝ е прогорено върху гърдите на моя приятел, по дяволите!

Самият Лангдън цяла сутрин си беше задавал този въпрос. Появата на амбиграмата бе поразителна. Специалистите по символика в света щяха да се смят. И все пак ученият в Лангдън съзнаваше, че клеймото не доказва абсолютно нищо за илюминатите.

— Символите в никакъв случай не потвърждават съществуването на истинските си създатели — отбеляза той.

— Какво искате да кажете?

— Когато изчезват организации като тази на илюминатите, техните символи остават... и могат да бъдат възприети от други групи. Наричаме го „прехвърляне“. Често се среща в символиката. Нацистите възприели свастиката от индуистите, християните възприели разпятието от египтяните...

— Когато сутринта въведох думата „илюминати“ в компютъра, получих хиляди съответствия — възрази Кьолер. — Явно много хора смятат, че тази организация все още съществува.

— Привърженици на теориите за конспирациите — отвърна Лангдън. Винаги го бяха дразнили многобройните фантасмагории, които циркулираха в съвременната популярна култура. Медиите драпаха за апокалиптични сензации и разни набедени „специалисти по култовете“ продължаваха да трупат пари с измислени истории, че илюминатите съществуват и строят своя Нов световен ред. Неотдавна в „Ню Йорк Таймс“ бяха публикували материал за зловещите масонски връзки на безброй известни мъже — сър Артър Конан Дойл, херцог Кент, Питър Селърс, Ървинг Бърлин, принц Филип, Луис Армстронг, както и повечето прочути съвременни промишленици и банкови магнати.

Кьолер гневно посочи труп на Ветра.

— Като се имат предвид веществените доказателства, смятам, че привържениците на теориите за конспирациите имат право.

— Знам как изглежда — колкото може по-дипломатично рече Лангдън. — И все пак е много по-правдоподобно друга организация да е възприела знака на илюминатите и да го използва за своите цели.

— Какви цели? Какво доказва това убийство?

„Основателен въпрос“ — помисли си професорът. Не можеше да си представи, че след четиристотин години някой е заимствал символа на илюминатите.

— Ясно ми е само, че дори все още да съществуват, макар да съм убеден, че това не е вярно, илюминатите по никакъв начин нямаше да се замесят в смъртта на Леонардо Ветра.

— Нима?

— Да. Те може да са вярвали в унищожаването на християнството, но са осъществявали влиянието си с политически и финансови средства, а не с терористични актове. Нещо повече, илюминатите имали строг морален кодекс, който ясно посочвал техните врагове. Отнасяли се с изключително уважение към хората на науката. За нищо на света нямаше да убият свой колега учен като Леонардо Ветра.

Очите на Кьолер се вледениха.

— Може би съм пропуснал да спомена, че Леонардо Ветра беше всичко друго, но не и обикновен учен.

Лангдън търпеливо въздъхна.

— Господин Кьолер, убеден съм, че Леонардо Ветра е бил блестящ в много отношения, но е факт...

Кьолер без предупреждение обърна инвалидната си количка и напусна стаята, като остави следа от вихреца се мъгла.

„За Бога“ — простена Лангдън и го последва. Физикът го чакаше в малка ниша в отсрещния край на коридора.

— Това е кабинетът на Леонардо — каза той и посочи плъзгащата се врата. — Когато го видите, може би ще разберете. — Кьолер с пъшкане се надигна и вратата се отвори.

Лангдън надникна в кабинета и настръхна.

ГЛАВА 12

В една друга държава пред редица скъпи видеомонитори търпеливо седеше млад служител и гледашеменящите се пред очите му образи от стотици безжични камери, наблюдаващи огромния комплекс.

Разкошен коридор.

Частен кабинет.

Обществена кухня.

Докато кадрите се редяха, служителят се мъчеше да пропъди дрямката си. Наближаваше краят на смяната му и въпреки това той все още беше нащрек. Службата бе чест за него. Някой ден щеше да бъде възнаграден.

Докато мислите му блуждаеха, образът на един от мониторите го сепна. Той инстинктивно подскочи, ръката му се стрелна напред и натисна някакъв бутон на контролния пулт. Кадърът замръзна. С опънати нерви служителят се наведе към екрана и се втренчи в него. Надписът показваше, че образът идва от камера № 86 — която трябваше да гледа към коридор.

Ала картината пред него определено не показваше коридор.

ГЛАВА 13

Лангдън озадачено се вторачи в кабинета.

— Каква е тази стая? — Въпреки приятната топлина, той плахо пристъпи вътре.

Без да отговори, Кьолер го последва.

Професорът се огледа. Нямаше ни най-малка представа къде се е озовал. Никога не бе виждал толкова странна смесица от предмети. На отсрещната стена висеше огромно дървено разпятие, според него испанско, датиращо от XIV век. На тавана над кръста беше закачен метален макет на орбитиращи планети. Вляво имаше маслено платно на Богородица, а до него — ламинирана периодична таблица на елементите. На страничната стена, между две по-малки месингови разпятия, се мъдреше плакат на Алберт Айнщайн, с неговия любим цитат: „БОГ НЕ ИГРАЕ НА ЗАРОВЕ С ВСЕЛЕНАТА“.

Лангдън смаяно продължи да се оглежда. На бюрото на Ветра имаше подвързана с кожа Библия до пластмасов атомен модел на Бор и миниатюрно копие на Микеланджеловия Мойсей.

„Каква еkleктика“ — помисли си той. В стаята бе приятно топло, ала нещо в обстановката го вледеняваше. Като че ли виждаше пред себе си сблъсък на два философски гиганта... опасно размиване на противоположни сили.

Той прочете заглавията на книжната лавица:

„Божията частица“.

„Физиката на таоизма“.

„Бог: доказателствата“.

На едната подпора за книги беше гравирен следният цитат:

„Истинската наука открива Бог зад всяка врата.“

Папа Пий XII

— Леонардо беше католически свещеник — каза Кьолер.

Лангдън се обърна към него.

— Свещеник ли? Нали казахте, че бил физик?

— Беше и двете. В историята има много примери за хора на науката, които са били и духовници. Леонардо беше от тях. Той смяташе физиката за „Божия природен закон“. Твърдеше, че в естествения порядък навсякъде около нас се виждал Божият почерк. Надяваше се с помощта на науката да докаже съществуването на Бог на съмняващите се маси. Смяташе се за теофизик.

„Теофизик ли?“ Съчетанието му се струваше невъзможно.

— Напоследък в областта на ядрената физика бяха направени някои смайващи открития — каза Кьолер. — Открития с духовно значение. Много от тях бяха дело на Леонардо.

Лангдън внимателно погледна директора на ЦЕРН. Все още се опитваше да свикне със странната обстановка.

— Духовност и физика? — Професорът цял живот се бе занимавал с история на религията и ако имаше нещо сигурно, това беше фактът, че науката и религията още от самото начало бяха били непримирими архиврагове.

— Ветра беше един от най-големите ядрени физици — продължи Кьолер. — Започваше да обединява науката и религията... да доказва, че двете взаимно се допълват по най-неочаквани начини. Наричаше тази област „нова физика“. — Директорът свали една книга от лавицата и я подаде на Лангдън.

Професорът прочете заглавието. „Бог, чудесата и новата физика“. От Леонардо Ветра.

— Това е тясна област, но дава нови отговори на някои стари въпроси — въпроси за произхода на вселената и силите, които обвързват всички ни — поясни Кьолер. — Леонардо вярваше, че проучванията му притежават потенциала да насочат милиони към по-духовен живот. Миналата година категорично доказва съществуването на енергийна сила, която обединява всички ни. Всъщност той демонстрира, че ние сме физически свързани... че молекулите във вашето тяло са свързани с молекулите в моето... че във всички нас се движи една обща сила.

Лангдън се смути. „И Божията сила ще ни обедини.“

— Господин Ветра наистина ли е открил начин да докаже, че частиците са свързани?

— Убедително го доказа. Един от последните броеве на „Сайънтифик Америкън“ обяви новата физика за по-сигурен път към Бога от самата религия.

Тези думи постигнаха своето. Лангдън изведнъж се замисли за антирелигиозните илюминати. Той неохотно се насили теоретично да допусне за миг невъзможното. Ако илюминатите наистина продължаваха да съществуват, дали щяха да убият Леонардо, за да му попречат да отправи своето религиозно послание към масите? Професорът се отърси от тази мисъл. „Абсурд! Илюминатите са древна история! Знае го всеки учен!“

— Ветра имаше много врагове в научния свят — продължи Кьолер. — Мразеха го много научни пуристи. Дори тук в ЦЕРН. Смятаха, че е предателство към науката да използваш аналитичната физика, за да потвърдиш научните догми.

— Но съвременните учени не са ли по-толерантни към Църквата?

Кьолер презрително изсумтя.

— Че защо? Църквата може вече да не гори учените на клада, но ако смятате, че е оттеглила властта си над науката, запитайте се защо в половината училища във вашата страна е забранено да се преподава еволюционната теория. Запитайте се защо американската Християнска коалиция е най-влиятелното лоби срещу научния прогрес в света. Борбата между науката и религията продължава, господин Лангдън. Преместила се е от бойните полета в заседателните зали, но въпреки това продължава.

Професорът разбираше, че Кьолер е прав. Предишната седмица например харвардският теологически факултет беше организиран протестна демонстрация пред сградата на биологическия факултет срещу преподаването на генното инженерство. Деканът на биологическия факултет, известният орнитолог Ричард Аарониън, бе защитил учебната си програма с огромен плакат, повесен през прозореца на кабинета му. Плакатът изобразяваше християнска „риба“ с четири крачета — според Аарониън, дан на еволюцията на африканските белодробни риби на сушата. Под рибата, вместо името Иисус, пишеше „ДАРВИН!“.

Остро писукане разцепи тишината и Лангдън се сепна. Кьолер протегна ръка към електронните устройства на инвалидната количка,

вдигна пейджъра от стойката му и прочете полученото съобщение.

— Добре. От дъщерята на Леонардо е. Госпожица Ветра в момента пристига на хеликоптерната площадка. Ще я посрещнем там. Мисля, че е най-добре да не идва тук. Не ми се ще да види баща си в това състояние.

Лангдън се съгласи с него. Никое дете не заслужаваше такъв шок.

— Ще помоля госпожица Ветра да ни разкаже за проекта, върху който са работели с баща си... това може да обясни защо са го убили.

— Смятате, че са го убили заради *работата* му ли?

— Напълно е възможно. Леонардо ми каза, че работи върху нещо сензационно. Не сподели подробности. Беше станал много потаен. Имаше лична лаборатория и настояваше за уединение, което с готовност му осигурявах заради блестящите му открития. Напоследък работата му поглъщаше огромни количества електрическа енергия, но се въздържах да го разпитвам. — Кьолер обърна количката си към изхода. — Преди да излезем оттук обаче трябва да ви кажа още нещо.

Лангдън не бе сигурен, че иска да го чуе.

— Убиецът е откраднал нещо от Ветра.

— Какво?

— Елате.

Директорът се насочи към пълната с мъгла дневна. Лангдън го последва, без да знае какво да очаква. Кьолер спря на сантиметри от трупа и повика професора да се приближи. Лангдън неохотно го направи. От миризмата на замръзналата урина на жертвата му се пригади.

— Погледнете лицето му — каза физикът.

„Да погледна лицето му ли?“ — Лангдън се намръщи. — „Нали било откраднатото нещо?“

Той колебливо приклекна и се опита да види лицето на Ветра, но главата на жертвата беше извита на сто и осемдесет градуса.

Кьолер с мъка се наведе и внимателно завъртя замръзналата глава на приятеля си. Вратът на убития учен изпраця и сгърченото му от болка лице най-после се появи. Директорът задържа главата му за миг.

— Мили Боже! — извика Лангдън и ужасено се отдръпна. Лицето на Ветра бе окървавено. Единственото му кафяво око

безжизнено се впиваше в него. Другата очна орбита беше празна. —
Откраднали са *окото* му?

ГЛАВА 14

Лангдън излезе от Сграда В и слънцето му помогна да се отърси от запечаталия се в ума му образ на празната очна орбита.

— Насам, моля — каза Кьолер и пое нагоре по стръмната алея. Електрическата инвалидна количка с лекота взимаше наклона. — Госпожица Ветра ще пристигне всеки момент.

Професорът побърза да го настигне.

— Е? — попита Кьолер. — Още ли се съмнявате в участието на илюминатите?

Лангдън вече не знаеше какво да мисли. Редигиозните връзки на Ветра определено бяха смуцаващи — и все пак не можеше да загърби всички научни доказателства, които бе проучвал. А и окото...

— Продължавам да смятам, че илюминатите *не* са замесени в това убийство — по-твърдо, отколкото беше възнамерявал, заяви той. — Доказва го липсващото око.

— Защо?

— Случайното обезобразяване е изключително... *нетипично* за илюминатите — поясни професорът. — Специалистите по историята на култовете се занимават с отделни случаи на обезобразяване, дело на неопитни периферни секти — фанатици, които извършват случайни терористични актове — но илюминатите винаги са били изключително преднамерени.

— Преднамерени ли? Хирургическото изваждане на нечие око не е ли преднамерено?

— Това не праща ясно послание. Не изпълнява по-висша цел.

Количката на Кьолер рязко спря на върха на хълма. Той се обърна.

— Повярвайте ми, господин Лангдън, липсващото око *наистина* изпълнява по-висша цел... много по-висша цел.

На запад се разнесе рев на хеликоптерни перки. Появи се вертолет, който се понесе над откритата долина към тях, рязко зави, после увисна над площадката.

Лангдън го наблюдаваше разсеяно — мислите му се въртяха в кръг като перките. Чудеше се дали един здрав сън ще го избави от целия този ужас. Кой знае защо, се съмняваше.

Машината кацна и пилотът скочи на земята и започна да разтоварва багажа. Имаше много неща — чанти, найлонови херметично затворени сакове, кислородни бутилки и сандъци със свръхмодерно водолазно оборудване.

Професорът се смути.

— Това багажът на госпожица Ветра ли е?

Кьолер кимна.

— Тя извършваше биологични проучвания в Балеарско море.

— Нали казахте, че била *физик*?

— Така е. Занимава се с физика на биологичната обвързаност. Изучава взаимовръзките между жизнените системи. Работата ѝ е тясно свързана с проучванията на баща ѝ в областта на ядрената физика. Наскоро госпожица Ветра опроверга една от фундаменталните теории на Айнщайн, като наблюдава ято риба тон с помощта на автоматично синхронизирани камери.

Лангдън се вгледа в лицето на домакина си, за да види дали се шегува. „Айнщайн и риба тон?“ Започваше да се чуди дали космическият боинг Х-33 по погрешка не го е оставил на друга планета.

След малко от хеликоптера се появи Витория Ветра и Робърт Лангдън разбра, че този ден е посветен на безкрайните изненади. С тъмнозелените си къси панталонки и бяла фланелка без ръкави, младата жена изобщо не приличаше на задръстената физичка, която бе очаквал. Гъвкава и грациозна, тя беше висока, имаше матова кожа и дълга черна коса — вихърът от перките я развяваше. Лицето ѝ бе типично италианско — не изключително красиво, но с едри, земни черти, които дори от двадесет метра сякаш излъчваха първична чувственост. Въздушното течение прилепваше дрехите към тялото ѝ и подчертаваше стройната ѝ фигура и малките ѝ гърди.

— Госпожица Ветра е изключително силна жена — очевидно усетил възхищението на Лангдън, каза Кьолер. — Прекарва месеци в опасни екологични системи. Тя е стриктна вегетарианка и е местният йогистки гуру.

„Йога ли?“ — помисли си Лангдън. Древното хиндуистко изкуство на медитацията изглеждаше странно за физичка и дъщеря на католически свещеник.

Той погледна приближаващата се Витория. Очевидно беше плакала, но дълбоките ѝ черни очи бяха изпълнени с чувства, които професорът не можеше да разгадае. И въпреки това младата жена крачеше с жар и самоувереност.

Крайниците ѝ бяха яки и почернели и излъчваха присъщото сияние на средиземноморска плът, наслаждавала се на много часове слънце.

— Витория — каза Кьолер. — Моите искрени съболезнования. Това е ужасна загуба за науката... за всички нас в ЦЕРН.

Тя признателно кимна. Гласът ѝ бе гладък — гърлен английски с акцент.

— Открихте ли убиеца?

— Все още работим по въпроса.

Витория се обърна към Лангдън и протегна фината си ръка.

— Казвам се Витория Ветра. Предполагам, че сте от Интерпол.

Професорът стисна ръката ѝ, за миг омагьосан от дълбочината на влажните ѝ очи.

— Робърт Лангдън. — Не бе сигурен какво друго да отвърне.

— Господин Лангдън не е от полицията — поясни Кьолер. — Той е специалист от Съединените щати. Тук е, за да ни помогне да открием виновника за това положение.

Витория се поколеба.

— Ами полицията?

Директорът въздъхна, ала не отговори.

— Къде е тялото му? — попита тя.

— В момента го подготвят за погребението.

Лъжата изненада Лангдън.

— Искам да го видя — настоя Витория.

— Баща ти беше жестоко убит, Витория — опита се да я уговори Кьолер. — По-добре да го запомниш такъв, какъвто беше.

Тя понечи да възрази, ала я прекъснаха.

— Ей, Витория! — разнесоха се някакви гласове от далечината.
— Добре дошла!

Младата жена се обърна. Група учени минаваха покрай хеликоптерната площадка и весело ѝ махаха.

— Напоследък да си опровергала друга теория на Айнщайн? — извика един от тях.

— Баща ти трябва да се гордее с теб! — прибави друг.

Витория неловко им махна. После пак се обърна към Кьолер. На лицето ѝ се бе изписал смут.

— *Никой* ли не знае?

— Реших, че трябва да сме дискретни.

— Не си казал на персонала, че баща ми е бил *убит*? — Към озадачението в гласа ѝ се примеси гняв.

Тонът на Кьолер мигновено се промени.

— Навярно забравяш, че веднага щом съобща за убийството на баща ти, в ЦЕРН ще се проведе следствие. Включително грижливо претърсване на неговата лаборатория. Винаги съм се опитвал да уважавам желанието на баща ти за самостоятелност. Той ми каза само две неща за сегашния ви проект. Първо, че сигурно през следващите десет години ще донесе на ЦЕРН милиони франкове от лицензионни договори. И второ, че не е готов за публично оповестяване, защото все още е опасна технология. Като се имат предвид тези два факта, предпочитам външни лица да не се ровят в неговата лаборатория и или да откраднат работата му, или да загинат и после вината да падне върху ЦЕРН. Ясен ли съм?

Витория безмълвно се вторачи в него. Лангдън усети в погледа ѝ неволно уважение. Очевидно приемаше логиката на Кьолер.

— Преди да съобщим на властите, трябва да знам върху какво сте работили — продължи директорът. — Заведи ни в лабораторията си.

— Лабораторията няма отношение към въпроса — отвърна младата жена. — Никой не знаеше с какво се занимаваме двамата. Експериментът не може да има нищо общо с убийството на баща ми.

Кьолер тежко въздъхна.

— Уликите предполагат обратното.

— Улики ли? Какви улики?

Лангдън си задаваше същия въпрос.

Кьолер отново избърса устата си.

— Просто ще трябва да ми повярваш.

Изпепеляващият поглед на Витория показваше, че не му вярва.

ГЛАВА 15

Лангдън мълчаливо закрачи зад Витория и Кьолер. Влязоха в централното фоайе, откъдето бе започнало странното посещение на професора. Краката на младата жена се движеха с гъвкава пъргавост — като на олимпийска плувкия — качество, реши Лангдън, несъмнено придобито от йогистката подвижност. Чуваше преднамерено бавното ѝ дишане, сякаш се опитваше да сподави мъката си.

Искаше му се да ѝ каже нещо, да ѝ изрази съчувствието си. И той познаваше внезапната празнота от неочакваната загуба на родител. Спомняше си главно погребението, дъждовно и сиво. Два дни след двадесетия му рожден ден. Къщата бе била пълна с мъже в сиви костюми, мъже, които прекалено силно бяха стискали ръката му. Всички бяха мърморили думи като „инфаркт“ и „стрес“. Майка му през сълзи се беше шегувала, че винаги е можела да следи стоковата борса просто като държи съпруга си за ръка... и използва пулса му като лична телеграфна лента.

Веднъж, още когато баща му бе жив, Лангдън чу майка си да го моли да „спре и да помирише розите“. Същата година Лангдън му купи малка стъклена роза за Коледа. Никога не беше виждал по-красиво нещо... слънчевите лъчи вълшебно се пречупваха през стъклото и обагряха стената в пъстра светлина. „Прелестна е — каза баща му, когато разтвори кутията, и го целуна по челото. — Хайде да ѝ намерим безопасно място.“ И внимателно я постави на една висока пращна лавица в най-тъмния ъгъл на дневната. След няколко дни Лангдън се качи на една табуретка, взе розата и я върна в магазина. Баща му така и не забеляза изчезването ѝ.

Извъняването на асансьора го върна в настоящето. Витория и Кьолер се качваха в кабината. Той се поколеба пред отворените врати.

— Какво има? — по-скоро нетърпеливо, отколкото загрижено попита директорът.

— Нищо — отвърна Лангдън и се насили да влезе в тясната кабина. Използваше асансьори само когато бе абсолютно необходимо. Предпочиташе откритото пространство на стълбищата.

— Лабораторията на доктор Ветра е под земята — поясни Кьолер.

„Чудесно“ — помисли си професорът и влезе в асансьора. Усети леден вятър, духащ от дълбините на шахтата. Вратите се затвориха и асансьорът потегли надолу.

— Шест етажа — безизразно като аналитична машина каза физикът.

Лангдън си представи мрака на празната шахта под тях. Опитва се да пропъди образа, като се вторачи в променящите се цифри на етажите. Странно, таблото показваше само два етажа. ПЪРВИ ЕТАЖ и ГАК.

— Какво означава ГАК? — като се опитваше да не проявява външно нервността си, попита той.

— Голям адронов колидер — поясни Кьолер. — Ядрен акселератор.

„Ядрен акселератор ли?“ — Лангдън смътно познаваше този термин. За пръв път го беше чул по време на вечеря с колеги в кеймбриджкия Дънстър Хауз. Един техен приятел, физикът Боб Браунел, бе пристигнал разярен.

— Тия копелета са го спрели! — изруга той.

— Какво са спрели? — попитаха всички.

— Строежа на ССК!

— На кое?

— На Суперпроводниковия суперколидер!

Някой сви рамене.

— Не знаех, че Харвард строи такова нещо.

— Не Харвард! — възкликна Браунел. — Съединените щати! Щеше да е най-мощният ядрен акселератор на света! Един от най-важните научни проекти на нашия век! Вече са вложени два милиарда долара и Сенатът прекратява проекта! Проклети религиозни лобисти!

Когато накрая се успокои, Браунел обясни, че ядреният акселератор бил голяма кръгла тръба, през която се ускорявали елементарни частици. Магнитите в тръбата се включвали и изключвали в бърза последователност, за да „разбъркват“ частиците,

докато те не развият огромна скорост. Ускорените частици се движели в тръбата с около двеста и деветдесет хиляди километра в секунда.

— Но това е почти скоростта на светлината! — възкликна един от професорите.

— Напълно си прав — потвърди Браунел и продължи разказа си. Като ускорявали две частици в противоположни посоки на тръбата и после ги сблъсквали, учените можели да ги разделят на съставните им части и да видят основните градивни елементи на природата. — Ядрените акселератори са важни за бъдещето на науката — заяви физикът. — Сблъскването на елементарните частици е ключът към разбирането на строителните материали на вселената.

Харвардският „придворен поет“, тих човек, казваше се Чарлз Прат, не се впечатли.

— Това ми изглежда доста неандерталски подход към науката... — отбеляза той. — Все едно да удариш два часовника един в друг, за да видиш от какво са направени.

Браунел хвърли вилницата си и изхвърча от ресторанта.

„Значи в ЦЕРН имат ядрен ускорител? — помисли Лангдън, докато асансьорът се спускаше. — Кръгла тръба за сблъскване на елементарни частици.“ Зачуди се защо са я заровили под земята.

Когато кабината спря, той с облекчение усети под краката си твърда земя. Ала когато вратите се отвориха, облекчението му се изпари. Робърт Лангдън се озова изправен пред напълно непознат свят.

Коридорът продължаваше безкрайно в двете посоки и представляваше гладък бетонен тунел. Пространството пред асаньора бе ярко осветено, но по-нататък всичко тънеше в мрак, от който лъхаше влажен вятър, напомнящ, че се намират дълбоко под земята. Лангдън почти усещаше тежестта на пръстта и камъка над главата си. За миг отново стана деветгодишен... мракът го тласкаше назад... назад към петте часа смазваща чернота, която все още го измъчваше. Той сви юмруци и овладя страха си.

Витория мълчаливо слезе от асансьора и без колебание потъна в мрака. Над главата ѝ една след друга започнаха да се включват флуоресцентни лампи. Ефектът беше смуцаващ — сякаш тунелът бе жив... и предсещаше всяка нейна стъпка. Лангдън и Кьолер я последваха на известно разстояние. Светлините зад тях автоматично угасваха.

— Този ядрен акселератор — тихо рече Лангдън. — Някъде в тунела ли е?

— Ей там. — Директорът посочи наляво към полирана хромирана тръба, която минаваше по стената на коридора.

Лангдън я погледна объркано.

— Това ли е акселераторът? — Устройството изобщо не изглеждаше така, както си го беше представял. Тръбата бе идеално права, с диаметър по-малко от метър, и изчезваше в тъмнината на тунела. „По-скоро прилича на модерен канал“ — каза си Лангдън. — Мислех, че ядреният акселератор е кръгъл.

— Този акселератор наистина е кръгъл — потвърди Кьолер. — Изглежда прав, но това е зрителна илюзия. Обиколката на тунела е толкова голяма, че дъгата не се забелязва — като заоблеността на Земята.

Лангдън се смая. „Това — кръг?“

— Но... тогава трябва да е огромен!

— ГАК е най-голямата машина на света.

Професорът със закъснение си спомни, че шофьорът му бе казал нещо за грамадна машина, заровена под земята. „Но...“

— Диаметърът му е над осем, а дължината му е двапет и седем километра.

Лангдън рязко се огледа.

— Двапет и седем километра ли? — Той се вторачи в директора, после се обърна към тъмния тунел пред тях. — Този коридор е дълъг двапет и седем километра? Това са... над шестнайсет мили!

Кьолер кимна.

— И описва идеален кръг. Стига чак до Франция, после завива и се връща обратно. Преди да се сблъскат, напълно ускорените елементарни частици правят над десет хиляди обиколки за една секунда.

Лангдън се взираше в зейналия тунел. Коленете му омекнаха.

— Искате да кажете, че ЦЕРН е изкопал милиони тонове пръст само за да сблъсква някакви си частици?

Кьолер сви рамене.

— За да открие истината, понякога човек трябва да премества планини.

ГЛАВА 16

На стотици километри от ЦЕРН по радиостанцията изпраща глас:

— Добре, в коридора съм.

Техникът, който наблюдаваше видеоекраните, натисна бутона на предавателя си.

— Виждаш образ от осемдесет и шеста камера. Би трябвало да е в дъното.

Последва дълго мълчание. По челото на служителя избиха ситни капчици пот. Накрая радиостанцията изпраща.

— Камерата я няма — съобщи гласът. — Обаче виждам къде е била монтирана. Някой я е свалил.

Техникът въздъхна тежко.

— Благодаря. Би ли почакал малко?

Той насочи вниманието си към редицата видеомонитори. Огромни части от комплекса бяха открити за външни лица и и преди бяха изчезвали безжични камери, обикновено откраднати от шегаджии, търсещи сувенири.

Но веднага щом някоя камера напускате лабораторията и се отдалечаваше, сигналът се изгубваше и екранът угасваше. Озадачен, техникът се вторачи в монитора. От камера № 86 идваше кристално чист образ.

„Ако камерата е била открадната, защо все още получаваме сигнал? — зачуди се той. Знаеше, че има само едно обяснение, разбира се. Камерата все още се намираше в комплекса и някой просто я беше преместил. — Но кой? И защо?“

Той дълго наблюдава екрана. Накрая вдигна радиостанцията.

— На това стълбище има ли килери? Шкафове или тъмни ниши?

Гласът прозвуча смутено.

— Не. Защо?

Техникът се намръщи.

— Няма значение. Благодаря за помощта. — Той изключи радиостанцията и прехапа устни.

Като се имаше предвид малкият ѝ размер и фактът, че е безжична, техникът знаеше, че видеокамерата може да предава от всяка точка на строго охраняваната територия — гъсто застроена площ с тридесет и две отделни сгради в радиус от осемстотин метра. Единственото указание бе това, че изглежда, се намираше на тъмно място. Кое то, разбира се, не му помагаше много. В комплекса имаше безброй тъмни места — сервизни килери, отоплителни тръби, градински бараки, гардероби, дори лабиринт от подземни тунели. Можеха да минат седмици, докато намерят камера №86.

„Но това е най-малкият ми проблем“ — помисли си той.

Освен непонятното ѝ преместване, в случая имаше още нещо смущаващо. Техникът погледна образа, който излъчваше изчезналата камера. Неподвижен предмет. Модерно наглед устройство, каквото никога не беше виждал. В основата му мигаше електронен дисплей.

Въпреки че беше преминал строга подготовка за извънредни ситуации, служителят усещаше, че пулсът му се е ускорил. Опита се да не изпада в паника. Трябваше да има обяснение. Предметът изглеждаше прекалено малък, за да представлява сериозна опасност. Но пък присъствието му в комплекса бе обезпокоително. Всъщност *извънредно* обезпокоително.

„И то тъкмо днес“ — помисли си той.

Охраната винаги беше била от първостепенна важност за неговия работодател, но *днес* значението ѝ бе по-голямо от когато и да било през последните две десетилетия. Техникът дълго се взира в предмета. Предусещаше тътена на далечна буря.

Потънал в пот, той набра номера на своя началник.

ГЛАВА 17

Малко деца могат да кажат, че помнят деня, в който за пръв път са видели баща си, ала Витория Ветра беше от тях. Тогава бе осемгодишна и живееше в Орфанотрофио ди Сиена, католическо сиропиталище край Флоренция, изоставена от родителите си, които не познаваше.

Валеше дъжд. Монахините два пъти я бяха повикали на вечеря, но както винаги, тя се беше престорила, че не ги чува. Лежеше на двора и се взираше в дъждовните капки... усещаше ударите им по тялото си... опитваше се да си представи къде ще падне следващата. Монахините пак я повикаха, притеснени, че пневмонията може да се пребори с любопитството към природата на това непоносимо упорито дете.

„Не ви чувам“ — помисли си Витория.

Когато младият свещеник дойде да я вземе, беше подгизнала до мозъка на костите си. Не го познаваше. Той бе нов. Витория очакваше да я сграбчи и да я замъкне вътре. Ала отчето не го направи. За нейна почуда, той легна до нея и намокри расото си в локвите.

— Казват, че задаваш много въпроси — рече младият мъж.

Витория се намръщи.

— Въпросите нещо лошо ли са?

Той се засмя.

— Излиза, че са прави.

— Какво правиш тук?

— Същото, каквото и ти... чудя се защо падат капките.

— Аз не се чудя защо падат! Вече знам!

Свещеникът я погледна смаяно.

— *Наистина* ли?

— Сестра Франческа казва, че дъждовните капки са сълзи на ангели, пролети, за да измият греховете ни.

— Леле! — изненадано рече той. — Е, *това* обяснява всичко.

— Не е вярно! — отсече момичето. — Капките падат, защото *всичко* пада! *Всичко* пада! Не само дъждът!

Свещеникът озадачено се почеса по главата.

— Знаеш ли, млада госпожице, имаш право. *Наистина* всичко пада. Трябва да е заради гравитацията.

— Заради кое?

Той я погледна удивено.

— Не си чувала за *гравитацията*!

— Не.

Отчето тъжно сви рамене.

— Жалко. Гравитацията отговаря на много въпроси.

Витория се надигна и седна.

— Какво е гравитация? — попита тя. — Кажете ми!

Свещеникът ѝ намигна.

— Какво ще кажеш да ти обясня по време на вечеря?

Младият свещеник бе Леонардо Ветра. Макар и утвърден физик, той се беше посветил на друго призвание и бе постъпил в духовната семинария. Леонардо и Витория станаха най-добри приятели в самотния свят на монахини и устави. Момичето го караше да се смее и той я взе под крилото си, научи я, че красивите неща като дъждовните капки и реките имат много обяснения. Разказа ѝ за светлината, планетите, звездите и за цялата природа през очите и на Бог, и на науката. Интелигентността и вроденото любопитство на Витория я правеха чудесна ученичка. Леонардо я закриляше като своя дъщеря.

Витория също беше доволна. Никога не бе познавала щастието да има баща. Докато всеки друг възрастен отговаряше на въпросите ѝ с пляскане по китката, Леонардо часове наред ѝ показваше книги. Дори я питаше за *нейните* идеи. Витория се молеше той завинаги да остане при нея. Един ден се сбъдна най-страшният ѝ кошмар.

Отец Леонардо ѝ каза, че напуска сиропиталището.

— Заминавам за Швейцария — поясни той. — Получих стипендия и ще следвам физика в Женевския университет.

— Физика ли? — извика Витория. — Мислех, че обичаш Бог.

— Обичам го. Много. Тъкмо затова искам да изуча божествените му закони. Законите на физиката са платното, върху което Господ е нарисувал своя шедьовър.

Витория беше ужасена. Но отец Леонардо имаше още една новина. Разговарял с началниците си и получил разрешение да я осинови.

— Искаш ли да те осиновя? — попита свещеникът.

— Какво значи това?

Отец Леонардо ѝ обясни.

Витория се разплака от радост и го прегръща в продължение на пет минути.

— О, да! Да!

Младият свещеник ѝ каза, че за известно време трябва да я остави и да уреди новия им дом в Швейцария, но обеща след половин година да я вземе при себе си. Това беше най-дългото чакане в живота на Витория, ала той удържа на думата си. Пет дни преди деветия си рожден ден момичето се премести в Женева. Денем ходеше в Женевското международно училище, а вечер я учеше баща ѝ.

След три години Леонардо Ветра постъпи в ЦЕРН. Двамата се озоваха в страна на чудесата, за каквата малката Витория никога не бе и мечтала.

Докато крачеше по тунела на ГАК, Витория Ветра чувстваше тялото си като вцепенено. Виждаше матовото си отражение в хромираната повърхност на тръбата и усещаше отсъствието на баща си. Обикновено се намираше в състояние на пълно спокойствие, на хармония със заобикалящия я свят. Ала сега съвсем ненадейно всичко бе изгубило значение. Последните три часа бяха преминали като в мъгла.

Когато Кьолер я беше потърсил, на Балеарските острови бе десет сутринта. „Баща ти е убит. Незабавно се върни.“ Въпреки зноя на палубата на кораба думите я бяха вледенили до мозъка на костите. Безизразният глас на директора я беше пронизал също толкова болезнено, колкото и самата вест.

И сега се завръщаше у дома. „Но какъв дом?“ ЦЕРН, неин свят от дванадесетгодишна възраст, ѝ се струваше чужд. Баща ѝ, човекът, който го бе правил вълшебен, го нямаше.

„Дишай дълбоко“ — каза си тя, ала не можеше да успокои мислите си. Въпросите кръжаха все по-бързо. Кой беше убил баща ѝ? И защо? Кой бе този американски „специалист“? Защо Кьолер настояваше да види лабораторията?

Директорът беше казал, че има доказателства за връзката на убийството с настоящия проект на баща ѝ. „Какви доказателства? Никой не знаеше върху какво работим! И даже някой да е открил, защо ще го убива?“

Докато вървеше по тунела на ГАК към лабораторията на баща си, Витория осъзна, че ще трябва да разкрие най-големия му успех в негово отсъствие. Съвсем различно си бе представяла този момент. Във въображението си беше виждала баща си да вика водещите учени от ЦЕРН в лабораторията си, за да им покаже своето откритие, бе наблюдавала изписалото се на лицата им благоговение. После той с бащинска гордост им обясняваше, че тъкмо една от идеите на *Витория* му е помогнала да превърне проекта в реалност... че *дъщеря* му е основна участничка в откритието... В гърлото ѝ заседна буца. „С баща ми трябваше заедно да се насладим на този миг.“ Но сега беше сама. Нямаше колеги. Нямаше щастливи лица. Само някакъв непознат американец и Максимилиан Кьолер.

„Максимилиан Кьолер. Der König.“

Витория от малка не харесваше този човек. Макар че постепенно бе започнала да се възхищава на изключителния му интелект, неговото ледено поведение винаги ѝ се струваше нечовешко, пълна противоположност на бащината ѝ топлина. Кьолер се занимаваше с наука заради нейната безупречна логика... а баща ѝ — заради духовната ѝ прелест. Но колкото и да беше странно, между двамата мъже винаги бе съществувало негласно уважение.

„Геният безрезервно приема други гении“ — веднъж ѝ беше обяснил някой.

„Геният — помисли си тя. — Баща ми... татко. Мъртъв.“

Входът на лабораторията на Леонардо Ветра представляваше дълъг стерилен коридор с под, настлан с бели плочки. Лангдън се почувства така, все едно влиза в някаква подземна лудница. По стените висяха десетки черно-бели снимки. Въпреки че цял живот бе изучавал изображения, тези фотографии му бяха напълно чужди. Приличаха на хаотични негативи на нишки и спирали. „Модерно изкуство — помисли си той. — Джаксън Полък^[1] на амфетамини?“

— Компютърни изображения на сблъскващи се елементарни частици — очевидно забелязала интереса му, поясни Витория. — Онова там е Z-частица^[2] — каза тя и посочи бледа линия, почти

невидима сред общия хаос. — Баща ми я откри преди пет години. Чиста енергия — няма абсолютно никаква маса. Спокойно може да е най-малкият градивен елемент в природата. Материята не е нищо друго освен уловена енергия.

„Материята е енергия? — Лангдън наклони глава. — Звучи като нещо дзенбудистко.“ Той погледна едва забележимата нишка на снимката и се зачуди как ще реагират неговите приятелчета от харвардския физически факултет, когато им каже, че през почивните дни се е възхищавал на Z-частици край Големия адронов колидер.

— Витория, трябва да отбележа, че сутринта идвах тук да търся баща ти — рече Кьолер, когато стигнаха до внушителната стоманена врата на лабораторията.

— Нима? — сепна се тя.

— Да. И си представи изненадата ми, когато установих, че е сменил обичайната за ЦЕРН електронна ключалка с нещо друго. — Директорът посочи монтираното до вратата сложно електронно устройство.

— Извинявам се — отвърна Витория. — Знаеш какво беше отношението му към личната му самостоятелност. Не искаше никой освен нас двамата да има достъп до лабораторията.

— Добре — каза Кьолер. — Отвори вратата.

Тя дълго остана неподвижна, после дълбоко си пое дъх и се изправи пред механизма на стената.

Лангдън изобщо не бе готов за онова, което се случи после. Витория внимателно доближи дясното си око към изпъкнал обектив, който приличаше на телескоп, и натисна бутона на устройството. Нещо в него изщрака. Проблесна лъч, който освети очната ѝ ябълка като копирна машина.

— Това е сканиране на ретината — поясни тя. — Безотказна технология. Настроена е само за ретината на двама души. Моята и на баща ми.

Робърт Лангдън се вцепени от ужас. Пред очите му отново се появи образът на Леонардо Ветра — окървавеното лице, втораченото в него кафяво око, празната очна орбита. Опита се да отхвърли очевидната истина, ала после ги видя... по белите плочки под скенера... бледи червени капчици. Засъхнала кръв.

Слава Богу, Витория не ги забеляза.

Стоманената врата с плъзгане се отвори и младата жена влезе в лабораторията.

Кьолер впери твърдия си поглед в Лангдън. Посланието му беше ясно: „Както ви казах... липсващото око изпълнява по-висша цел.“

---

[1] Джаксън Полък (1912–1956) — американски художник абстракционист. — Б.пр. ↑

[2] Вид бозон. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Ръцете на жената бяха завързани, китките ѝ бяха поморавели и подути от триенето на въжетата. Хашишинът уморено лежеше до нея и се възхищаваше на голата си жертва. Чудеше се дали дрямката ѝ е престорена, смехотворен опит да не му служи повече.

Не го интересуваеше. Беше получил каквото искаше. Задоволен, той седна на леглото.

В неговата родина жените бяха вещи. Слаби. Средства за удоволствие. Робини, които можеха да се продават като добитък. И си знаеха мястото. Ала тук, в Европа, жените се преструваха на силни и независими, което едновременно го развеселяваше и възбуждаше. Физическото им покоряване винаги му доставяше наслада.

Въпреки задоволяването на страстите си обаче хашишинът усещаше, че в него се събужда друго желание. Предишната нощ бе убил, убил и обезобразил, а за него убийствата бяха като хероин... всяко следващо го задоволяваше само временно и после желанието ставаше още по-силно. Действието му се беше изчерпало и сега жаждата се бе завърнала.

Той впери поглед в спящата жена. Прокара длан по шията ѝ и се възбуди от мисълта, че за миг може да сложи край на живота ѝ. Имаше ли значение? Тя не беше пълноценно човешко същество, просто средство за удоволствие и служба. Силните му пръсти обхванаха гърлото ѝ, доловиха слабия ѝ пулс. После той потисна желанието си и отдръпна ръка. Имаше работа. Служба на кауза, по-висша от неговото желание.

Докато ставаше от леглото, хашишинът с гордост си мислеше каква чест му оказват с възложената му задача. Все още не можеше да проумее влиянието на онзи човек на име Янус и древното братство, което ръководеше. Цяло чудо бе, че братството е избрало тъкмо него. Отнякъде бяха научили за омразата му... и за неговите способности. Никога нямаше да узнае как. „Пипалата им се простират надалеч.“

Сега му бяха оказали най-голямата чест. Той щеше да е техни
ръце и техен глас. Техен убиец и вестител. Онзи, когото неговият народ
познаваше под името Малак ал-хак — ангела на истината.

ГЛАВА 19

Лабораторията на Ветра сякаш идваше от бъдещето.

Чисто бяла, с компютри и специализирано електронно оборудване покрай всички стени, тя приличаше на операционна. Лангдън се зачуди какви тайни крие това място, за да оправдае изваждането на нечие око.

Влязоха. Кьолер изглеждаше неспокоен и очите му шареха в търсене на следи от крадец. Ала помещението пустееше. Витория също се движеше бавно... сякаш лабораторията ѝ се струваше чужда без баща ѝ.

Вниманието на Лангдън незабавно се насочи към центъра на стаята, където се издигаха няколко ниски колони. Десетина стълба от полирана стомана бяха подредени в кръг като миниатюрен Стоунхендж. Бяха високи по-малко от метър и напомняха на музейни поставки за геми. Тези колони обаче обаче явно не бяха предназначени за скъпоценни камъни. Върху тях имаше дебели прозрачни контейнери, големи колкото кутии за тенисни топки. Изглеждаха празни.

Кьолер озадачено се вторачи в кутиите, после очевидно реши за момента да не им обръща внимание и попита Витория:

— Има ли нещо откраднато?

— Откраднато ли? *Как?* — изненада се тя. — Сканирането на ретината позволява достъп само на нас с баща ми.

— Просто се поогледай.

Витория въздъхна и се подчини. След няколко минути сви рамене.

— Всичко ми се струва така, както винаги го оставяше баща ми. Подреден хаос.

Лангдън усети, че Кьолер претегля възможностите си, сякаш се чудеше докъде да тласне Витория... какво да ѝ разкрие. Очевидно реши за момента да не прекалява. Насочи инвалидната си количка към

средата на помещението и разгледа загадъчните, привидно празни кутии.

— Тайните са лукс, който вече не можем да си позволим — каза директорът.

Витория неохотно кимна, после ненадейно на лицето ѝ се изписа вълнение, сякаш идването ѝ в лабораторията беше отприщило порой от спомени.

„Остави я за малко“ — помисли си Лангдън.

Като че ли се приготвяше за онова, което щеше да разкрие, Витория затвори очи и дълбоко си пое дъх. После пак. И пак. И пак...

Професорът я наблюдаваше, внезапно загрижен. „Добре ли е?“ Той се озърна към Кьолер, който изглеждаше невъзмутим, явно присъствал на този ритуал и преди. Изтекоха десет секунди и тя вдигна клепачи.

Лангдън не можеше да повярва на метаморфозата ѝ. Витория Ветра се беше преобразила. Пълните ѝ устни бяха отпуснати, раменете ѝ също, очите ѝ бяха меки и отстъпчиви. Сякаш бе разместила всички мускули в тялото си, за да приеме положението. Негодуващият плам и личната ѝ мъка някак си бяха изчезнали почти напълно.

— Откъде да започна?... — спокойно попита тя.

— От началото — отвърна Кьолер. — Разкажи ни за експеримента на баща си.

— Баща ми мечтаеше да примири науката и религията. Надяваше се да докаже, че те са две напълно съвместими области — два различни подхода за търсене на една и съща истина. — Витория замълча за миг, сякаш не можеше да повярва в онова, което ще каже. — И наскоро... измисли как да го постигне.

Кьолер чакаше.

— Той подготви експеримент, с който се надяваше да разреши едно от най-сериозните противоречия в историята на науката и религията.

Лангдън се зачуди кое противоречие има предвид Витория. Бяха толкова много.

— Креационизма — поясни тя. — Спора за възникването на вселената.

„Охо — помисли си Лангдън. — Големия спор.“

— Разбира се, Библията твърди, че Бог създал вселената — продължи младата жена. — „Рече Бог: да бъде светлина“ и от небитието се появило всичко, което виждаме. За съжаление, един от фундаменталните физически закони постановява, че материята не може да се появи от нищото.

Лангдън беше чел за този проблем. Идеята, че Бог е създал „от нищо нещо“, напълно противоречеше на общоприетите закони на съвременната физика и следователно, твърдяха учените, разказът на Битие бил научно абсурден.

Витория се обърна към него.

— Предполагам, че сте запознат с теорията за Големия взрив, господин Лангдън.

Професорът сви рамене.

— Повече или по-малко. — Знаеше, че Големият взрив е *научно* възприетият модел за възникването на вселената. Не разбираше теорията, но според нея силно сгъстена енергия избухнала в катаклизмична експлозия, разширила се и образувала вселената. Или нещо подобно.

Витория продължи:

— Когато през хиляда деветстотин дваайсет и седма година Католическата църква за пръв път публикувала теорията за Големия взрив...

— Моля? — неволно я прекъсна Лангдън. — Искате да кажете, че Големият взрив е бил *католическа* идея, така ли?

Въпросът му я изненада.

— Разбира се. Теорията е изложена през дваайсет и седма година, от католическия монах Жорж Льомер.

— Но аз си мислех... — Той се поколеба. — Теорията за Големия взрив не беше ли развита от харвардския астроном Едуин Хъбъл?

— Пак тази американска научна арогантност — изсумтя Кьолер. — Хъбъл я е публикувал през дваайсет и девета, две години *след* Льомер.

Лангдън се намръщи. „Нали се казва «телескоп на Хъбъл» — никога не съм чувал за телескоп на Льомер!“

— Господин Кьолер е прав, идеята принадлежи на Льомер — потвърди Витория. — Хъбъл само я е *потвърдил*, като събрал

убедителни свидетелства, доказващи, че Големият взрив е научно правдоподобен.

— Аха — рече професорът, като се чудеше дали фанатичните последователи на Хъбъл от харвардския астрономически факултет изобщо споменават за Лъометър в лекциите си.

— Когато Лъометър за пръв път изложил теорията за Големия взрив, учените я обявили за смехотворна — продължи Витория. — Материята, твърди физиката, не може да се създаде от нищо. Затова, когато Хъбъл поразил света като научно обосновал теорията за Големия взрив, Църквата триумфално обявила това за *доказателство*, че Библията е научно вярна. Божествената истина.

Лангдън кимна, вече напълно съсредоточен.

— Разбира се, на учените не им допаднало Църквата да използва откритията им, за да пропагандира религията, затова побързали да математизират теорията за Големия взрив, да изчистят всякакви религиозни оттенъци и да я обявят за своя. За съжаление за науката обаче, техните уравнения дори днес имат един сериозен недостатък, който Църквата обича да изтъква.

— *Ексцентричността* — изсумтя Кьолер. Изрече думата така, сякаш е най-голямото зло на света.

— Да, ексцентричността — потвърди Витория. — Точният момент на сътворението. Часът нула. — Тя погледна Лангдън. — Науката и до днес не знае началния миг на сътворението. Нашите уравнения напълно обясняват *ранната* вселена, но когато се върнем назад във времето и наближим часа нула, формулите ни изведнъж стават безсмислени.

— Точно така и Църквата обявява този недостатък за чудотворното Божие участие. Говорете по същество.

Изражението на Витория стана далечно.

— Баща ми винаги е вярвал в Божието участие в Големия взрив. Макар че науката не разбира божествения момент на сътворението, той вярваше, че някой ден ще се стигне и *дотоам*. — Младата жена тъжно посочи отпечатания на лазерен принтер лист над работното пространство на баща ѝ. — Татко ми го размахваше в лицето винаги, щом започвах да се съмнявам.

Лангдън прочете надписа:

Науката и религията не са врагове.

Науката просто е прекалено млада, за да разбере.

— Татко искаше да издигне науката на по-високо равнище, за да потвърди идеята за Бог. — Витория меланхолично прокара пръсти през дългата си коса. — Той се зае да направи нещо, за каквото не се беше сещал никой учен. — Тя замълча за миг, сякаш неуверена как да изрече следващите си думи. — Той подготви експеримент, за да докаже, че разказът на Битие е правдоподобен.

„Да докаже Битие ли? — зачуди се Лангдън. — «Да бъде светлина»? Материя от нищото?“

Мъртвият поглед на Кьолер блуждаеше в отсрещната част на помещението.

— Моля?

— Баща ми създаде вселена... от абсолютно нищо.

Директорът рязко завъртя глава.

— Какво?!

— По-точно, той възпроизведе Големия взрив.

Кьолер изглеждаше готов да скочи на крака.

Лангдън окончателно се обърка. „Да създаде вселена ли? Да възпроизведе Големия взрив?“

— В много по-малък мащаб, разбира се — каза Витория. Вече говореше по-бързо. — Процесът беше поразително елементарен. Той ускори два ултратънки лъча от елементарни частици в противоположните посоки на акселераторната тръба. Лъчите се сблъскваха с огромна скорост и свиваха цялата си енергия в една точка. Постигаше се изключителна енергийна плътност. — Тя заизрежда върволица от стойности и директорът се опули.

Лангдън се опитваше да следи обясненията. „Значи Леонардо Ветра е симулирал свитата енергийна точка, от която се е разширила вселената.“

— Резултатът беше направо чудотворен — каза Витория. — Когато бъде публикуван, той ще разтърси самите основи на модерната физика. — Младата жена заговори по-бавно, като че ли се наслаждаваше на невероятното си съобщение. — Изведнъж в тази

точка на силно съсредоточена енергия в акселераторната тръба започваха да се появяват частици материя.

Кьолер не реагира. Само зяпаше.

— *Материя* — повтори Витория. — Разцъфваща от нищото. Невероятна гледка на субатомни фойерверки. Оживяла миниатюрна вселена. Той доказа не само че материята *може* да се създаде от нищото, но и че Големият взрив и разказът на Битие могат да се обяснят просто с присъствието на мощен енергиен източник.

— Бог ли имаш предвид? — попита Кьолер.

— Бог, Буда, Силата, Яхве, ексцентричността, точката на единство — наречете го както щете, резултатът е един и същ. Науката и религията приемат една и съща истина — чистата *енергия* е бащата на сътворението.

Кьолер най-после заговори. Гласът му бе сериозен.

— Нямам думи, Витория. Искаш да кажеш, че баща ти е *създал* материя... от нищото, така ли?

— Да. — Тя посочи кутиите. — И това е доказателството. В тези кутии има образци от създадената материя.

Директорът се закашля и се приближи към кутиите като предпазлив звяр, обикалящ около нещо, което инстинктивно му се струва опасно.

— Явно пропускам нещо — каза той. — Как очакваш някой да повярва, че в тези кутии има частици материя, наистина *създадени* от баща ти? Може да са отвсякъде.

— Всъщност не може — убедено заяви тя. — Тези частици са уникални. Това е тип материя, който не съществува никъде на земята... следователно *трябва* да са били създадени.

Лицето на Кьолер помръкна.

— Какъв е този *тип* материя, Витория? Съществува само *един* тип материя и той... — Физикът замълча.

Изражението на Витория беше триумфално.

— Самият ти си чел лекции за него. Във вселената има *два* типа материя. Това е научен факт. — Тя се обърна към Лангдън. — Какво се казва в Библията за Сътворението, господин Лангдън? Какво е сътворил Бог?

Професорът се почувства неловко. Не беше сигурен какво общо има това.

— Хм, Бог е сътворил... светлина и мрак, рай и ад...

— Точно така — потвърди Витория. — Сътворил е всичко в противоположности. Симетрия. Идеално равновесие. — Тя отново погледна Кьолер. — Науката твърди същото като религията, а именно, че Големият взрив е създал всичко във вселената с противоположност.

— Включително самата *материя* — сякаш на себе си прошепна Кьолер.

Витория кимна.

— И когато баща ми направи своя експеримент, естествено се появиха два вида материя.

Лангдън се зачуди какво означава това. „Леонардо Ветра е създал противоположността на материята?“ Кьолер явно се ядоса.

— Материята, за която говориш, съществува другаде във вселената. Със сигурност не на Земята. А навярно не и в нашата галактика!

— Точно така, което доказва, че частиците в тези кутии трябва да са били *създадени*.

Изражението на Кьолер стана сурово.

— Витория, да не би да твърдиш, че в тези кутии има истински образци?

— Разбира се. — Тя гордо погледна кутиите, — пред теб са първите образци антиматерия, Макс.

ГЛАВА 20

„Втората фаза“ — докато крачеше в мрачния тунел, си помисли хашишинът. Факлата в ръката му беше излишна. Знаеше го. Но бе за ефект. Ефектът беше всичко. Страхът, знаеше той, бе негов съюзник. „Страхът омаломощава по-бързо от всяко оръжие.“

В коридора нямаше огледало, за да се възхити на дегизировката си, ала по сянката на широката си роба усещаше, че е идеална. Сливането с обстановката беше част от плана... от извращения замисъл. И в най-безумните си мечти не си бе представял, че ще играе такава роля.

Преди две седмици щеше да сметне задачата, която го очакваше в дъното на този тунел, за неизпълнима. Самоубийствена мисия. Да влезеш гол в бърлогата на лъва. Ала Янус беше променил представата му за неизпълнимост.

През последните две седмици той бе споделил с хашишина безброй тайни... една от които беше този тунел. Древен и въпреки това все още напълно проходим.

Докато се приближаваше към врага си, хашишинът се чудеше дали онова, което го очаква вътре, ще е толкова лесно, колкото му бе обещано. Янус го беше уверил, че някой вътре се е погрижил за всичко. „Някой вътре.“ Колкото повече мислеше за това, толкова повече разбираше, че е детска игра.

„Уахад... тинтайн... талата... арбаа — броеше на арабски той, докато наближаваше целта си. — Едно... две... три... четири...“

ГЛАВА 21

— Виждам, че сте чували за антиматерията, нали, господин Лангдън? — Витория го наблюдаваше. Смуглата ѝ кожа рязко изпъкваше в бялата лаборатория.

Професорът вдигна поглед. Изведнъж се почувства глупаво.

— Да. Е... горе-долу.

На устните ѝ се появи едва забележима усмивка.

— Гледате „Стар Трек“.

Той се изчерви.

— Ами, студентите ми обичат... — Лангдън се намръщи. — Антиматерията не беше ли горивото, с което се движеше корабът „Ентърпрайс“?

Младата жена кимна.

— Добрата научна фантастика се основава на добрата наука.

— Значи антиматерията *наистина* съществува?

— Природен факт. Всяко нещо има своята противоположност. Протоните имат електрони. На субатомно равнище съществува космическа симетрия. Антиматерията и материята са като ин и ян. Така се постига баланс във физическото уравнение.

Лангдън си спомни за вярата на Галилей в двойствеността.

— От хиляда деветстотин и осемнайсета година учените знаят, че по време на Големия взрив били създадени два вида материя — каза Витория. — Единият вид съществува на Земята и от него са изградени скалите, дърветата, хората. Другият във всички отношения е същият като материята, само че зарядите на елементарните частици са противоположни.

Кьолер заговори, сякаш излизаше от мъгла. Гласът му внезапно звучеше неуверено.

— Но *съхраняването* на антиматерията технически е невъобразимо трудно. Ами неутрализацията?

— Баща ми създаде вакуум с обратна полярност, за да отдели позитроните на антиматерията от акселератора преди да се разпаднат.

Директорът се намръщи.

— Но вакуумът ще отдели и *материята*. Няма как да се разделят частиците.

— Той използва магнитно поле. Материята се отклони надясно, антиматерията — наляво. Те са полярни противоположности.

В този момент стената от съмнение на Кьолер сякаш се пропука. Той погледна Витория с очевидно удивление, после внезапно се закашля.

— Неверо... ятно... и все пак... — каза физикът и избърса устата си. Изглежда, логиката му още се съпротивляваше. — И все пак дори да се е получило с вакуум, тези кутии са изградени от материя. Антиматерията не може да се съхранява в кутии от материя. Антиматерията моментално ще реагира с...

— Образецът не влиза в допир с кутията — прекъсна го Витория, която очевидно очакваше този въпрос. — Кутиите се наричат „капани за антиматерия“, защото буквално я задържат в центъра си, на безопасно разстояние от стените и дъното.

— Как я задържат?

— Между две пресичащи се магнитни полета. Ето, вижте.

Младата жена прекоси помещението и взе голямо електронно устройство, което приличаше на лъчево оръжие от анимационен филм — широко като на топ дуло с мерник отгоре. Витория се прицели в една от кутиите и завъртя няколко копчета. После се отдръпна назад и позволи на Кьолер да погледне.

— Пет хиляди нанограма — каза тя. — Течна плазма, съдържаща милиони позитрони.

— Милиони ли? Но досега са регистрирани само по няколко частици...

— Ксенон — спокойно отвърна Витория. — Баща ми ускори лъча с помощта на струя ксенон и така отдели електроните. Той настояваше да запазим точния процес в тайна, но в него се включва инжектиране на чисти електрони в акселератора.

Лангдън не разбираше нищо. Чудеше се дали двамата физици все още разговарят на английски.

Кьолер замълча и свъси вежди. Изведнъж рязко си пое дъх и се отпусна, сякаш улучен от куршум.

— Технически това оставя...

Витория кимна.

— Да. Още *много* неща.

Директорът отново насочи вниманието си към кутията. Приповдигна се неуверено на инвалидната си количка, доближи око към окуляра и дълго гледа, без да каже нищо. Когато накрая седна, по челото му лъщеше пот. Бръчките му бяха изчезнали.

— Боже мой... — прошепна ученият. — Вие наистина сте успели.

Витория отново кимна.

— *Баща* ми успя.

— Аз... не знам какво да кажа.

Младата жена се обърна към Лангдън.

— Искате ли да погледнете? — Тя посочи към електронното устройство.

Без да знае какво да очаква, професорът се приближи. От половин метър разстояние кутията изглеждаше празна. Ако вътре изобщо имаше нещо, то трябваше да е безкрайно малко. Лангдън погледна през окуляра. Трябваше му известно време, за да фокусира образа.

И после го видя.

Предметът не се намираше на дъното на кутията, както очакваше, а висеше в центъра ѝ — искряща капчица течност, напомняща на живак. Задържайки се във въздуха сякаш с магия, тя бавно се въртеше и по повърхността ѝ се плъзгаха металически вълнички. Лангдън си спомни за един видеозапис на водна капка в безтегловност, който бе гледал. Макар да знаеше, че капката е микроскопична, той виждаше всяка променяща се гънка по топчето плазма.

— Това нещо... виси — каза той.

— Така трябва — отвърна Витория. — Антиматерията е изключително нестабилна. От енергийна гледна точка тя е огледален образ на материята и ако влязат в досег, моментално взаимно ще се унищожат. Изолирането на антиматерията от материята е доста трудно, разбира се, защото *всичко* на Земята е изградено от материя. Образците трябва да се съхраняват, без да докосват нищо — даже въздуха.

Лангдън се смая. „Значи затова използват вакуум.“

— Ами тези капани за антиматерия? — прекъсна я Кьолер и прокара бледия си показалец по основата на една от кутиите. — Баща ти ли ги проектира?

— Всъщност ги проектирах аз — каза Витория.

Директорът я погледна.

— Баща ми създаде първите частици антиматерия, но не можеше да ги съхранява — скромно поясни тя. — Аз му предложих тези контейнери. Херметични нанокмпозитни кутии с противоположни електромагнити в двата края.

— Явно ти е въздействал геният на баща ти.

— Не точно. Взех идеята от природата. Португалските медузи ловят риба между пипалата си, като използват нематоцистични заряди. Тук е приложен същият принцип. Всяка кутия има два електромагнита, по един във всеки край. Противоположните магнитни полета се пресичат в центъра на кутията и задържат антиматерията, увиснала във вакуума.

Лангдън отново погледна в кутията. Антиматерия, която висеше във вакуум, без да се допира до нищо. Кьолер имаше право. Наистина беше гениално.

— Къде е енергийният източник на магнитите? — попита директорът.

Витория посочи с ръка.

— В стълба под капана. Контейнерите са свързани със стълбовете и постоянно се зареждат от тях, така че магнитите действат постоянно.

— А ако полето се изключи?

— Очевидното. Антиматерията пада на дъното на капана и настъпва аниhilация.

Лангдън наостри уши.

— Аниhilация ли? — Не му харесваше как звучи тази дума.

— Да — невъзмутимо поясни Витория. — Ако влязат в допир, антиматерията и материята мигновено се унищожават. Физиките наричат този процес „аниhilация“.

Професорът кимна.

— Аха.

— Това е най-простата реакция в природата. Частиците материя и антиматерия се съединяват и образуват две нови частици — наречени

„фотони“. Фотонът е частица светлина.

Лангдън бе чел за фотоните — най-чистата форма на енергия. Реши да не пита за фотонните торпеда, използвани от капитан Кърк срещу клингонците.

— Значи ако антиматерията падне на дъното, ще видим малко светлина, така ли?

Витория сви рамене.

— Зависи какво разбирате под „малко“. Ето, ще ви покажа. — Тя се пресегна към кутията и започна да я развинтва от енергийния стълб.

Кьолер нададе ужасен вик, изправи се и отблъсна ръцете ѝ.

— Витория! Полудя ли?

ГЛАВА 22

За миг Кьолер се олюля на безсилните си крака. Лицето му беше преbledняло от страх.

— Витория! Не бива да изключваш този капан!

Лангдън го наблюдаваше, озадачен от внезапната паника на директора.

— Петстотин нанограма! — възкликна физикът. — Ако прекъснеш магнитното поле...

— Напълно безопасно е, Макс — увери го Витория. — Всеки капан е снабден с допълнителна батерия, в случай че бъде отделен от стълба. Образецът остава във вакуума дори да сваля кутията.

Кьолер продължаваше да не е убеден. После колебливо се отпусна на количката си.

— Батериите се задействат автоматично, когато капанът бъде свален от енергийния източник. Работят едно денонощие. Като допълнителен резервоар гориво. — Тя се обърна към Лангдън, сякаш усетила безпокойството му. — Антиматерията притежава някои удивителни свойства, господин Лангдън, които я правят извънредно опасна. Предполага се, че десетмилиграмов образец — колкото песъчинка — съдържа енергия колкото двеста метрични тона конвенционално ракетно гориво.

На Лангдън пак му се зави свят.

— Това е енергийният източник на бъдещето. Хиляди пъти по-мощен от ядрената енергия. Сто процента ефикасен. Без вторични продукти. Без радиация. Без замърсяване. Няколко грама осигуряват едноседмичната енергия на голям град.

„Няколко грама ли?“ Професорът неспокойно се отдръпна от стълбовете.

— Не се бойте — каза Витория. — *Тези* образци са *милионни* части от грама. Сравнително безобидни са. — Тя пак посегна към кутията и я свали от енергийната ѝ платформа.

Кьолер потръпна, ала не се намеси. Капанът се отдели от колоната с високо изпиукване и в основата му се задейства малък светлинен дисплей. Червените цифри запремигнаха и започнаха да отброяват оставащото време.

24:00:00...

23:59:00...

23:58:58...

Лангдън се втренчи в брояча и реши, че обезпокояващо прилича на бомба със закъснител.

— Батерията ще работи цели двайсет и четири часа — поясни Витория. — Може да се презареди, като капанът отново се монтира върху стълба. Тя е предвидена като мярка за безопасност, но е удобна и за транспортиране.

— За транспортиране ли? — смая се Кьолер. — Да не би да изнасяте това нещо от лабораторията?

— Не, разбира се — успокои го младата жена. — Но подвижността ни позволява да го проучваме.

Тя ги заведе в отсрещния край на стаята и дръпна една завеса, зад която се разкри прозорец, гледащ към голямо помещение. Стените, подът и таванът му бяха облицовани със стомана. Приличаше на цистерната на танкера, с който Лангдън някога бе пътувал до Папуа, Нова Гвинея, за да изучава татуировките на племето ханта.

— Това е аниhilационна камера — поясни Витория.

Кьолер рязко я погледна.

— Наистина ли наблюдавате аниhilации?

— Баща ми се интересувахе от физиката на Големия взрив — огромни количества енергия от миниатюрно зрънце материя. — Витория отвори стоманено чекмедже под прозореца, постави капана вътре и го затвори. После дръпна лоста до чекмеджето. След миг капанът се появи от отсрещната страна на стъклото, плавно се плъзна в широка дъга по металния под и спря приблизително в центъра на помещението.

Младата жена мрачно се усмихна.

— Сега за пръв път ще станете свидетели на аниhilация антиматерия-материя. На няколко милионни от грама. Сравнително малък образец.

Лангдън погледна капана за антиматерия на пода на огромната камера. Кьолер също колебливо се обърна към прозореца.

— Обикновено трябва да чакаме цяло денонощие, докато батерията се изтощи, но под пода на това помещение има магнити, които могат да изключат капана — поясни Витория. — И когато материята и антиматерията влязат в допир...

— Аниhilация — промълви директорът.

— Още нещо — прибави тя. — Антиматерията отделя чиста енергия. Стопроцентово превръщане на масата във фотони. Затова не гледайте директно образа. Заслонете очи.

Лангдън отначало се сепна, но после реши, че Витория прекалено драматизира нещата. „Да не гледам директно към кутията ли?“ Устройството се намираше на тридесетина метра, зад свръхдебела стена от матиран плексиглас. Нещо повече, пращинката в контейнера беше невидима, микроскопична. „Да заслоня очи ли? — помисли си професорът. — Колко енергия може да отдели тази...“

Витория натисна бутона.

Лангдън за миг бе заслепен. В кутията проблесна ярка точица светлина. Избухна светлинна ударна вълна, която се понесе във всички посоки и с огромна сила се блъсна в прозореца пред него. Взривът разтърси подземие и той се олюля. Светлината продължи да гори, после се сви обратно в себе си, превърна се в петънце и изчезна.

Лангдън болезнено запремигва и зрението му постепенно се възстанови. Той примижа и погледна димящото помещение. Кутията я нямаше. Беше се изпарила. Не бе останала нито следа.

Професорът смаяно зяпна.

— Г-господи...

Витория тъжно кимна.

— Точно това казваше и баща ми.

ГЛАВА 23

Кьолер се взираше в аниhilационната камера, поразен от зрелището, което току-що беше наблюдавал. Робърт Лангдън стоеше до него още по-смаян.

— Искам да видя баща си — настоя Витория. — Аз ти показах лабораторията. Сега искам да видя баща си.

Директорът бавно се обърна, очевидно без да я е чул.

— Защо толкова дълго чакахте, Витория? С баща си трябваше веднага да ми съобщите за това откритие.

Тя го зяпна. „Колко основания ти трябва?“

— По-късно можем да спорим за това, Макс. Сега искам да видя баща си.

— Знаеш ли какво означава тази технология?

— Естествено — рязко отвърна Витория. — Печалби за ЦЕРН. Огромни. Сега искам...

— Затова ли сте я пазили в тайна? — прекъсна я Кьолер. — Защото сте се страхували, че с борда ще гласуваме да я лицензираме?

— Тя *трябва* да се лицензира — заяви младата жена, макар да съзнаваше, че директорът я въвлеча в спор. — Антиматерията е важна технология. Но е и опасна. С баща ми се нуждаехме от време, за да усъвършенстваме процедурите и да ги направим безопасни.

— С други думи, не сте вярвали, че бордът на директорите ще постави благоразумната наука пред финансовата алчност.

Витория се изненада от бездушието му.

— Имаше и други съображения — отвърна тя. — Баща ми имаше нужда от време, за да представи антиматерията в нужната светлина.

— Какво значи това?

„А ти какво си мислиш, че значи?“

— Материя от енергия? От нищо нещо? Това е практическо доказателство, че разказът на Битие е научно правдоподобен.

— Значи не е искал религиозните аспекти на неговото откритие да останат незабелязани при неговата комерсиализация, така ли?

— В известен смисъл.

— А ти?

По ирония на съдбата съображенията на Витория бяха тъкмо обратните. Комерсиализацията имаше огромно значение за успеха на всеки нов източник на енергия. Въпреки че антиматерията притежаваше поразителен потенциал като ефикасна и екологично чиста технология, ако бъдеше разкрита преждевременно, съществуваше риск да се опорочи от политически и рекламни провали, подобно на ядрената и слънчевата енергия. Ядрената беше разпространена преди да е станала безопасна и имаше злополуки. Слънчевата бе разпространена преди да е станала ефикасна и хората бяха изгубили пари. И двете технологии имаха лоша слава и не бяха реализирали възможностите си.

— Моите интереси не бяха толкова възвишени, колкото помиряването на науката и религията.

— Екологията — уверено предположи Кьолер.

— Неограничена енергия. Край на изчерпването на естествените горива. Никакво замърсяване. Никаква радиация. Антиматерията може да спаси планетата.

— Или да я унищожи — подхвърли директорът. — В зависимост от това кой и за какво я използва. — Витория усети излъчващия се от сакатия физик студ. — Още кой знаеше за това? — попита той.

— Никой. Нали ти казах.

— Тогава защо смяташ, че са убили баща ти?

Мускулите ѝ се напрегнаха.

— Нямам представа. Той имаше врагове в ЦЕРН, известно ти е, но не може да е нещо, свързано с антиматерията. Бяхме се заклели още няколко месеца да я запазим в тайна, докато не бъдем готови.

— Напълно ли си убедена, че баща ти е изпълнил обещанието си?

Витория започна да се ядосва.

— Баща ми е пазил и по-сериозни тайни!

— А *ти* на никого ли не си казвала?

— Не съм, разбира се!

Кьолер въздъхна и се замисли, сякаш грижливо подбираше следващите си думи.

— Да речем, че някой все пак е открил. Да речем и че някой е проникнал в тази лаборатория. Според теб какво са търсили? Баща ти държеше ли свои бележки тук долу? Документация за проучванията си?

— Проявих достатъчно търпение, Макс. Сега искам да ми отговориш на някои въпроси. Постоянно споменавах за влизане с взлом, но сам видях сканирането на ретината. Баща ми внимаваше за секретността и сигурността.

— Потърпи още малко — изсумтя Кьолер и младата жена се сепна. — Какво би могло да липсва?

— Нямам представа. — Витория гневно се огледа. Освен взривения, всички образци антима́терия бяха налице. Работното място на баща ѝ изглеждаше както обикновено. — Никой не е влизал — заяви тя. — Тук горе всичко си е наред.

Кьолер се изненада.

— Тук горе ли?

Витория го бе казала инстинктивно.

— Да, в горната лаборатория.

— Използвали ли сте долната?

— За склад.

Кьолер отново се закашля и насочи количката си към нея.

— Използвали сте камерата за опасни материали? *Какво* сте пазили там?

Витория губеше търпение.

— Антиматерия.

Директорът се приповдигна на ръце.

— Значи има *още* образци? Защо не ми каза, по дяволите?

— Само един образец — поправи го Витория. — Един-единствен. И няма никакви проблеми. Никой не може да...

— Само един ли? — поколеба се Кьолер. — Защо не е тук горе?

— Баща ми искаше да е под материковата скала. За всеки случай. Той е по-голям от другите.

Уплахата, която се изписа на лицата на Кьолер и Лангдън, не убягна на Витория. Сакатият физик отново приближи количката си към нея.

— Създали сте образец, *по-голям* от петстотин нанограма, така ли?

— Наложих се — защитих се Витория. — Трябваше да докажем, че спокойно можем да преминем прага инвестиция/добив. — Проблемът с новите източници на енергия, знаеше тя, винаги се изразяваше в съотношението между парите, които трябваше да се изразходват за добива на горивото. Построяването на петролна сонда за добив на един барел нефт е губещо предприятие. Ако същата тази сонда обаче с минимални допълнителни разходи добие милиони барели, собственикът ѝ ще спечели. Същото бе с антиматерията. Мощните електромагнити, необходими за създаването на мънищък образец антиматерия, изразходваха повече енергия, отколкото съдържаха тя. За да се докаже, че антиматерията е ефикасна и доходна технология, трябваше да се създадат по-големи образци.

Въпреки че Леонардо Ветра се бе колебал да го направи, Витория беше настояла, аргументирайки се с това, че за да възприеме някой антиматерията сериозно, те двамата трябва да докажат две неща. Първо, че могат да се произвеждат количества, оправдаващи разходите. И второ, че образците безопасно могат да се съхраняват. Накрая бе спечелила и баща ѝ беше отстъпил. Но не и без да установи някои твърди правила относно секретността и достъпа до образца. Антиматерията се съхраняваше в камерата за опасни материали — малка пещера в гранита на двадесет метра под лабораторията. Пазеха съществуването ѝ в тайна. И само двамата имаха достъп до нея.

— Витория? — с напрегнат глас я повика Кьолер. — Колко голям образец сте създали с баща си?

Тя изпита кисело удоволствие. Знаеше, че количеството ще смае дори великия Максимилиан Кьолер. Представи си антиматерията в подземната камера. Невероятна гледка. Увиснала в капана, видима с просто око, танцуваща сфера антиматерия. Това не бе никаква микроскопична прашичка. Това беше капка, голяма колкото сачма.

Младата дълбоко си пое дъх.

— Четвърт грам.

Кръвта окончателно напусна лицето на Кьолер.

— Какво! — Той избухна в пристъп на кашлица. — Четвърт грам! Това е равно... почти на пет килотона!

„Килотон.“ Витория мразеше тази дума. С баща ѝ никога не я използваша. Един килотон се равняваше на хиляда метрични тона тротил. Килотоновете бяха за оръжията. Полезен товар.

Унищожителна мощ. С баща ѝ говореха за електронни волтове и джаули — конструктивна енергия.

— Толкова антиматерия буквално може да ликвидира всичко в радиус от осемстотин метра! — възкликна Кьолер.

— Да, ако я анихилирате наведнъж, което няма да направи никой — отбеляза Витория.

— Освен някой, който не познава свойствата ѝ. Ами ако вашата батерия се повреди! — Кърлер вече се насочваше към асансьора.

— Тъкмо затова баща ми я пази в камерата за опасни материали при резервна електрическа система и засилени мерки за охрана.

Кьолер обнадеждено се обърна.

— Взели сте допълнителни мерки за охрана, така ли?

— Да. Също сканиране на ретината.

Той изрече само две думи.

— Долу. Бързо.

* * *

Товарният асансьор падаше като камък.

Още двадесет метра под земята.

Докато асансьорът се спускаше, Витория усещаше страха на двамата мъже. Обикновено безизразното лице на Кьолер беше напрегнато. „Знам, че образецът е огромен — помисли си тя, — но предпазните мерки, които взехме...”

Стигнаха дъното на шахтата.

Вратата се отвори и Витория ги поведе по слабо осветения коридор. В дъното му имаше грамадна стоманена врата. Камерата за опасни материали. Устройството за сканиране на ретината до вратата бе същото като в лабораторията. Тя внимателно доближи окото си към обектива.

Отдръпна се. Нещо не беше наред. Иначе безукорно чистият обектив бе изцапан... с нещо, което приличаше на... кръв? Смутена, Витория се обърна към двамата мъже, но погледът ѝ срещна пребледнели като восък лица. Погледите им бяха вперени в пода.

Младата жена ги проследи.

— Не! — извика Лангдън и посегна да я хване. Ала закъсна.

Погледът на Витория попадна върху предмета на пода. Беше й абсолютно чужд и в същото време безкрайно познат.

Трябваше й само миг.

После се олюля от ужас. Захвърлена като боклук, от пода я гледаше очна ябълка. Навсякъде щеше да познае точно този оттенък на кафявото.

ГЛАВА 24

Когато началникът му се надвесил над рамото му и впери поглед в редицата монитори, техникът от охраната затаи дъх. Изтече цяла минута.

Мълчанието на началника му трябваше да се очаква. Той беше човек на стриктната дисциплина. Не се бе издигнал до началник на една от най-елитните охранителни сили в света с празни приказки.

Но за какво мислеше?

Предметът, който наблюдаваха на монитора, представляваше някаква кутия — кутия с прозрачни стени. Дотук беше лесно. Трудно бе останалото.

Сякаш с помощта на някакъв специален ефект, в контейнера висеше капчица металическа течност. Капчицата се появяваше и изчезваше на червената светлина на мигащия дисплей, който решително отброяваше оставащото време и караше техника да настръхва.

— Бихте ли усилили контраста? — Гласът на началника му го стресна.

Техникът изпълни инструкцията и образът стана малко по-светъл. Началникът се наведе напред и примижа, за да види по-добре нещо, което току-що се беше появило в основата на контейнера.

Техникът проследи погледа му. Макар и едва забележимо, до дисплея бе отпечатано съкращение. Четири главни букви, които се виждаха на мигащата светлина.

— Останете тук — нареди началникът. — Запазете случая в тайна. Аз ще се заема с този проблем.

ГЛАВА 25

Камерата за опасни материали. Петдесет метра под земята.

Витория Ветра се олюля и едва не падна върху скенера. Усети, че американецът се втурва да ѝ помогне и я подхваща. От пода в краката ѝ я гледаше бащиното ѝ око. Дробовете ѝ останаха без въздух. „Извадили са му окото!“ Светът около нея се завъртя. Кьолер се приближи и ѝ каза нещо. Лангдън я поведе. Младата жена като насън погледна в обектива на скенера. Механизмът сигнализира.

Вратата с плъзгане се отвори.

Макар все още да виждаше пред себе си окото на баща си, вътре я очакваше още по-голям ужас. Когато отправи замъгления си поглед към помещението, се потвърди следващата страница от кошмара. Зареждащият стълб беше празен.

Кутията я нямаше. Бяха извадили окото на баща ѝ, за да я откраднат. Смисълът на това откритие я връхлетя прекалено бързо, за да го разбере изцяло. Всичко бе дало обратни резултати. Бяха откраднали образаца, който трябваше да докаже, че антиматерията е безопасен и сигурен източник на енергията. *Ала никой не знаеше, че такъв образац изобщо съществува!* Истината обаче не можеше да се отрече. Някой бе открил. Витория нямаше представа кой. Дори Кьолер, за когото твърдяха, че знаел всичко в ЦЕРН, очевидно не беше подозирал за проекта.

Баща ѝ бе мъртъв. Убит заради своя гений.

Сърцето ѝ се късаше от мъка, но внезапно я обзе ново чувство. Много по-страшно. Смазващо. Пронизващо. Угризение. Неовладяемо, безмилостно угризение. Витория знаеше, че тъкмо тя бе убедила баща си да създаде образаца. Въпреки възраженията му. И заради това го бяха убили.

„Четвърт грам...“

Като всяка нова технология — огъня, барута, двигателя с вътрешно горене — ако попаднеш в лоши ръце, антиматерията

можеше да е смъртоносна. Невероятно смъртоносна. Тя беше гибелно оръжие. Могъщо и непобедимо. Свалена от зареждащата платформа в ЦЕРН, кутията безпощадно щеше да отброява оставащото време. Влак беглец.

И когато времето изтечеше...

Ослепителна светлина. Гръмовен рев. Мигновено изпепеляване. Само проблясък... и празен кратер. *Голям* празен кратер.

Мисълта, че кроткият гений на баща ѝ може да бъде използван като средство за унищожение, бе като отрова в кръвта ѝ. Антиматерията представляваше идеалното терористично оръжие. Тя нямаше метални части, които да се регистрират с детектори, не можеше да се надуши от кучета, нямаше детонатор, който да се обезвреди, ако властите открият кутията. Броенето беше започнало...

* * *

Лангдън не знаеше какво друго да направи. Извади носната си кърпичка и покри с нея очната ябълка на Леонардо Ветра. Витория стоеше на прага на празната камера за опасни материали и изражението ѝ разкриваше смесица от скръб и паника. Професорът отново инстинктивно се приближи към нея, ала Кьолер се намеси.

— Господин Лангдън? — Лицето на директора беше безизразно. Той му даде знак да се отдръпнат настрана, така че Витория да не ги чува. Лангдън неохотно го последва и я остави сама да се справи с чувствата си. — Вие сте специалистът — напрегнато прошепна сакатият физик. — Искam да знам какво възнамеряват да правят с антиматерията ония проклети илюминати.

Лангдън се опита да се съсредоточи. Въпреки безумието около него първата му реакция бе логична. Научно отхвърляне. Директорът пак правеше предположения. Невероятни предположения.

— Илюминатите не съществуват, господин Кьолер. Продължавам да го твърдя. Това престъпление може да е всякакво — може дори друг служител на ЦЕРН да е узнал за откритието на господин Ветра и да е решил, че проектът е прекалено опасен.

Кьолер се смая.

— Смятате, че е престъпление, извършено от съвест, така ли, господин Лангдън? Абсурд. Убиецът е искал само едно — образеца антиматерия. И несъмнено възнамерява да го използва.

— Искате да кажете, че е терорист?

— Явно.

— Но илюминатите не са били терористи.

— Кажете го на Леонардо Ветра.

В думите на директора имаше истина. Леонардо Ветра наистина бе жигосан със символа на илюминатите. Откъде се беше появил той? Свещеният знак прекалено трудно можеше да се фалшифицира, за да бъдат отклонени подозренията. Трябваше да има друго обяснение.

Лангдън отново се насили да анализира неправдоподобното. „Ако илюминатите още съществуват и са откраднали антиматерията, какви може да са намеренията им? Каква може да е целта им?“ Той веднага си отговори. И също толкова бързо отхвърли отговора. Наистина, братството имаше очевиден враг, но широкомащабната терористична атака срещу този враг не бе възможна. Нямаше да е типично. Да, илюминатите бяха убивали хора, но отделни *личности*, грижливо избрани цели. Масовото унищожение не беше присъщо за тях. Лангдън се замисли. Но пък в това щеше да има някакво величествено красноречие — антиматерията, най-великото научно откритие, използвано за унищожаването...

Професорът отказа да приеме тази абсурдна идея.

— Има друго логично обяснение освен тероризма — внезапно каза той.

Кьолер се вторачи в него и зачака.

Лангдън се опита да развие мисълта си. Илюминатите винаги бяха оказвали огромно влияние с финансови средства. Те контролираха банките. Притежаваха милиарди в злато. Говореше се, че дори притежавали най-скъпия диамант на света.

— Пари — каза Лангдън. — Антиматерията може да е била открадната заради пари.

На лицето на директора се изписа скептично изражение.

— Заради пари ли? Къде можете да продадете капка антиматерия?

— Не образеца — настоя професорът. — Технологията. Тя трябва да струва луди пари. Някой може да е откраднал образеца, за да

го анализира.

— Промислен шпионаж? Но батерията на кутията ще се изтощи след едно денонощие. Изследователите ще се самовзривят преди изобщо да научат нещо.

— Може да я заредят преди да избухне. Може да направят зареждащ подиум като тези тук в ЦЕРН.

— За двайсет и четири часа ли? — възрази Кьолер. — Даже да са откраднали плановете, за построяването на такова устройство са нужни *месеци*, а не часове!

— Той е прав — разнесе се тихият глас на Витория.

Двамата мъже се обърнаха. Тя се приближаваше към тях с неуверени крачки.

— Той е прав. Никой не може да построи зареждащо устройство навреме. Само интерфейсът ще отнеме седмици. Филтри за енергиен поток, сервобобини, специални сплави за насочване на енергията, всичко калибрирано спрямо специфичните локални условия.

Лангдън се намръщи. Аргументът бе основателен. Капанът за антимаateria не можеше просто да се включи в обикновен контакт. Напускайки ЦЕРН, кутията се беше отправила на едноточено, двадесет и четири часово пътуване към небитието.

Което водеше до едно-единствено, извънредно смущаващо заключение.

* * *

— Трябва да се обадим в Интерпол — каза Витория. Дори самата тя усещаше, че гласът ѝ звучи далечно. — Трябва да се свържем със съответните власти. Веднага.

Кьолер поклати глава.

— Категорично не.

Думите му я слисаха.

— Не ли? Какво искаш да кажеш?

— Двамата с баща ти сте ме поставили в изключително трудно положение.

— Имаме нужда от помощ, Макс. Трябва да намерим капана и да го върнем тук преди някой да пострада. Длъжни сме!

— Длъжни сме да *разсъждаваме* — с леден глас възрази Кьолер.
— Ситуацията може да има страшно сериозни последици за ЦЕРН.

— Страх те е за *репутацията* на ЦЕРН, така ли? Знаеш ли какви щети може да нанесе този контейнер в градски район? Радиусът на взрива му е осемстотин метра!

— Струва ми се, че с баща си трябваше да помислите за това преди да създадете образа.

Витория се почувства като пронизана с нож.

— Но... ние взехме всички предпазни мерки.

— Явно не са били достатъчни.

— Но никой *не знаеше* за антиматерията. — Естествено, тя разбираше, че аргументът ѝ е абсурден. Някой бе знаел. Някой беше научил.

Младата жена не бе казвала на никого. Оставаха само две възможности. Или баща ѝ се беше доверил на някого, без да ѝ каже, което бе глупаво, тъй като тъкмо баща ѝ беше държал да се закълнат, че ще запазят проучванията си в тайна, или ги бяха следили. Може би бяха подслушвали клетъчните им телефони? Докато Витория пътуваше, няколко пъти бяха разговаряли. Дали прекалено много се бяха разприказвали? Навярно. После идваха имейлите им. Но те бяха били дискретни, нали? Охраната на ЦЕРН? Дали някак си ги бяха следили без тяхно знание? Това вече нямаше значение. Стореното — сторено. „Баща ми е мъртъв.“

Тази мисъл я подтикна към действие. Тя извади клетъчния си телефон от джоба на късия си панталон.

Кьолер силно се закашля и се насочи към нея с блеснали от гняв очи.

— На кого... се обаждаш?

— В телефонната централа на ЦЕРН. Те ще ни свържат с Интерпол.

— Помисли! — Кьолер се давеше в кашлица. Той рязко спря пред нея. — Наистина ли си толкова наивна? Кутията вече може да е във всяка точка на света. Никое разузнаване на земята няма да може да я открие навреме.

— Тогава със скръстени ръце ли да стоим? — Витория изпита угризение, че спори с човек в толкова лошо здравословно състояние,

но директорът се държеше съвсем различно и ѝ се струваше, че сякаш вече не го познава.

— Ще постъпим *разумно* — отвърна Кьолер. — Няма да рискуваме репутацията на ЦЕРН, като се обръщаме към власти, които и без това не могат да помогнат. Засега. Не и без да обмислим нещата.

Витория знаеше, че в думите му има известна логика, ала също ѝ беше ясно, че логиката по дефиниция е лишена от морална отговорност. Баща ѝ бе *държал* на моралната отговорност — предпазливи проучвания, отчетност, вяра в изконната доброта на човека. Младата жена също вярваше в тези неща, но ги възприемаше от гледна точка на кармата. Тя се извърна от Кьолер и отвори телефона си.

— Не можеш да го направиш — заяви директорът.

— Само се опитай да ми попречиш.

Той не помръдна.

След миг Витория разбра защо. На такава дълбочина под земята клетъчният ѝ телефон не получаваше сигнал.

Бясна, тя се запъти към асансьора.

ГЛАВА 26

Хашишинът стоеше в дъното на каменния тунел. Факлата все още ярко пламтеше и димът се смесваше с мириса на мъх и спарен въздух. Обгръщаше го тишина. Желязната врата пред него изглеждаше стара колкото самия проход, ръждясала, но въпреки това здрава. Той чакаше в мрака.

Скоро щеше да стане време.

Янус му беше обещал, че някой отвътре ще му отвори. Хашишинът се удивляваше на предателството. Бе готов цяла нощ да стои при вратата, за да изпълни задачата си, ала усещаше, че няма да се наложи. Работодателите му бяха решителни хора.

След няколко минути, точно в уречения час, от отсрещната страна се разнесе високо дрънчене на тежки ключове. Заскърца метал и трите грамадни ключалки една по една се отключиха. Скърцаха така, като че ли не бяха използвани от векове.

Отново се възцари тишина.

Хашишинът търпеливо изчака пет минути, точно както му бяха казали. После натисна огромната врата и тя се отвори.

ГЛАВА 27

— Няма да ти позволя, Витория! — Кьолер дишаше тежко и колкото по-нагоре се издигаше асансьорът, толкова повече се влошаваше състоянието му.

Тя не му обръщаше внимание. Копнееше да намери убежище, нещо познато на това място, което вече не чувстваше като свой дом. Знаеше, че миналото никога няма да се върне. В момента обаче трябваше да преглътне болката и да действа. „Намери телефон.“

Робърт Лангдън стоеше до нея, безмълвен, както обикновено. Витория се беше отказала да се чуди какъв е този човек. „Специалист ли?“ Това не означаваше нищо. „Господин Лангдън може да ни помогне да разкрием убиеца на баща ти.“ Лангдън с нищо не им помагаше. Неговата топлота и любезност изглеждаха искрени, ала явно криеше нещо. И двамата криеха нещо.

Кьолер пак започна.

— Като директор на ЦЕРН, аз нося отговорност за бъдещето на науката. Ако раздухаш международен скандал и ЦЕРН пострада...

— За бъдещето на науката ли? — Витория се обърна към него. — Наистина ли възнамеряваш да избегнеш отговорността, като не признаеш, че антиматерията идва от ЦЕРН? Нима си готов да пренебрегнеш живота на хората, които ние излагаме на опасност?

— Не *ние* — възрази Кьолер. — *Вие*. Ти и баща ти.

Витория се извърна.

— А що се отнася до това, че на опасност са изложени хора, тук проблемът е тъкмо *животът* — продължи директорът. — Сама знаеш, че тази технология има огромно значение за живота на планетата. Ако ЦЕРН банкрутира, ако бъде съсипан от скандал, губят *всички*. Бъдещето на човечеството е в ръцете на организации като ЦЕРН, на учени като теб и баща ти, които работят върху проблемите на утрешния ден.

Витория вече беше слушала лекциите на Кьолер за науката като Бог и не бе съгласна с него. Самата наука беше причина за половината

от проблемите, които се опитваше да разреши. „Прогресът“ бе най-големият враг за Майката Земя.

— Научният напредък носи риск — не преставаше да дудне директорът. — Винаги е било така. Космически програми, генетични проучвания, медицина — във всички тези области се допускат грешки. За благото на *всички*.

Витория се смая от способността на Кьолер с научна безпристрастност да обсъжда морални проблеми. Леденият му интелект сякаш нямаше нищо общо с душата му.

— Да не смяташ, че ЦЕРН е толкова важен за бъдещето на Земята, че сме освободени от морални задължения?

— Недей да спориш за *морал* с мен. Когато сте създали този образец, вие сте престъпили границата и сте изложили на опасност цялата лаборатория. Аз се опитвам да защитя не само работните места на три хиляди учени, но и репутацията на баща ти. Помисли за него. Човек като баща ти не заслужава да го запомнят като създател на оръжие за масово унищожение.

Този път ударът му бе насочен точно. „Аз убедих баща ми да създаде образца. Вината е моя!“

* * *

Когато вратата се отвори, Кьолер все още говореше. Витория слезе от асансьора, извади телефона си и опита повторно.

Пак нямаше сигнал. „По дяволите!“ Тя се запъти към изхода.

— Спри, Витория — астматично задъхан, директорът я последва. — Почакай, трябва да го обсъдим.

— Basta di parlare!^[1]

— Помисли за баща си — не отстъпваше Кьолер. — Какво щеше да направи той?

Тя продължаваше да върви.

— Не бях съвсем откровен с теб, Витория.

Младата жена забави крачка.

— Не знам какво съм си мислил — рече директорът. — Просто се опитвах да те предпазя. Само ми кажи какво искаш. Трябва да сме единни.

Тя спря, но не се обърна.

— Искам да намеря антиматерията. Искам да знам и кой е убил баща ми. — И зачака.

Кьолер сви рамене.

— Вече знаем кой е убил баща ти, Витория. Съжалявам.

Сега вече Витория се завъртя към него.

— Какво?

— Не знаех как да ти го кажа. Трудно е...

— *Знаеш* кой е убил баща ми?!

— Имаме доста добра представа, да. Убиецът е оставил нещо като визитна картичка. Тъкмо затова повиках господин Лангдън. Организацията, която е поела отговорността, е по неговата специалност.

— Каква организация? Терористична ли?

— Те са откраднали четвърт грам антиматерия, Витория.

Тя погледна Робърт Лангдън, който стоеше в отсрещния край на помещението. Всичко започваше да си идва на мястото. „Това обяснява потайността.“ Витория се изненада, че не се е сетила досега. Значи в края на краищата Кьолер се бе свързал с властите. *С властите*. Сега й се струваше очевидно. Робърт Лангдън беше американец, късо подстриган, консервативен, явно изключително интелигентен. Какъв друг можеше да е? Трябваше да се сети още отначало. Отново я обзе надежда и тя се обърна към него.

— Искам да знам кой е убил баща ми, господин Лангдън. Искам да знам също дали вашата служба може да открие антиматерията.

Лангдън се смути.

— Моята служба ли?

— Предполагам, че сте от американското разузнаване.

— Всъщност... не...

— Господин Лангдън е професор по история на изкуството в Харвардския университет — намеси се Кьолер.

Сякаш я обляха със студена вода.

— Преподавател по история на изкуството?

— Той е специалист по култова символика. — Директорът въздъхна. — Витория, ние смятаме, че баща ти е бил убит от сатанински култ.

Тя чу думите, ала разумът ѝ отказа да ги възприеме. „Сатанински култ.“

— Организацията, която пое отговорността, се нарича „илюминати“.

Витория погледна Кьолер, после Лангдън, като се чудеше дали това не е някаква извратена шега.

— Илюминати ли? — попита тя. — Като *баварските* илюминати ли?

Директорът се смая.

— Чувала ли си за тях?

Младата жена усети, че още малко и ще се разплаче от яд.

— „Баварските илюминати: новият световен ред“. Компанията производител е „Стив Джаксън Геймс“. Половината техници в лабораторията я играят по интернет. — Гласът ѝ секна. — Но не разбирам...

Кьолер стрелна Лангдън със сконфузен поглед.

Професорът кимна.

— Популярна игра. Древно братство превзема света. Полуисторическа. Не знаех, че се играе и в Европа.

Витория се обърка.

— За какво говорите? Илюминатите ли? Та това е компютърна игра!

— Витория, илюминатите са организацията, поела отговорността за убийството на баща ти — повтори директорът.

Витория направи всичко възможно, за да спре напиралците си сълзи. Насили се да се овладее и да прецени положението логично. Ала колкото повече се опитваше, толкова по-малко разбираше. Бяха убили баща ѝ. Бяха се справили с охраната на ЦЕРН. Някъде имаше бомба със задействан часовников механизъм, вината за която носеше *тя*. И директорът беше повикал преподавател по история на изкуството да им помогне да открият някакво митично братство сатанисти.

Изведнъж се почувства съвсем сама. Обърна се, но Кьолер ѝ препречи пътя, бръкна в джоба си, извади смачкан факс и ѝ го подаде.

Витория го погледна и ужасено се олюля.

— Жигосали са го — каза сакатият физик. — Жигосали са го по гърдите, по дяволите.

[\[1\]](#) Стига приказки (ит.). — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА 28

Секретарката Силви Боделок бе в паника. Разхождаше се в празната приемна пред кабинета на директора. „Къде се е дянал, по дяволите? Какво да правя?“

Този ден не беше нормален. Разбира се, всеки работен ден при Максимилиан Кьолер притежаваше потенциала да е странен, но днес директорът бе в рядка форма.

— Намерете ми Леонардо Ветра! — нареди той, когато сутринта Силви дойде на работа.

Секретарката надлежно прати пейджърно съобщение и имейл и телефонира на изтъкнатия учен.

Нищо.

Кьолер бясно напусна кабинета си, явно за да търси Ветра сам. Когато след доста време се върна, определено не изглеждаше добре... не че някога изглеждаше добре. Но този път видът му беше по-лош от обикновено. Заклучи се в кабинета си и Силви го чу да влиза в интернет, да телефонира, да праща факсове и да разговаря. После пак излезе. Оттогава не се беше връщал.

Секретарката бе решила да не обръща внимание на странностите на поредната Кюлерова мелодрама, ала започна да се тревожи, когато директорът не се прибра за ежедневните си инжекции. Физическото му състояние изискваше редовно лечение и когато насилеше късмета си, резултатите бяха плачевни — респираторен шок, пристъпи на кашлица и лудо търчане на болничния персонал. Понякога ѝ се струваше, че на Максимилиан Кьолер не му се живее повече.

Тя се замисли дали да не му прати съобщение по пейджъра, но се беше научила, че гордостта на Кьолер не търпи милосърдието. Предишната седмица толкова се бе разярил на един гостуващ учен, който беше проявил прекалено съчувствие към него, че се бе изправил на крака и го беше замерил с папката си по главата. Когато бе разлютен, крал Кьолер можеше да е изненадващо чевръст.

В момента обаче безпокойството на Силви за здравето на директора отстъпваше на заден план... заменено от много по-неотложна дилема. Преди пет минути се бяха обадили от телефонната централа на ЦЕРН, за да съобщят, че спешно търсели Кьолер.

— Няма го — бе отвърнала секретарката.

Тогава телефонистката ѝ беше казала кой го търси. Силви се бе засмяла.

— Шегуваш се, нали? — Тя скептично се навъси. — Значи е истина. Добре, разбирам. Можеш ли да попиташ... — Жената въздъхна. — Не. Няма нищо. Кажи му да почака. Веднага ще потърся директора. Да, ясно. Ще побързам.

Но не успя да го открие. Три пъти му позвъни по мобилния телефон и всеки път ѝ отговаряше един и същи глас:

— Няма връзка с този телефонен номер. — „Как няма връзка? Къде може да е?“ Силви набра номера на пейджъра му. Два пъти. Никакъв отговор. Това изобщо не беше типично за него. Прати имейл на мобилния му компютър. Нищо. Все едно бе изчезнал от лицето на Земята.

„Какво да правя?“ — питаше се тя.

Освен да претърси целия комплекс на ЦЕРН, Силви знаеше, че има само още един начин да привлече вниманието на директора. Кьолер нямаше да се зарадва, но не биваше да карат човека на телефона да чака. А той като че ли не беше в настроение да му отговорят, че директора го няма.

Стресната от собствената си дързост, секретарката взе решение. Влезе в кабинета на Кьолер и се приближи до металната кутия на стената зад бюрото му. Вдигна кутията, разгледа пулта и откри нужния бутон.

После дълбоко си пое дъх и вдигна микрофона.

ГЛАВА 29

Витория не помнеше как са стигнали до главния асансьор, но така или иначе бяха в него. И се качваха. Кьолер седеше зад нея и дишаше тежко. Загриженият поглед на Лангдън минаваше през нея като през призрак. Той бе взел факса от ръката ѝ и го беше прибрал в джоба на самото си, ала образът все още пламтеше в паметта ѝ.

Докато асансьорът се издигаше, светът на Витория потъваше в мрак. „Татко!“ Тя мислено го търсеше. Само за миг се озова заедно с него в оазиса на спомените си. Беше деветгодишна, спускаше се по обраслите с еделвайс склонове и швейцарското небе се въртеше над нея.

„Татко! Татко!“

Леонардо Ветра се смееше до нея с грейнало лице.

— Малкият ми Айнщайн.

Тя се намръщи.

— Той е имал грозна коса. Виждала съм го на снимка.

— Затова пък е имал умна глава. Обясних ти какво е доказал, нали?

Витория се ококори от ужас.

— Татко! Не! Ти ми обеща!

— Е равно на M по C на квадрат! — Той игриво я погъделичка.
— Е равно на M по C на квадрат!

— Никаква *математика*! Казах ти! Мразя я!

— Радвам се да го чуя. Защото на момичетата изобщо не им е *позволено* да се занимават с математика.

Витория се закова на място.

— Наистина ли?

— Разбира се. Всеки го знае. Момичетата си играят с кукли. Момчетата се занимават с математика. Никаква математика за момичетата. На мен дори ми е забранено да *разговарям* с момиченца за математика.

— Какво?! Но това не е честно!

— Правилата са си правила. Абсолютно никаква математика за момиченца.

Витория се ужаси.

— Ама куклите са досадни!

— Съжалявам — отвърна баща ѝ. — Мога да ти разкажа за математиката, но ако ни пипнат... — Той нервно огледа пустите хълмове.

Детето проследи погледа му.

— Добре — прошепна то. — Разкажи ми тихичко.

* * *

Движението на асансьора я сепна. Витория отвори очи. Него го нямаше.

Действителността я обгърна с ледената си хватка. Тя погледна Лангдън. Искрената загриженост в очите му бе като топлота на ангел хранител, особено в присъствието на студения Кьолер.

В ума ѝ безмилостно запулсира една-единствена мисъл.

„Къде е антиматерията?“

Щеше да получи ужасяващия отговор само след миг.

ГЛАВА 30

— Максимилиан Кьолер. Моля, незабавно се обадете в кабинета си.

Вратите на асансьора се отвориха към централното фоайе и слънчевите лъчи пронизаха очите на Лангдън. Преди ехото на съобщението по аудиоуредбата да е заглъхнало, всички електронни устройства на инвалидната количка на Кьолер едновременно започнаха да пиукат и звънят. Пейджърът му. Телефонът му. Имейлът му. Очевидно озадачен, той се вторачи в мигащите лампички. Директорът беше излязъл на повърхността и с него отново имаше връзка.

„Господин Кьолер. Моля, обадете се в кабинета си.“

Произнасянето на името му по аудиоуредбата сепна директора.

Той вдигна очи. Първоначално ядосаният му вид почти незабавно се смени със загрижено изражение. Погледът на Лангдън срещна неговия, после и на Витория. Тримата за миг останаха неподвижни, сякаш обединилото ги предчувствие беше стопило цялото напрежение помежду им.

Кьолер вдигна мобилния си телефон от страничната облегалка на инвалидната количка, набра вътрешния номер и сподави поредния пристъп на кашлица. Витория и Лангдън безмълвно чакаха.

— Тук е... Кьолер — изхриптя директорът. — Да? Бях под земята, нямах връзка. — Докато слушаше, той се ококори. — *Кой?* Да, свържете ме. — Последва пауза. — Ало? Тук е Максимилиан Кьолер. Аз съм директор на ЦЕРН. С кого говоря?

Витория и Лангдън мълчаливо наблюдаваха Кьолер.

— Този разговор не е за телефон — каза накрая директорът. — Идвам веднага. — Той пак се закашля. — Чакайте ме... на летище „Леонардо да Винчи“. След четирийсет минути. — Кьолер вече се задушаваше. Избухна в пристъп на кашлица и едва успя да произнесе: — Веднага намерете кутията... идвам. — После изключи телефона.

Витория се втурна към него, ала Кьолер вече не можеше да говори. Тя извади мобилния си телефон и набра номера на лечебницата

на ЦЕРН. Лангдън се чувстваше като кораб в периферията на буря... подхвърлян от вълните, ала встрани от центъра на събитията.

„Чакайте ме на летище «Леонардо да Винчи»“ — отекваха в главата му думите на директора.

От колебливите сенки, които цяла сутрин бяха замъглявали мислите му, за миг се оформи ясен образ. Той усети, че в него се отваря врата... сякаш току-що бе прекрачил някакъв тайнствен праг. „Амбиграмата. Убитият свещеник/учен. Антиматерията. А сега и... целта.“ Летище „Леонардо да Винчи“ можеше да означава само едно.

И в този миг на мрачно откровение Лангдън разбра, че е пресякъл границата. Че е повярвал.

„Пет килотона. Да бъде светлина.“

Появиха се двама санитарии в бели престилки — прекосиха фоайето тичешком, приклекнаха до Кьолер и му поставиха кислородна маска. Учените наоколо спряха и ги загледаха.

Кьолер два пъти дълбоко си пое дъх, смъкна маската и все още задъхан, погледна Витория и Лангдън.

— Рим.

— Рим ли? — попита Витория. — Антиматерията в Рим ли е? Кой се обади?

Лицето на директора бе сгърчено, сивите му очи бяха влажни.

— Швейцарците... — Той се задави и санитарите отново му сложиха маската. Докато се готвеха да го отведат, Кьолер хвана Лангдън за ръката. Професорът кимна. Знаеше.

— Идете... — изхриптя през маската Кьолер. — Идете... обадете ми се... — Санитарите го откараха.

Прикована на мястото си, Витория го проследи с поглед. После се обърна към Лангдън.

— В Рим ли? Но... какви швейцарци?

Лангдън постави ръка на рамото ѝ и едва чуто прошепна:

— Швейцарската гвардия. Охраната на Ватикана.

ГЛАВА 31

Космическият самолет Х-33 с рев излетя в небето и се понесе на юг към Рим. Лангдън мълчеше. Последните петнадесет минути бяха минали като насън. Едва след като разказа на Витория за илюминатите и тяхната борба срещу Ватикана, започваше да осъзнава положението, в което се намираха.

„Какви ги върша, по дяволите? — чудеше се Лангдън. — Трябваше да се прибера у дома, когато имах възможност!“ Дълбоко в душата си обаче знаеше, че изобщо не е имал такава възможност.

Здравият му разум категорично беше настоявал да се прибере в Бостън. И все пак научното удивление бе надделяло. Изчезването на илюминатите, в което беше вярвал, изведнъж заприличваше на блестяща измама. Копнееше за доказателство. За потвърждение. А и го гризеше съвестта. Кьолер бе болен, Витория беше съвсем сама и Лангдън съзнаваше, че ако познанията му за илюминатите по някакъв начин могат да помогнат, той е морално задължен да е там.

Ала имаше още нещо. Въпреки че се срамуваше да го признае, първоначалният му ужас от местонахождението на антиматерията не се дължеше само на опасността за живота на хората във Ватикана, но и на друго.

Изкуството.

В най-голямата художествена колекция на света имаше бомба с часовников механизъм. Ватиканският музей помещаваше над шестдесет хиляди безценни произведения в хиляда четиристотин и седем стаи — Микеланджело, да Винчи, Бернини, Ботичели. Питаше се дали ако се наложи, могат да се евакуират всички творби. Знаеше, че не е възможно. Много скулптури тежаха тонове. А и най-големите съкровища бяха архитектурни — Сикстинската капела, базиликата „Свети Петър“, прочутото спирално стълбище на Микеланджело, водещо към Museo Vaticano — безценни свидетелства за творческия му гений. Лангдън се зачуди след колко време ще се изтощи батерията на контейнера.

— Благодаря ви, че дойдохте — тихо каза Витория.

Професорът се откъсна от унеса си и вдигна поглед. Младата жена седеше отгатък пътеката. Дори на студената флуоресцентна светлина от нея се излъчваше самообладание — почти магнетична хармония. Сега дишането ѝ изглеждаше по-дълбоко, сякаш в нея се бе възпламенила искрата на самосъхранението... копнеж за справедливост и възмездие, подхранван от обичта към баща ѝ.

Очите ѝ безмълвно разкриваха признателността ѝ.

Самолетът слабо се разтърси и Лангдън трепна от страх. Отново се почувства като в капан в този самолет без прозорци и се опита да си представи, че е на открито. Каква ирония! Защото се бе случило тъкмо на открито. Смазващ мрак. Професорът пропъди спомена от ума си. Стара история.

Витория го наблюдаваше.

— Вярвате ли в Бог, господин Лангдън?

Въпросът го стресна. Сериозният ѝ глас беше още поразоръжаващ. „Дали вярвам в Бог?“ Бе се надявал да прекарат пътуването в по-лек разговор.

„Духовна загадка — помисли си той. — Така ме наричат приятелите ми.“ Макар че години наред беше изучавал религията, Лангдън не бе религиозен. Уважаваше въздействието на вярата, благотворителността на църквите, силата, която религията даваше на много хора... и все пак интелектуалното блокиране на съмнението, задължително, ако човек истински трябваше да „вярва“, винаги се беше оказвало прекалено голяма пречка за неговия научен ум.

— *Ще* ми се да вярвам — чу се да отвърща Лангдън.

Отговорът на Витория не съдържаше осъдителност или предизвикателство.

— Тогава *защо не вярвате?*

Той се подсмихва.

— Ами, не е толкова просто. Да *имаш* вяра изисква скокове на вярата, интелектуално допускане на чудеса — непорочни зачатия и божествени намеси. И после идват правилата за поведение. Библията, Коранът, будистките писания... всички те имат еднакви изисквания — и сходни наказания. Според тях, ако не живея по определени правила, ще ида в ада. Не мога да си представя Бог, който управлява по този начин.

— Надявам се, че не позволявате на студентите си така безсрамно да избягват въпросите.

Забележката го свари неподготвен.

— Моля?

— Господин Лангдън, не ви питам дали вярвате в онова, което казват за Бог *хората*. Питам ви дали вярвате в Бог. Има разлика. Свещените писания са разкази... истории и легенди за опитите на човек да разбере необходимостта си от смисъл на собственото си съществуване. Не ви моля да правите литературен анализ. Питам ви дали вярвате в *Бог*. Когато лежите под звездите, усещате ли божественото? Чувствате ли, че виждате делото на Божията ръка?

На Лангдън му трябваше доста време, за да обмисли въпроса й.

— Прекалено съм любопитна — извини се Витория.

— Не, просто...

— Сигурно обсъждате въпроси на вярата със своите студенти.

— Постоянно.

— И предполагам, че играете ролята на противник на религията. За да подклаждате спора.

Професорът се усмихна.

— Сигурно и вие преподавате.

— Не, но съм се учила от майстор. Баща ми можеше да поддържа и двете страни на Мьобиусова лента.

Лангдън се засмя и си представи изкусно изработена Мьобиусова лента — усукан хартиен пръстен, който технически имаше само *една* страна. За пръв път бе видял едностранната фигура в творбата на М. К. Ешер^[1].

— Може ли да ви попитам нещо, госпожице Ветра?

— Наричайте ме Витория. От това „госпожице Ветра“ се чувствам стара.

Той вътрешно въздъхна, внезапно усетил собствената си възраст.

— Аз съм Робърт.

— Щяхте да ме питате нещо.

— Да. Като учен и дъщеря на католически свещеник, какво мислите за религията *вие*?

Витория се замисли и отметна кичур коса от очите си.

— Религията е като език или рокля. Ние гравитираме около обичаите, с които сме израснали. В крайна сметка обаче всички

твърдим едно и също. Че животът има смисъл. Че сме благодарни на силата, която ни е създала.

Лангдън се заинтригува.

— Искате да кажете, че това дали човек е християнин, или мюсюлманин се определя от месторождението му, така ли?

— Не е ли очевидно? Погледнете разпространението на религията по света.

— Значи вярата е въпрос на случайност?

— Едва ли. Вярата е универсална. Конкретните ни начини за нейното разбиране са условни. Едни се молят на Иисус, други ходят в Мека, трети изучават елементарните частици. В края на краищата всички просто търсим истината, която е по-голяма от нас.

На Лангдън му се искаше студентите му да могат да се изразяват толкова ясно. По дяволите, искаше му се *той* да може да се изразява толкова ясно.

— Ами Бог? — попита професорът. — Вярвате ли в Бог?

Витория дълго мълча.

— Науката ми показва, че Бог трябва да съществува. Разумът ми твърди, че никога няма да разбере Бог. Сърцето ми казва, че не съм създадена за това.

„Кратко и ясно“ — помисли си той.

— Значи вярвате, че Бог е факт, но ние никога няма да го разберем.

— Да Я разберем — усмихна се Витория. — Вашите индианци са били прави.

Лангдън се подсмихна.

— Майката Земя.

— *Гей*. Планетата е организъм. Всички ние сме клетки с различни функции. И същевременно сме взаимосвързани. Служим едни на други. Служим на цялото.

Докато я гледаше, той усети, че в него се раздвижва нещо, което отдавна не беше изпитвал. В очите ѝ имаше омайваща яснота... и чистота — в гласа ѝ. Привличаше го.

— Нека ви попитам още нещо, господин Лангдън.

— Робърт — поправи я професорът. — „От това «господин Лангдън» се чувствам стар!“ И хайде да минем на „ти“.

— Ако не възразяваш, че те питам, Робърт, как се замеси в тази история с илюминатите?

Лангдън се замисли.

— Всъщност заради парите.

Витория изглеждаше разочарована.

— Заради парите ли? За консултациите ти ли, искаш да кажеш?

Разбрал как са прозвучали думите му, той се засмя.

— Не. Имам предвид парите като *банкноти*. — Професорът бръкна в джоба си, извади няколко банкноти и намери един долар. — Заинтересувах се от култа, когато научих, че американските пари са покрити със символи на илюминатите.

Витория присви очи. Очевидно не знаеше дали да приеме обяснението му сериозно.

Лангдън ѝ подаде банкнотата.

— Погледни гърба ѝ. Виждаш ли големия печат вляво?

Тя обърна долара.

— Пирамидата ли имаш предвид?

— Пирамидата. Знаеш ли какво общо имат пирамидите с американската история?

Младата жена сви рамене.

— Точно така — каза Лангдън. — Абсолютно *нищо*.

Тя се намръщи.

— Тогава защо пирамидата е *главен* символ във вашия голям печат?

— Това е малко тайнствена история — отвърна професорът. — Пирамидата е окултен символ, който представлява приближаването към абсолютния източник на просветление. Виждаш ли какво има отгоре ѝ?

Витория отново погледна банкнотата.

— Око, вписано в триъгълник.

— Нарича се „тринакрия“. Виждала ли си някъде другаде това око, вписано в триъгълник?

Тя се замисли за миг.

— Всъщност да, обаче не съм сигурна...

— Тринакрията е символ на масонските ложи по света.

— Значи символът е масонски, така ли?

— Не. На илюминатите е. Те го наричали „сияйна делта“. Призив за просветена промяна. Окоето представлява способността на илюминатите да проникват навсякъде и да наблюдават всичко. Сияйният триъгълник е символ на просвещението. А триъгълникът в същото време е гръцката буква „делта“, която е математически символ на...

— На промяната. На прехода.

Той се усмихна.

— Забравих, че разговарям с учен.

— Значи искаш да кажеш, че големият печат на Съединените щати е призив за просветена, всевиждаща промяна, така ли?

— Някои биха я нарекли Нов световен ред.

Витория се сепна и пак погледна банкнотата.

— Надписът под пирамидата гласи „Novus... ordo...“

— „Novus ordo seculorum“. Това значи „Нов световен ред“.

— Думата „seculorum“ не показва ли, че става въпрос за нерелигиозен ред?

— Да. Изразът не само ясно посочва целта на илюминатите, но и противоречи на заявлението, отпечатано до него; „Вярваме в Бог“.

— Но как е възможно цялата тази символика да се появи върху най-силната валута в света?

— Повечето учени смятат, че е станало чрез вицепрезидента Хенри Уолас. Той бил високопоставен масон и определено имал връзки с илюминатите. Никой не знае дали е бил член на братството, или неволно е попаднал под тяхно влияние. Но именно Уолас убедил президента да утвърди големия печат.

— Как? Защо президентът се е съгласил...

— Става дума за президента Франклин Делано Рузвелт. Уолас просто му е казал, че „Novus ordo seculorum“ значи „нов курс“^[2].

Витория не изглеждаше убедена.

— И Рузвелт не е накарал някой друг да погледне символа преди да нареди на държавната хазна да го отпечата?

— Не е имало нужда. С Уолас били като братя.

— Като братя ли?

— Провери в учебника си по история — усмихна се Лангдън. — Франклин Делано Рузвелт е бил известен масон.

[1] Мориц Корнелис Ешер (1898–1972) — холандски график. Б. пр. ↑

[2] Икономически и политически принципи, възприети от Ф. Д. Рузвелт през 30-те, години на XX в. за възстановяване на САЩ след „Голямата депресия“. — Б. пр. ↑

ГЛАВА 32

Докато самолетът се спускаше към международното летище „Леонардо да Винчи“, Лангдън затаи дъх. Витория седеше срещу него, затворила очи, сякаш се опитваше да овладее положението. Машината най-после кацна и рулира към частен хангар.

— Съжалявам за бавния полет — извини се излезлият от кабината пилот. — Не можех да развия пълна скорост заради забраната за шум над населено място.

Лангдън си погледна часовника. Бяха стигнали за тридесет и седем минути.

Пилотът отвори външната врата.

— Някой ще ми обясни ли какво става?

Не му отговори нито Витория, нито Лангдън.

— Добре де — протегна се той. — Аз пък си имам климатик и стерео в кабината.

Извън хангара грееше късно следобедно слънце. Лангдън праметна сакото си през рамо. Витория вдигна лице нагоре и дълбоко си пое дъх, сякаш слънчевите лъчи ѝ придаваха някаква загадъчна енергия.

„Средиземноморци“ — вече изпотен, си помисли професорът.

— Не ти ли е късничко за анимационни филми? — без да отваря очи, попита Витория.

— Моля?

— Часовника ти. Видях го в самолета.

Лангдън леко се изчерви. Беше свикнал да брани колекционерския си часовник с Мики Маус, подарък от родителите му. Въпреки глупаво протегнатите ръце на Мики, които играеха ролята на стрелки, Лангдън от детството си не бе носил друг часовник. Водонепроницаем и светец на тъмно, той беше идеален за плуване, а вечер и за неосветените алеи на колежа. Когато студентите му поставяха под въпрос вкуса му, той им отвърщаше, че носи Мики, за да запази сърцето си младо.

— Шест часът е — каза професорът.

Витория кимна, все още със затворени очи.

— Струва ми се, че посрещачите ни пристигат.

Лангдън чу далечния вой, вдигна поглед и го присви под лъжичката. От север се приближаваше хеликоптер — носеше се ниско над пистата. Професорът се беше качвал на хеликоптер само веднъж в долината на Палпа в Андите, когато бе търсил пясъчните изображения на платото Наска, и изобщо не му беше харесало. „Летяща консервена кутия.“ След сутринта, прекарана в полети с космически самолет, Лангдън се бе надявал Ватиканът да им прати кола.

Но не би.

Вертолетът намали скоростта, увисна във въздуха и се спусна към пистата пред тях. Отстрани на бялата машина имаше герб — два ключа и папска тиара. Лангдън добре го познаваше. Това беше традиционният печат на Ватикана — символът на Светия престол или „светото седалище“ на правителството, като „седалището“ буквално бе древният трон на свети Петър.

„Светият хеликоптер“ — докато машината кацаше, мислено изпъшка Лангдън. Беше забравил, че Ватиканът има такъв вертолет, с който откарваха папата до летището, на срещи или в летния му палат в Гандолфо. Професорът определено предпочиташе кола.

Пилотът скочи от кабината и закрачи към тях по пистата.

Сега бе ред на Витория да се разтревожи.

— Това ли е нашият пилот?

Лангдън споделяше загрижеността ѝ.

— Да летим или да не летим. Това е въпросът.

Пилотът изглеждаше нагизден като за Шекспирова мелодрама. Носеше пищна туника на вертикални яркосини и златни райета със съответните панталони и гети. Черните му обувки приличаха на пантофки. Отгоре на всичко на главата му се мъдреше черна филцова барета.

— Традиционната униформа на швейцарската гвардия — поясни Лангдън. — Проектирал я е самият Микеланджело. — Когато мъжът се приближи, професорът потрепери. — Признавам, че *не е* от най-добрите постижения на Микеланджело.

Въпреки достолепното одяние на пилота Лангдън виждаше, че в него няма нищо надуто. Той се движеше с цялата скованост и

достойнство на американски морски пехотинец. Ученият многократно беше чел за строгите изисквания към елитната швейцарска гвардия. Набирани от един от четирите католически кантона в Швейцария, кандидатите трябваше да са швейцарци на възраст между деветнадесет и тридесет години, да са високи най-малко метър и седемдесет, да са служили в швейцарската армия и да са ергени. Световните правителства завиждаха на този папски корпус и го смятаха за най-вярната и смъртоносна охрана в света.

— От ЦЕРН ли сте? — попита пилотът, когато стигна до тях. Гласът му звучеше като стомана.

— Да — потвърди Лангдън.

— Пристигнахте поразително бързо. — Той озадачено погледна самолета X-33. После се обърна към Витория. — Имате ли други дрехи, госпожо?

— Моля?

Мъжът посочи краката й.

— Във Ватикана не се разрешават къси панталони.

Лангдън сведе очи към краката на Витория и се намръщи. Бе забравил. Във Ватикана строго се забраняваха голи крака над коляното — и за мъжете, и за жените. Това правило изразяваше уважение към светостта на Божия град.

— Не нося нищо друго — отвърна тя. — Бързахме.

Видимо недоволен, гвардеецът кимна и се обърна към Лангдън.

— Носите ли оръжие?

„Оръжие ли? — помисли си професорът. — Та аз не си нося даже чисто бельо!“ Той поклати глава.

Швейцарецът приклепна пред краката му и се зае да го претърсва, като започна от чорапите. „Доверчив човек“ — каза си Лангдън. Силните длани на гвардееца се изкачиха по краката му и стигнаха неприятно близо до слабините му. Накрая швейцарецът завърши с гърдите и раменете му. Очевидно доволен, че Лангдън е чист, той се обърна към Витория и плъзна поглед по краката и тялото й.

Тя го изгледа свирепо.

— Изобщо не си го помисляйте.

Мъжът заплашително се втрени в нея. Витория дори не трепна.

— Какво е това там? — Той посочи квадратната изпъкналост в предния джоб на панталона ѝ.

Витория извади свръхтънък мобилен телефон. Гвардеецът го взе, включи го, изчака да чуе сигнала и след като установи, че наистина е телефон, ѝ го върна. Тя го пхна в джоба си.

— Моля, обърнете се — каза швейцарецът.

Младата жена се подчини, разпери ръце и се завъртя на триста и шестдесет градуса.

Гвардеецът внимателно я наблюдаваше. Лангдън вече беше заключил, че тесните шорти и блуза на Витория не изпъкват никъде, където не трябва. Явно и швейцарецът стигна до същия извод.

— Благодаря. Насам, моля.

Хеликоптерът на швейцарската гвардия продължаваше да буботи. Витория се качи първа като опитна професионалистка, почти без да спира под въртящите се витла. Професорът се позабави.

— Никакъв шанс ли няма да ни закарате с кола? — полушеговито извика той на швейцареца, който вече се настаняваше на пилотската седалка.

Не получи отговор.

А и знаеше, че при безумното шофиране в Рим с хеликоптер навярно ще е по-безопасно. Дълбоко си пое дъх и предпазливо се наведе под въртящите се перки.

— Намерихте ли контейнера? — извика Витория, докато пилотът форсираше двигателите.

Гвардеецът смутено погледна през рамо.

— Кое?

— Контейнера. Нали се свързахте с ЦЕРН заради един контейнер?

Той сви рамене.

— Нямам представа за какво говорите. През целия ден бяхме много заети. Командирът ми нареди да ви взема. Не знам нищо повече.

Витория неуверено погледна Лангдън.

— Закопчайте се, моля — каза пилотът.

Лангдън се пресегна за предпазния си колан и го закопча. Тънките стени на корпуса сякаш се готвеха да го смажат. Хеликоптерът с рев се издигна във въздуха и рязко зави на север към Рим.

Рим... древната *caput mundi*^[1], където някога бе управлявал Цезар, където бяха разпнали свети Петър. Люлката на модерната цивилизация. И в самия ѝ център... тиктакаща бомба.

---

[1] Световна столица (лат.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 33

От въздуха Рим приличаше на лабиринт — неразгадаема плетеница от древни пътища, които лъкатушеха между сгради, фонтани и рушащи се руини.

Ватиканският хеликоптер поддържаше малка височина и летеше на северозапад в постоянния смог, който се вдигаше от гъмжилото на земята. Лангдън гледаше мотопедите, туристическите автобуси и пълчищата фиатчета, бръмчащи във всички посоки. „Коянискаци“ — спомни си той думата на индианците хопи, която означаваше „живот, излязъл от равновесие“.

Витория мълчаливо седеше до него.

Хеликоптерът рязко зави.

Лангдън със свит стомах отправи поглед още по-надалеч. Очите му откриха рушащите се развалини на римския Колизей. Винаги го бе смятал за една от най-големите иронии на историята. Днес величествен символ на възхода на човешката култура и цивилизация, стадионът векове наред беше бил център на варварски зрелища — гладни лъвове, разкъсващи пленници, армии от роби, биещи се до смърт, групови изнасилвания на екзотични жени от далечни земи, както и публични обезглавявания и кастрации. Нищо чудно, помисли си той, че Колизеят бе послужил като архитектурен образец за харвардското игрище — бейзболния стадион, на който всяка есен се разиграваха древните дивашки традиции... обезумели запалянковци, ревящи за кръв, когато Харвард биеше Йейл.

Хеликоптерът полетя на север и Лангдън видя римския форум — сърцето на предхристиянския Рим. Рушащите се колони приличаха на съборени надгробни камъни в гробище, което кой знае как не е било погълнато от заобикалящия го метрополиси.

На запад се виеше широката долина на Тибър. Дори от въздуха професорът виждаше, че водата е дълбока. Кипящите течения бяха кафяви, пълни с наноси и пяна от проливните дъждове.

— Право напред — каза пилотът и издигна вертолета по-нависоко.

Лангдън и Витория погледнаха натам и го видяха. От мъглата като планински връх се издигаше колосален купол — базиликата „Свети Петър“.

— Това вече е един от шедеврите на Микеланджело — каза Лангдън на младата жена.

Никога не беше виждал „Свети Петър“ от въздуха. Мраморната фасада пламтеше като огън под лъчите на следобедното слънце. Украсена със сто и четиридесет статуи на светци, мъченици и ангели, исполинската сграда беше широка колкото две бейзболни игрища и дълга — колкото цели *шест*. Вътре имаше място за над шестдесет хиляди богомолци... над сто пъти повече от населението на Ватикана, най-малката държава в света.

Колкото и да бе невероятно обаче, дори толкова грамадна цитадела не можеше да засенчи площада отпред. Гранитният площад „Св. Петър“ представляваше гигантска открита площ в сърцето на Рим, нещо като класически Сентръл Парк. Двеста осемдесет и четири колони описваха четири концентрични дъги пред базиликата — архитектурен ефект, подсилващ величественото въздействие на площада.

Докато се взираше във великолепия храм, Лангдън се зачуди какво би си помислил свети Петър, ако сега бе тук. Светецът беше умрял от жестока смърт, разпънат на кръст с главата надолу точно на това място, и сега почиваше в святата си гробница точно под централния купол на базиликата на пет етажа под земята.

— Ватиканът — съобщи пилотът. Гласът му не звучеше особено приветливо.

Лангдън отправи поглед към внушителните каменни бастиони, които се извисяваха пред тях — непревземаема крепостна стена, заобикаляща комплекса — странно земна защита за този духовен свят на тайни, власт и мистерии.

— Виж! — ненадейно го хвана за ръката Витория и възбудено започна да маха с ръка към площада „Св. Петър“ точно под тях. Професорът приближи лице към прозореца и надзърна навън.

— Ето там — посочи тя.

Лангдън проследи показалеца ѝ. Отсрещният край на площада приличаше на паркинг, на който бяха спрели десетина буса. На покривите им бяха монтирани грамадни сателитни чинии, носещи познати надписи:

ТЕЛЕВИЗОР ЕУРОПЕА

ВИДЕО ИТАЛИЯ

БИ БИ СИ

ЮНАЙТЕД ПРЕС ИНТЕРНЕТЪНЪЛ.

Лангдън се смути и се зачуди дали вече не се е разчуло за антимаateriaта. Витория изведнъж се напрегна.

— Защо са тук медиите? Какво става?

Пилотът се обърна и странно я погледна през рамо.

— Какво става ли? Не знаете ли?

— Не — с дрезгав, решителен глас отсече тя.

— Il conclave — каза швейцарецът. — Трябва да запечатат портите след около час. Целият свят наблюдава.

„Il conclave.“

Думата дълго отеква в ушите на Лангдън преди да го блъсне като тухла в стомаха. „Il conclave.“ Ватиканският конклав. Как можеше да забрави? Напоследък не слизаше от новините.

Преди петнадесет дни папата беше починал след невероятно популярен над двадесетгодишен понтификат. Всички вестници на Земята бяха публикували вестта за фаталния удар, който папата получил, докато спял — ненадейна и неочаквана смърт, за която се шушукаше, че била подозрителна. Ала сега, в съответствие със свещената традиция, петнадесет дни след смъртта на папата Ватиканът провеждаше il conclave — церемонията, с която сто шестдесет и петимата кардинали от цялото земно кълбо, най-могъщите мъже в християнския свят, се събираха във Ватикана, за да изберат новия папа.

„Днес тук са всички кардинали от планетата — помисли си Лангдън, докато хеликоптерът прелиташе над базиликата «Св. Петър». Под него се ширеше огромният вътрешен свят на Ватикана. — Цялата висша йерархия на Римската католическа църква се е събрала върху бомба с часовников механизъм.“

ГЛАВА 34

Кардинал Мортати вдигна поглед към пищния таван на Сикстинската капела и потърси миг на тихо съзерцание. Между украсените с фрески стени отекваха гласовете на кардинали от различни страни. Те се блъскаха в осветения със свещи храм, възбудено шушукаха и се съветваха на множество езици, универсални сред които бяха английският, италианският и испанският.

Обикновено в черквата нахлуваше обилна светлина — дълги снопове, пронизващи мрака като лъчи от рая, — ала не и днес. Обичаят изискваше всички прозорци да са покрити с черно кадифе, така че никой отвътре да не може да праща сигнали и да се свързва по какъвто и да било начин с външния свят. В тъмнината блещукаха само свещи... мъждукащо сияние, сякаш пречистващо всички, които докосваше, придаващо им призрачен вид... на светци.

„Каква чест, че на мен се падна да ръководя това свято събитие“ — помисли си Мортати. Над осемдесетгодишните кардинали бяха прекалено стари, за да подлежат на избор, затова не участваха в конклава, но седемдесет и девет годишният Мортати бе най-възрастен от присъстващите и ръководеше процедурите.

В съответствие с традицията, кардиналите се събраха тук два часа преди конклава, за да поговорят с приятелите си и за последен път да обсъдят решението си. В 19:00 щеше да се появи шамбеланът на покойния папа, да прочете встъпителна молитва и да си тръгне. После швейцарската гвардия щеше да запечата портите и да заключи всички кардинали вътре. Тогава щеше да започне най-старият и най-потаен политически ритуал. Кардиналите нямаше да бъдат освободени, докато не решат кой от тях ще е новият папа.

Конклавът. Дори името съдържаеше в себе си потайност. На латински „*con clave*“ буквално означаваше „заключен с ключ“. Кардиналите нямаша право да влизат във връзка с никого от външния свят. Никакви телефонни разговори. Никакви съобщения. Никакво шушукане през вратата. Конклавът представляваше вакуум, който не

биваше да се нарушава от нищо външно. Това гарантираше спазването на принципа „solum Deum prae oculis“... „единствено Бог пред очите“.

Естествено, пред стените на черквата чакаха медиите и правеха догадки кой кардинал ще оглави милиарда католици по света. Конклавите създаваха напрегната, политически заредена атмосфера и през вековете се бяха оказвали опасни — отравяния, юмручни схватки, дори убийства в светия храм. „Стара история — помисли си Мортати. — Тазвечерният конклав ще е единен, блажен и главно... кратък.“

Или поне така се предполагаше.

Сега обаче се бе случило нещо неочаквано. Кой знае как от черквата липсваха четирима кардинали. Мортати знаеше, че всички изходи на Ватикана са завардени и отсъстващите кардинали не могат да стигнат далеч, но въпреки това до встъпителната молитва оставаше по-малко от час и той беше обзет от дълбоко смущение. В края на краищата четиримата не бяха *обикновени* кардинали. *А кардиналите.*

Избраниците.

Като ръководител на конклава, Мортати вече бе предупредил по съответните канали швейцарската гвардия. Все още нямаше никакви сведения. Другите кардинали вече бяха забелязали озадачаващото отсъствие. Бяха започнали да шушукат. *Тъкмо* тези четирима кардинали не биваше да *закъсняват*! Мортати се опасяваше, че в крайна сметка може би им предстои *дълга* нощ.

Той си нямаше и представа колко *дълга*.

ГЛАВА 35

Заради шума и от съображения за безопасност, хеликоптерната площадка на Ватикана се намира в северозападния край на комплекса, колкото може по-далеч от базиликата „Св. Петър“.

— Кацнахме — съобщи пилотът, слезе и отвори плъзгащата се врата.

Лангдън се измъкна от кабината и се обърна да помогне на Витория, но тя с лекота скочи на земята. Всички мускули в тялото ѝ сякаш имаха една-единствена цел — да открият антиматерията преди да се е стигнало до непоправимото.

След като постави светлоотразяващ сенник на предното стъкло на вертолета, швейцарецът ги поведе към голям електромобил, който ги очакваше до площадката. Безшумното превозно средство потегли по западната граница на държавата — бетонна стена, висока петнадесет метра и достатъчно дебела, за да спре дори танкова атака. На разстояние петдесет метра един от друг стояха на пост швейцарски гвардейци. Колата рязко зави надясно по Биа дела Осерваторио. На всички страни сочеха знаци:

ПАЛАЦО ГОВЕРНАТОРИО

КОЛЕДЖО ЕТИОПИАНА

БАЗИЛИКА САН ПИЕТРО

КАПЕЛА СИСТИНА

Продължиха по отлично поддържания път покрай ниска правоъгълна сграда с надпис „РАДИО ВАТИКАНА“. За удивление на Лангдън, това бе центърът на най-слушаната радиопрограма на света — „Радио Ватикана“, — който разпространяваше словото Божие до милиони слушатели по земното кълбо.

— Attenzione^[1] — каза пилотът и рязко зави по еднопосочна отбивка.

Професорът едва повярва на очите си. Точно пред тях се издигаше задната страна на базиликата „Св. Петър“, гледка, осъзна той, която почти никой не беше виждал. Надясно се извисяваше

Дворецът на трибунала, пищната папска резиденция, на чиито барокови орнаменти можеше да съперничи единствено Версай. Строгата наглед сграда на Палацо Говернаторио, която в момента оставаше зад тях, помещаваше градската администрация на Ватикана. А вляво се намираше масивната правоъгълна постройка на Ватиканския музей. Лангдън знаеше, че този път няма да има време да разгледа музея.

— Защо няма никой? — като се озърташе към пустите морави и алеи, попита Витория.

Швейцарецът погледна черния си военен часовник — странен анахронизъм под широкия му ръкав.

— Кардиналите са се събрали в Сикстинската капела. Конклавът започва след по-малко от час.

Лангдън кимна. Смътно си спомняше, че преди конклава кардиналите прекарват в Сикстинската капела два часа в тих размисъл и обсъждания с колеги от целия свят. Това време бе предназначено за подновяване на дружбата сред кардиналите и улесняване на избирателния процес.

— Ами останалите обитатели и служители на Ватикана?

— До края на конклава нямат право да влизат в града поради съображения за сигурност и секретност.

— Кога свършва конклавът?

Швейцарецът сви рамене.

— Бог знае.

Тези думи прозвучаха странно буквално.

* * *

След като паркира електромобила на широката морава точно зад базиликата „Св. Петър“, гвардеецът поведе Лангдън и Витория по каменната рампа към мраморния площад зад черквата. Тримата го прекосиха, минаха през триъгълен двор, пресякоха Виа Белведере и се озоваха сред група сгради, разположени плътно една до друга. Лангдън знаеше достатъчно италиански от заниманията си с история на изкуството, за да разбере надписите на Ватиканската печатница,

лабораторията за реставрация на гоблени, ръководството на пощата и черквата „Св. Ана“. Прекосиха втори площад и стигнаха до целта си.

Сградата на швейцарската гвардия се намира на североизток от базиликата „Св. Петър“ в съседство с II согро di vigilanza. Каменната постройка е ниска и правоъгълна. От двете страни на входа като мраморни статуи стояха гвардейци.

Лангдън трябваше да признае, че не изглеждат чак толкова смехотворни. Макар че също носеха синьо-златни униформи, тези швейцарци държаха в ръце традиционните „ватикански алебарди“ — два и половина метрови пики с наточено като бръснач острие, за които се твърдеше, че обезглавили безчет мюсюлмани в защита на кръстоносците християни през XV век.

Когато Лангдън и Витория се приближиха, двамата гвардейци пристъпиха напред и препречиха входа с кръстосани алебарди. Единият смутено погледна пилота и каза:

— I pantaloni. — И посочи късите панталони на младата жена.

Пилотът махна с ръка.

— Il comandante vuole vederli subito^[2].

Гвардейците се намръщиха и неохотно се отдръпнаха настрана.

* * *

Вътре беше прохладно и изобщо не приличаше на административните охранителни офиси, които си представяше Лангдън. В орнаментирани и безупречно мебелирани коридори имаше картини, които всеки музей по света със сигурност би се радвал да постави в главната си галерия.

Пилотът посочи едно стръмно стълбище.

— Надолу, моля.

Лангдън и Витория се запускаха по белите мраморни стъпала между скулптури на голи мъжки тела. Всички статуи бяха със смокинови листа, по-светли от цвета на самите творби.

„Голямата кастрация“ — помисли си професорът.

Това бе една от най-страшните трагедии в ренесансовото изкуство. През 1857 г. папа Пий IX решил, че точното изображение на мъжкото тяло може да събуди похот във Ватикана. Затова взел длето и

чук и отсякъл гениталиите на всички мъжки статуи в града, обезобразявайки творби на Микеланджело, Браманте и Бернини. Гипсовите смокинови листа бяха предназначени да скрият щетите. Бяха кастрирани стотици скулптури. Лангдън често се питаше дали някъде не се съхранява грамаден сандък с каменни пениси.

— Насам — каза гвардеецът.

Бяха стигнали до тежка стоманена врата. Швейцарецът набра електронен код и вратата с плъзгане се отвори. Лангдън и Витория влязоха.

Вътре цареше пълен хаос.

---

[1] Внимание (ит.). — Б. пр. ↑

[2] „Комендантът иска веднага да се срещне с тях.“ (ит.). — Б. пр.

↑

ГЛАВА 36

Лангдън застана на прага и обходи с поглед разкрилия се пред тях сблъсък на векове. В залата имаше ренесансова библиотека с вградени лавици, ориенталски килими, шарени гоблени... и в същото време навсякъде бяха пръснати свръхмодерни устройства — компютри, факсове, електронни карти на ватиканския комплекс и телевизори, предаващи Си Ен Ен. Мъже с пъстри панталони трескаво пишеха на клавиатури и напрегнато слушаха с помощта на футуристични слушалки.

— Почакайте тук — каза швейцарецът.

Той се приближи до изключително висок, жилив мъж в тъмносиня военна униформа, който приказваше по мобилен телефон и стоеше толкова изправен, че почти бе извит назад. Пилотът му каза нещо и мъжът стрелна Лангдън и Витория с поглед, кимна, обърна се с гръб към тях и продължи разговора си.

Гвардеецът се върна.

— Командир Оливети ще се срещне с вас след малко.

— Благодаря.

Пилотът ги остави и се заизкачва обратно по стълбището. Лангдън се загледа в командир Оливети, осъзнал, че той всъщност е главнокомандващ на въоръжените сили на цяла една страна. Дватамата с Витория наблюдаваха оживената активност в залата. Ярκο облечени гвардейци се суетяха наоколо и крещяха на италиански.

— Continua cercando^[1]! — викаше един по телефона.

— Probasti il museo?^[2] — питаше друг.

Лангдън нямаше нужда да знае добре италиански, за да разбере, че търсенето е вече в ход. Това бе добре. Лошото беше, че явно все още не бяха намерили антиматерията.

— Как си? — попита той Витория.

Тя сви рамене и се усмихна уморено.

Когато най-после затвори мобилния си телефон и се приближи към тях, командирът сякаш растеше с всяка следваща крачка. Лангдън

също бе висок и не беше свикнал да го гледат отвисоко. Професорът веднага усети, че командир Оливети е преживял много бури. Тъмната му коса бе късо подстригана и в очите му пламтеше онази сурова решителност, която се постига само с години упорита подготовка. Движеше се с непреклонна прецизност и дискретно скритата зад ухото му слушалка го правеше да прилича повече на агент от американската Секретна служба, отколкото на швейцарски гвардеец.

Командирът се обърна към тях на английски със силен акцент. Гласът му беше изненадващо тих за толкова едър човек, почти шепот, издаващ стегната, военна ефикасност.

— Добър ден — поздрави той. — Аз съм командир Оливети — *comandante principale*^[3] на швейцарската гвардия. Аз се обадох на вашия директор.

Витория вдигна поглед към лицето му.

— Благодаря ви, че ни приехте, господине.

Без да отговори, комендантът им даде знак да го последват и ги поведе през лабиринт от електронни устройства към една врата в страничната стена на залата. Отвори я и каза:

— Влезте.

Лангдън и Витория се озоваха в сумрачен контролен център, една от стените на който бе заета от видеомонитори, лениво превключващи поредица от черно-бели образи на места от комплекса. Пред тях седеше млад гвардеец и напрегнато се взираше в екраните.

— *Fuori*^[4] — нареди Оливети.

Швейцарецът се подчини.

Комендантът се приближи до един от мониторите и посочи с ръка. После се обърна към гостите си.

— Това е картина от дистанционна камера, скрита някъде във Ватикана. Имам нужда от обяснение.

Лангдън и Витория погледнаха екрана и едновременно ахнаха. Образът беше ясен. Нямаше никакво съмнение. Това бе контейнерът с антимаатерия от ЦЕРН. В него зловещо искреше капчица металическа течност, осветявана от ритмичното мигане на дигиталния часовник. Около кутията цареше почти пълен мрак, сякаш се намираше в килер или затъмнена стая. В горния край на монитора пишеше: „КАМЕРА №86“.

Витория отправи очи към светещия индикатор на контейнера и напрегнато прошепна на Лангдън:

— По-малко от шест часа.

Професорът си погледна часовника.

— Значи имаме време до... — Той замълча и усети, че стомахът му се свива на топка.

— До полунощ — със смразяващ поглед довърши младата жена.

„Полунощ — помисли си Лангдън. — Какъв драматизъм!“
Очевидно онзи, който предишната нощ беше откраднал кутията, идеално бе разчел времето. При мисълта, че се намира в епицентъра на взрива, го обзе мрачно предчувствие.

Този път шепотът на Оливети прозвуча по-скоро като съскане.

— Това нещо от вашата лаборатория ли е?

Витория кимна.

— Да, господине. Откраднали са ни го. Вътре има изключително взривоопасно вещество, наречено „антиматерия“.

Лицето на коменданта остана безизразно.

— Доста добре съм запознат със запалителните вещества, госпожо Ветра. Не съм чувал нищо за антиматерия.

— Това е нова технология. Трябва веднага да я открием или да евакуираме Ватикана.

Оливети бавно затвори очи и пак ги отвори, сякаш така можеше да промени онова, което бе чул.

— Да евакуираме Ватикана ли? Известно ли ви е какво става тази вечер?

— Да. И животът на кардиналите е в опасност. Разполагаме с около шест часа. Постигнахте ли някакъв напредък в търсенето на контейнера?

Той поклати глава.

— Още не сме започнали да го търсим.

Витория се задави.

— Какво? Но ние със собствените си уши чухме вашите гвардейци да приказват за търсене...

— За търсене, да, обаче не на вашия контейнер — прекъсна я Оливети. — Хората ми търсят нещо друго, което не ви засяга.

Витория за миг онемя.

— Още не сте започнали да търсите този контейнер, така ли?

Зениците на коменданта сякаш изчезнаха. Лицето му остана безизразно като на насекомо.

— Вие сте госпожица Ветра, нали? Нека ви обясня нещо. Директорът на вашата лаборатория отказа да ми разкрие по телефона каквито и да било подробности за този предмет, освен че трябвало веднага да го открия. Ние сме извънредно заети и не мога да си позволя лукса да отделя хора за нещо друго, докато не получа някакви факти.

— В момента има само един важен факт, а именно, че след шест часа това устройство ще вдигне във въздуха целия Ватикан — отвърна Витория.

Оливети остана неподвижен.

— Трябва да ви обясня нещо, госпожице Ветра. — В гласа му се долавяха снизходителни нотки. — Въпреки архаичния вид на Ватикана всеки вход, обществен или частен, е снабден с най-модерната сензорна техника, позната на хората. Ако някой се опита да влезе с каквото и да било взривно устройство, детекторите мигновено ще го засекат. Имаме скенери за радиоактивни изотопи, филтри за миризма, проектирани от американското Управление за контрол на наркотичните вещества, които засичат и най-слабите изпарения от взривове и токсини. Освен това използваме най-модерни детектори за метал и рентгени.

— Всичко това е много внушително — също толкова хладнокръвно заяви Витория. — За съжаление антиматерията не е радиоактивна, химически е изградена от чист водород и контейнерът е пластмасов. Нито едно от вашите устройства не може да я засече.

— Но устройството има енергиен източник — посочи Оливети мигация часовник. — И най-слабата следа от никелово-кадмиева батерия ще се регистрира...

— Батериите също са пластмасови.

Търпението на коменданта явно започваше да се изчерпва.

— Пластмасови батерии ли?

— Полимерен електролит с тефлон.

Оливети се наведе към нея, сякаш за да подчертае преимуществото в ръста си.

— Ватиканът е обект на десетки заплахи за атентати месечно, синьорина. Лично преподавам съвременните запалителни вещества на всеки швейцарски гвардеец. Напълно съм наясно, че на Земята не

съществува вещество, което е достатъчно мощно, за да постигне описания от вас ефект, освен ако не говорите за ядрена бойна глава със заряд колкото топка за бейзбол.

Витория впери в него трескавия си поглед.

— Природата крие още много тайни.

Комендантът се наведе още по-близо.

— Може ли да попитам точно *каква* сте вие? Какъв пост заемате в ЦЕРН?

— Аз съм старши научен сътрудник и съм определена за представител на лабораторията в тази кризисна ситуация.

— Извинете ме за грубостта, но ако ситуацията наистина е *кризисна*, защо разговарям с *вас*, а не с вашия директор? И що за неуважение е това да дойдете във Ватикана по къси панталонки?

Лангдън изпъшка. Не можеше да повярва, че при тези обстоятелства комендантът се заяжда за облеклото на Витория. Но пък, от друга страна, независимо дали каменните пениси можеха да събудят похотливи мисли у обитателите на Ватикана, Витория Ветра по шорти *определено* представляваше заплаха за националната сигурност.

— Командир Оливети — намеси се той в опит да обезвреди втората бомба, която още малко и щеше да избухне. — Казвам се Робърт Лангдън. Професор съм по история на религията в Съединените щати и нямам връзка с ЦЕРН. Присъствах на демонстрация на антиматерия и потвърждавам, че тя е изключително опасна. Имаме основания да смятаме, че е била внесена във вашия комплекс от членове на антирелигиозен култ, целящи да провалят конклава.

Оливети се обърна и се втренчи в него.

— Една жена по къси панталони ме убеждава, че капчица течност щяла да вдигне във въздуха Ватикана и един американски професор твърди, че ни атакувал някакъв антирелигиозен култ. Точно какво очаквате да направя?

— Да намерите контейнера — отвърна Витория. — Веднага.

— Невъзможно. Това устройство може да е навсякъде. Ватиканът е огромен.

— Вашите камери не излъчват ли локаторен сигнал?

— Обикновено не ги *крадат*. Ще ни трябват дни, за да открием липсващата камера.

— Нямаме дни — категорично отсече младата жена. — Имаме шест часа.

— Шест часа до какво, госпожице Ветра? — Комендантът внезапно повиши глас и посочи образа на екрана. — Докато свърши броенето на онзи часовник ли? Докато изчезне Ватиканът? Повярвайте ми, не обичам да си играят с охранителната ми система. Нито пък си падам по механични устройства, които тайнствено се озовават на моя територия. *Обезпокоен* съм. Такава ми е *работата*. Но това, което ми казвате, е невъзможно.

— Чували ли сте за илюминатите? — без да се замисля, попита Лангдън.

Ледената външност на коменданта се пропука. Той присви очи като акула, готвеща се за атака.

— Предупреждавам ви. Нямам време за такива неща.

— Значи все пак сте чували за илюминатите?

Оливети го прониза с поглед.

— Положил съм клетва да защитавам Католическата църква. *Естествено*, че съм чувал за илюминатите. Те са изчезнали преди десетилетия.

Професорът бръкна в джоба си, извади факса с жигосания труп на Леонардо Ветра и му го подаде.

— Аз съм специалист по история на илюминатите — каза Лангдън, докато комендантът разглеждаше образа. — Трудно ми е да приема, че те все още съществуват, и все пак появата на този знак, наред с факта, че илюминатите са закleti врагове на Ватикана, промени мнението ми.

— Компютърна фалшификация. — Оливети му върна листа.

Лангдън го зяпна смаяно.

— Фалшификация ли? Вижте тази симетрия! Най-малко вие можете да отречете автентичността на...

— Тъкмо автентичност ви липсва. Госпожица Ветра може да не ви е осведомила, но учените от ЦЕРН от десетки години критикуват политиката на Ватикана. Те редовно се обръщат към нас с молби за оттегляне на креационистката теория, официално извинение за Галилей и Коперник, прекратяване на критиките ни към опасните или неморални проучвания. Кое ви се струва по-вероятно — че някакъв сатанистки култ отпреди четири века пак се е появил с модерно

оръжие за масово унищожение или че някой шегаджия от ЦЕРН се опитва да провали свещения ватикански конклав с един отлично изпълнен фалшификат?

— Трупът на снимката е на баща ми — с кипящ като лава глас каза Витория. — Той е *убит*. Смятате ли, че мога да се *шегувам* с това?

— Не знам, госпожице Ветра. Но знам, че докато не получа *логични* отговори на няколко въпроса, в никакъв случай няма да обявя тревога. Моята работа изисква бдителност и дискретност... за да могат с ясен ум да се решават духовни въпроси. Особено днес.

— Поне отложете конклава — предложи Лангдън.

— Да го отложи ли? — Оливети зяпна. — Каква арогантност! Конклавът не ви е никакъв си американски бейзболен мач, който можете да отмените заради дъжда. Това е свещен обред със строги правила и процедури. Няма значение, че един милиард католици по света очакват духовен водач. Няма значение, че навън са се събрали световните медии. Правилата за този обред са свещени — и не подлежат на промяна. От хиляда сто седемдесет и девета година насам конклавите са преживели земетресения, глад, даже чумата. Повярвайте ми, няма начин да го отложим заради някакъв убит учен и капчица Бог знае какво.

— Заведете ме при началника си — настоя Витория.

— Той е пред вас — озъби се Оливети.

— Не — каза тя. — При някой от *духовенството*.

По челото на коменданта запулсираха вени.

— Духовенството го няма. Освен швейцарската гвардия в момента във Ватикана е само колегията на кардиналите. И те са в Сикстинската капела.

— Ами *шамбеланът*? — хладнокръвно попита Лангдън.

— Кой?

— *Шамбеланът* на покойния папа. — Професорът уверено повтори думата, като се молеше паметта да не го лъже. Веднъж беше чел за странната ватиканска йерархия след смъртта на папата. Ако не грешеше, по време на това междуцарствие пълната власт временно се предаваше в ръцете на личния помощник на покойния папа — неговия шамбелан — секретар, който ръководеше конклава, докато кардиналите не избраха новия свят отец. — Струва ми се, че в момента главен тук е *шамбеланът*.

— Il camerlegno? — намръщи се Оливети. — Той е единственият свещеник тук. Това е прислужникът на покойния папа.

— Но е тук. И вие отговаряте пред него.

Комендантът скръсти ръце.

— Господин Лангдън, даже да е вярно, че по време на конклава ватиканският устав поверява изпълнителната власт на шамбелана, това е само защото той не подлежи на избор за папа и следователно е безпристрастен. Все едно да умре вашият президент и някой от секретарите му временно да заеме неговото място в Овалния кабинет. Шамбеланът е млад и има доста ограничени познания в областта на мерките за сигурност, пък и на всичко останало. С една дума, в момента аз съм главен тук.

— Заведете ни при него — настоя Витория.

— Невъзможно. Конклавът започва след четирийсет минути. Шамбеланът е в папския кабинет. Нямам намерение да го смущавам с проблеми на охраната.

Витория отвори уста да възрази, ала бе прекъсната от почукване на вратата. Оливети отвори.

На прага стоеше гвардеец в пълна униформа. Той посочи часовника си.

— E L'ora, comandante^[5].

Комендантът погледна собствения си часовник и кимна. После се обърна към Лангдън и Витория като съдия, който обмисля съдбата им.

— Последвайте ме. — Оливети ги изведе от контролния център и се запъти към малко помещение със стъклени стени в отсрещния край на залата. — Това е кабинетът ми. — Той ги покани вътре. В стаята нямаше нищо особено — разхвърляно бюро, кантонерки, съгъваеми столове, машина за изстудяване на вода. — Ще се върна след десет минути. Съветвам ви през това време да решите какво ще предприемете.

— Не можете да ни оставите! — възкликна Витория. — Този контейнер е...

— Нямам време за такива неща — даде отдушник на нетърпението си Оливети. — Може би трябва да ви арестувам до края на конклава, когато ще *имам* време.

— Синьоре — подкани го гвардеецът и пак посочи часовника си. — Spazzare di capella.

Комендантът кимна и понечи да излезе от кабинета.

— „Spazzare di capella“? — попита Витория. — Отивате да претърсите църквата ли?

Оливети се обърна и я прониза с поглед.

— Претърсваме за електронни подслушващи устройства, госпожице Ветра — въпрос на *дискретност*. — Той посочи краката ѝ. — Не очаквам от вас да разберете такова нещо.

С тези думи комендантът затръшна вратата толкова силно, че тежкото стъкло издрънча, бързо извади ключ и заключи.

— Idiota! — извика Витория. — Нямате право да ни държите тук!

Лангдън видя през стъклото, че Оливети каза нещо на гвардееца, който кимна. Докато комендантът излизаше от залата, гвардеецът се обърна, скръсти ръце на гърдите си и ги загледа. На хълбока му висеше пистолет.

„Идеално — помисли си професорът. — Направо идеално, мама му стара.“

---

[1] „Продължавайте да опитвате!“ (ит.). — Б. пр. ↑

[2] „Търсихте ли в музея?“ (ит.). — Б. пр. ↑

[3] Главен комендант (ит.). — Б. пр. ↑

[4] Излезте (ит.). — Б. пр. ↑

[5] Време е, господин комендант (ит.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 37

Витория гневно се взираше в швейцарския гвардеец пред заключената врата. Той ѝ отвръщаше със същото. Пъстрият му костюм подчертаваше зловещото му излъчване.

„Che fiasco^[1] — помисли си младата жена. — Да те охранява въоръжен мъж по пижама.“

Лангдън млъкна и тя се надяваше, че напруга харвардския си мозък, за да измисли как да се измъкнат. Изражението му обаче показваше, че по-скоро е смаян, отколкото потънал в размисъл. Витория съжали, че го е забъркала в тази история.

Първата ѝ реакция бе да извади мобилния си телефон и да се обади на Кьолер, ала знаеше, че е глупаво. Гвардеецът сигурно щеше да влезе и да ѝ вземе телефона, а и ако пристъпът на директора следваше обичайния си курс, той все още не беше на себе си. Не че имаше значение... В момента Оливети едва ли щеше да послуша когото и да било.

„Спомни си! — каза си Витория. — Спомни си изхода от това изпитание!“

Това беше стар будистки философски трик. Вместо да търси решение на потенциално непреодолимо предизвикателство, тя караше ума си просто да си го спомни. Презумпцията, че някога е *знаела* отговора, създаваше нагласата, че той *съществува*... и отхвърляше обременителното усещане за безпомощност. Младата жена често прилагаше този метод, за да решава научни загадки... които според повечето хора нямаха решение.

В момента обаче този номер не даваше резултат. Затова Витория обмисли възможностите... и приоритетите. Трябваше да предупреди някого. Някой във Ватикана трябваше да я приеме на сериозно. Но кой? Шамбеланът ли? Как? Намираше се в стъклена кутия само с един изход.

„Средствата — помисли си тя. — Винаги има средства. Преоцени обстановката.“

Инстинктивно отпусна рамене, затвори клепачи и три пъти дълбоко напълни дробовете си с въздух. Усети, че сърдечният ѝ ритъм се забавя, мускулите ѝ се отпуснаха. Хаотичната паника в главата ѝ се изпари. „Добре, освободи мислите си. Какви са преимуществата на това положение? С какво разполагаш?“

Възвърнал спокойствието си, аналитичният ум на Витория Ветра представляваше мощно оръжие. След няколко секунди тя осъзна, че затворът всъщност е техният ключ към свободата им.

— Ще се обадя по телефона — внезапно каза Витория.

Лангдън вдигна поглед.

— Мислех да ти предложа да позвъниш на Кьолер, само че...

— Не на Кьолер.

— А на кого?

— На шамбелана.

Професорът съвсем се обърка.

— Искаш да се обадиш на шамбелана ли? Но как?

— Оливети каза, че шамбеланът е в папския кабинет.

— Добре. Знаеш ли личния номер на папата?

— Не. Но няма да се обадя от своя телефон. — Тя кимна към модерната телефонна система на бюрото на Оливети. Устройството разполагаше с множество бутони за автоматично набиране. — Шефът на охраната *трябва* да има пряка връзка с кабинета на папата.

— Обаче на няма и два метра от нас има тежкоатлет с пистолет.

— И ние сме заключени вътре.

— И какво от това?

— Гвардеецът е заключен отвън. Това е личният кабинет на Оливети. Съмнявам се, че някой друг има ключ.

Лангдън погледна швейцареца.

— Стъклото е доста тънко, а пистолетът е доста голям.

— Какво ще ми направи? Да не би да ме застреля, задето съм се обадила по телефона?

— Кой го знае, по дяволите! Това място е адски странно и както е тръгнало...

— Другата възможност е да прекараме следващите пет часа и четирийсет и осем минути във ватиканския затвор — прекъсна го Витория. — Поне ще гледаме от първия ред, когато избухне антиматерията.

Професорът пребледня.

— Но гвардеецът на мига ще повика Оливети. Освен това там има два̀сет бутона. И не виждам да са обозначени. Да не мислиш да ги проверяваш един по един, докато извадиш късмет?

— Не — отвърна тя и се приближи до телефона. — Само първия. — Вдигна слушалката и натисна най-горния бутон. — Залагам един от ония долари с илюминатския символ в джоба ти, че това е папският кабинет. Какво друго може да има първостепенно значение за командира на швейцарската гвардия?

Лангдън нямаше време да отговори. Гвардеецът пред вратата започна да чука по стъклото с дръжката на пистолета си и да маха на Витория да остави слушалката.

Тя му намигна. Швейцарецът се разяри.

— Дано си права, щото тоя приятел хич не изглежда доволен! — каза Лангдън.

— По дяволите! — изруга Витория. — Телефонен секретар.

— Какво? — ахна Лангдън. — Папата има телефонен секретар?!

— Не беше кабинетът на папата. — Тя затвори. — А седмичното меню на ватиканската столова.

Лангдън мрачно се усмихна на гвардееца, който гневно се взираше през стъклото и викаше Оливети по радиостанцията си.

---

[1] Какъв провал (ит.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 38

Телефонната централа на Ватикана се намира в Ufficio di comunicazione^[1] зад сградата на пощата. Това е сравнително малко помещение, в което има централа Корелко 141 с осем линии. През нея минават по две хиляди обаждания дневно, повечето от които директно се насочват към автоматичната информационна система.

Тази вечер единственият дежурен телефонист спокойно си седеше и пиеше чай. Беше горд, че е един от шепата служители, които имаха право да останат във Ватикана. Разбира се, тази чест донякъде се опорочаваше от присъствието на швейцарските гвардейци пред вратата му. „Придружители до тоалетната — помисли си телефонистът. — О, какви унижения трябва да търпим в името на светия конклав.“

За щастие, тази вечер почти нямаше обаждания. А може и да не беше за *щастие*, каза си той. През последните няколко години световният интерес към събитията във Ватикана като че ли бе поотслабнал. От пресслужбата се бяха надявали, че конклавът ще вдигне повече шум. За съжаление обаче, въпреки че площад „Св. Петър.“ гъмжеше от коли на пресата, те, изглежда, бяха от обичайните италиански и европейски медии. Присъстваха само една-две глобални мрежи... пък и те несъмнено бяха пратили своите *giornalisti secondary*^[2].

Телефонистът вдигна чашата си и се зачуди колко ще продължи тази вечер. „Докъм полунощ — предположи той. От години повечето вътрешни хора узнаваха кой е най-вероятният кандидат за папа много преди свикването на конклава и самото събитие по-скоро представляваше три-четири часов ритуал, отколкото действителен избор. Естествено някое разногласие в последния момент можеше да удължи церемонията до зори... че и повече. Конклавът от 1831 година беше продължил петдесет и четири дни. — Само че не и тази вечер“ — каза си телефонистът. Говореше се, че тъкмо *този* конклав ще е съвсем кратък.

Мислите му бяха прекъснати от звъна на един вътрешен номер. Той погледна мигащата червена лампичка и се почеса по темето. „Странно нещо — помисли си телефонистът. — Нулата. Кой може да се обажда в централата тази вечер? Кой освен мен е във Ватикана?“

— Citta del Vaticano, prego?^[3] — каза той в слушалката. Отсреща заговори на бърз италиански. Телефонистът смътно позна акцента, типичен за швейцарските гвардейци — италиански с френско-швейцарско влияние. Човекът, който се обаждаше обаче, категорично не бе швейцарски гвардеец. И изобщо не беше мъж.

Телефонистът се стресна и едва не разля чая си. Отново стрелна с поглед таблото. Нямаше съмнение. Вътрешна линия. Обаждана се от Ватикана. „Трябва да има някаква грешка! Жена във Ватикана? Тази вечер?“

Жената говореше бързо и бясно. Телефонистът имаше достатъчно дълъг стаж, за да усеща, когато си има работа с razzo^[4]. Тази жена не му се струваше побъркана. Беше настойчива, но рационална. Хладнокръвна и ефикасна. Той смаяно изслуша молбата ѝ.

— Il camerlegno? — попита телефонистът, като продължаваше да се опитва да разбере откъде идва обаждането. — Не мога да ви свържа... Да, известно ми е, че е в папския кабинет, но... Бихте ли повторили коя сте вие?... И искате да го предупредите за... — Той я изслуша. Думите ѝ го смущаваха все повече. „Всички били в опасност? Как? И откъде се обаждаш?“ — Може би трябва да ви свържа с швейцарската... — Телефонистът замълча. — Къде казвате, че сте? Къде?

Ужасено изслуша отговора ѝ и взе решение.

— Изчакайте, моля — каза телефонистът и я превключи на чакане още преди жената да успее да реагира. После набра директната линия на командир Оливети. „Не е възможно да е...“

Отсреща вдигнаха незабавно.

— Per l'amore di Dio^[5]! — извика познат женски глас. — Веднага ме свържете!

* * *

Вратата на офиса на швейцарската гвардия със съскане се отвори. Гвардейците припряно направиха път на влетелия като ракета командир Оливети. Когато зави зад ъгъла към кабинета си, той видя, че Витория Ветра наистина стои до бюрото му и разговаря по личния му телефон.

Командирът мислено изруга, разярен закрачи към кабинета, отключи и отвори вратата.

— Какво правите?!

Витория не му обърна внимание.

— Да — каза тя по телефона. — И трябва да ви предупредя...

Оливети изтръгна слушалката от ръката ѝ и я вдигна до ухото си.

— Кой е там, по дяволите?

Раменете му за миг се прегърбиха.

— Да, camerlegno... — каза той. — Точно така, синьоре... но сигурността изисква... не, разбира се... задържам я тук за... естествено, но... — Командирът замълча. — Ясно — накрая отвърна той. — Веднага ще ги доведе.

---

[1] Комуникационна служба (ит.). — Б. пр. ↑

[2] Второстепенни журналисти (ит.). — Б. пр. ↑

[3] Ватикана, моля? (ит.). — Б. пр. ↑

[4] Луд (ит.). — Б. пр. ↑

[5] За Бога (ит.) — Б. пр. ↑

ГЛАВА 39

Апостолическия дворец представлява конгломерат от сгради, разположени в близост със Сикстинската капела в североизточния ъгъл на Ватикана, и помещава папските покои и кабинета на папата.

Витория и Лангдън мълчаливо следваха командир Оливети, който ги водеше по дълъг коридор в стил рококо. Мускулите на тила му пулсираха от гняв. Изкачиха се по едно стълбище и влязоха в просторно, слабо осветено преддверие.

Когато видя шедьоврите, Лангдън се смая: идеално запазени бюстове, гоблени, фризове — творби, струващи стотици хиляди долари. Малко по-нататък минаха покрай алабастров фонтан. Оливети зави наляво в една ниша и се приближи до огромен портал.

— Ufficio di Rapa — съобщи той и язвително погледна Витория. Тя се пресегна покрай него и силно почука на вратата.

„Кабинетът на папата“ — помисли си Лангдън. Не можеше да повярва, че стои пред едно от най-светите помещения в световната религия.

— Avanti^[1]! — извика някой отвътре.

Когато вратата се отвори, професорът заслони очите си с длан — слънчевата светлина го заслепи. Гледката пред него постепенно се фокусира.

Кабинетът на папата повече приличаше на бална зала, отколкото на работно помещение. Подът бе от червен мрамор, прекрасни фрески украсяваха стените. От тавана висеше грамаден полилей, от сводестите прозорци се разкриваше зашеметяваща панорама към обления в слънце площад „Св. Петър“.

„Господи — помисли си Лангдън. — Това се казва стая с истински изглед.“

На украсеното с дърворезби бюро в отсрещния край на помещението седеше мъж и бързо пишеше.

— Avanti! — повтори той, остави писалката и им махна с ръка да се приближат.

Оливети ги поведе със скованата си войнишка походка.

Мъжът се изправи и погледна двамата си посетители.

Шамбеланът изобщо не приличаше на немощните блажени старци, като каквито Лангдън обикновено си представяше обитателите на Ватикана. Не носеше нито броеница, нито разпятие. Нито пък тежки одежди. Простото му черно расо сякаш подчертаваше високия му ръст. Изглеждаше четиридесетинагодишен, истински младенец според ватиканските стандарти. Имаше изненадващо красиво лице, гъста къдрава кестенява коса и зелени очи, които като че ли горяха с огъня на вселенските загадки. Когато се приближи обаче, Лангдън видя, че е крайно изтощен — като човек, преживял най-тежките петнадесет дни в живота си.

— Аз съм Карло Вентреска — на перфектен английски се представи той. — Шамбелан на покойния папа. — Говореше непринудено и любезно, с едва доловим италиански акцент.

— Витория Ветра — каза младата жена, пристъпи напред и протегна ръка. — Благодаря ви, че ни приехте.

Оливети потръпна, когато шамбеланът стисна ръката ѝ.

— Това е Робърт Лангдън — продължи Витория. — Професор по история на религията от Харвардския университет.

— Padre^[2] — с най-добрия си италиански акцент каза Лангдън, сведе глава и протегна ръка.

— Не, не — възрази Карло Вентреска и го накара да се изправи. — Кабинетът на Негово светейшество не ме прави свят. Аз съм обикновен свещеник — шамбелан, който служи в момент на нужда.

Лангдън вдигна глава.

— Моля, седнете — каза шамбеланът и подреди три стола до бюрото си. Лангдън и Витория седнаха. Оливети очевидно предпочиташе да остане прав.

Карло Вентреска се настани на бюрото, склочи ръце, въздъхна и погледна гостите си.

— Синьоре — отново се обади командирът. — Аз съм виновен за облеклото на тази жена. Аз...

— Не ме безпокои *облеклото* ѝ — прекалено уморен, за да се занимава с подробности, отново го прекъсна шамбеланът. — Безпокои ме това, че ватиканският телефонист ми се обажда половин час преди да започне конклавът и ми съобщава, че от *вашия* кабинет ме търси

жена, за да ме предупреди за огромна опасност, за която не съм осведомен.

Оливети стоеше изпънат като войник на строеви преглед.

Присъствието на шамбелана почти хипнотизираше Лангдън. Колкото и да бе млад и изтощен, свещеникът имаше излъчване на митичен герой — обгръщаше го ореол от обаяние и властност.

— Синьоре — извинително, ала упорито възрази командирът. — Въпросите на сигурността не са ваш проблем. Вие имате други задължения.

— Напълно съм наясно с другите си задължения. Наясно съм също, че като direttore intermediario^[3], аз нося отговорност за сигурността и благосъстоянието на всички участници в конклава. Какво става тук?

— Положението е овладяно.

— Явно не е.

— Моля ви, отче — обади се Лангдън, извади смачкания факс и го подаде на шамбелана.

Командир Оливети пристъпи напред и се опита да се намеси.

— Отче, моля ви, не обременявайте мислите си с...

Без да му обърне внимание, Карло Вентреска взе факса и когато видя образа на убития Леонардо Ветра, сепната ахна.

— Кой е този човек?

— Това е баща ми — с треперещ глас отвърна Витория. — Той беше свещеник и учен. Убиха го снощи.

Изражението на шамбелана мигом омекна. Той я погледна.

— Много съжалявам, скъпо дете. — Карло Вентреска се прекръсти и отново сведе поглед към факса. В очите му сякаш се плискаха вълни на ужас. — Кой би... и това клеймо на... — Шамбеланът замълча и внимателно се вгледа в изображението.

— Пише „илюминати“ — каза Лангдън. — Вие несъмнено познавате това име.

На лицето на свещеника се изписа странно изражение.

— Чувал съм това име, да, но...

— Илюминатите са убили Леонардо Ветра, за да откраднат нова технология, която той...

— Синьоре — прекъсна го Оливети. — Това е абсурдно. Илюминатите ли? Това явно е някаква сложна измама.

Шамбеланът сякаш се замисли над думите на командира. После се обърна и погледна Лангдън толкова открито, че дъхът на професора секна.

— Целият ми живот е преминал в Католическата църква, господин Лангдън. Познавам историите за илюминатите... и легендата за жигосванията. И въпреки това трябва да ви предупредя, че съм човек на днешния ден. Християнството си има достатъчно реални врагове и без да възраждаме призраци.

— Символът е автентичен — прекалено отбранително настоя Лангдън, пресегна се и обърна листа. Когато видя симетрията, шамбеланът се вцепени.

— Даже модерните компютри не могат да създадат симетрична амбиграма на тази дума — прибави професорът.

Свещеникът склочи ръце и дълго мълча.

— Илюминатите са изчезнали — накрая промълви той. — Много отдавна. Това е исторически факт.

Лангдън кимна.

— До вчера щях да се съглася с вас.

— Защо до вчера?

— Преди днешните събития. Според мен илюминатите са възкръснали, за да изпълнят древния си обет.

— Простете ми, позабравил съм историята. За какъв древен обет става дума?

Лангдън дълбоко си пое дъх.

— За унищожаването на Ватикана.

— За *унищожаването* на Ватикана ли? — Шамбеланът изглеждаше по-скоро объркан, отколкото, уплашен. — Но това не е възможно.

Витория поклати глава.

— Боя се, че имаме още една лоша новина.

---

[1] Влез (ит.) — Б. пр. ↑

[2] Отче (ит.) — Б. пр. ↑

[3] Временен ръководител (ит.) — Б. пр. ↑

ГЛАВА 40

— Вярно ли е? — смаяно се обърна шамбеланът към Оливети.

— Синьоре, признавам, че тук има някакво устройство — отвърна командирът. — Вижда се на една от нашите охранителни камери, но що се отнася до твърдението на госпожица Ветра за мощта на това вещество, не мога да...

— Чакайте малко — прекъсна го Карло Вентреска. — Наистина ли *виждате* това нещо?

— Да, синьоре. На осемдесет и шеста камера.

— Тогава защо не го вземете? — В гласа на шамбелана се долавяха гневни нотки.

— Много е трудно, синьоре. — Оливети остана изпънат, докато му обясняваше положението.

Свещеникът слушаше и Витория усещаше растящото му безпокойство.

— Сигурни ли сте, че е във Ватикана? — попита Карло Вентреска. — Може някой да е изнесъл камерата и да предава от другаде.

— Невъзможно — заяви командирът. — Външните ни стени са електронно осигурени, за да защитават вътрешните ни комуникации. Сигналът може да идва *единствено* отвътре, иначе нямаше да го приемаме.

— Предполагам, че в момента търсите тази липсваща камера с всички възможни средства, нали?

Оливети поклати глава.

— Не, синьоре. Откриването на камерата може да отнеме стотици човечко-часа. Точно сега имаме други проблеми и при цялото ми уважение към госпожица Ветра, тая капчица, за която говори, е съвсем малка. Не може да е толкова експлозивна, колкото твърди тя.

Търпението на Витория се изпари.

— Тази капчица е достатъчна, за да изравни Ватикана със земята! Нищо ли не разбрахте от обясненията ми?

— Аз имам огромен опит с взривните вещества, госпожо — с глас като стомана отвърна Оливети.

— Опитът ви е остарял — също толкова решително отсече тя. — Въпреки облеклото си, което, разбирам, вие намирате за фриволно, аз съм старши научен сътрудник в най-модерната научноизследователска лаборатория по ядрена физика на света. Лично съм проектирала капана за антиматерия, който не позволява на образа да влезе в контакт. И ви предупреждавам, че ако през следващите шест часа не намерите този контейнер, през следващия век вашите гвардейци няма да има какво да пазят освен една голяма дупка в земята.

Оливети рязко се обърна към шамбелана. Очите му пламтяха от гняв.

— Синьоре, не мога да позволя това да продължава. Тези измамници ви губят времето. Илюминати ли? Капчица, която може да унищожи всички ни?

— Basta^[1] — отвърна Карло Вентреска. Изрече думата тихо, и в същото време тя сякаш отека в голямото помещение. После настъпи тишина. Свещеникът продължи шепнешком: — Опасни или не, илюминати или не, това нещо категорично не бива да се намира във Ватикана... още по-малко точно преди конклава. Искам да го намерите и обезвредите. Веднага започнете претърсване.

— Синьоре, даже да пратя всички гвардейци да претърсват комплекса, може да ни трябват дни, за да открием камерата — продължаваше да упорства Оливети. — Освен това, след като разговарях с госпожица Ветра, наредих на един от хората си да потърси това вещество, наречено „антиматерия“, в най-новия ни наръчник по взривни вещества. Никъде не е открил да се споменава за него. Абсолютно нищо.

„Надут задник — помисли си Витория. — В наръчник по взривни вещества ли? Защо не потърси в енциклопедията?!“

Командирът продължаваше:

— Синьоре, ако предлагате да претърсим целия Ватикан, трябва да възразя.

— Командире! — Гласът на шамбелана кипеше от гняв. — Позволете да ви напомня, че когато се обръщате към мен, вие се обръщате към титуляра на този кабинет. Разбирам, че не приемате положението ми сериозно — въпреки това, по закон, аз командвам тук.

Ако не греша, кардиналите вече са на сигурно място в Сикстинската капела и до началото на конклава задълженията ви са сведени до минимум. Не разбирам защо се колебаете да потърсите това устройство. Ако не ви познавах, можеше да си помисля, че нарочно излагате конклава на опасност.

На лицето на Оливети се изписа презрение.

— Как смеете! Знаете ли от колко години служа на Ватикана! Швейцарската гвардия от хиляда четиристотин трийсет и осма година е...

Радиостанцията в ръката му високо изпищя и го прекъсна.

— Comandante?

Той я вдигна към устата си и натисна предавателя.

— Sto occupato^[2]!

— Scusi^[3] — каза швейцарският гвардеец по радиостанцията. — Реших, че трябва да ви съобщя. Получихме заплаха за бомба.

Оливети не можеше да изглежда по-безразличен към тази новина.

— Ами тогава действайте! Проведете обичайното претърсване.

— Направихме го, но човекът, който се обади... — Гвардеецът замълча за миг. — Нямаше да ви безпокоя, господин командир, но той спомена за веществото, което преди известно време ми наредихте да потърся в наръчника. *Антиматерия*.

Всички в стаята се спогледаха смаяно.

— За какво е споменал? — изпелтечи Оливети.

— За антиматерия, господин командир. Докато претърсвахме, направих някои допълнителни проверки. Сведенията за антиматерията са... хм, честно казано, доста обезпокоителни.

— Нали каза, че в наръчника не се споменава нищо.

— Открих информация в Мрежата.

„Поне един умен човек“ — помисли си Витория.

— Изглежда, че това вещество е силно експлозивно — продължи гвардеецът. — Не е за вярване, че информацията е точна, но в нея се казва, че половин килограм антиматерия бил сто пъти по-мощен от ядрена бойна глава.

Оливети помръкна. Гледката напомняше на срутваща се планина. Ликуването на Витория се изпари при вида на ужаса, който се изписа на лицето на шамбелана.

— Проследихте ли обаждането? — попита командирът.

— Де такъв късмет. Мобилен телефон, преплетени сателитни линии. Идентификацията показва, че е някъде в Рим, но наистина не беше възможно да го проследим.

— Постави ли някакви искания? — промълви Оливети.

— Не, господин командир. Само ни предупреди, че антиматерията е скрита в комплекса. Като че ли се изненада, че не знам. Попита ме дали съм я *видял*. Вие ми наредихте да направя справка за антиматерията, затова реших да ви съобщя.

— Правилно си постъпил — отвърна командирът. — Веднага идвам. Незабавно ме предупредете, ако пак се обади същият човек.

Отсреща му отговори кратко мълчание.

— Той още не е затворил.

Оливети сякаш бе ударен от електрически ток.

— Искаш да кажеш, че още е на линия, така ли?

— Да, господин командир. От десет минути безуспешно се мъчим да го проследим. Той сигурно знае, че не можем да го открием, защото отказва да затвори, докато не го свържем с шамбелана.

— Свържете го — нареди Карло Вентреска. — Веднага!

Оливети се обърна към него.

— Не, отче. Ние имаме хора, специално подготвени да водят преговори.

— *Веднага!*

Командирът даде заповед на хората си.

След малко телефонът на бюрото на папата иззвъня. Шамбеланът натисна бутона за разговор по аудиоуредбата.

— За кого се мислите, за Бога?

---

[1] Стига (ит.). — Б. пр. ↑

[2] „Зает съм!“ (ит.). — Б. пр. ↑

[3] „Извинете“ (ит.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 41

Гласът, който се разнесе от телефона, звучеше металически студено и арогантно. Всички в стаята го слушаха внимателно.

Лангдън се опита да определи акцента. „Може би арабин?“

— Аз съм представител на древно братство — напевно произнесе мъжът. — Братство, което вие векове наред сте потъпквали. Аз съм представител на илюминатите.

Забравил всякакви съмнения, професорът се напрегна. За миг изпита познатия сблъсък на възбуда, радост и смъртен страх като сутринта, когато беше видял амбиграмата.

— Какво искате? — попита шамбеланът.

— Аз представлявам хора на науката. Хора, които подобно на вас търсят отговори. Отговори на въпросите за съдбата, смисъла на живота и нашия създател.

— Който и да сте, аз... — започна Карло Вентреска.

— Silenzio^[1]. По-добре ме изслушайте. Вашата Църква от две хилядолетия насочва търсенето на истината. Вие смазвате противниците си с лъжи и пророчества за обреченост. Манипулирате истината, за да служи на вашите интереси, убивате хората, чиито открития не отговарят на вашата политика. Изненадвате ли се, че срещу вас се изправят просветени хора от цялото земно кълбо?

— Просветените хора не прибегват до изнудване, за да постигат целите си.

— Изнудване ли? — засмя се мъжът. — Това не е изнудване. Ние не поставяме искания. Унищожаването на Ватикана не подлежи на преговори. От четиристотин години чакаме този ден. В полунощ вашият град ще бъде вдигнат във въздуха. Нищо не можете да направите.

Оливети се хвърли към телефона.

— Градът е абсолютно недостъпен! Няма как да сте поставили експлозиви!

— Говорите с набожното невежество на швейцарски гвардеец. Може би даже сте офицер? Определено ви е известно, че илюминатите векове наред са се внедрявали в най-елитните организации по света. Нима смятате, че Ватиканът прави изключение?

„Господи, те имат вътрешен човек“ — помисли си Лангдън. Не беше тайна, че проникването в структурите на властта е запазена марка на илюминатите. Те се бяха внедрили в масонските ложи, основните банкови мрежи, правителствата. Веднъж Чърчил бе казал пред репортери, че ако английските шпиони се били внедрили в нацистката държава до такава степен, до каквато илюминатите са проникнали в английския парламент, войната щяла да приключи за месец.

— Прозрачно блъфиране — изръмжа Оливети. — Вашето влияние не може да се простира толкова надалече.

— Защо? Защото вашите швейцарски гвардейци са много бдителни ли? Защото наблюдават всяко кътче на вашия затворен свят? Ами самите швейцарски гвардейци? Те не са ли хора? Нима смятате, че ще зложат живота си заради някаква приказка за човек, който ходел по вода? Запитайте се как иначе контейнерът щеше да проникне във вашия град? Или как днес следобед са изчезнали четиримата ви най-важни кардинали?

— За какво говорите, по дяволите... — Оливети изведнъж замълча и се ококори, сякаш го бяха ударили в корема.

— Да им прочета ли имената? — попита мъжът.

— Какво става тук? — съвсем се обърка шамбеланът.

Мъжът се засмя.

— Вашият офицер още ли не ви е информирал? Голям грях. Нищо чудно. Каква гордост! Представям си унижението да ви признае истината... че са изчезнали четирима кардинали, който се е заклел да пази...

Оливети избухна.

— Откъде сте получили тази информация?

— Отче, попитайте командира дали в Сикстинската капела са се събрали *всички* кардинали — злорадо рече мъжът.

Карло Вентреска се обърна към Оливети и въпросително го погледна със зелените си очи.

— Синьоре, вярно е, че четирима наши кардинали още не са се явили в Сикстинската капела, но няма нищо тревожно — прошепна в

ухото му командирът. — Сутринта и четиримата са се разписали в присъствената книга, следователно са във Ватикана. Преди няколко часа самият вие пихте чай с тях. Просто са закъснели за другарската среща преди конклава. Издирваме ги, но съм убеден, че са забравили за времето и се разхождат наоколо.

— Да се разхождат ли? — Шамбеланът изгуби спокойствие. — Трябваше да са в черквата преди повече от час!

Лангдън стрелна Витория с удивен поглед. „Изчезнали кардинали? Ето какво са търсили долу!“

— Нашият списък е напълно убедителен — каза по телефона мъжът. — Това са кардинал Ламасе от Париж, кардинал Гуидера от Барселона, кардинал Ебнер от Франкфурт...

Оливети сякаш се смаляваше с всяко следващо име. Мъжът замълча, като че ли последното име му доставяше особено голямо удоволствие.

— И от Италия... кардинал Баджа.

Шамбеланът се отпусна като платна на кораб, попаднал в пълно безветрие, и се свлече на стола си.

— Фаворитите — промълви свещеникът. — И четиримата... включително Баджа... най-вероятният наследник на Светия престол... как е възможно?

Лангдън бе чел достатъчно за съвременните избори за папа, за да разбира отчаяното изражение, изписало се на лицето на Карло Вентреска. Въпреки че формално всеки кардинал под осемдесетгодишна възраст можеше да стане папа, малцина бяха толкова уважавани, че да съберат мнозинство от две трети. Това бяха фаворитите. И четиримата бяха изчезнали.

От челото на свещеника се стичаше пот.

— Какви са намеренията ви спрямо тези хора?

— А вие как мислите? Аз съм потомък на хашишините.

Професорът потрепери. Добре знаеше това име. През вековете Църквата си беше създала смъртни врагове — хашишините и рицарите тамплиери, армии, или преследвани, или предадени от Ватикана.

— Пуснете кардиналите — каза шамбеланът. — Заплахата да унищожите светия град не ви ли стига?

— Забравете за четиримата кардинали. Повече няма да ги видите живи. Уверявам ви обаче, че смъртта им ще се запомни... от милиони

хора. Мечтата на всеки мъченик. Ще ги направя медийни звезди. Един по един. До полунощ илюминатите ще са привлекли вниманието на всички. Защо да променяме света, ако той не ни наблюдава? Публичните убийства пораждат опияняващ ужас, нали? Вие много отдавна сте го доказали... с инквизицията, мъченията, на които сте подложили рицарите тамплиери, кръстоносните походи. — Мъжът замълча за миг. — И разбира се, с la purga^[2].

Шамбеланът млъкна.

— Не си ли спомняте за la purga? — попита другият. — Не, разбира се. Свещениците не ги бива в историята. Може би защото се срамуват от нея?

— La purga — чу се да казва Лангдън. — Хиляда шестстотин шейсет и осма година. Църквата жигосала четирима учени илюминати с кръстния символ. За да ги пречисти от греховете.

— Кой е там? — по-скоро заинтригуван, отколкото обезпокоен, попита мъжът.

Професорът отново потръпна.

— Името ми не е важно — като се опитваше да говори спокойно, каза Лангдън. Фактът, че приказва с жив илюминат, го объркваше... все едно че приказваше с Джордж Вашингтон. — Аз съм учен и се занимавам с историята на вашето братство.

— Отлично — отвърна мъжът. — Радвам се, че все още има хора, които си спомнят престъпленията срещу нас.

— Обикновено се смята, че сте изчезнали.

— Заблуда, за която братството положи много усилия. Още какво знаете за la purga?

Лангдън се поколеба. „Какво още знам ли? Всичко това е адски шантаво, ето какво знам!“

— След жигосването учените били убити и труповете им били хвърлени на публични места в Рим като предупреждение към илюминатите.

— Да. Затова и ние ще постъпим така. Смятайте го за символично възмездие за нашите убити братя. Вашите четирима кардинали ще умрат, по един на всеки кръгъл час от осем нататък. До полунощ целият свят ще е вперил погледи в нас.

Лангдън се приближи до телефона.

— Наистина ли възнамерявате да *жигосате* и убиете тези четирима души?

— Историята се повтаря, нали? Разбира се, ние ще постъпим по-елегантно и смело от Църквата. Те скришом убили илюминатите и хвърлили труповете им на улицата. Страхливци!

— Какво искате да кажете? — попита професорът. — Че ще жигосате и убиете тези хора *публично* ли?

— Браво. Макар че зависи какво разбирате под „публично“. Доколкото знам, на черква вече не ходят много хора.

— В черкви ли ще ги убиете?

— Проява на любезност. Така ще позволим на Господ по-бързо да прибере душите им в рай. Струва ни се редно. Разбира се, и на медиите ще им хареса.

— Блъфирате — възвърнал хладнокръвието си, заяви Оливети. — Не можете да убиете човек в черква и да очаквате, че ще ви се размине.

— Смятате, че блъфираме? Ние се движим сред вашата швейцарска гвардия като призраци, отвличаме четирима кардинали от собствения ви град, поставяме смъртоносно взривно устройство в сърцето на най-свещения ви храм и вие си мислите, че блъфираме? Когато започнат убийствата и открият жертвите, ще се струпат всички медии. До полунощ светът ще е запознат с каузата на илюминатите.

— Ами ако поставим охрана във всички черкви? — попита Оливети.

Мъжът се засмя.

— Боя се, че поради арогантния характер на вашата религия, те са прекалено много. Напоследък броили ли сте ги? В Рим има над четиристотин католически черкви. Катедрали, параклиси, манастири, метоси, енорийски училища...

Лицето на Оливети остана напрегнато.

— Ще започнем след деветдесет минути — категорично заяви мъжът. — По един на час. Математическа прогресия на смъртта. А сега трябва да затварям.

— Почакайте! — спря го Лангдън. — Разкажете ми как възнамерявате да жигосате тези хора.

Убиецът, изглежда, се развесели.

— Предполагам, че вече знаете. Или се съмнявате? Съвсем скоро ще видите. Доказателство, че древните легенди са истина.

Професорът се вцепени. Знаеше точно какво иска да каже мъжът. Лангдън си представи клеймото на гърдите на Леонардо Ветра. В легендите за илюминатите се говореше за пет клейма. „Остават четири — помисли си той. — Четирима са и изчезналите кардинали.“

— Заклел съм се до довечера да има нов папа — каза шамбеланът. — Заклел съм се пред Господ.

— Светът не се нуждае от нов папа. След полунощ той няма да има какво да управлява освен купчина камъни. С Католическата църква е свършено. Вашата власт над света приключи.

Възцари се мълчание.

Шамбеланът изглеждаше дълбоко натъжен.

— Заблуждавате се. Църквата е нещо повече от камък и хоросан. Не можете ей така да унищожите двехилядолетна вяра... *която и да е вяра*. Не можете да смажете вярата просто като погубите нейните земни проявления. Католическата църква ще продължи да съществува със или без Ватикана.

— Благородна лъжа. Но все пак лъжа. И двамата знаем истината. Кажете ми, защо Ватиканът е цитадела, защитена със стени?

— Божиите хора живеят в опасен свят — отвърна Карло Вентреска.

— Всъщност на колко сте години? Ватиканът е крепост, защото пази половината си имущество зад своите стени — редки картини, скулптури, скъпоценни накити, безценни книги... после идват златният резерв и акциите в недвижими имоти в трезорите на Банка Ватикана. Утре всичко това ще е пепел. Вие ще сте разорени. Даже духовенството не може да работи безвъзмездно.

Точността на думите му сякаш се отрази в смаяното изражение на Оливети и шамбелана. Лангдън не бе сигурен кое е по-удивително — че Католическата църква притежава толкова много пари или че илюминатите знаят за тях.

Карло Вентреска тежко въздъхна.

— Вярата, а не богатството е гръбнакът на тази Църква.

— И това е лъжа — заяви непознатият. — Миналата година сте похарчили сто осемдесет и три милиона долара за диоцезите си по света. Ходенето на черква е достигнало най-ниската си точка — през

последните десет години е спаднало с четирийсет и шест процента. Даренията са наполовина от онова, което бяха едва преди седем години. Все по-малко кандидати постъпват в духовните семинарии. Въпреки че не го признавате, вашата Църква умира. Смятайте този случай за възможност да си идете с гръм и трясък.

Оливети пристъпи напред. Вече не изглеждаше толкова агресивен, като че ли усещаше действителността, пред която се беше изправил. Приличаше на човек, който търси изход. Какъвто и да е изход.

— Ами ако част от този златен резерв подкрепи *вашата* кауза?

— Не обиждайте и двете ни страни.

— Ние имаме пари.

— Ние също. Повече, отколкото си мислите.

Лангдън си спомни за баснословните илюминатски богатства, древните съкровища на баварските зидари, рода Ротшилд, билдербергерите, легендарния диамант на илюминатите.

— Фаворитите — промени темата шамбеланът. Гласът му звучеше умотелно. — Пощадете ги. Те са възрастни хора. Те...

— Те са девствени жертви — засмя се мъжът. — Кажете ми, смятате ли, че наистина са девствени? Дали агънцата ще бляят, когато умират? *Sacrifici vergini nell' altare di scienza*^[3].

Шамбеланът дълго мълча.

— Те са хора на вярата — накрая отвърна той. — Не ги е страх от смъртта.

Мъжът презрително изсумтя.

— И Леонардо Ветра беше човек на вярата, обаче снощи видях страх в очите му. Страх, който аз прогоних.

Витория, която до този момент бе мълчала, изведнъж се хвърли напред, цялата наелектризирана от омраза.

— *Asino*^[4]! Той ми беше баща!

По телефона се разнесе кикот.

— Баща ли? Кой е там? Ветра е имал дъщеря? Трябва да знаете, че преди края си баща ви хленчеше като дете. Жалка гледка. Нещастник.

Витория се олюля, сякаш ударена от тежестта на думите. Лангдън понечи да я подхване, ала тя възвърна равновесието си и впери тъмните си очи в телефона.

— Кълна се в живота си, че до утре сутрин ще те намеря. —
Гласът ѝ пронизваше като лазер. — И тогава...

Мъжът дрезгаво се засмя.

— Направо възбуден съм. Може би до утре сутрин аз ще те
намеря. И тогава...

Думите увиснаха във въздуха като меч. После връзката прекъсна.

---

[1] Тихо (ит.). — Б. пр. ↑

[2] Пречистването (ит.). — Б. пр. ↑

[3] Девствени жертви на олтара на науката (ит.). — Б. пр. ↑

[4] Убиец! (ит.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 42

Кардинал Мортати се потеше в черното си расо. Не само че в Сикстинската капела бе станало задушно като в сауна, но и конклавът трябваше да започне след двадесет минути, а все още не се знаеше абсолютно нищо за четиримата изчезнали кардинали. Смутеният шепот сред присъстващите беше прераснал в открита тревога.

Мортати нямаше представа къде може да са липсващите кардинали. „Навярно при шамбелана? — Той знаеше, че по-рано следобед шамбеланът по традиция се е срещнал на чай с четиримата фаворити, но това беше било преди часове. — Да не са болни? Може да са яли нещо?“ Съмняваше се. Фаворитите щяха да са тук дори и в предсмъртни мъки. Кардиналите само веднъж в живота — обикновено *никога* — получаваха шанс да станат папа и според ватиканския закон по време на гласуването трябваше да са в Сикстинската капела. Иначе не можеха да бъдат избрани.

Макар че имаше четирима фаворити, малцина кардинали се съмняваха кой ще е новият папа. През последните петнадесет дни потенциалните кандидати бяха обсъждани в безброй факсове и телефонни разговори. Според обичая за фаворити бяха избрани четирима, всеки от които изпълняваше няколко неписани изисквания:

Да знае италиански, испански и английски.

Да има безупречно чисто минало.

Да е на възраст между шестдесет и пет и осемдесет години.

Както обикновено, колегията на кардиналите предлагаше един от тях. Кардинал Алдо Баджа от Милано. Неговата безукорна служба, наред с отличното му владение на езици и способността му да разкрива същината на духовността го издигаха над другите фаворити.

„Тогава къде е, по дяволите?“ — питаше се Мортати.

Отсъствието на кардиналите особено го безпокоеше, защото му се бе паднала задачата да ръководи конклава. Преди седмица колегията на кардиналите единодушно го беше избрала за главен електор — нещо като церемониалмайстор на конклава. Въпреки че Църквата временно се ръководеше от шамбелана, той бе обикновен свещеник и не познаваше сложния избран процес, затова се определяше кардинал, който ръководеше церемонията в Сикстинската капела.

Кардиналите често се шегуваха, че да те изберат за главен електор е най-жестоката чест в християнския свят. Главният електор автоматично отпаднаше от списъка на кандидатите за Светия престол и трябваше подробно да се запознае с „Universi Dominici Gregis“^[1], където се разглеждаха тънкостите на тайните ритуали, за да е в състояние уверено да ръководи избора на папа.

Мортати обаче не съжеляваше. Той знаеше, че е най-подходящ за тази длъжност. Не само че бе най-старият кардинал, но също беше бил довереник на покойния папа, факт, който го издигаше в очите на другите. Въпреки че формално все още бе на възраст, която му позволяваше да стане папа, Мортати беше прекалено стар, за да е сериозен кандидат. На седемдесет и девет години той бе минал неписаната възрастова граница, след която колегията не вярваше, че здравето на човек може да издържи на тежкото разписание на светия отец. Той обикновено работеше по четиринадесет часа седем дни в седмицата и умираше от изтощение средно за шест години и три месеца. Според ватиканската шега да станеш папа беше „най-бързият път до рая“.

Мнозина смятаха, че като по-млад Мортати е можел да стане папа, стига да не е бил толкова свободомислещ. Светата троица на ватиканската кариера се състоеше от консервативност, консервативност и пак консервативност.

Самият той винаги бе смятал за щастлива ирония факта, че след като го бяха избрали, покойният папа се беше оказал изненадващо либерален. Навярно разбирайки, че модерният свят се отдалечава от Църквата, папата бе подготвил почвата, беше смекчил позицията на Ватикана за естествените науки и дори бе дарявал пари за отделни научни каузи. За съжаление, това беше било политическо самоубийство. Консервативните католици го бяха обявили за

„изкуфял“, докато научните пуристи го бяха обвинявали в опити да наложи църковното влияние там, където не му е мястото.

— Е, къде са те?

Мортати се обърна.

Един от кардиналите нервно го потупваше по рамото.

— Вие знаете къде са те, нали?

Мортати се опита да не проявява прекалено силна загриженост.

— Може още да са при шамбелана.

— По това време? Това е извънредно необичайно! — недоверчиво се намръщи кардиналът. — Дали шамбеланът не е изгубил представа за времето?

Мортати искрено се съмняваше, ала не отговори. Знаеше, че повечето кардинали нямат особено високо мнение за шамбелана и го смятат за прекалено млад, за да служи толкова доверено на папата. Подозираше, че неодобрението на кардиналите се дължи на тяхната завист, възхищаваше се на младежа и тайно приветстваше избора на покойния папа. Когато се вглеждаше в очите на Карло Вентреска, той виждаше единствено вяра — за разлика от мнозина кардинали, шамбеланът поставяше Църквата и вярата пред дребнавата политика. Той наистина беше Божи човек.

Неговата непоколебима набожност бе легендарна. Мнозина я приписваха на чудотворното събитие в детството му... събитие, което завинаги би оставило отпечатъка си в душата на всекиго. На Мортати често му се искаше и в неговото детство да се е случило подобно нещо, което да подхрани толкова силна вяра.

За нещастие на Църквата, помисли си Мортати, шамбеланът никога нямаше да стане папа. Това изискваше известна политическа амбиция, нещо, каквото младият Вентреска определено не притежаваше — той многократно беше отхвърлял предложенията на папата да му повери по-висок духовен пост и предпочиташе да служи на Църквата като обикновен човек.

— И сега? — Кардиналът, който го бе потупал по рамото, все още чакаше.

Мортати го погледна.

— Моля?

— Те закъсняват! Какво ще правим?

— Какво *можем* да направим? Ще чакаме. Имайте вяра.

Недоволен от отговора му, кардиналът потъна обратно в сенките.

Мортати заразтрива слепоочията си в опит да проясни мислите си. „Какво ще правим, наистина?“ Вдигна очи към реставрирания стенопис на Микеланджело „Страшният съд“. Фреската с нищо не успокои тревогата му. Ужасяващото петнадесетметрово изображение представяше Иисус Христос, който разделя хората на праведници и грешници и хвърля грешниците в ада. Гърчеха се одрани и горящи тела. Микеланджело дори бе нарисувал един свой съперник с магарешки уши в пъкъла. Ги дьо Мопасан беше писал, че този шедьовър сякаш е предназначен за панаирджийска арена за борба и е дело на невеж въглищар.

Кардинал Мортати трябваше да се съгласи с него.

---

[1] „Пастирът на цялото Божие паство“ (лат.) — апостолическа конституция (1096) на папа Йоан Павел II, установяваща правилата за избор на неговия наследник. — Б. пр. ↑

ГЛАВА 43

Лангдън неподвижно стоеше до бронирания прозорец на папата и зяпаше множеството журналистически бусове на площад „Св. Петър“. Не беше на себе си след зловещия телефонен разговор.

Илюминатите бяха изплували като змей от забравените дълбини на историята и се бяха увили около древния си враг. Без да поставят искания. Без да водят преговори. Отмъщение. Дяволски просто. Възмездие, подготвяно четиристотин години. Изглежда, че след векове на гонения науката нанасяше ответния си удар.

Шамбеланът стоеше изправен до бюрото си, вперил блуждаещ поглед в телефона. Оливети пръв наруши мълчанието.

— Карло — използва малкото име на свещеника той. Говореше по-скоро като уморен приятел, отколкото като офицер. — Преди двайсет и шест години се заклех да дам живота си в защита на този град. Днес се опозорих.

Шамбеланът поклати глава.

— Двамата служим на Господ по различен начин, но службата винаги носи чест.

— Тези събития... не си представям как... това положение... — Оливети изглеждаше смазан.

— Имаме само един начин на действие. Аз нося отговорност за сигурността на кардиналската колегия.

— Боя се, че тази отговорност е моя, синьоре.

— Тогава хората ви ще проведат незабавна евакуация.

— Синьоре?

— По-късно можем да се занимаем с други неща — с търсенето на това устройство, на изчезналите кардинали и на техните похитители. Но първо трябва да отведем кардиналите на сигурно място. Светостта на човешкия живот е на първо място. Тези хора са основите на Църквата.

— Предлагате веднага да отменим конклава, така ли?

— Имам ли друг избор?

— Ами задължението ви да гарантирате избора на нов папа?

Младият шамбелан въздъхна, обърна се към прозореца и зарея поглед към ширналия се пред него Рим.

— Веднъж Негово светейшество ми каза, че папата е човек, разкъсван между два свята... истинския и божествения. Той ме предупреди, че всяка Църква, която пренебрегва действителността, няма да просъществува достатъчно дълго, за да се наслаждава на божествения свят. — Гласът му внезапно прозвуча прекалено мъдро за годините му. — Днес се сблъскваме с истинския свят. Не можем да не му обръщаме внимание. Гордостта не бива да надделее над разума.

Оливети кимна. Думите на свещеника, изглежда, му бяха въздействали.

— Подценявал съм ви, синьоре.

Шамбеланът сякаш не го чу. Погледът му блуждаеше през прозореца.

— Ще говоря откровенно, синьоре. Истинският свят е *моят* свят. Всеки ден се потапям в грозотата му, за да могат други да се стремят към нещо по-чисто. Позволете ми да ви помогна в тази ситуация. За това съм подготвен. Макар че е достойно за възхищение, вашето предложение... може да се окаже катастрофално.

Карло Вентреска се обърна.

Оливети въздъхна.

— Евакуирането на кардиналската колегия от Сикстинската капела е най-лошото, което можете да направите в момента.

Шамбеланът не се ядоса, само се смути.

— А вие какво предлагате?

— Не казвайте нищо на кардиналите. Запечатайте вратите на конклава. Така ще спечелим време, за да проверим други възможности.

Свещеникът свъси вежди.

— Предлагате да заключа цялата колегия на кардиналите върху бомба с часовников механизъм?

— Да, синьоре. Засега. Ако се наложи, по-късно можем да организираме евакуацията им.

Карло Вентреска поклати глава.

— Отлагането на церемонията *преди* нейното начало е основание за провеждане на следствие, но след заключването на вратите нищо не може да я прекъсне. Процедурата на конклава изисква...

— *Истинският* свят, синьоре. Днес се намирате в него. Изслушайте ме внимателно. — Оливети отново говореше с енергичния глас на военен офицер. — Безразсъдно е без подготовка и защита да отведем сто шейсет и петимата кардинали в Рим. Това ще предизвика смут и паника в някои от най-възрастните, а честно казано, един фатален удар стига за този месец.

„Един фатален удар.“ Думите на командира припомниха на Лангдън заглавията във вестниците, които беше прочел на вечеря с неколцина студенти в харвардската столова: „ПАПАТА ПОЛУЧАВА УДАР, УМИРА В СЪНЯ СИ“.

— Освен това Сикстинската капела е истинска крепост — прибави Оливети. — Въпреки че не разгласяваме този факт, сградата е допълнително армирана и монсе да издържи на всякакво нападение, освен с ракети. Днес следобед претърсихме всяко кътче за подслушвателни устройства. Тази черква представлява безопасно убежище и съм сигурен, че антиматерията не е вътре. В момента няма по-сигурно място. Винаги можем да обсъдим необходимостта от евакуиране, ако се стигне дотам.

Лангдън остана впечатлен. Хладнокръвната и прецизна логика на Оливети му напомни за Кьолер.

— Има и други съображения, господин командир — напрегнато се обади Витория. — Никога не е било създавано толкова голямо количество антиматерия. Мога само да гадая за радиуса на взрива. Възможно е да е застрашен и градът около Ватикана. Ако контейнерът се намира в някоя от централните ви сгради или под земята, въздействието му извън вашите стени ще е минимално, но ако е в периферията... например в *тази* сграда... — Тя предпазливо погледна през прозореца към тълпата на площад „Св. Петър“.

— Наясно съм със задълженията си към външния свят и това не усложнява повече положението — отвърна Оливети. — От над двайсет години се занимавам само с охраната на това място. Нямам намерение да оставя устройството да експлодира.

Карло Вентреска вдигна поглед.

— Мислите ли, че можете да го намерите?

— Ще обсъдя възможностите със своите специалисти. Например можем да изключим електрическата енергия на Ватикана и така да

създадем достатъчно чиста среда, за да засечем магнитното поле на контейнера.

Витория се изненада, после на лицето ѝ се изписа възхищение.

— Искате да *затъмните* Ватикана!

— Евентуално. Още не знам дали е възможно, но ми се ще да проверя.

— Кардиналите ще се чудят какво се е случило — отбеляза младата жена.

Оливети поклати глава.

— Конклавите се провеждат на светлината на свещи. Кардиналите изобщо няма да разберат. След като вратите на конклава бъдат заключени, мога да изтегля почти всичките си гвардейци и да започна търсенето. За пет часа сто души могат да обхванат доста голяма площ.

— *Четири* часа — поправи го Витория. — Трябва да върна контейнера в ЦЕРН. Взривът не може да се избегне, ако не заредим батериите.

— Не можете ли да ги заредите тук?

Тя поклати глава.

— Интерфейсът е сложен. Ако можех, щях да го донеса.

— Тогава *четири* часа — намръщи се Оливети. — И това време е достатъчно. Паниката не е от полза за никого. Синьоре, имате десет минути. Идете в черквата и запечатайте вратите на конклава. Дайте време на хората ми да си свършат работата. Когато наближи критичният момент, ще вземем съответното решение.

Лангдън се зачуди кога според Оливети ще наближи „критичният момент“.

На лицето на шамбелана се изписа загриженост.

— Но колегията ще пита за фаворитите... особено за Баджа...

— Тогава ще трябва да измислите нещо, синьоре. Кажете им, че сте им поднесли нещо с чая, което не им е понесло.

Карло Вентреска се ядоса.

— Нима искате да се изправя пред олтара на Сикстинската капела и да излъжа колегията на кардиналите?

— Заради собствената им безопасност. Una bugia veniale. Оправдана лъжа. Трябва да запазите спокойствието. — Оливети тръгна към вратата. — Моля да ме извините, трябва да започвам.

— Не можем просто да обърнем гръб на изчезналите кардинали, господин командир — спря го шамбеланът.

Оливети спря на прага.

— Баджа и другите вече са извън нашата сфера на влияние. Трябва да ги изоставим... за благо на цялото.

— Да ги *изоставим*?!

Гласът на командира стана суров.

— Ако имаше *какъвто и да е начин*, синьоре... *какъвто и да е начин* да намерим тези четирима кардинали, щях да дам живота си, за да го направим. Само че... — Той посочи към прозореца. Привечерното слънце се отразяваше в безбрежното море на римските покриви. — Претърсването на петмилионен град не е по силите ми. Няма да губя ценно време в безсмислени действия само за да успокоя съвестта си.

— Но ако *заловим* убиеца, не можете ли да го принудите да говори? — неочаквано попита Витория.

Оливети я погледна намръщено.

— Войниците не могат да си позволят да се правят на светци, госпожице Ветра. Повярвайте ми, съчувствам на личното ви желание да заловим този човек.

— Въпросът не е само личен — възрази тя. — Убиецът *знае* къде е антимаateria... и къде са изчезналите кардинали. Ако някак си успеем да го открием...

— И да играем по тяхната свирка? — отвърна Оливети. — Илюминатите се *надяват* да оставим Ватикана без охрана, за да завардим стотици черкви... и да изгубим ценно време и хора, когато трябва да търсим устройството... нещо повече, да оставим Банка Ватикана без никаква защита. Да не споменавам за останалите кардинали.

Той имаше право.

— Ами италианската полиция? — попита шамбеланът. — Можем да съобщим на градските органи на реда. Да използваме помощта им, за да открием похитителите на кардиналите.

— И това ще е грешка — заяви Оливети. — Известно ви е отношението на римските карабинери. Ще получим вяла подкрепа от страна на неколцина полицаи, а в замяна те ще разгласят положението

на световните медии. Точно какъвто искат нашите врагове. И без това съвсем скоро ще се наложи да се занимаваме с пресата.

„Ще направя вашите кардинали медийни звезди — спомни си думите на убиеца Лангдън. — Трупът на първия кардинал ще се появи в осем часа. После — по един на всеки кръгъл час. На журналистите ще им хареса.“

Шамбеланът се замисли, после гневно каза:

— Не можем да не направим *нищо* за изчезналите кардинали, господин командир!

Оливети го погледна право в очите.

— Молитвата на свети Франциск, синьоре. Спомняте ли си я?

Младият свещеник с болка в гласа изрече думите:

— „Господи, дай ми сили да приема онези неща, които не мога да променя“.

— Повярвайте ми — каза Оливети. — *Това* е едно от онези неща.
— И излезе.

ГЛАВА 44

Централата на Би Би Си се намира на запад от лондонския Пикадили Съркъс. Една дежурна младша редакторка отговори на поредното обаждане в телефонната централа.

— Би Би Си — каза тя и угаси фаса си.

Гласът отсреща бе дрезгав, с арабски акцент.

— Имам сензационна новина, която може би представлява интерес за вашата мрежа.

Редакторката извади химикалка и лист.

— За какво се отнася?

— За изборите за папа.

Тя уморено се намръщи. Репортажът на Би Би Си от предишния ден беше предизвикал средна реакция. Изглежда, публиката не се интересуваше много от Ватикана.

— По-конкретно?

— Имате ли кореспондент в Рим, който отразява изборите?

— Да, струва ми се.

— Трябва лично да разговарям с него.

— Съжалявам, но не мога да ви дам номера му, ако не получа известна представа за...

— Конклавът е изложен на опасност. Повече не мога да ви кажа.

Редакторката си записа.

— Как се казвате?

— Това няма значение.

Тя не се изненада.

— Имате ли доказателство за твърдението си?

— Да.

— С удоволствие ще приема информацията, но политиката на мрежата не позволява да съобщаваме телефонните номера на репортерите си, освен ако...

— Разбирам. Ще се обадя в друга телевизия. Благодаря, че ми отделихте от времето си. Дочува...

— Един момент — спря го редакторката. — Бихте ли почакали?

Тя го включи на изчакване и проточи шия. Пресяването на важните съобщения в никакъв случай не бе точна наука, но този човек бе издържал две от негласните изпитания на Би Би Си за автентичност на телефонен източник. Беше отказал да си даде името и бе готов да затвори. Лудите и търсачите на слава обикновено хленчеха и умоляваха.

За нейно щастие, репортерите живееха във вечен страх да не пропуснат голямата сензация, затова рядко я ругаеха, че от време на време им препраща някой психар. Можеха да ѝ простят няколко изгубени минути, но не и пропуснатата водеща новина.

Редакторката се прозя, погледна компютъра си и въведе ключовата дума „Ватикана“. Когато видя името на репортера, отразяващ избора на папа, се подсмива — новак, идващ от някакъв долнокачествен лондонски таблоид, за да поеме част от по-досадните материали. Явно беше започнал от най-долното стъпало.

Сигурно беше вбесен, че цяла нощ ще чака, за да направи десетсекундния си видеорепортаж на живо. Най-вероятно щеше да е благодарен за нарушаването на еднообразието.

Редакторката записа сателитния му вътрешен номер. После запали нова цигара и го съобщи на непознатия мъж.

ГЛАВА 45

— Няма да се получи — каза Витория, която крачеше нервно в папския кабинет и погледна шамбелана. — Даже да филтрират електронните смущения, специалистите от швейцарската гвардия трябва да са точно до контейнера, за да засекат сигналите му. Ако контейнерът изобщо е на достъпно място... а не е скрит зад други прегради. Ами ако е заровен в метална кутия някъде из Ватикана? А може да е в метален тръбопровод. Тогава няма как да го открият. Ами ако в швейцарската гвардия наистина са се внедрили илюминати? Не можем да сме сигурни, че претърсването ще е сериозно.

Шамбеланът изглеждаше изтощен.

— Какво предлагате, госпожице Ветра?

Витория се раздразни. „Не е ли очевидно?!“

— Предлагам *веднага* да вземете други предпазни мерки. Въпреки всичко можем да се надяваме, че търсенето на командира ще завърши с успех. Но я погледнете през прозореца. Виждате ли онези хора? Онези сгради оттатък площада? Онези журналистически коли? Туристите? Напълно е възможно да са в радиуса на взрива. Трябва да действате *незабавно*.

Карло Вентреска разсеяно кимна. Витория се ядоса още повече. Оливети беше убедил всички, че има предостатъчно време. Ала тя знаеше, че ако изтече информация за проблема във Ватикана, целият район за броени минути ще се напълни със зяпачи. Бе го видяла веднъж в сградата на швейцарския парламент. Бяха взети заложници, терористите имаха бомба, но пред парламента се бяха струпали стотици хора, за да присъстват на развързката. Въпреки предупрежденията на полицията, че са в опасност, те се бяха опитвали да се приближат още повече. Нищо не привличаше човешкото любопитство така, както човешката трагедия.

— Синьоре, човекът, който е убил баща ми, е на свобода — настоя младата жена. — Копнея да напусна това място и да се хвърля по петите му. Само че аз стоя във вашия кабинет... защото имам

отговорност към вас. Към вас и другите. Хора са изложени на опасност, синьоре. Чувате ли ме?

Шамбеланът не отговори.

Витория чуваше бясното туптене на сърцето си. „Защо швейцарската гвардия да не може да намери онзи илюминатски убиец? Той е ключът! Той знае къде е антиматерията... по дяволите, той знае къде са кардиналите! Ако хванем убиеца, всичко ще си дойде на мястото.“

Усещаше, че започва да губи самообладание — чуждо за нея състояние, което смътно си спомняше от детството си, от годините, прекарани в сиропиталището, чувство за пълно безсилие. „Не си безпомощна — каза си младата жена. — Никога не си безпомощна.“ Ала безполезно. Мислите ѝ я смазваха. Витория беше учен и решаването на проблеми никога не я бе затруднявало. Но този проблем нямаше решение. „Какви данни ти трябват? Какво искаш?“ Тя си наложи да диша дълбоко, но за пръв път в живота ѝ не се получи. Задушаваше се.

* * *

Лангдън имаше главоболие и се чувстваше така, сякаш се носи по периферията на рационалността. Наблюдаваше Витория и шамбелана, ала зрението му беше замъглено от ужасни образи: експлозии, прииждащи журналисти, жужащи камери, четирима жигосани мъже.

„Шайтан... Луцифер... Носителят на светлина... Сатана...“

Професорът пропъди дяволските видения от ума си. „Пресметлив тероризъм — като се мъчеше да се върне в действителността, си напомни той. — Грижливо подготвен хаос.“ Спомни си за един семинар в Радклиф, който бе посещавал, докато се беше занимавал с преторианската символика. Лекциите напълно бяха променили представите му за тероризма.

— Тероризмът има само една цел — бе казал преподавателят.

— Каква?

— Смъртта на невинни хора? — беше предположил един от студентите.

— Не, смъртта е само *вторичен* продукт на тероризма.

— Демонстрация на сила?

— Не. Няма по-слабо убеждение.

— Всяване на страх?

— Добре казано. Целта на тероризма е всяване на ужас и страх.

Страхът подрива вярата в реда, отслабва врага отвътре... поражда безпокойство в масите. Запишете си го. Тероризмът *не е* проява на гняв. Тероризмът е политическо оръжие. Отнемете на едно правителство фасадата на непогрешимост и вие сте отнели вярата на народа.

„Загуба на вяра...”

Това ли било? Лангдън се зачуди как ще реагират християните по света на обезобразяването на кардиналите. Щом вярата на един ръкоположен свещеник не го защитава от злото на Сатаната, каква надежда имаше за останалите? Главата му се пръскаше... в нея кънтяха гласове.

„Вярата не те защитава. Медицината и въздушните възглавници... ето какво те защитава. Бог не те защитава. Защитава те разумът. Просвещението. Заложил вярата си за нещо с осезаеми резултати. Откога никой не е ходил по вода? Съвременните чудеса са научни... компютри, ваксини, космически станции... даже божественото чудо на сътворението. Материя от нищото... в лаборатория. На кого му трябва Бог? Не! Науката е Бог!”

В ума му отекна гласът на убиеца. „В полунощ... Математическа прогресия на смъртта... *Sacrifici vergini nell' altare di scienza...*”

После гласовете изведнъж изчезнаха, като внезапно пръснала се тълпа.

Робърт Лангдън скочи на крака. Столът му полетя назад и се сгромоляса на мраморния под.

Витория и шамбеланът се сепнаха.

— Убягвало ми е... — смаяно промълви професорът. — Било е пред очите ми...

— Какво ти е убягвало? — попита Витория.

Лангдън се обърна към свещеника.

— Отче, от три години подавам молби до Ватикана за достъп до вашия архив. Досега седем пъти сте ми отказвали.

— Съжалявам, господин Лангдън, но моментът едва ли е подходящ да отправяте подобна жалба.

— Трябва веднага да ми дадете достъп до архива. Заради четиримата изчезнали кардинали. Може би ще успея да предвидя къде ще ги убият.

Витория се ококори, видимо озадачена.

На лицето на шакбелана се изписа тъжно изражение, сякаш е станал обект на жестока шега.

— И очаквате да ви повярвам, че тази информация може да се открие в нашия *архив*?

— Не ви обещавам, че ще я открия навреме, но ако ме допуснете...

— Господин Лангдън, след четири минути трябва да съм в Сикстинската капела. Архивът е в отсрещния край на Ватикана.

— Не се шегуваш, нали? — прекъсна го Витория, вперила поглед право в очите на Лангдън.

— Сега не е време за шеги.

— Отче — обърна се към свещеника младата жена. — Ако има възможност... ако изобщо има някаква възможност да открием къде ще станат убийствата, можем да устроим засада...

— Но как е възможно архивът да ни насочи по следите на убийците? — настоя шамбеланът.

— Обяснението ще отнеме повече време, отколкото имате — отвърна Лангдън. — Но ако съм прав, тази информация може да ни помогне да заловим хашишина.

На Карло Вентреска като че ли му се искаше да повярва, ала кой знае защо, не можеше.

— В този архив се съхраняват най-свещените християнски писмени паметници. Съкровища, които нямам право да видя самият аз.

— Известно ми е.

— Достъп до архива се дава само с писмено разрешение на архиваря и съвета на ватиканските библиотекари.

— Или с *папски* указ — прибави Лангдън. — Пише го във всички откази, които ми прати архиварят.

Шамбеланът кимна.

— Не искам да проявявам неучтивост, но ако не греша, папският указ идва от *този* кабинет — продължи професорът. — Доколкото

знам, днес вие сте титулярят тук. Предвид обстоятелствата...

Карло Вентреска извади от расото си джобен часовник и го погледна.

— Господин Лангдън, буквално съм готов да дам живота си, за да спася Църквата.

Лангдън прочете в очите му, че казва самата истина.

— Наистина ли смятате, че този документ е тук? — попита шамбеланът. — И че може да ни помогне да открием тези четири черкви?

— Ако не бях убеден, нямаше толкова упорито да моля за достъп до архива. Италия е доста далечко, за да я посетиш на майтап само с една преподавателска заплата. Документът, който притежавате, е древен...

— Моля ви — прекъсна го свещеникът. — Простете ми, в момента не мога да мисля за повече подробности. Знаете ли къде се намира тайният архив?

Лангдън бе обзет от прилив на възбуда.

— Точно зад портата на света Ана.

— Впечатлен съм. Повечето учени смятат, че в него се влиза през тайната врата зад трона на свети Петър.

— Не. Това е Archivio di Congregazione della reverenda fabbrica di San Pietro^[1]. Широко разпространена заблуда.

— Всички посетители винаги се придружават от библиотекар. Днес библиотекарите ги няма. С други думи, вие искате абсолютен достъп. Даже нашите кардинали не влизат сами.

— Ще се отнасям към вашите съкровища с крайно уважение и внимание. Библиотекарите няма да открият нито следа от моето присъствие.

В този момент забиха камбаните на „Св. Петър“. Шамбеланът пак си погледна часовника.

— Трябва да тръгвам. — Той напрегнато замълча, после погледна професора. — Ще пратя швейцарски гвардеец да ви посрещне на входа на архива. Давам ви доверието си, господин Лангдън. Вървете.

Лангдън онемя от вълнение.

Младият свещеник сякаш притежаваше свръхестествено самообладание. Той се пресегна и с изненадваща сила стисна рамото

на учения.

— Искам да откриете каквото търсите. При това бързо.

---

[1] Архив на Конгрегацията за свещено строителство на „Св. Петър“ (ит.) — строителна конгрегация, създадена прея XVI в. за строежа на базиликата. — Б. пр. ↑

ГЛАВА 46

Тайният ватикански архив се намира в отсрещния край на двора „Борджия“ срещу портата на света Ана. Той съдържа над двадесет хиляди тома и се говори, че в него се пазели съкровища като изчезналият дневник на Леонардо да Винчи и дори непубликувани книги от Светото писание.

Лангдън енергично крачеше по пустия Виа дела Фондамента към архива. Разумът му едва успяваше да приеме, че е получил мечтания достъп. Витория вървеше до него. Ветрецът леко развяваше ухаещата ѝ на бадеми коса и когато вдиша аромата ѝ, професорът се олюля.

— Ще ми кажеш ли какво търсиш? — попита младата жена.

— Едно книжле, написано от човек на име Галилей.

Тя се изненада.

— Не си губиш времето. И какво пише там?

— Предполага се, че съдържа нещо, наречено „il segno“.

— Знака ли?

— Знак, насоки, сигнал... зависи от превода.

— Какъв знак?

Лангдън ускори ход.

— Тайно място. Галилеевите илюминати трябвало да се пазят от Ватикана, затова си устроили свръхсекретно място за срещи в Рим. Нарекли го Храм на просвещението.

— Доста дръзко е да наречеш някакво сатанистко скривалище „храм“.

Професорът поклати глава.

— Илюминатите на Галилей изобщо не били сатанисти. Те били учени, които почитали просветата, и просто се срещали в Храма на просвещението, за да могат спокойно да обсъждат забранени от Ватикана теми. Макар да знаем, че скривалището е съществувало, до ден днешен никой не е успял да го открие.

— Явно илюминатите са могли да пазят тайни.

— Категорично. Те не издали скривалището си на никой извън братството. Тази потайност ги пазела, но също поставяла пречки пред набирането на нови членове.

— Ако не пропагандирали принципите си, нямало как да увеличават броя си — следвайки го без усилие, каза Витория.

— Точно така. През трийсетте години на седемнайсети век вестта за Галилеевото братство започала да се разпространява и учени от цял свят тайно идвали в Рим с надеждата да се присъединят към илюминатите... мечтаели да погледнат с телескопа на Галилей и да чуят идеите на учителя. За съжаление обаче, поради илюминатската потайност, пристигащите тук учени не знаели нито къде се провеждат срещите, нито с кого могат да разговарят спокойно. Илюминатите имали нужда от свежа кръв, но не могли да си позволят да рискуват и да разгласят скривалището си.

Витория се намръщи.

— Звучи като *situazione senza soluzione*^[1].

— Да. Параграф двайсет и две.

— И как постъпили?

— Те били учени. Анализирали проблема и открили изход. При това блестящ. Илюминатите създали нещо като остроумна *карта*, насочваща към тяхното скривалище.

Витория го погледна скептично и забави крачка.

— Карта ли? Струва ми се безразсъдно. Ако някой екземпляр от картата попаднел в лоши ръце...

— Това не е било възможно — поясни Лангдън. — Не съществували никакви екземпляри. Тази карта не била обикновена, а огромна — нещо като пътека през града.

Младата жена забави ход още повече.

— Стрелки, нарисувани по тротоарите ли?

— Да, в известен смисъл. Картата се състояла от грижливо скрити символични знаци, поставени на обществени места из града. Всеки знак водел до следващия... и така нататък... пътека... водеща до скривалището на илюминатите.

Витория го погледна подозрително.

— Нещо като иманярска карта.

Лангдън се подсмихна.

— Така да се каже. Илюминатите нарекли върволицата от знаци Път на просвещението и всеки, който искал да постъпи в братството, трябвало да стигне до края му. Нещо като изпитание.

— Но ако наистина е искала да се добере до илюминатите, Католическата църква не е ли можела просто да последва знаците? — попита Витория.

— Не, Пътят бил таен. Загадка, създадена по такъв начин, че само някои хора да са в състояние да стигнат до илюминатския храм. Илюминатите я проектирали като своего рода посвещаване, което играело ролята не само на предпазна мярка, но и на пресяване, гарантиращо, че само най-умните учени могат да открият знаците.

— Не ми се вярва. През седемнайсети век духовниците са били сред най-образованите хора. Ако знаците са били поставени на обществени места, във Ватикана със сигурност е имало хора, които са можели да ги разгадаят.

— Естествено — съгласи се Лангдън, — Стига да са *знаели* за тези знаци. Но те не са *знаели*. И изобщо не ги забелязвали, защото илюминатите ги създали така, че духовниците да не заподозрат какво представляват. Приложили метод, който в науката за символите е известен като „симулация“.

— Маскировка.

Лангдън се изненада.

— Откъде знаеш този термин?

— Същото е в естествознанието. Най-сигурното защитно средство в природата. Опитай се да различиш риба-тръбач, която плува вертикално сред водораслите.

— Добре. Илюминатите заимствали същата идея. Те създали знаци, които се сливали с фона на древен Рим. Не можели да използват амбиграми и научни символи, защото щяло да е прекалено очебийно, затова се обърнали към един художник от братството — същият анонимен талант, който създал амбиграмата „илюминати“ — и му възложили да извае четири скулптури.

— Илюминатски *скулптури*!

— Да, скулптури, които се подчинявали на две строги условия. Първо, скулптурите трябвало да приличат на останалите произведения на изкуството в Рим... произведения на изкуството, които да не привличат вниманието на Ватикана.

— *Религиозно изкуство.*

Обзет от вълнение, Лангдън кимна и заговори по-бързо:

— Второто условие било четирите скулптури да имат съвсем конкретни теми. Всяка от тях трябвало да е свързана с един от четирите елемента.

— *Четири* елемента ли? — възкликна Витория. — Та те са над сто.

— Не и през седемнайсети век — припомни ѝ Лангдън. — Първите алхимици вярвали, че цялата вселена е изградена само от четири елемента: земя, въздух, огън и вода.

Ранният кръст, знаеше професорът, бе най-разпространеният символ на четирите елемента, които се представляваха от четирите му рамене. Освен това обаче в историята съществувала буквално *десетки* символични изображения на елементите — питагорейските цикли на живота, китайският Хонг-Фан, мъжките и женските рудименти на Юнг, зодиакалните квадранти, дори мюсюлманите почитаха четирите древни елемента... макар че в исляма те бяха известни като „квадрати, облаци, мълния и вълни“. Лангдън обаче винаги се бе вледенявал от тяхната по-модерна употреба — масонските четири степени на абсолютно посвещаване: земя, въздух, огън и вода.

Витория се озадачи.

— Значи този илюминатски художник е създал четири произведения на изкуството, които само *изглеждали* религиозни, а всъщност символизирали земята, въздуха, огъня и водата, така ли?

— Точно така — потвърди Лангдън и бързо зави по Виа Сентинела към архива. — Скулптурите се слели с морето от религиозно изкуство в Рим. Братството анонимно дарило произведенията на грижливо избрани черкви и използвало политическото си влияние, за да улесни поставянето им в тях. Разбира се, всяка статуя била знак... който тайно сочел към следващата черква... а там чакал следващият знак. Истинска върволица от знаци, замаскирани като религиозно изкуство. Ако откриел първата черква и символа на земята, кандидатът за член на братството можел да стигне до въздуха... после до огъня... оттам до водата... и накрая до Храма на просвещението.

Витория изглеждаше все по-объркана.

— И какво общо има това със залавянето на илюминатския убиец?

Професорът се усмихна и изигра коза си.

— Има, естествено. Илюминатите дали конкретно име на тези четири черкви. „Олтари на науката“.

Младата жена сбърчи чело.

— Съжалявам, това няма никакъв сми... — Витория замълча. — L'altare di scienza?! — възкликна тя. — Илюминатският убиец. Той ни предупреди, че кардиналите ще са девствени жертви на олтарите на науката!

Лангдън я погледна усмихнато.

— Четирима кардинали. Четири черкви. Четирите олтара на науката.

Тя го погледна смаяно.

— Искаш да кажеш, че четирите черкви, където ще бъдат принесени в жертва кардиналите, са *егидите*, които са бележели древния Път на просвещението?

— Да, така предполагам.

— Но защо убиецът ни подхвърля този ключ?

— Защо не? — отвърна Лангдън. — Малцина историци знаят за тези скулптури. Още по-малко вярват в тяхното съществуване. И местонахождението им цели четири века се пази в тайна. Илюминатите несъмнено са убедени, че тайната няма да бъде разкрита поне още пет часа. Освен това те вече не се нуждаят от своя Път на просвещението. Тайното им скривалище и бездруго сигурно отдавна не съществува. Те живеят в съвременния свят. Срещат се в банкови заседателни зали, клубове, частни игрища за голф. И днес *искат* да направят тайните си обществено достояние. Това е техният миг. Тяхното голямо разкриване.

Професорът се боеше, че в разкриването на илюминатите ще се съдържа особена симетрия, за която още не бе споменал. „Четирите клейма“. Убиецът беше казал, че всеки кардинал ще бъде жигосан с различен символ. „Доказателство, че древните легенди са истина“, бе казал той. Легендата за четирите амбиграми беше стара, колкото и самите илюминати: земя, въздух, огън, вода, четири думи, написани в идеална симетрия. Точно като думата „илюминати“. Всеки кардинал щеше да бъде жигосан с един от древните елементи. Историците все

още спореха дали клеймата са на английски или италиански. Английският изглеждаше случайно отклонение от родния им език... а илюминатите не правеха нищо случайно.

Лангдън погледна алеята, водеща към сградата на архива. Пред очите му се мятаха призрачни видения. Замисълът на илюминатите започваше да му се изяснява в цялото си величие. Братството се беше заклело да остане зад кулисите колкото трябва, докато не събере достатъчно влияние и могъщество, за да излезе на сцената без страх и публично да разкрие целите си. Илюминатите вече нямаше да се крият. Щяха да заявят мощта си и да потвърдят митовете за съзаклатието. Очакваше ги паметна нощ.

— Ето го и нашия придружител — каза Витория. Лангдън вдигна очи и видя един швейцарски гвардеец, които припряно прекосяваше съседната морава, за да стигне до входа на архива.

Когато ги видя, той спря и се вторачи в тях така, сякаш си мислеше, че му се привижда. Без да каже нищо, швейцарецът се извърна и извади радиостанцията си. Очевидно се бе усъмнил дали правилно е схванал заповедта и напрегнато заговори с човека отсреща. Лангдън не успя да разбере гневното излайване, което се разнесе в отговор, но смисълът му беше ясен. Раменете на гвардееца се прегърбиха и той недоволно се обърна към тях.

Никой не изрече нито дума, докато швейцарецът ги въвеждаше в сградата. Минаха през четири стоманени врати и два входа с електронни карти, спуснаха се по дълго стълбище и се озоваха във фоайе с два портала, отварящи се с цифрова комбинация. След множество електронни прегради стигнаха до широка двукрила дъбова врата в дъното на дълъг коридор. Гвардеецът спря, пак ги погледна и като мърмореше под нос, отключи монтираната на вратата метална кутия, бръкна вътре и набра поредния код. Вратите пред тях забръмчаха и резето се отвори.

Той се обърна към тях и за пръв път заговори.

— Архивът е вътре. Наредено ми е да ви придружа дотук и да ви оставя.

— Тръгвате ли си? — попита Витория.

— Швейцарските гвардейци нямат право на достъп до Тайния архив. Вие сте тук само защото моят командир е получил лична заповед от шамбелана.

— Но как ще излезем?

— Мерките за сигурност са еднопосочни. Няма да имате проблеми. — Швейцарецът се обърна кръгом и закрачи обратно по коридора.

Витория каза нещо, ала Лангдън не я чу. Мислите му бяха насочени към двукрилата врата пред тях, към загадките, които се криеха зад нея.

---

[1] Безизходица (ит.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 47

Макар да знаеше, че няма време, Карло Вентреска вървеше бавно. Искаше да остане сам, за да събере мислите си преди встъпителната молитва. Случаха се страшно много неща. Докато прекосяваше сумрачното Северно крило, предизвикателството на последните петнадесет дни тежеше на плещите му.

Беше изпълнявал свещените си задължения стриктно.

Според традициите на Ватикана лично удостовери смъртта на папата, като постави пръсти върху сънната му артерия, заслуша се дали диша и накрая три пъти извика името му. По закон не се извършваше аутопсия. След това запечата вратата на спалнята му, унищожил рибарския пръстен на папата, разбил матрицата, с която правеха оловни печати, и уреди погребението. Накрая започна приготовленията за конклава.

Конклавът, помисли си той. Последното препятствие. Това бе една от най-старите традиции в християнския свят. Тъй като в наше време изходът от конклава обикновено се знаеше още преди началото му, мнозина критикуваха процедурата и я смятаха за отживяла — по-скоро фарс, отколкото избори. Шамбеланът обаче знаеше, че това мнение отразява недостатъчна осведоменост. Конклавът не представляваше избори, а древно, мистично предаване на властта. Традицията бе дълговечна... потайността, сгънатите листове хартия, изгарянето на бюлетините, смесването на древни вещества, димните сигнали.

Докато минаваше през галерията на Григорий XIII, шамбеланът се зачуди дали Мортати вече е изпаднал в паника. Кардиналът със сигурност бе забелязал отсъствието на фаворитите. Без тях гласуването щеше да продължи цяла нощ. Назначаването на Мортати за главен елктор беше правилно, уверяваше се Вентреска. Той бе свободомислещ и честен човек. Тази нощ конклавът повече от всякога щеше да има нужда от водач.

Когато се изкачи по Царското стълбище, шамбеланът се почувства така, като че ли се е изправил пред премеждието на живота си. Въпреки голямото разстояние чуваше оживлението в Сикстинската капела — тревожните разговори на сто шестдесет и петима кардинали.

„Сто шейсет и един кардинали“ — поправи се той.

За миг шамбеланът падаше право към ада, крещяха хора, обгръщаха го пламъци, от небето валяха камъни и кръв.

После се възцари тишина.

* * *

Когато дойде на себе си, момчето бе в рая. Всичко наоколо беше бяло. Грееше ослепителна, чиста светлина. Макар че според някои едно десетгодишно дете не можеше да разбере какво е рай, малкият Карло Вентреска отлично разбираше. И сега се намираше в рая. Къде другаде можеше да е? Дори за краткото си десетилетие на земята Карло бе почувствал величието на Бог — гръмовните органи, високите куполи, издигащите се в песен гласове, витражите, лъскавия бронз и злато. Мария, майката на Карло, всеки ден го водеше на службата. Черквата беше негов дом.

— Защо всеки ден ходим на черква? — питаше Карло, въпреки че нямаше нищо против.

— Защото съм обещала на Господ — отвърщаше тя. — А обещанието пред Господ е най-важното обещание. Никога не нарушавай обещание, дадено пред Господ.

Карло се заклеваше, че никога няма да наруши обещание, дадено пред Господ. Повече от всичко на света обичаше майка си. Тя бе неговият свят ангел. Понякога я наричаше *Maria benedetta* — блажената Мария, — макар че това изобщо не ѝ харесваше. Той коленичеше с нея за молитва, вдишваше сладкия аромат на плътта ѝ и слушаше шепота на гласа ѝ. „Богородице, майко Божия... моли се за нас грешниците... сега и в часа на нашата смърт.“

— Къде е баща ми? — питаше Карло, макар вече да знаеше, че баща му е починал преди той да се роди.

— Сега Бог е твой баща — неизменно отвърщаше майка му. — Ти си дете на Църквата.

На Карло му харесваше.

— Винаги, когато се страхуваш, помни, че сега Бог е твой баща. Той ще бди над теб и ще те пази. Бог има *големи планове* за теб, Карло.
— Момчето знаеше, че е права. Вече усещаше Бог в кръвта си.

Кръв...

Кръв, която валише от небето!

Тишина. После раят.

Неговият рай, когато изключиха ослепителните светлини, разбра Карло, всъщност се оказа интензивното отделение в болницата „Санта Клара“ край Палермо. Той беше единственият оцелял от терористичен атентат, разрушил черквата, в която двамата с майка му бяха слушали службата през ваканцията. Бяха загинали тридесет и седем души, сред които майка му. Вестниците наричаха спасението на Карло „чудото на свети Франциск“. Кой знае защо, само секунди преди взрива момчето бе оставило майка си и беше влязло в една защитена ниша, за да разгледа гоблен, представящ историята на свети Франциск.

„Бог ме повика там — реши той. — Искал е да ме спаси.“

Карло халюцинираше от болки. Виждаше майка си, коленичила до пейката. Тя му пращаше въздушна целувка, после с мощен грохот сладко ухаещата ѝ плът се разкъсваше на парчета. Все още усещаше човешкото зло. Валише кръв. Кръвта на майка му! Блажената Мария!

„Бог ще бди над теб и ще те пази“ — беше казала тя.

Ала къде бе сега Господ?!

После в болницата дойде духовник — доказателство за правдивостта на майчините му думи. При това не какъв да е духовник. А епископ. Той се помоли за Карло. Чудото на свети Франциск. Когато момчето се възстанови, епископът го настави да живее в манастирче, свързано с катедралния храм на неговата епископия. По-късно епископът му предложи да постъпи в обществено училище, ала Карло отказа. Никъде другаде нямаше да е по-доволен. Сега наистина живееше в Божия дом.

Всяка нощ се молеше за майка си.

„Бог не ме е пощадил без причина — мислеше си той. — Но каква е тя?“

Когато навърши шестнадесет, според италианския закон трябваше две години да служи в армията. Епископът му каза, че ако постъпи в семинария, ще бъде освободен от това задължение. Карло

отговори, че възнамерява да го направи, но първо трябва да проумее природата на *злото*.

Епископът не го разбра.

Момчето поясни, че за да посвети живота си на борба със злото, първо трябва да проумее природата му. И не се сещаше за подходящо място от армията. Там използваша оръжие и бомби. „Бомба уби блажената ми майка!“

Епископът се опита да го разубеди, ала Карло вече беше решил.

— Пази се, синко — каза епископът. — И помни, че Църквата те чака, когато се завърнеш.

Двегодишната военна служба на Карло бе ужасна. Младостта му беше преминала в тишина и размисъл. Но в армията нямаше тишина за размисъл. Постоянен шум. Грамадни машини навсякъде. Нито миг покой. Въпреки че войниците веднъж седмично ходеха на черква, Карло не усещаше в тях Божието присъствие. Мислите им бяха прекалено хаотични, за да виждат Господ.

Той мразеше новия си живот и искаше да се върне у дома. Ала бе решен да издържи. Трябваше да проумее природата на злото. Отказваше да стреля с оръжие, затова го обучиха да пилотира медицински хеликоптер. Не можеше да понася грохота и вонята, но поне можеше да лети в небето и да е по-близо до майка си в рая. Когато научи, че подготовката му включва скокове с парашут, Карло се ужаси. Но нямаше друг избор.

„Бог ще ме пази“ — каза си той.

Първият му скок беше най-вълнуващото физическо преживяване в живота му. Все едно летеше с Господ. Не можеше да се насити... на тишината... полета... майчиното му лице в пухестите бели облаци. „Бог има планове за теб, Карло.“ Когато отслужи двете години, той постъпи в семинарията.

Това бе преди двадесет и три години.

* * *

Докато се спускаше по Царското стълбище, Карло Вентреска се опитваше да проумее поредицата от събития, която го беше изправила пред този необикновен кръстопът.

„Отърси се от страха и остави тази нощ на Господ“ — каза си той.

Вече виждаше огромната бронзова врата на Сикстинската капела, охранявана от четирима швейцарски гвардейци. Те я отключиха и я отвориха. Всички вътре обърнаха глави към него. Шамбеланът погледна черните раса и червените пояси. Знаеше какви планове има за него Бог. В неговите ръце бе съдбата на Църквата.

Той се прекръсти и прекрачи прага.

ГЛАВА 48

Журналистът от Би Би Си Гънтър Глик се потеше в буса, паркиран в източния край на площад „Св. Петър“, и проклинаше отговорния си редактор. Въпреки че първата му месечна характеристика изобилстваше на суперлативи — находчив, интелигентен, надежден — ето че го бяха пратили на „папско бдение“ във Ватикана. Той си напомни, че репортерската работа в Би Би Си е много по-прецизна от фабрикуването на измислици в жълтите вестници, но така или иначе, това не беше неговата представа за журналистика.

Задачата му бе проста. Обидно проста. Да виси тук, докато група дъртофелници изберат новия си главен дъртофелник, и после да излезе навън за петнадесетсекундния си репортаж „на живо“ на фона на Ватикана.

Върхът.

На Глик не му се вярваше, че Би Би Си все още праща репортери да отразяват тия глупости. „Наоколо не се вижда и пукнат репортер от американските телевизионни мрежи. Как ли пък не!“ Защото батковците си знаеха работата. Гледаха Си Ен Ен, обобщаваха информацията и заснемаха репортажите си „на живо“ пред син екран, върху който налагаха архивни видеозаписи за реалистичен фон. В Ем Ес Ен Би Си даже използваша машини за вятър и дъжд, за да придават автентичност на материалите. Зрителите вече не искаха истината — искаха забавления.

Той погледна през предното стъкло. Обземаше го все по-дълбоко униние. Величествената грамада на Ватикана се издигаше пред него като мрачно доказателство за това на какво са способни хората, когато изцяло се посветят на нещо.

— Какво съм постигнал в живота си аз? — запита се Глик на глас. — Нищо.

— Тогава се откажи — обади се зад него женски глас.

Той се сепна. Почти бе забравил, че не е сам. Репортерът се обърна към задната седалка, където тихо седеше операторката Чинита Макри и лъскаше очилата си.

Постоянно си лъскаше очилата. Чинита беше чернокожа, макар че предпочиташе да я наричат афроамериканка, възедра и адски умна. Пък ѝ непрекъснато го натякваше. Беше доста странна, обаче Глик я харесваше. И спокойно можеше да се възползва от компанията ѝ.

— Какъв е проблемът, Гънт? — попита Чинита.

— Какво правим тук?

Тя продължаваше да лъска очилата си.

— Документираме вълнуващо събитие.

— Старци, заключени на тъмно? Това ли му е вълнуващото?

— Нали *знаеш*, че ще идеш в ада?

— Вече съм там.

— Разказвай. — Говореше като майка му.

— Просто ми се ще да оставя нещо след себе си.

— Ти си публикувал материали във вестник.

— Да, но нищо сериозно.

— Уф, я стига. Чух, че си написал страхотна статия за тайния сексуален живот на кралицата с извънземни.

— Благодаря ти.

— Ей, положението се оправя. Днес ще направиш първите си петнайсет секунди телевизионна история.

Глик изпъшка. Вече чуваше водещия. „Благодаря, Гънтър, страхотен репортаж.“ После щеше да продължи с прогнозата за времето.

— Трябваше да кандидатствам за водещ.

Макри се засмя.

— Без никакъв опит ли? И с тая брада? Забрави.

Глик прокара пръсти през червеникавите косми по брадичката си.

— Мисля, че ми придава интелигентен вид.

Мобилният телефон в буса иззвъня и милостиво прекъсна поредната забележка на Чинита.

— Може да е редакторът — обнадеедено предположи той. — Дали не искат по-голям репортаж?

— За *това* събитие ли? — засмя се Макри. — Не преставаш да си мечтаеш.

Глик отговори с най-добрия си глас на водещ:

— Гънтър Глик, Би Би Си, на живо от Ватикана.

Мъжът отсреща имаше силен арабски акцент.

— Внимателно ме слушайте — каза той. — Сега ще променя живота ви.

ГЛАВА 49

Лангдън и Витория стояха сами пред двукрилата врата, която водеше към Тайния архив. Огромни килими покриваха мраморните подове, дистанционни охранителни камери надничаха иззад изваяните на тавана херувими. Лангдън определи стила като „стерил ренесанс“. До сводестата врата висеше бронзова плочка.

ARCHIVIO VATICANO

Curatore, Padre Jaqui Tomaso

„Отец Томазо.“ Лангдън помнеше името на архиваря от отговорите на молбите си. „Уважаеми г-н Лангдън, със съжаление трябва да Ви откажа...“

Със съжаление, глупости. Лангдън не знаеше някой некатолически американски учен да е бил допуснат в Тайния архив на Ватикана, откакто го завеждаше отец Томазо. „Il guardiano“^[1], така го наричаха историците. Отец Томазо бе най-строгийт библиотекар на земята.

Лангдън отвори вратата и мина през сводестия портал. Почти очакваше да види отец Томазо в пълна бойна униформа и каска да пази на пост с базука. Вътре обаче нямаше никого.

Тишина. Приглушено осветление.

Archivio Vaticano. Една от мечтите на живота му.

Докато разглеждаше библиотеката, първата му реакция беше чувство на срам. Едва сега осъзнаваше романтичната си наивност. Някогашните му представи не можеха да са по-неверни. Бе си въобразявал прашни лавици, отрупани с купища оръфани томове, духовници, работещи на светлината на свещи и витражи, монаси, втрени в свитъци...

Нищо подобно.

На пръв поглед помещението приличаше на сумрачен самолетен хангар, в който бяха построили десетки отделни игрища за скуош. Естествено Лангдън знаеше какво представляват оградените със стъкло пространства. Присъствието им не го изненада — влагата и

топлината разяждаха древните пергаменти и за съхраняването им бяха необходими такива херметично затворени хранилища. Самият той многократно бе влизал в подобни, но винаги беше изпитвал неприятно усещане... нещо, свързано с влизането в затворен контейнер, в който достъпът на кислород се регулира от библиотекар.

Хранилищата бяха призрачно мрачни, едва осветени от лампите в края на всеки библиотечен стелаж. В чернотата на всяка клетка Лангдън усети призрачните исполини, безброй редове високи купчини, пропити с история. Каква колекция само!

Витория също изглеждаше смаяна. Стоеше до него и безмълвно се взираше в гигантските прозрачни кубове.

Нямаха много време и Лангдън побърза да потърси каталог — подвързана енциклопедия, съдържаща списък на библиотечната колекция. Не видя нищо освен светлината на няколко пръснати из помещението компютърни терминала.

— Изглежда, че имат Библион. Индексът им е компютризиран.

На лицето на Витория се изписа надежда.

— Това би трябвало да ускори търсенето.

На Лангдън му се искаше да споделя въодушевлението ѝ, но предчувстваше, че ги очаква разочарование. Отиде при един терминал и започна да пише на клавиатурата.

Опасенията му мигновено се потвърдиха.

— Старият метод щеше да е по-бърз.

— Защо?

Професорът се отдръпна назад от монитора.

— Защото *истинските* книги не са защитени с пароли. Предполагам, че физиците не си падат хакери по рождение, нали?

Тя поклати глава.

Лангдън дълбоко си пое дъх и се обърна към прозрачните хранилища. После се приближи до първото и надникна в мрака. Вътре се забелязваха аморфни очертания, в които различни обикновени лавици, отделения за пергаменти и маси за четене. В дъното на всеки стелаж светеше индикатор. Също като във всяка библиотека, индикаторите обозначаваха съдържанието на съответния ред. Като се движеше покрай стъклената стена, той започна да чете заглавията.

„Pietro il Ermito... Crociato... Urbano II... Levant...“^[2]

— Надписани са — без да спира, каза Лангдън. — Но не са подредени по автори. — Това не го изненада. Архивите, съхраняващи древни документи, почти никога не използваха азбучни каталози, тъй като много от авторите не бяха известни. Заглавията също не вършеха работа, тъй като голяма част от историческите паметници бяха неозаглавени писма или фрагменти от пергаменти. Обикновено каталозите бяха хронологични. За съжаление обаче тъкмо *тази* колекция, изглежда, не беше подредена по хронологичен принцип.

Лангдън усещаше, че ценното му време отлита.

— Явно Ватиканът има своя система.

— Каква изненада.

Той отново разгледа обозначенията. Документите обхващаха много векове, но ключовите думи не бяха свързани помежду си.

— Като че ли класификацията е тематична.

— Тематична ли? — неодобрително попита Витория. — Струва ми се неефективно.

„Всъщност... — когато се замисли по-сериозно, си каза Лангдън — това може би е най-добрият каталог, който съм виждал. — Винаги бе настоявал студентите му да схващат цялостните тонове и мотиви на дадена художествена епоха, вместо да затъват в подробности като дати и конкретни творби. Изглежда, че ватиканският архив беше каталогизиран по подобен принцип. — Широки мазки...“

— Всичко в това хранилище е свързано с кръстоносните походи — вече по-уверено заяви той. — Това е неговата тема. — Всичко бе тук, осъзна професорът. „Исторически сведения, писма, произведения на изкуството, социално-политически данни, съвременни анализи. Всичко на едно място... което насочва към по-задълбочено разбиране на съответната тема. Блестящо.“

Витория се намръщи.

— Но информацията може да е свързана едновременно с *много* теми.

— Затова има препратки. — Лангдън посочи през стъклото цветните пластмасови табелки, пъхнати сред документите. — Те насочват към второстепенни документи, които се намират на друго място.

— Ясно — безразлично отвърна тя, сложи ръце на кръста си и огледа огромното помещение. После отново се обърна към професора.

— Е, как се казва онова книжле на Галилей, което търсим?

Лангдън не можеше да не се усмихне. Все още не можеше да повярва, че се намира в Тайния архив на Ватикана. „Тук е — помисли си той. — Чака някъде в мрака.“

— Ела с мен — каза професорът и енергично закри по първата пътека, като четеше индикаторите във всяко хранилище. — Спомняш ли си какво ти разказах за Пътя на просвещението? Как илюминатите набирали нови членове с помощта на сложно изпитание?

— Иманярството — отвърна Витория.

— Проблемът бил, че след като поставили знаците, илюминатите по някакъв начин трябвало да съобщят на научната общност за съществуването на пътя.

— Логично. Иначе никой няма да го търси.

— Да. И даже да *знаели* за съществуването му, учените нямало как да знаят къде започва. Рим е огромен.

— Наистина.

Лангдън продължи по следващата пътека.

— Преди петнайсетина години заедно с неколцина историци от Сорбоната открихме група илюминатски писма, изобилстващи на податки за *segno*.

— Знака. Информацията за пътя и неговото начало.

— Да. Оттогава много специалисти по история на илюминатите, сред които и аз, сме откривали други споменавания за *segno*. Ние предполагахме, че знакът съществува и че Галилей масово го е разпространил в научната общност, без Ватиканът изобщо да разбере.

— Как?

— Не сме сигурни, но най-вероятно в публикациите си. През годините той е публикувал много книги и бюлетини.

— За които Ватиканът несъмнено е знаел. Струва ми се опасно.

— Вярно е. Въпреки това знакът е бил разпространен.

— Но никой не го е открил, така ли?

— Не. Колкото и да е странно обаче, в масонски дневници, стари научни списания и илюминатски писма знакът често се обозначава с число.

— Шестстотин шейсет и шест ли?

Лангдън се усмихна.

— Всъщност числото е петстотин и три.

— Какво значи това?

— Така и не успяхме да разберем. Числото петстотин и три ме заинтригува, опитвал съм всичко, за да открия значението му — нумерология, географски карти. — Той стигна до края на пътеката, зави и бързо огледа табелките на следващата редица. — Дълги години не виждах други податки, освен че петстотин и три започва с пет... едно от илюминатските свещени числа. — Лангдън замълча за миг.

— Нещо ми подсказва, че наскоро си стигнал до друго заключение и затова сега сме тук.

— Точно така — потвърди професорът и си позволи да прояви известна гордост от работата си. — Познаваш ли една книга на Галилей, наречена „Dialogo“?

— Естествено. Известна е сред учените като най-голямата научна измама.

Лангдън не смяташе, че думата „измама“ е съвсем точна, но знаеше какво иска да каже Витория. В началото на 30-те години на XVII в. Галилей искал да публикува книга в потвърждение на Коперниковия хелиоцентричен модел на слънчевата система, ала Ватиканът нямало да допусне разпространението на книгата, ако не включел също толкова убедителни доказателства за абсолютно грешния геоцентричен модел на Църквата. Галилей нямал друг избор, освен да приеме това условие, и публикувал книга, в която отделял еднакво място на двата модела.

— Както сигурно знаеш, въпреки компромиса „Dialogo“ бил обявен за еретична книга и Ватиканът поставил Галилей под домашен арест — каза Лангдън.

— Никое добро дело не остава ненаказано.

Професорът се усмихна.

— Абсолютно вярно, и все пак Галилей упорствал. Докато бил под домашен арест, той тайно написал по-слабо известен ръкопис, който учените често бъркат с „Dialogo“. Тази книга се казва „Discorsi“.

Витория кимна.

— Чела съм я. „Беседи за приливите“.

Лангдън я изгледа, удивен, че младата жена е чувала за неизвестния труд върху движението на планетите и неговото въздействие върху приливите.

— Виж, аз съм италианка, при това съм специалист по морска физика, а и баща ми боготвореше Галилей.

Той се засмя. „Discorsi“ обаче не беше книгата, която търсеха. Професорът обясни, че докато бил под домашен арест, Галилей писал и други съчинения. Историците смятали, че сред тях е книжлето „Diagramma“.

— „Diagramma della verita“ — каза той. — „Диаграма на истината“.

— Не съм чувала за нея.

— Не се изненадвам. „Diagramma“ е най-неизвестният труд на Галилей — предполага се, че е трактат за научни факти, които според него били верни, но не му разрешавали да разкрие. Подобно на някои по-ранни съчинения на Галилей, негов приятел тайно изнесъл „Diagramma“ от Рим и я публикувал в Холандия. Книжлето станало невероятно популярно в нелегалния европейски научен свят. После Ватиканът надушил за него и го подложил на безпощадни гонения.

Витория се заинтригува.

— И ти смяташ, че ключът се е съдържал в тази книга, така ли? Информацията за Пътя на просвещението.

— Това е единственият начин, по който Галилей можел да разпространи сегно. Убеден съм. — Лангдън навлезе в третата редица хранилища и продължи да чете обозначенията.

— Архивистите от много години търсят екземпляр от „Diagramma“. Но в резултат от ватиканските клади на книги и нетрайния си материал книжлето изчезнало от лицето на Земята.

— Какъв нетраен материал?

— Архивистите оценяват структурната цялост на документите по десетобалната система. „Diagramma“ била отпечатана върху един вид папирус, нещо като тоалетна хартия. Трайността му е не повече от век.

— Защо не са избрали нещо по-издръжливо?

— По искане на самия Галилей. За да защити последователите си. Така всеки учен, заловен с екземпляр от книгата, можел просто да я хвърли във вода и тя щяла да се разпадне. Това било идеално за унищожаване на уликите, но е ужасно за архивистите. Смята се, че след осемнайсети век оцелял само *един* екземпляр от „Diagramma“.

— Само един ли? — Витория смаяно се заглежда. — И е *тук*?

— Скоро след смъртта на Галилей Ватиканът го конфискувал от Холандия. От години моля да ми позволят да го видя. Още откакто научих за него.

Сякаш прочела мислите му, Витория прекоси пътеката и започна да чете обозначенията на съседния ред хранилища и така двойно ускори търсенето им.

— Благодаря — рече той. — Търси обозначения, свързани с Галилей, наука и учени. Ще разбереш, когато ги видиш.

— Добре, но още не си ми разказал как си открил, че ключът е в „Diagramma“. Да няма нещо общо с числото, което се срещало в илюминатските писма? Петстотин и три?

Лангдън се усмихна.

— Да. Отне ми известно време, но накрая установих, че петстотин и три е прост шифър. Той ясно насочва към „Diagramma“.

За миг професорът отново преживя мига на неочакваното си откритие: 16 август. Преди две години. На сватбата на сина на свой колега. Стоеше на брега на едно езеро и наблюдаваше уникалното приближаване на младоженците... с яхта по езерото, под акомпанимента на гайди. Яхтата беше украсена с цветя и венци. На носа бяха написани римски цифри — DCII.

Озадачен от тях, Лангдън попита бащата на булката:

— Какво означава това шестстотин и две?

— Какво шестстотин и две?

Професорът посочи яхтата.

— DCII е римското число шестстотин и две.

Мъжът се засмя.

— Това не са римски цифри. Това е името на яхтата.

— DCII ли?

Другият кимна.

— „Дик и Кони II“.

Лангдън се почувства глупаво. Дик и Кони бяха младоженците. Яхтата очевидно бе кръстена в тяхна чест.

— А какво се е случило с „DCI“?

Мъжът изпъшка.

— Потъна вчера по време на репетицията.

Лангдън се засмя.

— Съжалявам. — И отново погледна яхтата. „ДСII — помисли си той. — Като миниатюрна «QEII»^[3]“ И след миг го осени.

Американецът се обърна към Витория.

— Както споменах, петстотин и три е шифър — поясни той. — Илюминатски трик. Числото петстотин и три с римски цифри е...

— DIII.

Лангдън я погледна сепнато.

— Много си бърза. Моля те, само не ми казвай, че си илюмината. Тя се засмя.

— Използвам римски цифри, за да обозначавам морски пластове.

„Естествено — помисли си Лангдън. — Нима всички не ги използваме?“

— И какво значи DIII?

— DI, DII и DIII са много стари съкращения. Някогашните учени обозначавали с тях трите най-често бъркани труда на Галилей.

Витория рязко си пое дъх.

— „Dialogo“... „Discorsi“... „Diagramma“.

— Де-едно, де-две и де-три. Чисто научно. Петстотин и три е DIII. „Diagramma“. Третата му книга.

Витория свъси вежди.

— Но ако този знак, ключът за Пътя на просвещението, наистина е в Галилеевата „Diagramma“, защо от Ватикана не са го видели, когато са конфискували всички екземпляри?

— Може да са го видели, но да не са го забелязали. Спомняш ли си знаците на илюминатите? Тайните пътеводители на явни места? Симулацията? Явно segno е бил скрит по същия начин — пред очите на всички. Невидим за онези, които не го търсят. Невидим и за онези, които не го *разбират*.

— С други думи?

— С други думи, Галилей го скрил добре. Според историческите сведения той се разкривал по начин, наричан от илюминатите „lingua riga“.

— Чист език?

— Да.

— Математиката ли?

— Предполагам. Струва ми се съвсем очевидно. В крайна сметка Галилей бил учен и пишел за учени. Математиката е логичният език,

на който да разкрие ключа. Книжлето се нарича „Diagramma“, така че в шифъра може би участват математически диаграми.

Витория не изглеждаше особено обнадеедена.

— Сигурно Галилей е създал някакъв математически шифър, който е останал незабелязан от духовенството.

— Не изглеждаш убедена — като продължаваше да върви покрай редицата, каза Лангдън.

— Така е. Главно защото и *ти* не си. Ако беше толкова сигурен за DIII, защо не публикува откритието си? Тогава някой, който е *имал* достъп до ватиканския архив, е можел да дойде и да потърси „Diagramma“.

— Не *исках* да го публикувам — отвърна американецът. — Бях хвърлил много сили, за да се добера до тази информация, и... — Той засрамено замълча.

— Искал си цялата слава за себе си.

Лангдън усети, че се изчервява.

— В известен смисъл. Просто...

— Няма защо да се срамуваш. И аз съм учен. Публикувай или умри.

— Не само че *исках* да съм пръв. Безпокоях се, че ако информацията в „Diagramma“ попадне в лоши ръце, пак може да изчезне.

— Лошите ръце са Ватиканът, така ли?

— Не че са лоши сами по себе си, обаче Църквата винаги е подценявала заплахата от илюминатите. В началото на двайсети век Ватиканът стигнал чак дотам, че ги обявил за плод на развратно въображение. Духовенството смятало, при това може би основателно, че християните най-малко имат нужда да знаят за това изключително могъщо антихристиянско движение, внедряващо се в техните банки, университети и политика.

— Значи според теб Ватиканът е щял да скрие всяко доказателство, потвърждаващо заплахата от илюминатите, така ли?

— Напълно възможно. Всяка заплаха, истинска или въображаема, отслабва вярата в могъществото на Църквата.

— Още един въпрос. — Витория замълча за миг и го погледна така, като че ли е извънземен. — *Сериозно* ли говориш?

Лангдън спря.

— Какво искаш да кажеш?

— Това ли е планът ти да спасиш положението?

Той не бе сигурен дали долавя в очите ѝ иронично съжаление, или искрен ужас.

— Имаш предвид да намеря „Diagramma“ ли?

— Не, имам предвид да намериш „Diagramma“, да откриеш някакъв четиривековен ключ, да разшифроваш математически код и да последваш древен път, образуван от произведения на изкуството... и всичко това през следващите четири часа.

Професорът сви рамене.

— Приемам други предложения.

---

[1] Пазителя (ит.). — Б. пр. ↑

[2] Петър Отшелник... Кръстоносец... Урбан II... Левант... (ит.).

— Б. пр. ↑

[3] „Queen Elizabeth II“ — „Кралица Елизабет II“ (англ.). — Б. пр.

↑

ГЛАВА 50

Робърт Лангдън спря пред архивно хранилище 9 и прочете табелките на стелажите.

„Brahe... Clavius... Copernicus... Kepler... Newton...“ Докато препрочиташе имената, внезапно го обзе безпокойство.

„Ето ги учените... само че къде е Галилей?“

Той се обърна към Витория, която проверяваше съдържанието на съседното хранилище.

— Открих нужната тема, обаче Галилей го няма.

— Има го — намръщено посочи тя. — Тук е. Но се надявам, че си носиш очилата за четене, защото цялото хранилище е посветено на него.

Лангдън се втурна към нея. Витория имаше право. Всички индикаторни табелки в хранилище 10 носеха един и същ надпис:

IL PROCESO GALILEANO

Професорът тихо подсвирна. Сега разбираше защо Галилей е в отделно хранилище.

— Делото „Галилей“. — Той удивено се вторачи през стъклото в тъмните очертания на стелажите. — Най-дългият и скъп съдебен процес в историята на Ватикана. Четиринайсет години и шестстотин милиона лири. Всичко е тук.

— Доста юридически документи.

— Предполагам, че адвокатите не са еволюирали много през вековете.

— Акулите също.

Лангдън се приближи до голям жълт бутон на стената, натисна го и лампите на тавана на хранилището с жужене се включиха. Бяха тъмnochервени и превърнаха стъкления куб в светеща кървава килия... лабиринт от високи лавици.

— Боже мой — уплашено промълви Витория. — Ще работим ли, или ще правим тен?

— Пергаментът избелява, затова осветлението в хранилищата винаги е тъмно.

— Човек може да се побърка тук.

„Даже по-лошо“ — помисли си Лангдън и се запъти към единствения вход на хранилището.

— Трябва да те предупредя за нещо. Кислородът е оксидант, затова в херметичните хранилища се поддържа частичен вакуум. Дишането ти ще е затруднено.

— Ей, как ли издържат старите кардинали?

„Вярно — каза си американецът. — Дано имаме късмет.“

Входът на хранилището представляваше електронна въртяща се врата. Лангдън забеляза четирите бутона от вътрешната страна на вратата, по един за всяко нейно крило. С едно натискане вратата се завърташе и правеше половин оборот — обичайна процедура за запазване на вътрешната атмосфера.

— След като вляза, просто натисни бутона и ме последвай — каза той. — Влажността вътре е едва осем процента, затова се пригответи устата ти да пресъхне.

Професорът влезе във въртящото се крило и натисна бутона. Вратата високо забръмча и се завъртя. Докато следваше движението ѝ, Лангдън се пригответи за физическия шок, който винаги придружаваше първите няколко секунди в херметично хранилище. Влизането в такъв архив беше все едно за миг да се издигнеш от морското равнище на височина шест хиляди метра. Често се наблюдаваше гадене и световъртеж. „Двойни образи, превий се на две“ — спомни си архивистката мантра той. Ушите му изпукаха. Разнесе се изсъскване на въздух и вратата спря.

Беше вътре.

Първата му мисъл бе, че въздухът е още по-рядък, отколкото очакваше. Изглежда, Ватиканът приемаше архива си малко по-сериозно от повечето други. Лангдън сподави пристъпа на гадене и отпусна гърди, докато дробовете му свикнат. Стягането бързо премина. Петдесетте дължини дневно в басейна най-после му вършеха някаква работа. Той се огледа. Въпреки прозрачните стени изпитваше познато безпокойство. „Затворен съм в кутия — помисли си професорът. — Кървавочервена кутия.“

Вратата зад гърба му забръмча и той се обърна. Витория влезе. Очите ѝ веднага започнаха да се навлажняват, тя се задъха.

— Изчакай малко — посъветва я Лангдън. — Ако ти се завие свят, превий се на две.

— Чувствам се... все едно се гмуркам в морето... и някой е сбъркал състава на сместа в кислородните ми бутилки — задавено рече Витория.

Лангдън я изчака да свикне. Знаеше, че ще се справи. Витория Ветра очевидно беше в страхотна форма, за разлика от одъртелите възпитанички на Радклиф, които веднъж бе завел на обиколка в херметичното хранилище на библиотеката „Уайднър“. Накрая се наложи да прави дишане уста в уста на една старица, която за малко да си глътне ченето.

— По-добре ли си? — попита той.

Витория кимна.

— Аз се возих на вашия проклет космически самолет, затова реших, че съм ти длъжник.

Думите му я накараха да се усмихне.

Лангдън бръкна в кутията до вратата и извади бели памучни ръкавици.

— В официално облекло ли трябва да сме? — попита тя.

— Заради киселината, която оставят пръстите. Не можем да докосваме документите без ръкавици. И на теб ще ти трябват.

Витория последва примера му.

— Колко време имаме?

Лангдън погледна часовника си с Мики Маус.

— Минава седем.

— Трябва да приключим тук до един час.

— Всъщност нямаме толкова много време — отвърна той и посочи въздухопровода. — Когато в хранилището има читател, библиотекарят обикновено включва системата за опресняване на кислорода. Но не и днес. След двацет минути вече ще се задъхваме.

Витория забележимо пребледня на червеникавата светлина.

Лангдън се усмихна и приглади ръкавиците си.

— Публикувайте или умрете, госпожице Ветра. Мики цъка.

ГЛАВА 51

Репортерът от Би Би Си Гънтър Глик десет секунди зяпа мобилния телефон в ръката си преди най-после да го изключи. Чинита Макри го наблюдаваше от задната седалка на буса.

— Какво става? Кой се обади?

Глик се обърна към нея. Чувстваше се като дете, което току-що е получило коледен подарък, но не е сигурно, че е за него.

— Съобщиха ми нещо. Нещо, което става във Ватикана.

— Това нещо се казва конклав — отвърна Чинита. — Голяма новина.

— Не, нещо друго. — „Нещо голямо.“ Той се зачуди дали е възможно разказът на непознатия мъж да е верен. И се засрами, когато осъзна, че се моли да е истина.

— Как ще реагираш, ако ти кажа, че са отвлечени четирима кардинали и тази нощ ще бъдат убити в различни черкви?

— Предполагам, че ни поднася някой от Ватикана с извратено чувство за хумор.

— Ами ако ти кажа, че ще ни съобщи точното местонахождение на първото убийство?

— Ще ми се да знам с кого си разговарял, по дяволите.

— Не каза.

— Може би, защото лъже, мама му стара?

Глик беше свикнал с цинизма на Макри, но тя забравяше, че Гънтър почти десет години се е занимавал с лъжци и побъркани преди да започне работа в телевизията. Мъжът, който се беше обадил, не бе такъв. Беше се държал хладнокръвно и рационално. Логично. „Ще ви се обадя в осем без нещо и ще ви кажа къде ще е първото убийство. Сцените, които ще заснемете, ще ви направят известен. — Когато Глик го бе попитал защо му съобщава тези сведения, отговорът беше също толкова леден, колкото и арабския акцент на мъжа: — Медиите са дясната ръка на анархията.“

— Той ми каза още нещо — прибави репортерът.

— Какво? Че току-що са избрали за папа Елвис Пресли ли?
— Би ли влязла в база данните на Би Би Си? — Адреналинът му кипеше. — Искam да видя какви други материали сме пускали за тези хора.
— Какви хора?
— Довери ми се.
Макри въздъхна и се свърза с база данните на Би Би Си.
— Изчакай малко.
Мислите на Глик препускаха.
— Мъжът много държеше да узнае дали имам оператор.
— Видеограф.
— И дали можем да предаваме на живо.
— Едно цяло петдесет и три мегахерца. За какво става дума? — База данните сигнализира. — Добре, вътре сме. Какво търсиш?
Глик й каза ключовата дума.
Макри се обърна и го зяпна.
— Надявам се, че се шегуваш.

ГЛАВА 52

Вътрешната организация на архивно хранилище 10 не можеше да се схване толкова интуитивно, колкото се надяваше Лангдън, и „Diagramma“ не се намираше при други подобни трудове на Галилей. Без достъп до компютърната програма Библион и без обозначения Лангдън и Витория бяха безпомощни.

— Сигурен ли си, че „Diagramma“ изобщо е тук? — попита го младата жена.

— Да. Потвърждава го и Ufficio della Propaganda della Fede...

— Ясно. Щом си сигурен. — Тя се обърна наляво, а професорът тръгна надясно.

Лангдън едва се сдържаше да не спре и да не почне да чете тези съкровища. Колекцията беше изумителна. „Оценителят“... „Звезден вестител“... „Писма за слъчевите петна“... „Писмо до великата херцогиня Кристина“...^[1] „Apologia pro Galileo“^[2]... И така нататък.

Накрая Витория улучи десетката в дъното на хранилището и извика:

— „Diagramma della verity“!

Лангдън затича натам през пурпурната мъгла.

— Къде?

Младата жена посочи и той веднага разбра защо не са намерили книгата по-рано. Тя се намираше в шкаф за неподвързани томове, а не на лавиците. Надписът на шкафа не оставяше никакво съмнение в съдържанието му.

DIAGRAMMA DELLA VERITA

Galileo Galilei, 1639

Лангдън застана на колене с разтуптяно сърце.

— „Diagramma“. — Той й се усмихна широко. — Браво. Помогни ми да изтегля кутията.

Витория приклепна до него и двамата задърпаха металния плот на колелца, върху който се намираше контейнерът.

— Няма ключалка — изненада се Витория.

— Винаги е така. Понякога се налага документите спешно да се евакуират. При наводнения и пожари.

— Ами отвори го тогава.

Лангдън нямаше нужда от подкани. Застанал пред мечтата на научния си живот във все по-редкия въздух в хранилището, той нямаше намерение да се мае и побърза да вдигне капака. На дъното на кутията лежеше черен дочен калъф. Пропускливостта на плата беше важна за съхранението на съдържанието. Професорът бръкна вътре с две ръце и извади калъфа от контейнера — държеше го хоризонтално.

— Очаквах сандък със съкровища — рече Витория. — А това повече ми прилича на калъфка за възглавница.

— Ела — каза той. И като носеше калъфа пред себе си, сякаш е нещо свещено, се запъти към обичайната, покрита със стъкло маса в средата на хранилището. Макар че централното ѝ местоположение целеше да сведе до минимум разнасянето на документите, изследователите оценяваха уединението, което им осигуряваха околните стелажи. В хранилищата по света се правеха сензационни открития и повечето учени не обичаха съперниците им да надничат през стъклото, докато те работят.

Американецът остави калъфа на масата и го разкопча. Витория застана до него. Той порови в кутията с архивистки инструменти и намери обвити с филц щипци с плоски дискове в работния край, които архивистите наричаха „цимбални пинсети“. Вълнението му се усилваше и Лангдън се боеше, че всеки момент може да се събуди в Кеймбридж с купчина тестове, които трябва да провери. Дълбоко си пое дъх и отвори калъфа. После с треперещи пръсти бръкна вътре с щипците.

— Спокойно — каза Витория. — Това е хартия, а не плутоний.

Лангдън плъзна щипците покрай документите в калъфа, като внимаваше да не ги притисне. След това, вместо да ги издърпа навън, изтегли самия калъф — архивистки метод за ограничаване на въздействието върху писмения паметник. Едва когато извади калъфа и включи специалната лампа под масата, отново си позволи да си поеме дъх.

Осветена отдолу, младата жена приличаше на привидение.

— Малки листчета — с почтителни нотки в гласа каза тя.

Лангдън кимна. Листовете пред тях приличаха на разлепени страници от джобно книжле. Най-горният представляваше богато орнаментирана корица, която носеше заглавието, датата и името на Галилей, написани със собствената му ръка.

В този миг Лангдън забрави теснотата, забрави умората си, забрави ужасното положение, което ги бе довело тук. Просто хипнотизирано се взираше в книгата. Близките срещи с историята винаги го караха да се вцепенява от почит... все едно да види мазките по платното на „Мона Лиза“.

Пожълтелият папирус не оставяше съмнение във възрастта и автентичността си, ала като се изключеше неизбежното избледняване, документът се намираше в превъзходно състояние. „Слабо избледняване на мастилото. Незначително разтегляне на папируса. Но общо взето... състоянието му е адски добро.“ Със замъглено от липсата на влага зрение той разгледа ръкописния надпис на корицата. Витория мълчеше.

— Моля те, подай ми шпатула. — Лангдън посочи една кутия, пълна със стоманени архивистки инструменти. Младата жена му я подаде и той я взе. Беше идеална. Професорът прокара пръсти по предната ѝ страна, за да я освободи от статичното електричество, после извънредно внимателно пхна работния ѝ край под корицата, повдигна я и обърна листа.

Първата страница бе изписана със ситен, почти нечетивен стилизиран калиграфски почерк. Лангдън веднага забеляза, че няма диаграми и цифри.

— „Хелиоцентричност“ — преведе заглавието Витория и плъзна поглед по текста. — Изглежда, че Галилей веднъж завинаги отхвърля геоцентричния модел. Езикът обаче е архаичен, затова не обещавам, че ще се справя с превода.

— Остави — отвърна американецът. — Търсим математика. Чистия език. — С помощта на шпатулата той прелисти следващата страница. Пак текст. Дланите му започваха да се потят под ръкавиците.

— „Движение на планетите“ — прочете Витория.

Лангдън се намръщи. Всеки друг ден с радост щеше да прочете текста — колкото и да беше невероятно, сегашният модел на планетните орбити, разработен от НАСА въз основа на наблюдения с

мощни телескопи, почти съвпадаше с някогашните предвиждания на Галилей.

— Няма числа — каза Витория. — Говори за ретроградни движения и елипсовидни орбити или нещо подобно.

„Елипсовидни орбити“. Лангдън си спомни, че много от правните проблеми на Галилей започнали, когато описал движението на планетите като „елипсовидно“. Ватиканът превъзнасял съвършенството на кръга и твърдял, че небесното движение трябва да е само кръгово. Галилеевите илюминати обаче виждали съвършенство и в елипсата и почитали математическата двойственост на нейните два центъра. Илюминатската елипса можеше да се види дори днес в съвременните масонски цокълни инкрустации.

— Следващата — рече Витория.

Лангдън прелисти страницата.

— „Лунни фази и приливи“ — преведе тя. — Няма числа. Нито диаграми.

Професорът обърна на другата страница. Нищо. Същият резултат ги очакваше на следващите десетина страници. Нищо. Нищо. Нищо.

— Мислех, че Галилей е бил математик — каза Витория. — Тук има само текст.

Лангдън усещаше, че въздухът в дробовите му започва да се разрежда. Надеждите му също бяха на изчерпване. Купчината страници изтъняваше.

— И тук няма нищо. Никаква математика. Няколко дати, няколко обикновени числа, но нищо, което да прилича на ключ.

Лангдън обърна и последната страница и въздъхна. На нея също имаше само текст.

— Кратко книжле — намръщи се Витория.

Той кимна.

— Merda^[3], както казваме в Рим.

„Има право“ — помисли си Лангдън. Отражението му в стъклото изглеждаше подигравателно, като образа, който същата сутрин го беше гледал от еркерния прозорец. „Стареец призрак.“

— Трябва да има нещо — отвърна той и дрезгавото отчаяние в гласа му го изненада. — Ключът е някъде тук. Знам го!

— Може би грешиш с DIII?

Лангдън се обърна и я зяпна.

— Не, това заключение е напълно логично. Но може ключът да не е математически.

— *Lingua pura*. Какъв може да е?

— Художествен?

— Само че в книгата няма нито диаграми, нито картини.

— Знам само, че „*lingua pura*“ се отнася за език, който не е италиански. Математиката просто ми се стори най-логичната възможност.

— Съгласна съм.

Лангдън отказа толкова лесно да се признае за победен.

— Числата може да са написани с думи, а не с цифри.

— Ще ми трябва известно време, за да прочета всички страници.

— Нямаме време. Ще трябва да си разделим работата. — Той отново прелисти купчината отначало. — Знам достатъчно италиански, за да различа числата. — С помощта на шпатулата професорът раздели листовите като колода карти и постави първите пет-шест пред Витория. — Тук някъде е. Убеден съм.

Тя се пресегна и прелисти първата страница с ръка.

— С шпатула! — каза Лангдън, бръкна в кутията и извади един от инструментите. — Използвай шпатула.

— Нали съм с ръкавици — измърмори младата жена. — Какво ще й стане на тази хартия?

— Просто използвай шпатулата.

Тя я взе.

— И ти ли се чувстваш по същия начин като мен?

— Напрегнат ли?

— Не. Задъхан.

Лангдън определено започваше да се задъхва. Въздухът се разреждаше по-бързо, отколкото предполагаше. Знаеше, че трябва да побързат. Архивните загадки не бяха нищо ново за него, ала обикновено разполагаше с повече време, за да ги разреши. Без да отговори, той наведе глава и започна да превежда първата страница от своята купчина.

„Покажи се, по дяволите! Покажи се!“

---

[1] Съчинения на Галилей. — Б. пр. ↑

- [2] „Защита на Галилей“, Томазо Кампанела. — Б. пр. ↑
- [3] Италианска ругатня (ит.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 53

Тъмната фигура се спускаше по каменна рампа в подземния тунел. Древният проход се осветяваше само от факли и вътре беше горещо и задушно. Пред него кънтяха уплашени мъжки гласове.

Когато зави зад ъгъла, той ги видя, точно както ги бе оставил — четирима ужасени старци, затворени в каменна килия с ръждива желязна решетка.

— Qui etes-vous? — възкликна на френски единият. — Какво искате от нас?

— Hilfe^[1]! — каза друг на немски. — Пуснете ни!

— Знаете ли кои сме? — попита на английски с испански акцент трети.

— Тихо — с нотки на окончателност заповяда дрезгавият глас.

Четвъртият пленник, тих и замислен италианец, се вгледа в мастиленочерната бездна на очите на техния похитител и можеше да се закълне, че вижда самия ад.

„Бог да ни е на помощ“ — помисли си той.

Убиецът си погледна часовника и отново впери очи в старците.

— Е, кой ще е пръв? — попита той.

---

[1] Помощ (нем.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 54

В архивно хранилище 10 Лангдън плъзгаше поглед по калиграфски написания текст и повтаряше италианските числа.

„Mille... cento... uno, due, tre... cinquecento^[1]. Трябва ми числова препратка. Каквото и да е, по дяволите!“

Когато стигна до края на страницата, вдигна шпатулата, за да я прелисти. Беше му трудно да държи инструмента. След няколко минути сведе поглед и видя, че е забравил шпатулата и прелиства с ръка.

„Ха така — помисли си професорът и смътно се почувства като престъпник. Липсата на кислород го освобождаваше от задръжки. — Май че ще горя в архивисткия ад.“

— Крайно време беше. — Витория се задави, когато видя, че Лангдън прелиства страниците с ръка. Тя остави шпатулата си и последва примера му.

— Как върви?

— Нищо, което да изглежда чисто математическо.

Лангдън все по-трудно превеждаше текста. Познанията му по италиански меко казано бяха несигурни, а ситният почерк и архаичният език го затрудняваха още повече.

Витория стигна до края на купчината си преди него и обезсърчено я запрелиства обратно, после пак започна отначало.

Когато прегледа последната страница, американецът изруга под нос и погледна спътничката си. Тя намръщено се взираше в нещо.

— Какво има? — попита той.

— На твоите страници има ли бележки под линия? — без да вдига очи, рече Витория.

— Не съм забелязал. Защо?

— На тази страница има бележка под линия, която е скрита в една гънка.

Лангдън се опита да види какво гледа тя, но различи само номера на страницата в горния десен ъгъл. Пета страница. Едва след няколко

секунди забеляза съвпадението. „Пета страница. Пет. Пет, Питагор, пентаграми, илюминати.“ Зачуди се дали илюминатите биха избрали пета страница, за да скрият на нея ключа си. В обгръщащата ги червеникавата мъгла проблесна лъч на надежда.

— Бележката математическа ли е?

Витория поклати глава.

— Текст. Един ред. Съвсем ситен шрифт. Почти нечетивен.

Надеждата му угасна.

— Би трябвало да е математическа. *Lingua pura*.

— Да, знам. — Тя се поколеба. — Струва ми се обаче, че е по-добре да я чуеш.

Лангдън долови в гласа ѝ вълнение.

— Казвай.

Витория с присвити очи прочете бележката.

— „Положен път е светъл, изпит свят“.

Лангдън изобщо не си беше представял такива думи.

— Моля?

Тя повтори:

— „Положен път е светъл, изпит свят“.

— Път светъл ли? — напрегнато попита професорът.

— Така пише. „Положен път е светъл“.

Когато осъзна значението на думите, Лангдън усети, че делириумът му се разкъсва и го обзема абсолютна яснота. „Положен път е светъл, изпит свят.“ Нямаше представа с какво им помага това, но в тази бележка се говореше за Пътя на просвещението. „Път светъл. Изпит свят.“ Чувстваше главата си като двигател, форсиран с некачествено гориво.

— Сигурна ли си в превода?

Витория се поколеба.

— Всъщност... — Тя го стрелна със странен поглед. — Това не е превод. Бележката е написана на *английски*.

За миг Лангдън си помисли, че акустиката в хранилището му пречи да чува добре.

— На *английски* ли?

Витория побутна документа към него и той прочете миниатюрния надпис в долния край на страницата.

— „Положен път е светъл, изпит свят“. На английски? Какво прави този английски в италианска книга?

Младата жена сви рамене. И тя изглеждаше замаяна.

— Може под „*lingua pura*“ да разбират английски. Той се смята за международен научен език. В ЦЕРН всички говорим на английски.

— Но книгата е от седемнайсети век — възрази Лангдън. — В Италия никой не е говорил на английски, даже... — Той замълча, осъзнал какво се кани да каже. — Даже... *духовенството*. — Научната му логика се включи на висока предавка. — През седемнайсети век английският бил единственият език, който все още не използвали във Ватикана — вече по-бързо продължи професорът. — Контактвали на италиански, латински, немски, дори на испански и френски, но английският им бил съвсем чужд. Смятали го за нечист език на свободомислещи, годен за непосветени като Чосър и Шекспир. — Изведнъж Лангдън си спомни за илюминатските клейма земя, въздух, огън и вода. Легендата, че са на *английски*, внезапно престана да му се струва нелогична.

— Искаш да кажеш, че е възможно Галилей да е смятал английския за „*la lingua pura*“, защото това е единственият език, който не владеели във Ватикана, така ли?

— Да. Или като е написал ключа на английски, просто го е направил непонятен за духовенството.

— Но това дори не е ключ — каза Витория. „Положен път е светъл, изпит свят“? Какво значи това, по дяволите?

„Тя е права — помисли си Лангдън. Думите с нищо не им помагаха. Но докато повтаряше израза наум, му хрумна нещо. — Хм, това е странно. Каква е вероятността да...“

— Трябва да излезем оттук — с дрезгав глас рече Витория.

Професорът не я слушаше. „Положен път е светъл, изпит свят.“

— Това е петостъпен ямб, по дяволите — внезапно каза той и отново преброи сричките. — Да, петостъпен ямб.

— Моля?

За миг Лангдън отново се върна в академията „Филипс Ексетър“. Лекция по английска литература в събота сутрин. Бейзболната звезда Питър Гриър не можеше да запомни какво е петостъпен ямб. Професор Бисел скочи върху една от масите и извика: „Пет бе, Гриър! Мисли за

петоъгълната плоча на батъра! За Пентагона! Пет тирета, пет коси черти!“

„Пет стъпки“ — помисли си Лангдън. Първа неударена, втора ударена — два вида срички. Не можеше да повярва, че до този момент не е направил връзката. Петостъпният ямб се основаваше на свещените илюминатски числа 5 и 2!

„Прекаляваш! — каза си той и се опита да изхвърли тази мисъл от ума си. — Случайно съвпадение! И все пак... Пет... за Питагор и пентаграмата. Две... за двойствеността на всички неща.“

След секунда друга мисъл накара краката му да се вцепенят. Заради простотата си, петостъпният ямб често се наричаше „чист стих“ или „чиста стъпка“. „La lingua rima“? Възможно ли беше това да е чистият език, за който бяха споменавали илюминатите? „Положен път е светъл, изпит свят...“

— Охо — обади се Витория.

Лангдън рязко се обърна към нея и видя, че тя завърта листа наопаки. Стомахът му се сви. „Пак ли?“

— Не е възможно този стих да е амбиграма!

— Не, не е амбиграма... но не е и... — Витория продължаваше да върти документа с по деветдесет градусуса.

— Да?

Тя го погледна.

— Не е *единственият* стих.

— И друг ли има?

— Във всички полета има стихове. В горното, долното, лявото и дясното. Струва ми се, че е цяло стихотворение.

— Четири стиха? — Лангдън настръхна от възбуда. „Галилей е бил поет?“ — Дай да видя!

Витория не преставаше да върти листа.

— Преди не забелязах стиховете, защото са в краищата. — Тя се надвеси над последния. — Ха! Знаеш ли, те не са написани от Галилей.

— Какво?!

— Стихотворението е подписано „Джон Милтън“.

— Джон Милтън ли? — Влиятелният английски поет, автор на „Изгубеният рай“, бе съвременник на Галилей и учен, когото манаците на тема заговори поставяха в началото на списъка си със

заподозрени в принадлежност към братството на илюминатите. Предполагаемата връзка на Милтън с илюминатите на Галилей беше сред легендите, които според Лангдън бяха верни. Поетът не само че бе посетил Рим през 1638 година, за да „общува с просветени хора“, но и се беше срещал с поставения под домашен арест Галилей, срещи, изобразени на множество ренесансови картини, сред които прочутото платно на Анибале Гати „Галилей и Милтън“, което сега се намираше във флорентинския Институт и музей на историята на науката.

— Милтън е познавал Галилей, нали? — попита Витория и най-после побутна листа към Лангдън. — Може да е написал стихотворението специално за него.

Професорът стисна зъби, сложи листа на масата и прочете горния стих. После завъртя страницата на деветдесет градуса и прочете реда в дясното поле. Ново завъртане — долния ред. Накрая левия. Общо четири стиха. Първият, който беше открила Витория, всъщност бе третият стих от стихотворението. Смаян, Лангдън препрочете четирите стиха по посока на часовниковата стрелка: горе, дясно, долу, ляво. После въздъхна. Нямаше никакво съмнение.

— Ти го откри, Витория.

Тя напрегнато се усмихна.

— Добре, вече може ли да се махаме оттук?

— Първо ще препиша стиховете. Трябва ми лист и молив.

Младата жена поклати глава.

— Остави, професоре. Нямаме време за такива неща. Мики цъка.

— Тя взе листа и тръгна към вратата.

Лангдън се изправи.

— Не можем да го изнесем! Това е...

Ала нея вече я нямаше.

---

[1] „Хиляда... сто... едно, две, три... петстотин“ (ит.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 55

Лангдън и Витория изскочиха на двора пред Тайния архив. Чистият въздух се вливаше в дробовете на американеца като наркотик. Лилавите петна пред очите му бързо изчезнаха. Но не и угризенията. Току-що беше станал съучастник в кражбата на безценна реликва от най-тайното хранилище на света. „Давам ви доверието си“, бе казал шамбеланът.

— Бързо. — Все още с листа в ръка, Витория почти се затича през Виа Борджия към сградата на швейцарската гвардия.

— Ако върху този папирус попадне вода...

— Спокойно. Когато разшифроваме текста, ще им върнем скъпоценната пета страница.

Лангдън трябваше да ускори крачка, за да не изостане. Освен че се чувстваше като престъпник, продължаваше да е поразен от смайващото значение на документа. „Джон Милтън е бил илюминат. Написал е стихотворение, който Галилей е отпечатал на пета страница... далеч от очите на Ватикана.“

Когато излязоха от двора, Витория му подаде листа.

— Мислиш ли, че ще успееш да го разшифроваш? Или просто излишно сме убили всички тези мозъчни клетки?

Той внимателно пое папируса в ръце и без колебание го пхна в един от вътрешните джобове на самото си, за да го предпази от слънчевите лъчи и влагата.

— Вече го разшифровах.

Младата жена се закова на място.

— *Какво?*

Лангдън продължи да върви.

Тя се втурна да го настигне.

— Успял си още от първия път?! А аз си мислех, че ще е страшно трудно!

Професорът знаеше, че Витория има право, и все пак наистина беше успял да разшифрова *segno*. Строфи в петостъпен ямб,

разкриващи първия олтар на науката в кристална яснота. Трябваше да признае обаче, че наистина го безпокоеше лекотата, с която бе изпълнил тази задача. Беше възпитан в пуританска работна етика. В главата му все още звучеше гласът на баща му: „Ако не е било мъчително трудно, значи си го направил грешно“. Надяваше се да опровергае този типичен за Нова Англия афоризъм.

— Разшифровах го — отвърна той и закричи още по-бързо. — Знам къде ще стане първото убийство. Трябва да предупредим Оливети.

— Как е възможно вече да знаеш? Дай пак да видя! — Младата жена с боксърска ловкост бръкна в джоба му и измъкна листа.

— Внимавай! — каза Лангдън. — Не може...

Тя не му обърна внимание и продължи да го следва с листа в ръка. Започна да чете стиховете на глас. Професорът пристъпи към нея, за да ѝ вземе папируса, ала го омагьоса алтовият ѝ глас, изричащ сричките в идеална хармония с крачките ѝ.

За миг той се пренесе във времето... сякаш бе съвременник на Галилей и за пръв път чуваше стихотворението... знаеше, че е изпитание, карта, ключ, разкриващ четирите олтара на науката... четирите знака, очертаващи таен път в Рим. Стиховете се лееха от устата на Витория като песен.

*От гроба земен ти на Санти, знай,
от дупка дяволска, та чак докрай,
положен път е светъл, изпит свят,
и ангели над елементи бдят.*

Тя го прочете два пъти и млъкна, сякаш оставяше древните думи да закънтят сами.

„От гроба земен на Санти“ — помисли Лангдън. Стихотворението беше пределно ясно. Пътят на просвещението започваше от гробницата на Санти. Оттам знаците насочваха илюминатите към целта.

„И ангели над елементи бдят“. Също ясно. Земя, въздух, огън, вода. Елементите на науката, четирите илюминатски знака, скрити под формата на религиозни скулптури.

— Първият знак като че ли е при гроба на Санти — каза Витория.

Лангдън се усмихна.

— Нали ти казах, че не е чак толкова сложно.

— Кой е Санти? — внезапно развълнувана, попита тя. — И къде е гробът му?

Американецът се подсмихна. Странно — всеки знаеше малкото име на един от най-прочутите ренесансови художници... детето-чудо, човекът, който на двадесет и пет годишна възраст вече бе изпълнявал поръчки на папа Юлий II и когато беше починал на тридесет и осем, от неговата ръка бе останала най-голямата колекция фрески в света. Санти беше титан в света на изкуството и фактът, че повечето хора го познаваха само с малкото му име, говореше за славата, постигана от малцина... личности като Наполеон, Иисус... и естествено, полубожествата, които гърмяха в харвардските общежития — Стинг, Мадона и певецът, по-рано известен като Принс, заменил името си със символа , поради което Лангдън го наричаше „Пресичащи се Т-образен и хермафродитен египетски кръст“.

— Санти е фамилното име на великия ренесансов художник Рафаело — каза Лангдън.

— На Рафаело ли? — изненада се Витория. — На *онзи* Рафаело ли?

— Единственият. — Професорът ускори крачка.

— Значи пътят започва при гробницата на Рафаело, така ли?

— Всъщност е логично — без да намалява ход, отвърна той. — Илюминатите често смятали велики художници и скулптори за почетни братя по просвещение. Може да са избрали гробницата на Рафаело в знак на преклонение пред него. — Лангдън също знае, че подобно на много други автори на религиозни творби, Рафаело е бил подозиран в таен атеизъм.

Витория предпазливо пхна листа обратно в джоба му.

— И къде е погребан?

Лангдън дълбоко си пое дъх.

— Ако щеш вярвай, но Рафаел е погребан в Пантеона.

Тя го погледна скептично.

— В *онзи* Пантеон ли?

— Онзи Рафаело в онзи Пантеон. — Лангдън трябваше да признае, че и той не бе очаквал първият знак да е в Пантеона. Беше предполагал, че първият олтар на науката се намира в някоя тиха, ненатрапваща се черква. С огромния си, завършващ с отвор купол, Пантеонът дори в началото на XVII век бе бил една от най-известните римски забележителности.

— Пантеонът изобщо *черква* ли е? — попита Витория.

— Най-старата католическа черква в Рим.

Тя поклати глава.

— Но наистина ли смяташ, че ще убият първия кардинал в Пантеона? Това трябва да е едно от най-посещаваните от туристи места в Рим.

Лангдън сви рамене.

— Илюминатите казаха, че искат целият свят да гледа. Убийството на кардинал в Пантеона определено ще привлече вниманието.

— Но онзи човек не може да очаква, че ще убие някого в Пантеона и ще избяга незабелязано! Не е възможно.

— Също толкова невъзможно, колкото и отвличането на четирима кардинали от Ватикана. Стихотворението е ясно.

— Абсолютно ли си *сигурен*, че Рафаело е погребан в Пантеона?

— Много пъти съм бил на гроба му.

Витория загрижено кимна.

— Колко е часът?

— Седем и половина.

— Пантеонът далече ли е?

— На около километър и половина. Имаме време.

— В стихотворението се казва „от гроба *земен* на Санти“. Това говори ли ти нещо?

Лангдън диагонално прекоси Двора на стража.

— „Земен“ ли? Всъщност в Рим май няма по-земно място от Пантеона. Името му води произхода си от религията, която първоначално била изповядвана там — пантеизъм — вяра в много богове, по-точно в езическите божества на Майката Земя.

Когато се бе занимавал с история на архитектурата, Лангдън с удивление беше научил, че пропорциите на главното помещение на

Пантеона са свързани с култа към Гея, богинята на Земята. Те бяха толкова точни, че в сградата идеално се вписваше гигантско кълбо.

— Добре. — Витория вече изглеждаше по-убедена. — Ами „дяволската дупка“? „От дупка дяволска“?

Лангдън не бе сигурен за това.

— „Дяволската дупка“ трябва да е прочутият кръгъл отвор в покрива на Пантеона, така нареченият „oculus“ — логично предположи той.

— Но това е черква — като продължаваше без усилие да го следва, възрази младата жена. — Защо ще наричат отвора „дяволска дупка“?

Професорът също се чудеше. Никога не беше чувал термина „дяволска дупка“, но си спомни за един известен критик на Пантеона от VIII век, чиито думи сега му се сториха странно адекватни. Беда Преподобни бе писал, че дупката в покрива на Пантеона била пробита от дяволи, опитващи се да избягат от сградата при освещаването ѝ от Бонифаций IV.

— А защо илюминатите използват името Санти, след като всъщност е известен като *Рафаело*? — когато влязоха в следващия, по-малък двор, прибави Витория.

— Много питаш.

— И баща ми казваше така.

— Има две възможни причини. Първо, в думата „Рафаел“ има прекалено много срички и е щяла да наруши петостъпния ямб.

— Малко вероятно.

Лангдън се съгласи с нея.

— Добре де, тогава са използвали „Санти“, за да скрият още по-добре ключа, така че само просветени хора да открият препратката до Рафаело.

Витория не прие и това обяснение.

— Сигурна съм, че докато е бил жив, фамилното му име е било добре известно.

— Колкото и да е чудно, не. Това е нещо като символ за високо обществено положение. Рафаело избягвал фамилното си име също като днешните поп звезди. Да вземем Мадона например. Тя никога не използва фамилията си — Чиконе.

Младата жена се усмихна.

— А ти откъде знаеш фамилията на Мадона?

Лангдън съжали, че е използвал този пример. Когато живее сред десет хиляди младежи, човек запомня удивителни глупости.

Когато се опитаха да минат през последния портал, водещ към сградата на швейцарската гвардия, ненадейно ги спряха.

— Стой! — изрева някой зад тях.

Двамата рязко се обърнаха и се озоваха пред дулото на насочената към тях пушка.

— Attento^[1]! — възкликна Витория и отскочи. — Внимавай с...

— Не мърдайте! — изсумтя гвардеецът и вдигна ударника на оръжието си.

— Soldato^[2]! — разнесе се заповеден глас от отсрещния край на двора. Оливети излизаше от сградата. — Пусни ги!

Швейцарецът се смути.

— Ma, signore, e una donna...^[3]

— Пусни ги! — изкрещя на гвардееца Оливети.

— Signore, non posso...^[4]

— Веднага! Имаш нова заповед. Капитан Роше след две минути ще ви я съобщи. Организираме претърсване.

Гвардеецът озадачено забърза към оперативния център. Оливети гневно се приближи към Лангдън.

— Нашият най-таен архив? Настоявам за обяснение.

— Имаме добра новина — каза професорът.

Оливети присви очи.

— Дано е *адски* добра.

---

[1] „Внимавай!“ (ит.). — Б. пр. ↑

[2] „Войнико!“ (ит.). — Б. пр. ↑

[3] „Но, господине, това е жена.“ (ит.). — Б. пр. ↑

[4] „Не мога...“ (ит.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 56

Четирите необозначени автомобила алфа ромео 155 „Туинспарк“ фучаха по Виа деи Коронари като изстребители по самолетна писта. В тях пътуваха дванадесетима цивилни швейцарски гвардейци, въоръжени с полуавтоматични пистолети „Черчи-Пардини“, флакони с нервнопаралитичен газ и пушки със стоппатрони. Тримата снайперисти носеха пушки с лазерни мерници.

Седящият на предната дясна седалка във водещия автомобил Оливети се обърна към Лангдън и Витория. Очите му пламтяха от гняв.

— Нали ме уверихте, че ще ми дадете *убедително* обяснение?

Теснотата на задната седалка караше професора да изпитва клаустрофобия.

— Разбирам вашето...

— Не, не разбирате! — Оливети не повишаваше глас, ала напрежението му се утрои. — Току-що наредих на дванайсет от най-добрите си хора да напуснат Ватикана в навечерието на конклава. И го направих, за да завардя Пантеона въз основа на уверенията на някакъв си непознат американец, който бил разгълкувал четиривековно стихотворение. И освен това поверих търсенето на тази ваша антимаатерия в ръцете на помощниците си.

Лангдън устоя на желанието да извади пета страница от джоба си и да я размаха пред лицето на Оливети.

— Знам само, че сведенията, които открихме, се отнасят за гробницата на Рафаело, а гробницата на Рафаело е в Пантеона.

Гвардеецът зад волана кимна.

— Той е прав, господин командир. С жена ми...

— Гледай си пътя — прекъсна го Оливети и се обърна към Лангдън. — Как е възможно на такова оживено място да бъде извършено убийство и убиецът да избяга незабелязан?

— Нямам представа — призна професорът. — Обаче илюминатите явно са изключително находчиви. Проникнали са и в

ЦЕРН, и във Ватикана. Успяхме да разберем къде ще стане първото убийство съвсем случайно. Пантеонът е единственият ви шанс да заловите този човек.

— Пак си противоречите — рече командирът. — Защо да е *единственият* ни шанс? Нали казахте, че имало някакъв път. Поредица от знаци. Ако сте прав за Пантеона, ще можем да проследим пътя до другите знаци. Ще имаме *четири* възможности да го пипнем.

— И аз си мислех така — отвърна Лангдън. — И наистина *щяхме* да имаме такъв шанс... само че преди век.

Откритието, че Пантеонът е първият олтар на науката, му бе донесло смесени чувства. Историята често си правеше жестоки шегички с онези, които я изучаваха. Едва ли можеха да се надяват, че след всички тези години Пътят на просвещението е останал непокътнат и статуите са по местата си, ала Лангдън си бе мечтал да го последва чак до края и да стигне до свещеното илюминатско скривалище. Уви, знаеше, че това няма да се осъществи.

— В началото на деветнайсети век Ватиканът наредил всички статуи от Пантеона да бъдат унищожени.

— Защо? — смая се Витория.

— Защото изобразявали езическите олимпийски богове. За съжаление, това значи, че първият знак е изчезнал... а заедно с него и...

— ...всяка надежда да открием Пътя на просвещението и другите знаци — довърши тя.

Лангдън поклати глава.

— Имаме само *един* шанс. Пантеонът. Оттам нататък следата се губи.

Оливети се вторачи в тях, после се обърна напред и нареди на шофьора:

— Спри!

Гвардеецът отби до тротоара и удари спирачки. Другите три коли спряха зад тях.

— Какво правите?! — попита Витория.

— Върша си работата — ледено отвърна Оливети и отново се обърна към задната седалка. — Господин Лангдън, когато ми казахте, че ще ми обясните ситуацията по пътя, реших, че отиваме в Пантеона с ясна представа защо сме там. Само че не е така. Тъй като поради

присъствието си тук не съм в състояние да изпълнявам основните си задължения, а тази ваша теория за девствените жертви и древните стихове не ми се струва особено логична, не мога да продължа. Прекратявам операцията. — Той извади радиостанцията си и я включи.

Витория се пресегна и го хвана за ръката.

— Недейте!

Оливети рязко отдръпна радиостанцията от устата си и я прониза с изпепеляващ поглед.

— Ходили ли сте в Пантеона, госпожице Ветра?

— Не, но...

— Ще ви го опиша. Той се състои от едно кръгло помещение, построено от камък. Има само *един* вход и един извънредно *тесен* отвор. Няма прозорци. Входът постоянно е заварден най-малко от четирима италиански полицаи, които охраняват храма от манияци, антихристиянски терористи и джебчии.

— Какво искате да кажете? — студено попита тя.

— Какво искам да кажа ли? — Оливети с всичка сила стисна с пръсти облегалката. — Искам да кажа, че вашето предположение е абсолютно невъзможно! Кажете ми поне един правдоподобен начин някой да убие кардинал в Пантеона! Как изобщо ще промъкне заложника покрай охраната? Как ще го убие и ще избяга? — Командирът се надвеси над седалката. Професорът усети миришеция му на кафе дъх. — Как, господин Лангдън? Кажете ми поне *един* начин!

Тясната кола сякаш се свиваше около Лангдън. „Нямам представа! Аз не съм убиец! Не знам как ще го направи! Знам само...”

— Само *един* начин ли? — невъзмутимо попита Витория. — Какво ще кажете за това? Убиецът прелита с хеликоптер и хвърля крещящия жигосан кардинал през отвора на покрива. Кардиналът пада на мраморния под и умира.

Всички я зяпнаха. Професорът не знаеше какво да мисли. „Имаш развинтена фантазия, момиче, но си съобразителна.“

Оливети се намръщи.

— Възможно е, признавам... но едва ли...

— Или пък убиецът дава опиат на кардинала и го вкарва в Пантеона с инвалидна количка като възрастен турист — продължи Витория. — После тихомълком му прерязва гърлото и изчезва.

Това като че ли поосвести командира.

„Не е зле!“ — помисли си Лангдън.

— А може и... — отново започна тя.

— Разбрах — прекъсна я Оливети. — Достатъчно. — Той дълбоко си пое дъх и въздъхна. Някой рязко почука по прозореца и всички се стреснаха. Беше един от гвардейците в другите коли. Командирът смъкна стъклото.

— Всичко наред ли е, господин командир? — Швейцарецът носеше цивилно облекло. Той дръпна нагоре ръкава на дънковата си риза и отдолу се показва черен военен часовник. — Осем без двајсет е. Ще ни трябва време да заемем позиции.

Оливети разсеяно кимна, ала известно време продължи да мълчи, като прокарваше показалец по таблото и оставяше следи в праха. Командирът наблюдаваше Лангдън в страничното огледало и професорът усети, че началникът на швейцарската гвардия го преценява. Накрая Оливети отново се обърна към гвардееца. В гласа му се долавяха неохотни нотки.

— Ще се разпръснем и ще се приближим поотделно. Колите ще се разделят до Пиаца дела Ротонда, Виа дели Орфани, Пиаца Сант' Игнасио и Сант' Еустакио. На разстояние най-малко две преки. Щом паркирате, снаряжете се и чакайте моята заповед. Три минути.

— Слушам. — Гвардеецът се върна в колата си.

Лангдън одобрително кимна на Витория. В отговор тя му се усмихна и за миг професорът усети неочаквано привличане... неустойчив магнетизъм помежду им.

Командирът се обърна на седалката си и срещна погледа му.

— Дано не се окаже на вятъра, господин Лангдън.

Американецът неловко се усмихна. „Няма такава възможност.“

ГЛАВА 57

Директорът на ЦЕРН Максимилиан Кьолер отвори очи под въздействието на вливащите се в тялото му кромолин и левкотриен, които разширяваха бронхите и белодробните му капиляри. Отново дишаше нормално. Лежеше в единична стая в болницата на ЦЕРН. Инвалидната му количка стоеше до леглото.

Той разгледа хартиената нощница, която му бяха облекли. Дрехите му бяха сгънати на стола до леглото.

Директорът се заслуша, после колкото можеше по-тихо се надигна, взе дрехите си и се облече. След това се прехвърли на количката си.

Сподави кашлицата си и завъртя колелата с ръце, за да не вдига шум с мотора. Когато стигна до вратата, надзърна навън. В коридора нямаше никого.

Максимилиан Кьолер безшумно се измъкна от болницата.

ГЛАВА 58

— Седем четирийсет и шест минути и трийсет секунди... *сега* — прошепна по радиостанцията си Оливети.

Лангдън усети, че се поти в туидовото си сако на задната седалка на алфа ромеото, паркирано с работещ двигател на Пиаца дела Конкордиа, на три преки от Пантеона. Витория седеше до него и съсредоточено наблюдаваше командира, който даваше последните си нареждания.

— Ще обсадим Пантеона от осем страни. Пълна обсада с особено внимание към входа. Обектът може да ви познава, затова трябва да сте незабележими. В никакъв случай не убивайте обекта. Някой трябва да наблюдава покрива. Най-важен е обектът. Жертвата е на заден план.

„Господи — помисли си Лангдън, вледенен от ефикасността, с която Оливети бе казал на хората си, че кардиналът може да бъде жертван. — «Жертвата е на заден план.»“

— Повтарям. Не убивайте обекта. Трябва ни жив. Действайте. — Командирът изключи радиостанцията си. Витория изглеждаше смаяна, почти ядосана.

— Никой ли няма да влезе *вътре*, господин командир?

— Къде? — обърна се към нея Оливети.

— В Пантеона! Където ще бъде извършено убийството!

— *Attento* — с леден поглед отвърна той. — Ако противникът се е внедрил сред хората ми, има вероятност да ги познават. Вашият колега ме предупреди, че няма да имаме друга възможност да заловим обекта. Нямам намерение да го подплаша, като вкарам хората си вътре.

— Ами ако убиецът *вече* е там?

Оливети си погледна часовника.

— Обектът беше ясен. В осем часа. Имаме петнайсет минути.

— Той каза, че ще *убие* кардинала в осем часа. Но може вече някак си да е вкарал жертвата вътре. Ами ако хората ви видят обекта да излиза, но не го познаят? Някой трябва да провери дали вътре е чисто.

— Прекалено е рисковано.

— Не и ако човекът, който влезе, е напълно непознат.

— Дегизирането изисква време и...

— Имах предвид *себе си* — прекъсна го Витория.

Лангдън се вторачи в нея.

Оливети поклати глава.

— Категорично не.

— Той е убил баща ми.

— Точно така, затова може да ви познава.

— Сам го чухте по телефона. Нямаше представа, че изобщо съществувам. Определено не знае как изглеждам. Мога да вляза вътре като туристка. Ако забележа нещо подозрително, ще изляза на площада и ще дам знак на хората ви.

— Съжалявам, не мога да го допусна.

Радиостанцията на Оливети изпраща.

— Comandante? Северната група има проблем. Фонтанът закрива входа на Пантеона и за да го наблюдаваме, трябва да излезем на площада. Какво ще наредите? Или няма да можем да го виждаме, или ще трябва да заемем уязвима позиция.

На Витория ѝ дойде до гуша.

— Това беше. Тръгвам. — Младата жена отвори вратата и слезе от автомобила.

Командирът хвърли радиостанцията си, изскочи навън и ѝ препречи пътя.

Лангдън също ги последва. „Какво прави тя, по дяволите?“

— Госпожице Ветра, инстинктът ви подсказва правилното решение, но не мога да позволя да участват цивилни.

— Хората ви не виждат входа! Оставете ме да ви помогна.

— Ще ми се да имам човек вътре, но...

— Но какво? Понеже съм *жена*, така ли?

Оливети не отговори.

— Дано не сте искали да кажете това, господин командир, защото ви е ясно, че идеята е добра, и ако допуснете някакво архаично мъжкарство...

— Оставете ни да си вършим работата.

— Оставете ме да ви помогна.

— Прекалено е опасно. Няма да имаме връзка с вас. Не мога да ви дам радиостанция, това ще ви издаде.

Витория бръкна в джоба на ризата си и извади мобилния си телефон.

— Много туристи имат мобифони.

Оливети се намръщи.

Тя отвори устройството и се престори, че отговаря на обаждане.

— Здравсти, мили. В Пантеона съм. Трябва и ти да го видиш! — Затвори телефона и гневно погледна командира. — Кой ще разбере, по дяволите? Няма никакъв риск. Позволете ми да съм ваш наблюдател! — Тя посочи мобилния телефон на колана на Оливети. — Дайте ми номера си.

Швейцарецът не отговори.

Шофьорът бе наблюдавал сцената и изглежда, му беше хрумнало нещо. Гвардеецът слезе от алфа ромеото и отведе командира си настрана. След десетина секунди Оливети кимна и се върна.

— Запишете номера. — Той продиктува цифрите.

Витория ги записа.

— Сега се обадете.

Тя избра опцията за автоматично набиране. Телефонът на колана на командира иззвъня. Оливети вдигна.

— Влезте в сградата, госпожице Ветра, огледайте се, излезте, обадете ми се и ми кажете какво сте видели.

— Благодаря ви, господин командир.

Лангдън беше обзет от неочакван покровителствен инстинкт.

— Чакайте малко — каза той на Оливети. — *Сама* ли ще я пратите вътре?

Витория го погледна намръщено.

— Всичко е наред, Робърт.

Гвардеецът пак каза нещо на командира си.

— Опасно е — рече й Лангдън.

— Той има право — съгласи се Оливети. — Даже най-опитните ми хора не действат сами. А и както току-що посочи лейтенантът, маскарадът ще е по-убедителен, ако влезете двамата.

„Двамата ли? — поколеба се професорът. — Всъщност имах предвид...”

— Така ще приличате на двойка туристи — продължи командирът. — И ще можете да си помагате. А и аз ще съм по-спокоен.

Витория сви рамене.

— Добре, но трябва да побързаме.

Лангдън изпъшка. „Браво, каубой.“

Оливети посочи улицата.

— Първо ще излезете на Виа дели Орфани. Завийте наляво. Ще стигнете направо при Пантеона. Ще ви отнеме най-много две минути. Аз ще командвам хората си оттук и ще чакам да се обадите. Предпочитам да сте въоръжени. — Той извади пистолета си. — Някой от двама ви може ли да борава с това?

Сърцето на Лангдън се разтуптя. „Не ни трябва пистолет!“

Витория протегна ръка.

— От четирийсет метра мога да улуча с маркираща стреличка изскочил на повърхността делфин, при това от носа на люлеещ се кораб.

— Добре. — Оливети й подаде оръжието. — Скрийте го.

Тя погледна късите си панталони. После се обърна към Лангдън.

„А, не, недей!“ — помисли си професорът, ала Витория действаше прекалено бързо. Тя разтвори сакото му и пхна пистолета във вътрешния му джоб. Сякаш камък падна в сакото му. Единствената му утеха бе, че листът от „Diagramma“ е в другия джоб.

— Имаме безобиден вид — каза младата жена, хвана Лангдън под ръка и закрачи по улицата.

— По-добре се хванете за ръце — извика след тях шофьорът. — Не забравяйте, вие сте туристи. Даже *младоженци*.

Докато завиваха зад ъгъла, Лангдън можеше да се закълне, че е зърнал едва забележима усмивка на лицето на Витория.

ГЛАВА 59

Оперативният център на швейцарската гвардия се намира в съседство с казармата на Corpo di Vigilanza и се използва главно за подготовка на охраната на папата по време на публичните му прояви. Днес обаче се използваше за друго.

Пред събралите се мъже говореше заместник-командирът на швейцарската гвардия капитан Елиас Роше, широкоплещест човек с месесто лице. Той носеше традиционната синя капитанска униформа и килната на една страна червена барета. Гласът му звучеше изненадващо ясно за толкова едър мъж. Очите му обаче бяха мътни като на нощно животно. Гвардейците го наричаха „orso“ — Мечока. Понякога се шегуваха, че Роше е „мечокът, който се крие в сянката на усойницата“ — с други думи, на Оливети. Капитанът също бе смъртно опасен, но човек поне виждаше приближаването му.

Хората на Роше стояха мирно и никой не помръдваше дори мускул, въпреки че сведенията, които току-що им бе съобщил, рязко бяха повишили кръвното им налягане.

На застаналия в дъното на стаята лейтенант Шартран му се искаше да е бил сред онези деветдесет и девет процента кандидати, които *не* бяха приети в швейцарската гвардия. Двадесетгодишният новобранец, най-младият сред колегите си, беше във Ватикана едва от три месеца. Подобно на всички останали, Шартран бе служил в швейцарската армия и беше изкарал допълнително двугодишно *ausbildung*^[1] в Берн преди да се яви на изтощителния ватикански *prova*^[2], провеждан в секретна казарма край Рим. Нищо обаче не го бе подготвило за такава кризисна ситуация.

Отначало Шартран си беше помислил, че това е някакво странно учение. „Футуристични оръжия? Древни култове? Отвлечение на кардинали?“ После Роше им показа на видеозапис въпросното оръжие. Очевидно не ставаше въпрос за учение.

— Ще изключваме електричеството в определени райони, за да елиминираме външните магнитни смущения — обясняваше капитанът.

— Ще се движим на групи от по четирима. Ще носим инфрачервени очила. Търсенето ще се извършва с обичайните детектори за подслушвателни устройства, пренастроени за магнитно поле под три ома. Имате ли въпроси?

Нямаше.

Мислите на Шартран бяха в хаос.

— Ами ако не го открием навреме? — изпусна се той и веднага му се прищя да не го е правил.

Мечока го изглежда изпод червената си барета. После освободи групата е мрачно отдаване на чест.

— Успех, господа.

---

[1] Обучение (нем.). — Б. пр. ↑

[2] Изпит (ит.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 60

На две преки от Пантеона Лангдън и Витория вървяха покрай редица такситата, чиито шофьори дремеха зад воланите. Това бе обичайна гледка във Вечния град — вездесъщата дрямка на обществени места, местен вариант на следобедните сиести, родени в древна Испания.

Лангдън се опитваше да се съсредоточи, но положението му се струваше прекалено странно, за да разсъждава рационално. Допреди шест часа беше спал в Харвард. Сега се намираше в Европа и участваше в свръхестествена борба на древни титани, носеше полуавтоматичен пистолет в джоба на туидовото си сако и държеше за ръка жена, която едва познаваше.

Той погледна Витория, която се взираше право напред. Стискаше го здраво, което издаваше независим и решителен характер. Пръстите ѝ бяха обвити около неговите с утехата на вродена доброжелателност. Без колебание. Тя все повече го привличаше. „Опомни се“ — каза си професорът.

Младата жена сякаш усети безпокойството му.

— Спокойно — без да се обръща, каза тя. — Трябва да приличаме на младоженци.

— Спокоен съм.

— Ще ми смачкаш ръката.

Лангдън се изчерви и се поотпусна.

— Дишай през очите си — рече Витория.

— Моля?

— Това отпуска мускулите. Казва се „пранаяма“.

— Пираня ли?

— Не пираня. Пранаяма. Няма значение.

Завиха зад ъгъла, излязоха на Пиаца дела Ротонда и пред тях се извиси Пантеонът. Както винаги, гледката изпълни Лангдън с възхита и благоговение. „Пантеонът. Храм на всички богове. Езически богове. Богове на природата и Земята.“ Отвън сградата изглеждаше по-тежка,

отколкото си я спомняше. Колоните и триъгълният фронтон на портика почти напълно скриваха купола. И все пак дръзкият и нескромен надпис над входа го увери, че са попаднали на вярното място: M. AGRIPPA L F COS TERTIUM FECIT. Както винаги, Лангдън развеселено го преведе. „Построй го Марк Агрипа, консул за трети път.“

„Толкова за скромността“ — помисли си той и се огледа. Из района се мотаеха туристи с видеокамери. Други седяха и се наслаждаваха на най-хубавото айскафе в Рим в „Ла Таца ди Оро“. Както беше казал Оливети, пред входа на Пантеона стояха четирима въоръжени италиански полицаи.

— Изглежда съвсем спокойно — отбеляза Витория.

Лангдън кимна, но не беше спокоен. Въпреки че участваше лично в цялата тази история, тя му се струваше нереална. И въпреки очевидната убеденост на Витория в правотата му, той съзнаваше, че е заложил всичко на един стих. Пак си спомни илюминатското стихотворение. „От гроба земен на Санти... от дупка дяволска“. Да, това бе мястото. Гробницата на Санти. Много пъти беше идвал тук под кръглият отвор на Пантеона и бе стоял пред гроба на великия Рафаело.

— Колко е часът? — попита Витория.

Той си погледна часовника.

— Седем и петдесет. Още десет минути до купона.

— Надявам се, че тези момчета ги бива — каза тя и плъзна поглед по туристите, които влизаха в Пантеона. — Ако вътре се случи нещо, ще попаднем под кръстосан огън.

Лангдън въздъхна. Продължиха към входа. Пистолетът тежеше в джоба му. Зачуди се какво ще стане, ако полицаите го обискират и намерят оръжието, ала те не му обърнаха внимание. Явно дегизировката им беше убедителна.

— Някога стреляла ли си с нещо друго освен с приспивателни стрелички? — шепнешком попита той Витория.

— Нямаш ли ми доверие?

— Какво доверие? Та аз едва те познавам.

Тя се намръщи.

— А аз си мислех, че сме младоженци.

ГЛАВА 61

В Пантеона бе хладно и влажно, самият въздух беше пропит с история. Куполът се издигаше над тях, сякаш безтегловен — висок четирийсет и три метра, по-голям дори от купола на „Св. Петър“. Както винаги, на влизане в просторната зала го побиха тръпки. Тази сграда бе поразително съчетание на строително майсторство и изкуство. През прочутия кръгъл отвор в покрива нахлуваше тесен сноп лъчи. „Oculus — помисли си професорът. — Дяволският отвор.“

Бяха стигнали.

Погледът му се плъзна по дъгата на свода към колоните при стените и накрая стигна до полирания мраморен под. Слабото ехо на стъпките и шепотът на туристите отекваха под купола. Лангдън огледа десетината туристи, които безцелно обикаляха из сенките. „Тук ли си?“

— Изглежда съвсем спокойно — без да пуска ръката му, повтори Витория.

Той кимна.

— Къде е гробницата на Рафаело?

Професорът се замисли за миг и се опита да се съсредоточи. После пак се озърна. Гробници. Олтари. Колони. Ниши. Той посочи един особено украсен саркофаг в отсрещния край на черквата.

— Струва ми се, че е ей там.

Витория също се огледа.

— Не забелязвам никой, който да прилича на убиец, готвещ се да убие кардинал. Ще пообиколим ли?

Лангдън кимна.

— Тук има само едно място, където може да се скрие човек. Най-добре да проверим в rientranze.

— В нишите ли?

— Да. — Той посочи с ръка. — Нишите в стената.

Макар че не бяха огромни, полукръглите ниши бяха достатъчно големи, за да скрият някого в сенките си. Лангдън знаеше, че някога в тях са били поставени статуите на олимпийските богове, ала когато

Ватиканът превърнал Пантеона в християнска черква, езическите скулптури били унищожени. Обзе го гняв при мисълта, че стои при първия олтар на науката, а самия знак вече го няма. Зачуди се коя статуя е била и накъде е сочала. Не си представяше по-силно възмущение от това да открие илюминатски ключ — статуя, тайно сочеща Пътя на просвещението. И пак се запита *кой* е бил анонимният илюминатски скулптор.

— Аз поемам лявата дъга — рече Витория и посочи лявата половина на Пантеона. — Ти тръгни надясно. Ще се видим след сто и осемдесет градуса.

Американецът мрачно се усмихна.

Когато тя се отдалечи, Лангдън напълно осъзна целия зловещ ужас на ситуацията. Когато се обърна и закрачи надясно, гласът на убиеца сякаш зашепна край него. „Осем часът. Девствени жертви на олтарите на науката. Математическа прогресия на смъртта. Осем, девет, десет, единайсет... и в полунощ.“ Той си погледна часовника. 19:52. Още осем минути.

Приблужи се към първите ниши и мина покрай гробницата на един от първите католически владетели на Италия. Подобно на много други в Рим, саркофагът беше разположен накриво спрямо стената. Това очевидно смущаваше група туристи. Той не спря, за да им обясни, че християнските гробове не са ориентирани спрямо сградата, а в посока изток-запад, като черквите. Предишния месец бе разгледал това древно суеверие в краткия си курс по история на символите.

— Това е пълна нелепост! — възкликна една студентка от предните редове, когато професорът обясни причината за тази ориентация на гробовете. — Защо им е на християните гробовете им да гледат към изгряващото *слънце*? Нали сме християни... а не *слънцепоклонници*!

Гризейки ябълка, Лангдън усмихнато се заразхожда пред черната дъска.

— Господин Хицрот! — извика той.

Дремещият на последния ред студент се стресна.

— Какво! Аз!

Лангдън посочи висящия на стената плакат на ренесансова изложба.

— Кой е онзи мъж, коленичил пред Господ?

— Хмм... някой светец?

— Браво. И откъде *познахте*, че е светец?

— По нимба.

— Отлично. А този златен нимб да ви напомня за нещо?

Хицрот се усмихна.

— Да! На ония египетски неща, дето ги учихме миналия семестър. Ония... хм... *слънчевите дискове*.

— Благодаря, господин Хицрот. Можете пак да заспите. — Лангдън се обърна към студентите. — Подобно на много други християнски символи, нимбовете са заемка от древноегипетската религия, която се основава на култа към *слънцето*. Християнството изобилства на примери за слънчев култ.

— Извинете, че ви прекъсвам — обади се момичето от първия ред. — Аз редовно ходя на черква и не виждам да се практикува никакъв слънчев култ!

— Нима? А какво празнувате на дваисет и пети декември?

— Коледа. Рождество Христово.

— И все пак според Библията Христос е роден през март. Тогава какво празнуваме в края на декември?

Мълчание.

Лангдън се усмихна.

— Дваисет и пети декември, приятели, е древният езически празник на *sol invictus* — непобедимото слънце, — който съвпада със зимното слънцестоене. Тъкмо през това прекрасно време на годината слънцето се завръща и денят започва да расте.

Професорът пак отхапа от ябълката.

— Налагащите се нови религии често възприемат съществуващите празници, за да направят прехода по-безболезен — продължи той. — Това се нарича „трансмутация“. Тя помага на хората да се приспособят към новата вяра. Богомолците спазват същите свещени дати, молят се на същите свещени места, използват подобни символи... и просто променят божеството.

Сега вече момичето от предния ред побесня.

— Намеквате, че християнството е просто някакво си... префасонирано *слънцепоклонничество*?

— В никакъв случай. Заемките на християнството не се ограничават *само* до култа към слънцето. Ритуалът на християнското

канонизиране е зает от древния Евхемеров обред на „обожествяване“. Практиката на „богоизяждането“ — тоест светото причастие — я има и при ацтеките. Дори идеята, че Христос е умрял заради нашите грехове, не е чисто християнска — саможертвата на млад мъж с цел опрощаване греховете на неговия народ се среща в най-древните предания за Кецалкоатъл.

Момичето го изглежда гневно.

— Остава ли *нещо* чисто християнско?

— Съвсем малка част от *която и да било* организирана вяра е изцяло оригинална. Религиите не се раждат от нищо. Те се развиват една от друга. Съвременната религия е колаж... сбор от историята на човешкия стремеж да разбере същността на божественото.

— Хм... почакайте — обади се вече будният Хицрот. — Сещам се за нещо християнско, дете е чисто оригинално. Какво ще кажете за нашата *представа* за Бог? Християнското изкуство никога не изобразява Господ като слънчев бог с глава на ястреб, ацтек или нещо подобно. Бог винаги е представен като старец с бяла брада. Значи нашият *образ* на Господ е оригинален, нали така?

Лангдън се усмихна.

— Когато се отказали от предишните си божества — езическите, римските и гръцките богове, слънцето, Митра и така нататък — първите християни попитали Църквата как изглежда техният нов християнски Бог. И Църквата благоразумно избрала най-страховитото, могъщо и познато лице в цялата писана история.

На лицето на Хицрот се изписа скептицизъм.

— Старец с бяла брада ли?

Лангдън посочи висящото на стената табло с йерархията на античните богове. На върха седеше старец с бяла брада.

— Зевс изглежда ли ви познат?

Лекцията приключи като по даден знак.

* * *

— Добър вечер — разнесе се мъжки глас.

Лангдън се сепна. Отново беше в Пантеона. Обърна се и видя възрастен мъж със синя пелерина и червен кръст на гърдите.

Непознатият му се усмихна.

— Вие сте англичанин, нали? — със силен италиански акцент попита мъжът.

Професорът объркано запремигва.

— Всъщност не. Американец съм.

Мъжът се смути.

— О, небеса, простете ми. Толкова изискано сте облечен, че просто реших... моите извинения.

— С какво мога да ви бъда полезен? — с бясно разтуптяно сърце попита Лангдън.

— Всъщност си мислех, че аз мога да съм ви полезен. Аз съм чичероне. — Мъжът гордо посочи табелката с името си. — Мой дълг е да направя престоя ви в Рим по-интересен.

„По-интересен ли?“ Лангдън бе убеден, че точно този му престой в Рим е *достатъчно* интересен.

— Изглеждате ми видна личност и несъмнено се интересувате от култура повече от обикновените туристи — поласка го екскурзоводът. — Ако желаете, мога да ви разкажа историята на тази очарователна сграда.

Лангдън учтиво се усмихна.

— Много любезно от ваша страна, но самият аз се занимавам с история на изкуството и...

— Отлично! — Очите на чичеронето проблеснаха, като че ли беше ударил джакпота. — Тогава със сигурност ще ви хареса!

— Струва ми се, че предпочитам да...

— Пантеонът е построен от Марк Агрипа през дваисет и седма година преди Христа — зарецитира италианецът.

— Да, и през сто и деветнайсета е възстановен от Адриан — прибави Лангдън.

— Това беше най-големият свободно стоящ купол до хиляда деветстотин и шейсета, когато го надмина Суперкуполът в Ню Орлиънс!

Американецът изпъшка. Този човек бе неудържим.

— Един теолог от пети век нарекъл Пантеона „Дом на дявола“ и предупредил, че дупката в покрива му е вход за демони!

Лангдън престана да го слуша. Погледът му се плъзна нагоре към отвора и пред очите му проблесна допуснатата от Витория

възможност... жигосан кардинал, който пада през дупката и умира на мраморния под. — „Виж, *това* вече ще е истинска сензация.“ Той се озърна наоколо за репортери. Нямаше. Професорът дълбоко си пое дъх. Идеята беше абсурдна.

Лангдън продължи обиколката си, а бърбрещият екскурзовод го последва като зажадняло за обич пале. „Това ми напомня, че няма нищо по-лошо от любителите в областта на историята на изкуството“ — помисли си американецът.

* * *

За пръв път, откакто беше научила вестта за убийството на баща си, Витория оставаше съвсем сама. Мрачната реалност на последните осем часа най-после е започваше да я обгръща. Бяха убили баща ѝ — жестоко и ненадейно. Почти също толкова мъчителен бе фактът, че бащиното ѝ откритие е попаднало в ръцете на терористи. Изпълваше я с угризения мисълта, че *собственото* ѝ изобретение е позволило пренасянето на антиматерията... че сега *нейният* контейнер отчита изтичането на секундите някъде във Ватикана. Опитвайки се да помогне на баща си в неговото търсене на истината... тя се бе превърнала в съучастница на хаоса.

Странно, в момента единственият светъл лъч в живота ѝ беше присъствието на един абсолютно непознат човек. Робърт Лангдън. В очите му намираще необяснимо убежище... подобно на океанската хармония, която рано сутринта бе напуснала. Радваше се, че той е до нея. Не само че извличаше от него сила и надежда, но и Лангдън беше впрегнал изключителния си интелект, за да осигури тази единствена възможност за залавянето на бащиния ѝ убиец.

Докато обикаляше черквата, Витория дишаше дълбоко. Пред очите ѝ се редяха неочаквани видения на лично отмъщение, които цял ден бяха обсебвали мислите ѝ. Макар и заклета защитничка на живота... тя мечтаеше за смъртта на палача. Днес никакви кармически философии не можеха да я накарат да обърне и другата буза. Младата жена усещаше, че в италианската ѝ кръв тече нещо, за чието съществуване не бе подозирала досега... шепотът на сицилианските ѝ предци, настояващи да защити семейната чест с жестока

справедливост. „Вендета“ — помисли си Витория и за пръв път в живота си разбра.

Отново я връхлетяха мисли за възмездие. Тя се приближи до гробницата на Рафаело Санти. Дори от разстояние се виждаше, че този човек е бил особено изтъкнат. За разлика от другите, неговият саркофаг беше защитен с плексиглас и се намираше в ниша в стената.

Витория разгледа гробницата и прочете надписа на плочата до нея.

После го препрочете.

И... още веднъж.

И след миг ужасено се втурна към Лангдън.

— Робърт! *Робърт!*

ГЛАВА 62

Лангдън донякъде бе забавен от екскурзовода, който продължаваше неуморната си тирада.

— Тези ниши, изглежда, особено ви харесват! — с видимо удоволствие отбеляза чичеронето. — Знаете ли, че именно постепенното изтъняване на стените придава безтегловния вид на купола?

Без да го слуша, американецът кимна и се приготви да разгледа последната ниша. Внезапно някой го хвана изотзад. Витория. Задъхана, тя го задърпа за ръката. По ужасеното ѝ изражение Лангдън можеше да си представи само едно. „Намерила е труп.“ Обзе го страх.

— А, съпругата ви! — очевидно развълнуван от появата на още един гост, възкликна екскурзоводът и посочи късите ѝ панталони и туристическите ѝ обувки. — *Вие* вече определено сте американка!

Витория го изгледа с присвити очи.

— Италианка съм.

Усмивката му помръкна.

— Божичко!

— Робърт — като се опита да обърне гръб на чичеронето, прошепна тя. — Галилеевата „Diagramma“. Трябва ми.

— Галилеевата „Diagramma“ ли? — пак се намеси екскурзоводът. — Господи! Вие двамата явно добре познавате историята! За съжаление този документ не е наличен. Той се съхранява в забранения ватикански ар...

— Бихте ли ни извинили? — прекъсна го Лангдън. Паниката на Витория го смущаваше. Той я отведе настрана, бръкна в джоба си и внимателно извади листа от „Diagramma“. — Какво става?

— Каква дата носи това нещо? — Тя плъзна поглед по страницата.

Чичеронето пак се приближи и зяпна листа.

— Това не може... наистина...

— Туристическа репродукция — отвърна Лангдън. — Благодаря ви за помощта. С жена ми искаме да останем насаме.

Италианецът заотстъпва, без да откъсва поглед от папируса.

— Датата — повтори Витория. — Кога е публикувана тази книга?

Професорът посочи римските цифри в долния край.

— Ето я датата на публикуване. Какво става?

— Хиляда шестстотин трийсет и девета ли?

— Да.

Лицето ѝ помръкна.

— Загазихме, Робърт. Датите не съвпадат.

— Кои дати?

— На гробницата. Рафаело е бил погребан тук едва през хиляда седемстотин петдесет и девета. Повече от век след публикуването на „Diagramma“.

Лангдън я зяпна. Не можеше да проумее думите ѝ.

— Не — възрази той. — Рафаело е умрял през хиляда петстотин и двайсета, много преди Галилеевата „Diagramma“.

— Да, но е бил погребан *тук* много по-късно.

Професорът се обърка.

— Какво искаш да кажеш?

— Току-що прочетох. Тленните останки на Рафаело били пренесени в Пантеона през хиляда седемстотин петдесет и девета година. В знак на почит към видни италианци.

Лангдън най-после разбра и все едно някой дръпна килима изпод краката му.

— Когато е било написано стихотворението, гробът на Рафаело се е намирал някъде *другаде* — продължи Витория. — По онова време Пантеонът не е имал нищо общо с Рафаело!

Американецът не можеше да си поеме дъх.

— Но това... означава...

— Да! Означава, че не сме където трябва!

Той се олюля. „Невъзможно... Бях сигурен...“

Витория се втурна към екскурзовода.

— Извинете ни, синьоре. Къде е бил погребан Рафаело през седемнайсети век?

— В Урб... В Урбино — заекна той и на лицето му се изписа озадачение. — В родния си град.

— Невъзможно! — Лангдън мислено се наруга. — Илюминатските олтари на науката са били в Рим. Убеден съм!

— Илюминати ли! — възкликна екскурзоводът и пак погледна документа в ръката на американеца. — Кои сте вие бе?

Витория се овладя първа.

— Търсим нещо, наречено „земния гроб на Санти“. В Рим. Сещате ли се за какво може да става дума?

Екскурзоводът се смути.

— Това е единствената гробница на Рафаело във Вечния град.

Лангдън се опита да се съсредоточи, ала умът му отказваше да му се подчинява. Щом през 1655 година гробът на Рафаело не е бил в Рим, за какво се говореше в стихотворението? „От гроба земен на Санти... от дупка дяволска...“ Какво е това, по дяволите? Мисли!

— Има ли друг художник на име Санти? — попита Витория.

Чичеронето сви рамене.

— Поне аз не знам.

— Ами изобщо някаква известна личност? Може би учен, поет или астроном на име Санти?

Екскурзоводът проявяваше видими признаци, че иска да се махне от тях.

— Не, госпожо. Чувал съм само за архитекта Санти.

— Архитект ли? Не е ли бил художник?

— Бил е и двете, естествено. Всички са били такива. Микеланджело, да Винчи, Рафаело.

Лангдън не знаеше дали до това откритие го доведоха думите на екскурзовода, или богато орнаментираните саркофази наоколо, ала нямаше значение. Мисълта така или иначе му хрумна. „Санти е бил архитект.“ Оттам разсъжденията му продължиха като с ефекта на доминото. Ренесансовите архитекти бяха намирали само две причини за съществуването си: да прославят Бог с грамадни черкви и видни личности — с пищни гробници. „Гробницата на Санти? Възможно ли е?“ Образите пред очите му започнаха да се нижат още по-бързо...

Мона Лиза на да Винчи.

Водните лилии на Моне.

Давид на Микеланджело.

„Земният гроб“ на Санти...

— Санти е архитектът на гробницата — каза той.

Витория се обърна към него.

— Какво?

— Не става дума за гроба на Рафаело, а за гробница, която той е *създал*.

— За какво говориш?

— Грешно съм разбрал ключа. Не ни трябва гробът на самия Рафаело, а гробница, която той е *създал* за някой *друг*. Не мога да повярвам, че смисълът ми е убягнал. Половината ренесансови и барокови скулптури в Рим са гробници. — Лангдън се усмихна. — Рафаело трябва да е *създал* стотици!

Витория не изглеждаше особено радостна.

— Стотици ли?

Усмивката на американеца помръкна.

— Уф.

— Някоя от тях да е *земна*, професоре?

Лангдън изведнъж засрамено осъзна, че не знае почти нищо за творбите на Рафаело. С Микеланджело може би положението щеше да е друго, но творчеството на Рафаело просто никога не го беше привличало. Можеше да назове само една-две по-известни негови гробници, ала не бе сигурен как изглеждат.

Очевидно усетила затруднението му, Витория се обърна към екскурзовода, който отстъпваше заднишком, хвана го за ръката и го спря.

— Трябва ми гробница. Създадена от Рафаело. Гробница, която може да се нарече „*земна*“.

Мъжът я погледна измъчено.

— Гробница на Рафаело ли? Не знам. Страшно много са. И сигурно имате предвид „*параклис*“, а не гробница. Архитектите винаги строели параклиси заедно с гробниците.

Италианецът имаше право.

— Някоя гробница или параклис на Рафаело смятат ли се за „*земни*“? — попита Лангдън.

Чичеронето сви рамене.

— Съжалявам, не ви разбирам. Това определение ми се струва безсмислено. Трябва да си вървя.

Витория го задържа за ръката и прочете важното от първите два реда:

— „От гроба земен ти на Санти... от дупка дяволска“. Това говори ли ви нещо?

— Абсолютно нищо.

Лангдън се сепна. За известно време беше забравил втората част от стиха. „Дяволска дупка ли?“

— Да! — обърна се той към екскурзовода. — Това е! Някой от параклисите на Рафаело има ли *oculus*?

Чичеронето поклати глава.

— Доколкото знам, Пантеонът е уникален в това отношение. — Той замълча за миг. — Обаче...

— Какво?! — едновременно попитаха Витория и Лангдън.

Сега бе ред на екскурзовода да вирне глава. Той отново пристъпи към тях.

— Дяволска дупка? — Мъжът замърмори под нос и зачовърка зъбите си. — Дяволска дупка... това е *bucca diavolo*?

Витория кимна.

— Буквално, да.

Екскурзоводът се подсмихна.

— Виж, това отдавна не го бях чувал. Ако не греша, „*bucca diavolo*“ означава „крипта“.

— *Крипта* ли? — изненада се Лангдън.

— Да, но особен вид крипта. Струва ми се, че „дяволска дупка“ е древен термин за групов гробница в черква... под друга гробница.

— Нещо като костница ли? — попита Лангдън, който веднага се досети какво има предвид екскурзоводът.

Познанията му направиха впечатление на италианеца.

— Да! Това е точната дума!

Професорът се замисли. Костниците представляваха евтино църковно решение на сложен проблем. Когато черквите оказваха почит на най-известните си енориаши с пищни гробници в храмовете, роднините на покойниците често настояваха семейството да бъде погребано заедно... за да си осигурят заветния гроб в черквата. Ако тя обаче не разполагаше с достатъчно пространство или средства, за да строи гробници за цели семейства, понякога прибягваше до костници — дупки в пода до гробницата, в които се погребваха по-обикновените

членове на семейството. Дупките бяха покрити с решетки. Макар и удобни, костниците бързо бяха излезли от мода поради смрадта, която се беше разнасяла в черквата. „Дяволска дупка“ — помисли си Лангдън. Никога не бе чувал това наименование. Струваше му се зловещо точно.

Сърцето му бясно туптеше. „От гроба земен на Санти... от дупка дяволска.“ Изглежда, оставаше да се зададе само още един въпрос.

— Рафаело създавал ли е гробници с такива дяволски дупки?

Екскурзоводът се почеса по темето.

— Всъщност... съжалявам... сецам се само за една.

„Само една ли?“ Лангдън не можеше и да мечтае за по-добър отговор.

— Къде?! — едва не извика Витория.

Чичеронето ги изглежда странно.

— Казва се капела „Чиги“. Там е гробницата на Алесандро Чиги и неговия брат, богати покровители на изкуството и науката.

— На *науката* ли? — Лангдън и Витория се спогледаха.

— Къде? — повтори тя.

Отново изпълнен с въодушевление, екскурзоводът остави въпроса без отговор.

— Що се отнася до това дали гробницата е „земна“, не знам, обаче определено е... да речем *differante*.

— Различна ли? — попита Лангдън. — С какво?

— Не съответства на архитектурния стил, Рафаело е архитект само на сградата. Интериорът е дело на друг скулптор. Не си спомням на кой.

Лангдън наостри уши. „Може би на анонимния илюминатски творец?“

— Така или иначе, този скулптор не е имал вкус — продължи чичеронето. — Dio mio! Atrocites!^[1] Кой би желал да го погребат под пирамиди?

Професорът не вярваше на ушите си.

— Какви пирамиди? В черквата пирамиди ли има?

— Знам — усмихна се екскурзоводът. — Ужасно е, нали?

Витория го хвана за ръката.

— Синьоре, къде е тази капела „Чиги“?

— На около километър и половина на север оттук. В черквата „Санта Мария дел Пополо“.

Младата жена въздъхна.

— Благодаря ви. Да...

— Ей, сеещам се за още нещо — прекъсна я той. — Какъв съм глупак!

Витория се закова на място.

— Само не ми казвайте, че сте сбъркали.

Екскурзоводът поклати глава.

— Не, обаче трябваше да се сетя по-рано. Капелата „Чиги“ не винаги се е казвала така. Преди е била известна като „Капела дела Тера“.

— Параклис на Земята ли? — възкликна Лангдън.

Витория забърза към изхода.

* * *

Щом излезе на Пиаца дела Ротонда, Витория Ветра светкавично извади мобилния си телефон.

— Командир Оливети — каза тя. — Това не е мястото!

— Какво искате да кажете? — обърка се командирът.

— Първият олтар на науката е капелата „Чиги“!

— Къде? — вече гневно попита Оливети. — Но господин Лангдън каза, че...

— В „Санта Мария дел Пополо“! Километър и половина на север. Веднага пратете там хората си! Имаме четири минути!

— Но хората ми са заели позиция *тук*! Не мога да...

— Действайте! — Витория прекъсна връзката.

Лангдън излезе от Пантеона.

Тя го хвана за ръка, затегли го към опашката от таксита до тротоара и заудря по предния капак на първата кола. Заспалият шофьор се сепна и се изправи. Витория рязко отвори задната врата, натика Лангдън вътре, после скочи след него.

— „Санта Мария дел Пополо“ — нареди тя. — Presto!^[2]

Замаян и стреснат, шофьорът настъпи газта и потегли.

[1] Боже мой! Каква жестокост! (ит.). — Б. пр. ↑

[2] Бързо (ит.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 63

Гънтър Глик беше заел мястото на Чинита Макри пред компютъра. Операторката объркано надничаше над рамото му.

— Нали ти казах — като продължаваше да пише на клавиатурата, възкликна репортерът. — Таблоидът, в който работех, не е единственият вестник, публикувал материали за тия хора.

Макри напрегнато се вторачи в екрана. Глик имаше право. База данните на Би Би Си показваше, че през последните десет години тяхната прочута мрежа е излъчила шест репортажа за братството на илюминатите.

„Мътните ме взели“ — помисли си тя.

— Кой е работил по тези материали? — попита операторката.

— Няма значение, в Би Би Си не взимат слаби журналисти.

— Да, ама *теб* те взеха.

Глик се намръщи.

— Не знам защо толкова се съмняваш. За илюминатите има много исторически документи.

— А също за вещиците, НЛО и чудовището от Лох Нес.

Репортерът прочете списъка от предавания.

— Случайно да си чувала за някой си Уинстън Чърчил?

— Звучи ми познато.

— Преди известно време Би Би Си направили документален филм за живота на Чърчил. Между другото той бил непоколебим католик. Знаеш ли, че през хиляда деветстотин и двайсета Чърчил публикувал изявление, в което заклеява илюминатите и предупреждава британците за световен заговор срещу морала?

Макри продължаваше да се съмнява.

— Кой го е публикувал? Твоят таблоид ли?

Глик се усмихна.

— „Лъндън Хералд“. На осми февруари хиляда деветстотин и двайсета година.

— Как ли пък не.

— Убеди се сама.

Операторката се втренчи в екрана, после каза:

— Е, Чърчил си е бил параноик.

— Не е само той — продължи да чете Глик. — Изглежда, че през двайсет и първа година Удроу Уилсън дал три радиоинтервюта за засилващия се контрол на илюминатите над банковата система на Съединените щати. Искаш ли да ти цитирам интервюто?

— Няма нужда.

Репортерът не ѝ обърна внимание.

— „Съществува сила, толкова добре организирана, толкова тайна, толкова цялостна и всепроникваща, че никой не смее публично да я заклейми.“

— Никога не съм чувала подобно нещо.

— Сигурно защото през двайсет и първа още си била малка.

— Много смешно. — Макри не се обиди. Знаеше, че годинките ѝ личат. На четиридесет и три годишна възраст буйните ѝ черни къдрици вече бяха прошарени. Беше прекалено горда, за да се боядисва. Майка ѝ, южна баптистка, я бе научила на скромност и самоуважение. „Когато си чернокожа, не мож скри каква си. Опитах ли се, пиши се мъртва. На никой не се кланяй, винаги се усмихвай, а другите нека се чудят каква тайна те разсмива.“

— Чувала ли си за Сесил Роудс? — попита Глик.

Макри го погледна.

— Британският финансист ли?

— Да. Основателят на фондацията „Роудс“.

— Само не ми казвай...

— Илюминат.

— Глупости.

— Би Би Си, шестнайсети ноември хиляда деветстотин осемдесет и четвърта.

— *Ние* ли сме написали, че Сесил Роудс е бил илюминат?

— Да. И според нашата мрежа средствата за стипендиите на фондацията „Роудс“ са били събрани още преди векове за привличане на най-великите млади умове на света в братството.

— Това е смешно! Чичо ми беше стипендиант на фондацията „Роудс“!

Глик ѝ намигна.

— Бил Клинтън също.

Макри започваше да се ядосва. Никога не бе понасяла елементарните сензационни репортажи. И все пак знаеше достатъчно за Би Би Си, за да е наясно, че всеки материал внимателно се проучва и проверява.

— Виж, това сигурно го помниш — каза Глик. — От пети март деветдесет и осма. Председателят на парламентарна комисия Крис Мълин настоял всички британски депутати, които са масони, да обявят къде членуват.

Макри наистина си спомняше случая. Впоследствие в постановлението бяха включили и полицаите и съдиите.

— Какъв точно беше поводът?

Глик прочете материала:

— „... загриженост, че тайни масонски фракции упражняват значително влияние върху политическите и финансовите системи.“

— Точно така.

— Вдигна се бая пушилка. Масоните в парламента бяха бесни. И то с право. Повечето се оказаха невинни хора, постъпили в ложите, за да се занимават с благотворителност. Нямаха си представа за историята на братството.

— Предполагамата история.

— Няма значение. — Глик продължи да преглежда статиите. — Я виж това. Проучвания, свързващи илюминатите с Галилей, френските „guerenets“ и испанските „alumbrados“. Даже с Карл Маркс и руската революция.

— Всеки може да пренапише историята.

— Добре де, искаш ли нещо по-ново? Виж това. За илюминатите се споменава в един от последните броеве на „Уолстрийт Джърнъл“.

Това вече привлече вниманието на операторката.

— В „Уолстрийт Джърнъл“ ли?

— Познай коя е най-популярната интернетска игра в Америка.

— „Тури го на Памела Андерсън“.

— Почти. Казва се „Илюминатите: новият световен ред“.

Макри погледна над рамото му към резюмето. „Стив Джаксън Геймс направи страхотен удар... квазиисторическа приключенска игра, в която древно сатанистко братство от Бавария се опитва да завладее

света. Ще я откриете онлайн на адрес...” Операторката вдигна очи. Призля й.

— Защо са срещу християнството тия илюминати?

— Не само срещу християнството — поправи я Глик. — Изобщо срещу религията. — Той вирна глава и се ухили. — Макар че, ако се съди по онова телефонно обаждане, наистина са запазили специално място в сърцата си за Ватикана.

— О, я стига. Нали не вярваш, че оня тип, дето ти се обади, е такъв, какъвто твърди?

— Представител на илюминатите ли? И че се кани да убие четирима кардинали? — Репортерът се усмихна. — Естествено, че се надявам да не ме е излъгал.

ГЛАВА 64

Таксито на Лангдън и Витория измина разстоянието от километър и половина по широкия Виа дела Скрофа за малко повече от минута. Спряха от южната страна на Пиаца дел Пополо точно преди осем. Тъй като нямаше лири, американецът плати на шофьора много повече от необходимото в щатски долари. Двамата с Витория изскочиха навън. На площада цареше тишина, нарушавана единствено от смеха на неколцина местни, насядали пред популярното „Розати кафе“ — любимо свърталище на италианските учени. Ветрецьт носеше ухание на еспресо и сладкиши.

Лангдън продължаваше да е в шок заради грешката си с Пантеона. Само след един бегъл поглед към този площад обаче се обади шестото му чувство. Пиацата изобилстваше на илюминатски символи. Не само че имаше идеално *елипсовидна* форма, но и точно в средата ѝ се издигаше египетски обелиск — каменен стълб с квадратно напречно сечение и пирамидален връх. Плячка, донесена от римските императорски войски, обелиските бяха пръснати из цял Рим и специалистите по история на символите ги наричаха „високи пирамиди“ — извисяващи се варианти на свещената пирамидална форма.

Когато обаче плъзна поглед нагоре по монолита, вниманието му мигновено привлече нещо друго, още по-важно.

— Тук е — обзет от неочаквано безпокойство, прошепна той. — Погледни. — И посочи внушителната Порта дел Пополо — високата каменна арка в отсрещния край на площада. Сводестата постройка векове наред се бе издигала над пиацата. В най-високата ѝ точка имаше символично изваяние. — Изглежда ли ти познато?

Витория погледна огромната скулптура.

— Сияйна звезда над триъгълна каменна грамада?

Лангдън поклати глава.

— Светлинен източник над пирамида.

Младата жена се ококори.

— Като... големия печат на Съединените щати ли?
— Точно така. Масонският символ на еднодоларовата банкнота.
Витория дълбоко си пое дъх и се огледа.
— Тогава къде е тази проклета черква?

* * *

Разположената в югоизточния край на площада черква „Санта Мария дел Пополо“ приличаше на боен кораб, застанал накриво в подножието на хълм. Датиращият от XI век каменен храм изглеждаше още по-тромав заради скелето, което скриваше цялата му фасада.

Двамата се втурнаха към черквата. Лангдън я гледаше смаяно. Мислите му бяха в хаос. Наистина ли вътре щеше да се извърши убийство? Искаше му се Оливети да побърза. Пистолетът неприятно тежеше в джоба му.

Стълбището имаше формата на ветрило и беше преградено със строителни материали и надпис: **CONSTRUZIONE. NON ENTRARE.**
[\[1\]](#)

Очевидно черквата бе затворена за реставрация, което осигуряваше идеални условия за убийство. Не като Пантеона. Тук нямаше нужда от находчиви трикове. Човек просто трябваше да влезе вътре.

Витория без колебание се промъкна между магаретата на скелето и се заизкачва по стълбището.

— Витория — повика я Лангдън. — Ако онзи човек е вътре...

Тя сякаш не го чу и стигна до единствената врата. Професорът забърза след нея. Преди да успее да каже нещо, младата жена хвана дръжката и я натисна. Лангдън затаи дъх. Вратата не поддаде.

— Трябва да има друг вход — каза Витория.

— Сигурно. Но съвсем скоро ще пристигне Оливети — с въздишка отвърна американецът. — Прекалено е опасно да влизаме. Трябва да завардим черквата отвън, докато...

Тя рязко се обърна и го изгледа с пламнали очи.

— Щом има друг вход, значи има и друг изход. Ако този човек изчезне, няма да имаме друг шанс.

Имаше право.

Уличката отдясно на черквата бе тясна и мрачна. От двете ѝ страни се издигаха високи стени. Смърдеше на урина — обичайна миризма за град, в който съотношението между баровете и обществените тоалетни е двадесет към едно.

Двамата навлязоха в зловонния сумрак. Бяха изминали петнадесетина метра, когато Витория го дръпна за ръката и посочи.

Той също я забеляза. Скромна дървена врата с тежки панти, porta sacra — отделен вход за свещениците. Повечето такива входи от години не се използваха, тъй като околните сгради и новото строителство ги бяха избутали на неудобни странични улички.

Витория забърза към вратата, стигна при нея и озадачено погледна бравата. Лангдън се приближи и видя странната халка, която висеше там.

— Annulus^[2] — прошепна той, пресегна се, повдигна халката и я дръпна към себе си. Бравата изщрака. На лицето на Витория внезапно се изписа тревога и тя се отдръпна. Лангдън тихо завъртя халката по посока на часовниковата стрелка. Тя свободно описа пълен кръг. Професорът се намръщи и опита в другата посока. Същият резултат.

Витория огледа уличката.

— Мислиш ли, че има друг вход?

Лангдън се съмняваше. Повечето ренесансови черкви бяха построени като импровизирани крепости в случай, че противници нападнат града. Затова имаха колкото се може по-малко входи.

— Ако изобщо има друга врата, тя сигурно е отзад — по-скоро път за бягство, отколкото вход.

Витория вече се отдалечаваше.

Лангдън я последва по уличката. Стените от двете му страни се издигаха високо в небето. Някъде заби камбана — отмерваше осем часа...

Първия път Робърт Лангдън не чу Витория. Беше спрял пред витраж с решетка и се мъчеше да надзърне в черквата.

— Робърт! — високо прошепна тя.

Лангдън вдигна поглед. Младата жена бе в дъното на уличката, сочеше от другата страна на черквата и му махаше да побърза. Той неохотно се затича към нея. От задната стена стърчеше каменна стеничка, скриваща тесен отвор — нещо като проход, врязващ се направо в основите на сградата.

— Дали е вход? — попита Витория.

Лангдън кимна. „Всъщност е изход, но да не навлизаме в подробности.“

Тя приклекна и се вторачи в тунела.

— Да проверим вратата. Да видим дали е отворена.

Професорът понечи да възрази, ала спътницата му го хвана за ръка и го задърпа към отвора.

— Почакай — спря я Лангдън.

Тя нетърпеливо се обърна към него.

Американецът въздъхна.

— Аз ще вляза пръв.

Витория се изненада.

— Пак ли проява на кавалерство?

— Старостта преди красотата.

— Това комплимент ли беше?

Лангдън се усмихна и навлезе в мрака.

— Внимавай по стъпалата.

Той бавно заслиза, като с една ръка се опираше на стената. Камъкът дращеше пръстите му. Не беше сигурен, че иска да стигне до края.

Тунелът се стесняваше и Лангдън забави ход. Усещаше, че Витория го следва по петите. Когато стената зави наляво, проходът стигна до полукръгла ниша. Странно, тук се виждаше слаба светлина. Различаваха се очертанията на тежка дървена врата.

— Охо — каза той.

— Заключено ли е?

— *Било е.*

— Какво искаш да кажеш? — Витория застана до него.

Лангдън посочи. През открехнатата врата се процеждаше сноп светлина. Пантите бяха разбити и в дървото все още бе пъхнат лост.

За миг се възцари тишина. После в сумрака Лангдън усети дланите на Витория върху гърдите си. Тя заопипва под сакото му.

— Спокойно, професоре. Просто търся пистолета.

* * *

В този момент във Ватиканския музей спецчаст швейцарски гвардейци се разгръщаше във всички посоки. В музея бе тъмно и гвардейците носеха инфрачервени очила, каквито бяха на въоръжение в американската морска пехота. През очилата всичко се виждаше в зловещи зелени оттенъци. Освен това слушалките им бяха свързани с подобни на антена детектори, които насочваха пред себе си — същите, с които два пъти седмично правеха проверка за подслушвателни устройства във Ватикана. Движеха се методично, търсеха зад статуи и мебели, в ниши и килери. Антените щяха да сигнализират, ако регистрираха дори най-слабо магнитно поле.

Обаче не откриха нищо.

---

[1] Строеж. Не влизай (ит.). — Б. пр. ↑

[2] Пръстен (лат.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 65

Вътрешността на „Санта Мария дел Пополо“ тънеше в здрач. Повече приличаше на недовършена станция на метрото, отколкото на черква. Вътре беше пълно с разбити парчета настилка, купчини тухли, камари боклуци, ръчни колички и дори ръждива фадрома. Грамадни колони подпираха сводестия покрив. В сноповете мека светлина от витражите се виждаха лениво стелещи се пращинки. Лангдън и Витория застанаха под една огромна фреска на Пинтуричо и се заоглеждаха.

Нищо не помръдваше. Мъртва тишина.

Витория държеше пистолета пред себе си с две ръце. Лангдън си погледна часовника. 20:04. „Луди сме, че влязохме — помисли си той. — Прекалено е опасно.“ И все пак знаеше, че ако е вътре, убиецът може да излезе през която врата иска, което правеше завардването на един вход отвън напълно безполезно. Единственият им шанс беше да го заловят вътре... разбира се, ако вече не се бе измъкнал. Изпитваше угризения заради досадната си грешка с Пантеона. Сега нямаше право да настоява за предпазливост — тъкмо заради него се намираха в това положение.

— Е, къде е тази капела „Чиги“? — попита Витория.

Лангдън се вторачи в призрачния сумрак в дъното на храма и плъзна поглед по външните стени. Противно на обичайната представа, във всички ренесансови катедрали имаше *многобройни* параклиси. В огромни черкви като „Нотър Дам“ имаше десетки. Параклисите представляваха не толкова *помещения*, колкото *вдлъбнатини* — полукръгли ниши покрай външните стени на черквата, в които имаше гробници.

„Лошо“ — помисли си професорът, когато видя двете групи от по четири ниши в двете странични стени. Имаше общо осем параклиса. Макар че не бяха особено много, заради строежа и осемте отвора бяха покрити с прозрачни найлони, явно за да предпазят гробниците от праха.

— Може да е всяка от онези покрити с найлони ниши — каза той. — Няма как да познаем къде е гробницата на Чиги, без да проверим във всички. Може би наистина е по-добре да изчакаме Оливе...

— Коя е втората лява апсида? — прекъсна го Витория.

Лангдън я погледна, изненадан от факта, че познава архитектурните термини.

— Втората лява апсида ли?

Тя посочи стената зад него. В камъка беше вградена декоративна плоча, носеща същия символ, какъвто бяха видели навън — пирамида, увенчана от сияйна звезда.

Покритият с мръсотия надпис до нея гласеше:

ГЕРБ НА АЛЕКСАНДЪР ЧИГИ,

ЧИЯТО ГРОБНИЦА СЕ НАМИРА

ВЪВ ВТОРАТА ЛЯВА АПСИДА НА КАТЕДРАЛАТА.

Лангдън кимна. „Гербът на Чиги е пирамида и звезда?“ Изведнъж се зачуди дали богатият покровител Чиги не е бил илюминат.

— Браво. Аз...

На пода само на няколко метра от тях издрънча нещо метално и професорът дръпна Витория зад една от колоните. Тя насочи пистолета към мястото, откъдето бяха чули шума. Тишина. Зачакаха. Отново се разнесе звук, този път шумолене. Лангдън затаи дъх. „Изобщо не биваше да се съгласявам да влизаме!“ Шумът се приближаваше, някакво тътрене като от куцащ човек. Изведнъж иззад колоната се появи нещо.

— Figlio di puttana!^[1] — изруга под нос Витория и отскочи назад. Лангдън също се отдръпна.

Покрай колоната мина грамаден плъх — влачеше увит в хартия недояден сандвич. Когато ги видя, животното спря и дълго се взира в дулото на пистолета, после заедно с плячката си отново потъна в сенките.

— По дяволите — с разтуптяно сърце въздъхна Лангдън.

Витория отпусна оръжието и бързо възвърна самообладанието си. Професорът надзърна иззад колоната и видя на пода прекатурена кутия за храна, явно съборена от находчивия гризач.

Известно време той се оглежда, после прошепна:

— Ако е тук, убиецът със сигурност ни е чул. Убедена ли си, че не искаш да изчакаме Оливети?

— Втората лява апсида — упорито заяви Витория. — Къде е?

Лангдън се опита да се съсредоточи. Катедралните термини бяха като ремарки в пиеса — напълно противоречаха на всякаква логика. Той застана с лице към олтара. „Центърът на сцената.“ После посочи с палец назад през рамо.

Двамата се обърнаха натам.

Изглежда, параклисът „Чиги“ се намираше в третата от четирите ниши от дясната им страна. Трябваше надлъжно да прекосят катедралата и да минат покрай още три параклиса, всеки от които, подобно на „Чиги“, бе покрит с прозрачен найлон.

— Чакай — каза Лангдън. — Аз ще съм пръв.

— Няма.

— Аз съм виновен за Пантеона.

Тя се обърна.

— Аз пък съм въоръжена.

Професорът я погледна в очите и прочете мислите й... „Аз изгубих баща си. Аз помогнах за създаването на оръжие за масово унищожение. Този тип е мой...“

Лангдън разбра, че е излишно да противоречи, и предпазливо закрачи до нея покрай източната страна на черквата. Когато минаха покрай първата ниша, се напрегна като участник в някакво сюрреалистично състезание. „Избирам завеса номер три“ — помисли си американецът.

В катедралата цареше тишина. Дебелите каменни стени напълно изолираха външния свят. Зад шумолящите найлони се очертаваха бледи човекоподобни фигури. „Мраморни статуи“ — каза си Лангдън. Надяваше се да е прав. Беше 20:06. Дали убиецът бе точен и се беше измъкнал преди двамата с Витория да влязат? Или още бе тук? Професорът не беше сигурен коя възможност предпочита.

Минаха покрай втората апсида, зловеща в постепенно помръкващата катедрала. Нощта вече сякаш се спускаше по-бързо и това усещане се подсилваше от багрите на витражите. Найлоновата завеса до тях внезапно се изду, като че ли надигната от течение. Лангдън се зачуди дали някой някъде не отваря врата.

Когато стигнаха третата ниша, Витория забави ход. Тя насочи пистолета пред себе си и посочи с глава издигащата се до параклиса плоча. В гранитния камък бяха изсечени две думи:

ПАРАКЛИС „ЧИГИ“

Лангдън кимна. Безшумно се приближиха до отвора и застанаха зад една дебела колона. Витория се прицели в найлона и даде знак на професора да го дръпне.

„Подходящ момент за молитва“ — помисли си той, неохотно се пресегна над рамото ѝ и колкото можеше по-внимателно започна да отмества найлона. Той високо прошумоля и двамата се вцепениха. Тишина. След малко Витория бавно се наведе напред и се втрени през тесния процеп. Лангдън надзърна иззад нея.

За миг нито един от двамата не смееше да си поеме дъх.

— Няма никой — каза тя накрая и отпусна оръжието. — Закъснели сме.

Професорът не я чу. Изпаднал в благоговение, той за миг се бе пренесъл в друг свят. Никога през живота си не си беше представял такъв параклис. Изпълнена изцяло в червеникавокафяв мрамор, капелата „Чиги“ бе смайваща. Опитното му око жадно ѝ се наслаждаваше. Тя наистина беше „земна“, сякаш я бяха създали Галилей и илюминатите.

По купола сияеха звезди и седем планети. Под тях бяха дванадесетте зодиакални знака — езически, земни символи, водещи произхода си от астрономията. Зодиакът също имаше пряка връзка със Земята, въздуха, огъня и водата... квадрантите представляваха властта, интелекта, усърдието и чувствата. „Земята е символ на властта“ — спомни си Лангдън.

По-нататък видя знаците на четирите земни сезона — *prima vera, estate, autunno, inverno*^[2]. Ала по-невероятни от всичко това бяха двете грамадни структури, които господстваха в нишата. Професорът в безмълвно удивление впери поглед в тях. „Невъзможно — помисли си той. — Просто не е възможно!“ Ала беше. В идеална симетрия от двете страни на параклиса се издигаха две триметрови мраморни пирамиди.

— Не виждам кардинал — прошепна Витория. — Нито убиец. — Тя отдръпна найлона настрани и влезе вътре.

Погледът на Лангдън бе прикован в пирамидите. „Какво правят пирамиди в християнски параклис?“ И това не беше всичко. Точно в центъра на предните им страни имаше златни медальони... медальони, каквито Лангдън не бе виждал... идеални елипси. Полираните дискове блестяха на процеждащата се през купола светлина на залязващото слънце. „Галилееви елипси? Пирамиди? Купол със звезди?“ Тук имаше повече илюминатски символи, отколкото където и да било другаде.

— Робърт — прошепна Витория. — Виж!

Той рязко се обърна и когато видя какво му сочи младата жена, се върна в действителността.

— По дяволите! — извика професорът и отскочи.

От пода им се хилеше скелет — прецизно изработена мраморна мозайка, представяща „полета на смъртта“. Скелетът носеше плоча с изображение на същите тези пирамиди и звезди. Само че не това бе вледенило кръвта на Лангдън. А фактът, че един кръгъл камък беше повдигнат. И разкриваше черен отвор в пода.

— Дяволската дупка — ахна американецът. Таванът до такава степен бе привлякъл вниманието му, че изобщо не я беше забелязал. Той колебливо се приближи към отвора. Отвътре се носеше отвратителна смрад.

Витория покри устата си с длан.

— Che puzzol^[3].

— Миазми — отвърна Лангдън. — Миризма на тлен. — Той се надвеси над дупката, като дишаше през ръкава си, и се вторачи вътре. — Не виждам нищо.

— Мислиш ли, че долу има някой?

— Нямам представа.

Витория посочи отсрещния край на отвора, където стърчеше горният край на изгнила дървена стълба.

Лангдън поклати глава.

— Как ли пък не.

— Сред инструментите на работниците може да има фенерче. — Младата жена като че ли си търсеше оправдание да избяга от зловонието. — Ще проверя.

— Внимавай! — предупреди я той. — Не сме сигурни, че хашишинът...

Ала нея вече я нямаше.

„Каква воля има тази жена!“ — помисли си Лангдън.

Отново се обърна към ямата. От изпаренията му се зави свят. Без да диша, той наведе глава в дупката и се втренчи в мрака. Очите му постепенно се приспособиха и той започна да различава силуети. Отворът, изглежда, водеше към малко помещение. „Дяволската дупка.“ Зачуди се колко поколения от рода Чиги безцеремонно са хвърлени там долу. Стисна клепачи и зачака зениците му да се разширят, за да вижда по-добре. Когато отвори очи, зърна в мрака бледа фигура. Потръпна, ала преодоля инстинктивното си желание да се отдръпне. „Привижда ли ми се? Онова там тяло ли е?“ Фигурата изчезна. Професорът пак затвори очи и зачака, този път по-дълго, за да улови и най-слабата светлина.

Обзе го шемет и мислите му се зареяха в мрака. „Още само няколко секунди.“ Не бе сигурен дали е от вдишването на изпаренията, или от наклона на главата му, ала определено започваше да му се гади. Когато най-после отвори очи, видя нещо напълно необяснимо.

Взираше се в крипта, окъпана в зловеща синкава светлина. В ушите му отекваше тихо съскане. Светлината трепкаше по отвесните стени на шахтата. Изведнъж над него се плъзна дълга сянка. Лангдън рязко се изправи.

— Внимавай! — възкликна някой зад гърба му.

Преди да успее да се обърне, усети остра болка в тила. Обърна се и се озова пред Витория, която отдръпваше от него запалена горелка. Съскащият пламък хвърляше по стените на параклиса синя светлина. Професорът се хвана за тила.

— Какво правиш, по дяволите?

— Нося ти светлина — отвърна Витория. — Ти сам се блъсна в мен.

Лангдън ядосано погледна горелката в ръката ѝ.

— Не успях да намеря нищо друго — каза тя. — Нямаше фенерче.

Подаде му горелката. Вонята от криптата отново я накара да потрепери.

— Мислиш ли, че изпаренията са възпламеними?

— Да се надяваме, че не са.

Той предпазливо се наведе над отвора и насочи пламъка към криптата. Погледът му проследи стената. Дяволската дупка бе кръгла,

с диаметър около шест метра и дълбочина десетина метра. Дъното ѝ беше тъмно, на петна. Пръст. И тогава Лангдън видя тялото.

Обзе го инстинктивно желание да се отдръпне.

— Там е — каза той и се насили да остане на мястото си. Фигурата се очертаваше като блед силует на фона на пръстения под. — Струва ми се, че е гол. — Лангдън си спомни голия труп на Леонардо Ветра.

— Един от четиримата кардинали ли е?

Професорът нямаше представа, ала не знаеше кой друг може да е. Втренчи се в белезникавото петно. Неподвижно. Безжизнено. И все пак... Лангдън се поколеба. В положението на фигурата имаше нещо изключително странно. Като че ли...

— Хей? — извика американецът.

— Мислиш, че е жив ли?

Отдолу нямаше отговор.

— Не помръдва — каза Лангдън. — Но изглежда... — „Не, невъзможно.“

— Как изглежда? — Витория вече също надничаше в отвора.

Професорът впери присвитите си очи в мрака.

— Сякаш стои изправен.

Витория затаи дъх и се наведе да погледне. След малко се отдръпна.

— Така е. Изправен е! Може да е жив и да има нужда от помощ! Ей! — извика към дупката тя. — *Mi puo sentire?*^[4]

Във влажната крипта нямаше ехо. Само тишина.

Витория се запъти към паянтовата стълба.

— Слизам.

Лангдън я хвана за ръката.

— Не. Опасно е. Аз ще слеза.

Този път тя не възрази.

---

[1] Италианска ругатня. — Б. пр. ↑

[2] Пролет, лято, есен, зима (ит.). — Б. пр. ↑

[3] Каква воня! (ит.) — Б. пр. ↑

[4] Чувате ли ме? (ит.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 66

Чинита Макри беше бясна. Седеше на предната дясна седалка на буса, паркиран с работещ двигател на един ъгъл на Виа Томачели. Гънтър Глик разглеждаше картата на Рим. Явно се бе изгубил. Както се беше опасявала операторката, загадъчният мъж пак се бе обадил, този път със сведения.

— Пиаца дел Пополо — заяви Глик. — Ето какво търсим. Там има черква. И вътре е доказателството.

— Доказателството. — Чинита престана да лъска очилата в ръката си и се обърна към него. — Доказателството, че е бил убит кардинал ли?

— Така каза онзи.

— Ти на всичко, каквото чуваш, ли вярваш? — Искаше ѝ се тя да е главната. Операторите обаче зависеха от прищевките на шантавите репортери, под чието ръководство работеха. Щом Гънтър Глик бе решил да провери някаква съмнителна телефонна информация, Макри трябваше да го следва като куче на каишка.

Той седеше зад волана с напрегнато стиснати зъби. С такова име нищо чудно, че постоянно напираше да се самодоказва. Но въпреки досадната си агресивност понякога Глик беше симпатяга.

Репортерът сякаш не я чу.

— Мисля, че тук трябва да завием надясно. — Той отново се задълбочи в картата. — Да, ако завия надясно... и после веднага наляво. — Глик потегли по тясната улица.

— Внимавай! — извика Макри. Тя беше операторка и имаше остро зрение. За щастие и неговите реакции бяха бързи. Репортерът удари спирачки и спря точно преди в кръстовището изневиделица да навлязат четири леки автомобила алфа ромео, които профучаха покрай тях и рязко завиха наляво по пътя, по който бе възнамерявал да мине Глик.

— Побъркани! — извика Чинита.

Репортерът беше потресен.

— Видя ли ги?
— Да, видях ги! За малко да ни премажат!
— Не, имам предвид колите — ненадейно развълнуван, отвърна
Глик: — Бяха еднакви.
— Значи са били побъркани без въображение.
— И освен това бяха пълни.
— И какво от това?
— Четири еднакви коли, всяка с по четирима пътници?
— Никога ли не си чувал за икономии?
— В Италия ли? — Глик изсумтя. — Та тук дори няма безоловен бензин. — Той настъпи газта и потегли след автомобилите.
Скоростта залепи гърба на Макри за облегалката.
— Какво правиш, по дяволите?
Репортерът зави наляво.
— Нещо ми подсказва, че ние с теб не сме единствените, които отиват на черква.

ГЛАВА 67

Спускането беше бавно.

Лангдън стъпало по стъпало слизаше по скърцащата стълба... все по-дълбоко под пода на параклиса „Чиги“. „В дяволската дупка“ — помисли си той. Беше с лице към страничната стена и с гръб към криптата. Острата смрад на отдавна разложена плът и влагата почти го задушаваша. Чудеше се къде се бави Оливети.

Все още виждаше над себе си силуета на Витория, която насочваше горелката към дупката и осветяваше пътя му. Колкото по-надълбоко в мрака се спускаше, толкова повече отслабваше синкавото сияние. Усилваше се само вонята.

На дванадесетото стъпало се подхлъзна, залитна и се вкопчи в стълбата, за да не падне. После, като проклинаше пулсиращите болки в ръцете си, възстанови равновесието си и продължи да слиза надолу.

След още три стъпала пак насмалко не падна, ала този път не заради подхлъзване. А от страх. Ненадейно се бе озовал пред издълбана в стената кухня, пълна с черепи. Затаи дъх и се огледа. Стената на това равнище бе осеяна с подобни „полицѝ“ — погребални ниши, пълни със скелети. На синкавата светлина му се струваше, че около него се мерзелят само празни очни орбити и разлагащи се ребра.

„Скелети на светлината на огъня.“ Той кисело сбърчи лице. Съвсем случайно само преди месец беше преживял подобна вечер. „Вечер на кости и пламъци.“ Благотворителната вечеря на Нюйоркския археологически музей — съомга фламбе под сянката на скелет от бронтозавър. Бе го поканила Ребека Строс — някогашен модел, а в момента журналистка в „Таймс“, вихрушка от черно кадифе, цигари и не чак толкова фино подчертан бюст. Оттогава два пъти му се беше обаждала. Лангдън не ѝ бе отговорил. „Извънредно нелюбезно“ — укори се той, като се чудеше колко време би издържала Ребека Строс в такава воняща дупка.

Накрая с облекчение стъпи на влажния пръстен под и като се успокояваше, че стените няма да го погребат под себе си, се обърна към криптата. Отново вдигна ръкав пред устата и носа си и погледна тялото. В сумрака го виждаше като в мъгла. Бял силует. Обърнат в другата посока. Неподвижен. Безмълвен.

Лангдън се приближи в здрача на криптата и напрегна очи. Мъжът беше с гръб към него и той не виждаше лицето му, ала наистина бе изправен.

— Ей! — задавено извика през ръкава си професорът. Нищо. Когато направи още няколко крачки, разбра, че човекът е нисък. „Прекалено нисък...“

— Какво става? — попита отгоре Витория.

Лангдън не отговори. Вече се намираше достатъчно близо, за да види всичко. Разтрепери се от отвращение. Криптата сякаш се сви около него. От пръстения под като дявол изплуваше старец... или поне част от него. Беше заровен до кръста в земята. Гол. Ръцете му бяха завързани на гърба с червен кардиналски пояс. Безжизнено наклонен напред, но главата му бе отметната назад, очите му се взираха в небето, сякаш молеше за помощ самия Бог.

— Мъртъв ли е? — извика Витория.

Лангдън се приближи до трупа. „Надявам се, заради самия него.“ Впери поглед във вдигнатите нагоре очи. Те бяха изцъклени, сини и кръвясали. Професорът се наведе, за да чуе дали диша, ала мигновено отскочи.

— Господи!

— Какво има?

Лангдън едва не повърна.

— Мъртъв е, да. Току-що видях причината за смъртта му. — Гледката беше страшна. Устата на мъжа бе отворена и плътно натъпкана с пръст. — Някой е напълнил гърлото му с пръст. Задушил се е.

— С пръст ли? — попита Витория, — Искаш да кажеш... земя?

Лангдън отново се приближи. Пръст, земя. Почти беше забравил. „Клеймата. Земя, въздух, огън, вода.“ Убиецът бе казал, че ще жигоса всяка жертва с един от древните елементи на науката. Първият елемент беше земята. „От гроба земен на Санти“. Замаян от изпаренията, той заобиколи трупа и застана пред него. Специалистът по история, на

символите в него твърдеше, че митичната амбиграма не може да съществува. „Земя? Как?“ Ала, само след миг, знакът бе пред очите му. В ума му се понесоха векове на илюминатски легенди. Буквите на гърдите на кардинала бяха овъглени и окървавени. Плътта беше почерняла. *La lingua pura...*

Лангдън се вторачи в клеймото и криптата около него започна да се върти.

— Earth — промълви той и наклони глава, за да види символа наопаки, — Английската дума за „земя“.

Обзе го ужас, когато го връхлетя следващата мисъл. „Остават още три.“

ГЛАВА 68

Въпреки меката светлина на свещите в Сикстинската капела кардинал Мортати бе нервен. Конклавът официално беше започнал. При това по начин, който не предвещаваше нищо добро.

Преди половин час в точно определеното време в черквата влезе шамбеланът Карло Вентреска. Той отиде при олтара и прочете встъпителната молитва. После склучи ръце и им заговори с прямота, каквато Мортати никога не бе чувал от олтара на Сикстинската капела.

— Всички вие знаете, че нашите четирима *preferiti* не са тук — каза шамбеланът. — Моля ви в името на покойния свети отец да продължите както е редно... с вяра и решителност. Дано само Бог е пред очите ви. — После се обърна и понечи да си тръгне.

— Но все пак къде са? — не се стърпя един кардинал.

Карло Вентреска спря.

— Не мога да ви отговоря с ръка на сърцето.

— Кога ще се върнат?

— Не мога да ви отговоря с ръка на сърцето.

— Добре ли са?

— Не мога да ви отговоря с ръка на сърцето.

— Изобщо ще се върнат ли?

Последва продължително мълчание.

— Имайте вяра — каза шамбеланът. И излезе.

* * *

Според обичая вратите на Сикстинската капела бяха заключени с две тежки вериги. В коридора отпред стояха на пост четирима швейцарски гвардейци. Мортати знаеше, че до избора на нов папа вратите могат да се отворят само ако някой вътре смъртно се разболее или пристигнат фаворитите. Молеше се да е второто, макар че буцата в стомаха му подсказваше, че това едва ли ще се случи.

„Тогава да продължим, както е редно“ — взел пример от решителността на шамбелана, си каза той и обяви началото на гласуването. Имаше ли друг избор?

Подготвителните ритуали, водещи до това първо гласуване, отнеха тридесет минути. Мортати търпеливо чакаше при олтара, докато кардиналите по реда на старшинството си се приближаваха и изпълняваха процедурата.

Пред него най-после коленичи и последният.

— Призовавам за свидетел Христа Бога наш, който ще е съдия, че давам гласа си за онзи, когото смятам, че трябва да изберем — също като всички преди него произнесе кардиналът.

После се изправи и вдигна бюлетината над главата си, за да я видят всички, и я протегна към олтара, където имаше голям потир, покрит с блюдо. Кардиналът остави бюлетината върху блюдото, вдигна го и го наклони, така че бюлетината падна в потира. Блюдото се използваше, за да не може никой тайно да пусне няколко бюлетини.

След като гласува, той отново постави блюдото отгоре, поклони се пред разпятието и се върна на мястото си.

С това и последната бюлетина беше в потира.

Дойде време Мортати да се захване на работа.

Без да сваля блюдото, той разтърси потира, за да разбърка бюлетините. После вдигна блюдото и извади наслуки една бюлетина. Разтвори я. Тя беше широка точно пет сантиметра. Кардиналът я прочете гласно, за да чуят всички.

— *Eligo in summum pontificem...* — прочете Мортати текста, отпечатан върху всяка бюлетина. „Избирам за папа...“ — И прибави написаното отдолу име на кандидата. След като прочете името, той вдигна предварително приготвената игла с вдянат в нея конец, наниза листа през думата „*eligo*“ и внимателно я промуши по края. Накрая записа името в специалната книга.

Цялата процедура се повтори. Той извади бюлетина от потира, прочете я на глас, наниза я на края и записа резултата. Почти от самото начало усети, че първото гласуване ще се провали. Нямаше консенсус. В първите седем бюлетини бяха посочени седем различни кардинали. Според обичая почеркът на всяка бюлетина бе променен с главни или разтеглени букви. Само че в този случай кардиналите го бяха направили, защото явно бяха гласували за себе си. Тази привидна

самонадеяност, знаеше Мортати, нямаше нищо общо с егоистичната амбиция. Правеха го, за да забавят процедурата. Отбранителна маневра. Тактика на протакане, за да не позволят никой кардинал да получи достатъчно гласове... и да се наложи ново гласуване.

Кардиналите чакаха своите *preferiti*...

* * *

Когато отметна и последната бюлетина, Мортати обяви гласуването за „неуспешно“.

Той взе конца с всички бюлетини и завърза краищата, за да се образува пръстен. После остави бюлетините върху сребърен поднос, прибави съответните вещества и го занесе при малък комин, където запали бюлетините. Веществата обагряха дима в черно и всички извън Сикстинската капела щяха да го видят. Кардинал Мортати току-що бе пратил първия си сигнал до външния свят.

Първо гласуване. Все още нямаше папа.

ГЛАВА 69

Почти задушен от изпаренията, Лангдън се катереше по стълбата към светлината в горния край на ямата. Над себе си чуваше гласове, ала не разбираше нищо. Пред очите си виждаше жигосания кардинал.

Земя... земя...

Страхуваше се, че може да изгуби съзнание. На две стъпала от края залитна напред и се опита да се хване за ръба на отвора, но беше прекалено далеч от него. Изпусна стълбата и едва не се строполи обратно в мрака.

Силните ръце на двама швейцарски гвардейци го хванаха и след миг главата му се показва от дяволската дупка. Лангдън се давеше и се мъчеше да си поеме дъх. Гвардейците го изтеглиха навън и го оставиха на студения мраморен под.

Отначало не беше сигурен къде се намира. Над себе си виждаше звезди... орбитиращи планети. Тичаха мъгляви фигури. Викаха хора. Опита се да се надигне и да седне. Лежеше до каменна пирамида. В параклиса кънтеше отсечен глас и Лангдън го позна.

Оливети крещеше на Витория.

— Защо не се сетихте веднага, по дяволите?!

Тя се опитваше да му обясни положението.

Командирът я прекъсна наред изречението и се обърна към хората си.

— Измъкнете трупа оттам! Претърсете цялата черква!

Лангдън се помъчи да седне. Параклисът „Чиги“ гъмжеше от швейцарски гвардейци. Найлоновата завеса на входа на нишата беше смъкната и в дробовете му нахлуваше чист въздух. Когато постепенно дойде на себе си, видя Витория. Тя приклекна и ангелското ѝ лице се надвеси над него.

— Добре ли си? — Младата жена хвана ръката му и му премери пулса. Дланите ѝ нежно галеха кожата му.

— Благодаря. — Лангдън най-после успя да седне. — Оливети е бесен.

Витория кимна.

— Има защо. Провалихме се.

— Искаш да кажеш, че аз се провалих.

— Ами тогава изкупи вината си. Дай му още една възможност.

„Още една възможност ли? — Лангдън реши, че това е жестока шега. — Няма повече възможности! Изпуснахме единствения си шанс!“

Тя погледна часовника на китката му.

— Мики показва, че имаме четирийсет минути. Стегни се и ми помогни да открием следващия знак.

— Нали ти казах, Витория, скулптурите ги няма. Пътят на просвещението е... — Лангдън млъкна.

Витория леко се усмихна.

Професорът с усилие се изправи на крака и се заозърта. „Пирамиди, звезди, планети, елипси. — Изведнъж всичко дойде на мястото си. — Това е първият олтар на науката! А не Пантеонът!“ — Сега осъзна колко съвършен е илюминатският параклис, много по-сложен и изтънчен от световноизвестния Пантеон. Капелата „Чиги“ представляваше странична ниша, буквално дупка в стената, знак на почит към велик покровител на науката. Орнаментите бяха земни символи. Идеално.

Той се облегна на стената и разгледа огромните пирамиди. Витория беше права. Щом *този* параклис бе първият олтар на науката, илюминатската скулптура, която служеше като първи знак, може би все още се намираше тук. Обзе го надежда. Ако знакът наистина беше в параклиса, можеха да стигнат до втория олтар на науката и да получат нов шанс да заловят убиеца.

Витория се приближи към него.

— Разбрах кой е бил неизвестният илюминатски скулптор.

Лангдън рязко се обърна към нея.

— *Какво?*

— Остава само да открием коя скулптура е...

— Чакай малко! Наистина ли знаеш кой е бил илюминатският скулптор? — Той години наред се бе опитвал да се добере до тази информация.

Витория се усмихна.

— Бернини. — Тя замълча за миг. — *Онзи* Бернини.

Лангдън веднага разбра, че младата жена греши. Не можеше да е той. Джанлоренцо Бернини беше вторият по известност скулптор на всички времена, надминат по слава само от Микеланджело. През 17-ти век творецът бе създал повече скулптури от всеки друг. За съжаление човекът, когото търсеха, трябваше да е неизвестен.

Витория се намръщи.

— Не си много развълнуван.

— Не може да е Бернини.

— Защо? Той е бил съвременник на Галилей. И блестящ скулптор.

— Но е бил много известен и добър католик.

— Да — каза тя. — Също като Галилей.

— Не — възрази Лангдън. — Галилей е бил враг на Църквата. Докато Бернини бил нейното дете-чудо. Тя го *обичала*. Прекарал е почти целия си живот във Ватикана!

— Идеално прикритие. Илюминатско внедряване.

Лангдън се ядоса.

— Витория, илюминатите наричат своя анонимен художник „il maestro ignoto“ — „неизвестен майстор“.

— Да, неизвестен за *тях*. Спомни си за потайността на масоните — само членовете на висшия им ешелон знаели цялата истина. Галилей може да е пазил истинската самоличност на Бернини в тайна от повечето членове... заради сигурността на скулптора. Така Ватиканът никога нямало да го разкрие.

Лангдън не беше убеден, но трябваше да признае, че в думите ѝ има някаква странна логика. Илюминатите бяха известни с това, че разкриваха истината само на високопоставените си членове. Това им бе позволило да оцелеят... малцина бяха знаели всичко.

— А и връзката на Бернини с илюминатите обяснява *защо* е проектирал тези две пирамиди — прибави Витория.

Лангдън се обърна към грамадните фигури и поклати глава.

— Бернини е бил *религиозен* скулптор. Няма начин да е създал тези пирамиди.

Тя сви рамене.

— Кажи го на онзи надпис зад теб.

Професорът рязко се обърна.

ПАРАКЛИС „ЧИГИ“

Архитектурата е на Рафаело,
целият интериор е дело на Джанлоренцо Бернини.

Лангдън прочете табелата два пъти и въпреки това не беше убеден. Джанлоренцо Бернини бе известен с изящните си скулптури на Богородица, ангели, пророци и папи. Нима беше извайвал и *пирамиди*?

Американецът погледна високите паметници и се обърка окончателно. Две пирамиди, всяка с лъскав елипсовиден медальон. В тях нямаше абсолютно нищо християнско. Пирамидите, звездите над тях, зодиакалните знаци. „Целият интериор е дело на Джанлоренцо Бернини.“ Ако бе вярно, Витория *трябваше* да е права. Поради липса на друг, Бернини беше илюминатският неизвестен майстор. Откритията се редуваха прекалено бързо.

Бернини бе илюминат.

Бернини беше автор на илюминатските амбиграми.

Бернини бе положил Пътя на просвещението.

Лангдън направо беше онемял. Възможно ли бе в този мъничък параклис световноизвестният Бернини да е поставил скулптура, сочеща към следващия олтар на науката?

— Бернини — промълви той. — Изобщо не подозирах.

— Кой друг освен прочут ватикански творец е разполагал с достатъчно влияние, за да постави свои произведения в специално избрани католически параклиси из Рим и да очертае Пътя на просвещението? Това определено не е било по силите на неизвестен скулптор.

Лангдън се замисли. Погледна пирамидите и се запита дали някоя от тях не е знакът. „А може би и двете?“

— Пирамидите гледат в противоположни посоки — каза той, макар че не бе сигурен какво следва от това. — Освен това са еднакви, така че не зная коя...

— Според мен не търсим пирамидите.

— Но те са единствените скулптури в параклиса.

Витория го прекъсна, като посочи Оливети и неколцина негови гвардейци, които се събираха край дяволската дупка.

Лангдън погледна отсрещната стена. Отначало не забеляза нищо. После някой се премести и той зърна бял мрамор. Ръка. Торс. И накрая изваяно лице. Отчасти скрити в нишата си. Две преплетени човешки фигури в естествен ръст. Пирамидите и дяволската дупка до такава

степен бяха приковали вниманието му, че изобщо не бе забелязал тази скулптура.

Той прекоси помещението. Когато се приближи, разпозна стила на Бернини — напрегнатата художествена композиция, сложните лица и дрехи, уловени в миг на движение, всичко от най-чистия бял мрамор, който можеше да се купи с парите на Ватикана.

Едва когато се изправи точно отпред, професорът позна самата скулптура, ахна и се вторачи в двете лица.

— Кои са? — Витория се приближи зад него.

Лангдън бе поразен.

— „Авакум и ангелът“ — почти шепнешком отвърна той. Произведението беше сравнително известно и се споменава в някои книги по история на изкуството. Просто бе забравил, че се намира в този параклис.

— Авакум ли?

— Да. Пророкът, който предрекъл гибелта на Земята.

Витория го погледна неспокойно.

— Мислиш ли, че това е знакът?

Лангдън смаяно кимна. Никога не се беше чувствал толкова уверен в нещо. Това бе първият илюминатски знак. Без никакво съмнение. Макар да беше предполагал, че скулптурата някак си ще „сочи“ следващия олтар на науката, той не бе очаквал това да е *буквално*. И ангелът, и Авакум, бяха протегнали ръце и сочеха в далечината.

Изведнъж Лангдън усети, че се усмихва.

— Не е особено фино, а?

Витория изглеждаше развълнувана, ала и объркана.

— Виждам ги, че сочат, обаче те си противоречат. Ангелът сочи насам, а пророкът — натам.

Професорът се подсмихна. Тя имаше право. Въпреки че сочеха в далечината, посоките бяха противоположни. Лангдън обаче вече беше разгадал този проблем и в изблик на енергия закричи към вратата.

— Къде отиваш? — извика Витория.

— Навън! — Докато тичаше към изхода, американецът отново чувстваше краката си леки. — Трябва да видя накъде сочи ангелът!

— Чакай! Откъде знаеш *чия* посока да избереш?

— От стихотворението — извика той през рамо. — Последният стих!

— „И ангели над елементи бдят“, това ли? — Витория погледна протегнатия пръст на ангела. Очите ѝ неочаквано се замъглиха. — Проклета да съм!

ГЛАВА 70

Гънтър Глик и Чинита Макри седяха в буса на Би Би Си, паркиран в сенките в отсрещния край на Пиаца дел Пополо. Бяха пристигнали малко след четирите автомобила алфа ромео, тъкмо навреме, за да станат свидетели на непонятна върволица събития. Операторката все още нямаше представа какво означава всичко това, ала се бе погрижила камерата ѝ да работи.

Още щом стигнаха, Чинита и Глик видяха от колите да се изсипва цяла армия млади мъже, които обсадиха черквата. Някои бяха извадили оръжията си. Един от тях, скован по-възрастен мъж, поведе неколцина други нагоре по стълбището. Войниците извадиха пистолетите си и простреляха ключалките на вратите. Макри не чу нищо и заключи, че използват заглушители. После войниците влязоха вътре.

Чинита препоръча да останат на мястото си и да снимат от сенките. В края на краищата оръжието си беше оръжие, а от буса спокойно можеха да наблюдават действията. Глик не възрази. Сега в храма в отсрещния край на площада влизаха и излизаха войници. Викаха си нещо. Операторката проследи с камерата си една група, която претърси околността. Макар и облечени в цивилни дрехи, всички се движеха с военна точност.

— Според теб какви са тези хора?

— Дяволите да ме вземат, ако знам. — Глик се взираше в тях като хипнотизиран. — Снимаш ли всичко?

— Да.

— Още ли мислиш, че трябва да се върнем на папското бдение?
— самодоволно попита той.

Чинита не знаеше какво да му отговори. Тук явно ставаше нещо, ала тя работеше в този бранш достатъчно отдавна, за да е наясно, че интересните събития често имат глупави обяснения.

— Може да не е нищо особено — отвърна тя. — Тези войници може просто да проверяват случайна информация. Може да е фалшива

тревога.

Глик я дръпна за ръката.

— Ей там! Снимай! — Той посочи към катедралата.

Чинита насочи камерата към мъжа, който излизаше от вратата.

— Кое пък е това конте?

Тя го снима в близък план.

— Не съм го виждала. — Операторката се вторачи в лицето му и се усмихна. — Обаче нямам нищо против да го видя пак.

* * *

Робърт Лангдън тичешком се спусна по стълбището пред черквата и спря наред площада. Пролетното слънце залязваше.

— Добре, Бернини — измърмори той. — Накъде сочи твоят ангел, по дяволите?

Професорът се обърна и проучи ориентацията на катедралата. Представи си параклиса „Чиги“ и скулптурата на ангела. После без колебание се обърна на запад към багрите на залеза. Времето летеше.

— Югозапад. — Погледа му препречваха магазини и жилищни сгради и той се намръщи. — Следващият знак е някъде там.

Като тършуваше из спомените си, Лангдън запрехвърля страница след страница от историята на италианското изкуство. Макар добре да познаваше творчеството на Бернини, той бе наясно, че скулпторът е бил прекалено плодовит. И все пак, с оглед на относителната известност на първия знак, Авакум и ангела, Лангдън се надяваше, че и вторият ще е нещо подобно.

„Земя, въздух, огън, вода“ — помисли си той. Бяха открили земята... в параклиса на Земята... Авакум, пророкът, който беше предсказал земната гибел.

„После идва въздухът. — Лангдън се насили да се съсредоточи. — Скулптура на Бернини, свързана с въздуха! — Нищо не му идваше наум. И все пак се чувстваше изпълнен с енергия. — Следвам Пътя на просвещението! Още е непокътнат!“

Професорът погледна на югозапад и потърси връх на кула или катедрала. Не видя нищо. Трябваше му карта. Ако имаше как да разберат кои черкви са на югозапад от „Санта Мария дел Пополо“,

някоя от тях можеше да разбуди спомена му. „Въздух — упорстваше той. — Въздух. Бернини. Скулптура. Въздух. Мисли!“

Американецът се обърна и тръгна към стълбището. Под скелето го пресрещнаха Витория и Оливети.

— На югозапад — задъхано каза Лангдън. — Следващата черква е на югозапад оттук.

— Този път сигурен ли сте? — студено попита командирът.

Професорът не му отговори.

— Трябва ни карта, на която да са показани черквите в Рим.

Командирът впери очи в тях. Лицето му беше безизразно.

Лангдън си погледна часовника.

— Остава ни само половин час.

Оливети мина покрай него и се запъти към колата си, паркирана точно пред катедралата. Професорът се надяваше, че отива за карта.

Витория се развълнува.

— Значи ангелът сочи на югозапад, така ли? Нямах ли представа кои черкви са в тази посока?

— Проклетите сгради ми пречат да видя. — Лангдън пак се обърна към площада. — А и не познавам достатъчно добре черквите в... — Той замълча.

Витория се сепна.

— Какво?

Лангдън отново погледна пиацата. От стълбището на катедралата виждаше по-добре. Все още не забелязваше нищо, но това го наведе на правилната идея. Той вдигна глава към паянтовото скеле, което се издигаше почти до купола на черквата, много по-високо от околните сгради.

* * *

В отсрещния край на площада Чинита Макри и Гънтър Глик наблюдаваха като приковани от буса на Би Би Си.

— Снимаш ли? — попита репортерът.

Макри насочваше камерата към мъжа, който се катереше по скелето.

— Малко е прекалено хубаво облечен, за да се прави на Човека-паяк, ако питаш мен.

— А коя е другарката му?

Чинита погледна привлекателната жена под скелето.

— Баирам се, че ти се ще да се запознаеш с нея.

— Мислиш ли, че трябва да осведомя редакцията?

— Не още. Да погледаме. По-добре да имаме нещо готово преди да признаем, че сме зарязали конклава.

— Смяташ ли, че някой наистина е убил един от ония дъртофелници?

— Няма начин да не идеш в ада.

— Да, ама ще си нося „Пулицър“.

ГЛАВА 71

Колкото по-нависоко се изкачваше Лангдън, толкова по-нестабилно му се струваше скелето. С всяка следваща стъпка обаче пред него се разкриваше по-добра гледка към Рим. Той продължаваше нагоре.

Когато стигна върха, се беше задъхал повече, отколкото очакваше. Изтегли се върху последната платформа, изтупа мазилката от дрехите си и се изправи. Височината ни най-малко не го смущаваше. Всъщност дори го въодушевяваше.

Гледката бе поразителна. Подобно на огнен океан, пред него се ширнаха червените римски покриви, сияещи на аления залез. От това място за пръв път в живота си виждаше нещо повече от мръсотията и трафика на Рим, чак до неговите древни корени — Citta di Dio, Божия град.

Присви очи и плъзна поглед по покривите в търсене на черковна кула или камбанария. Ала не откри нищо. „В Рим има стотици черкви — помисли си професорът. — На югозапад оттук трябва да има поне една! Ако изобщо се вижда — напомни си той. — По дяволите, ако изобщо е оцеляла!“

Насили се да търси по-бавно и опита отново. Естествено, знаеше, че не всички черкви са високи, особено по-малките забутани храмове. А Рим много се беше променил от XVII век, когато черквите по закон бяха били най-високите сгради. Сега пред него се издигаха блокове, небостъргачи, телевизионни кули.

Погледът му пак стигна до хоризонта, без да е забелязал нищо. Нито една кула. В далечината, в самия край на Рим грамадният купол на Микеланджело скриваше залязващото слънце. Базиликата „Св. Петър“. Ватиканът. Зачуди се какво правят кардиналите и дали швейцарските гвардейци са намерили антиматерията. Нещо му подсказваше, че не са... и че няма да я открият.

Стихотворението отново отекна в главата му. Той внимателно го обмисли стих по стих. „От гроба земен на Санти... от дупка дяволска.“

Бяха стигнали до гробницата на Санти. „И ангели над елементи бдят.“ Мистичните елементи бяха земя, въздух, огън, вода. „Положен път е светъл, изпит свят.“ Пътят на просвещението, състоящ се от скулптурите на Бернини. „И ангели над елементи бдят.“

Ангелът сочеше на югозапад...

* * *

— Стълбището пред входа! — възкликна Глик. — Нещо става!

Макри насочи камерата към главния вход. Определено ставаше нещо. Военен наглед мъж беше спрял една от колите близо до стълбището и бе отворил багажника. Сега оглеждаше площада, като че ли търсеше зяпачи. За миг ѝ се стори, че ги е забелязал, ала погледът му продължи да се движи. Очевидно останал доволен, той извади радиостанция и заговори по нея.

Почти незабавно от черквата се появи сякаш цяла армия. Войниците се строиха в редица и заслизаха надолу — истинска човешка стена. Други четирима зад тях, изглежда, носеха нещо. Нещо тежко. Неудобно.

Глик се наведе напред над таблото.

— Да не би да крадат нещо от черквата?

С помощта на телеобектив Чинита фокусира камерата върху стената от мъже в търсене на отвор помежду им. „Само секундичка — помоли се тя. — Един-едничък кадър. Не ми трябва повече. — Ала те се движеха като един. — Хайде де!“ Макри ги проследи с камерата и бе възнаградена. Докато войниците качваха товара си в багажника, повзрастният мъж се олюля. Само за миг, ала операторката нямаше нужда от повече. Беше заснела своя кадър. Всъщност по-скоро десет кадъра.

— Обади се в редакцията — каза Чинита. — Имаме труп.

* * *

Далеч оттам, в ЦЕРН, Максимилиан Кьолер вкара инвалидната си количка в кабинета на Леонардо Ветра и с ефикасност на робот

започна да преглежда документите му. След като не намери каквото търсеше, директорът продължи със спалнята. Горното чекмедже на нощното шкафче бе заключено. Кьолер го отвори с нож от кухнята.

Вътре откри точно каквото му трябваше.

ГЛАВА 72

Лангдън скочи от скелето на земята и изтупа дрехите си. Витория го посрещна.

— Пак ли нищо?

Той поклати глааа.

— Прибраха кардинала в багажника.

Професорът погледна паркираната кола, върху чийто преден капак Оливети и група гвардейци бяха разгърнали карта.

— На югозапад ли търсят?

Тя кимна.

— Няма черкви. Първата е чак „Свети Петър“.

Лангдън изсумтя. Поне бяха единодушни. Той се приближи до Оливети. Швейцарците му направиха път.

Командирът вдигна глава.

— Нищо. Но тук не са представени всички черкви. Само големите. Петдесетина.

— Къде сме сега? — попита професорът.

Оливети му посочи Пиаца дел Пополо и прокара с показалец права линия на югозапад. Тя минаваше доста далеч от групата черни квадратчета, обозначаващи по-големите храмове в Рим. За съжаление, те също бяха и по-старите храмове... които бяха съществували през XVII век.

— Трябва да вземем някакво решение — каза командирът. — Сигурен ли сте за посоката?

Лангдън си представи протегнатата ръка на ангела. Изпитваше все по-силно усещане за неотложност.

— Да, сигурен съм.

Оливети сви рамене и пак прокара правата линия. Тя пресичаше моста „Маргерита“, Виа ди Рицо, Пиаца дел Рисорджименто и стигаше чак до средата на площад „Св. Петър“.

— Какво ѝ е на базиликата? — попита един от гвардейците. Младежът имаше дълбок белег под лявото си око. — Нали е черква?

Лангдън поклати глава.

— Трябва да е обществено място. В момента „Свети Петър“ едва ли е такава.

— Но линията минава през *площада* — отбеляза надзъртащата над рамото на професора Витория. — А той е публично място.

Лангдън вече бе обмислил този въпрос.

— Само че няма статуи.

— В средата няма ли един монолит?

Младата жена беше права. На площад „Св. Петър“ се издигаше египетски монолит. Лангдън погледна към обелиска на площада пред тях. „Високата пирамида.“ Странно съвпадение, кааа си той. После отхвърли тази идея.

— Ватиканският монолит не е от Бернини. Донесъл го е Калигула. И няма нищо общо с „въздух“. — Имаше и друг проблем. — Освен това се предполага, че елементите са пръснати в *Рим*. Площадът „Свети Петър“ е във Ватикана.

— Зависи кого питате — обади се един от гвардейците.

Лангдън го погледна.

— Моля?

— Това винаги е било спорен въпрос. На повечето карти площадът „Свети Петър“ е във Ватикана, но тъй като е извън стените, римските власти векове наред са твърдели, че е в Рим.

— Шегувате се — каза професорът. Никога не бе чувал за това.

— Споменавам го само защото командир Оливети и госпожица Ветра питаха за скулптура, свързана с въздух — прибави швейцарецът. Лангдън се ококори.

— А вие знаете ли такава на площад „Свети Петър“?

— Не точно. Всъщност не е скулптура. Сигурно не е важно.

— Да чуем — нареди Оливети.

Гвардеецът сви рамене.

— Знам за това, защото обикновено давам караул на площада. Познавам го като собствената си длан.

— Скулптурата — подкани го Лангдън. — Как изглежда? — Започваше да се чуди дали илюминатите наистина не са били толкова дръзки, че да поставят втория си знак точно пред базиликата „Св. Петър“.

— Всеки ден патрулирам там — продължи младежът. — По средата е, точно там, където минава линията. Това ме подсети. Както казах, не е точно скулптура. По-скоро е... блок.

Оливети видимо се ядоса.

— Блок ли?

— Да, господин командир. Мраморен блок до монолита. Но не е правоъгълен, а елипсовиден. И е така изваян, че изобразява духащ вятър. — Той замълча за миг. — Или въздух, ако щете.

Лангдън го зяпна смаяно.

— Релеф! — внезапно възкликна той.

Всички го погледнаха.

— *Релефът* е вид скулптура! — поясни професорът. „Скулптура е изкуството да се извайват обемни образи и релефи.“ Години наред пишеше дефиницията на черните дъски. Релефите бяха двуизмерни скулптури като профила на Ейбрахам Линкълн върху монетите. Медальоните на Бернини в параклиса „Чиги“ бяха друг пример за релефи.

— Bassorelievo? — попита на италиански гвардеецът.

— Да! *Барелеф*! — Лангдън почука с кокалчетата на пръстите си по капака. — Изобщо не ми хрумна за това! Плочата на площад „Свети Петър“, за която говорите, се казва Западният вятър. Също е известна като *Respiro di Dio*.

— Божия дъх?

— Да! *Въздух*! И е изваяна и поставена там от самия архитект!

Витория се обърка.

— Но нали архитект на „Свети Петър“ е Микеланджело!

— Да, на *базиликата*! — тържествуващо възкликна Лангдън. — Но *площад* „Свети Петър“ е дело на Бернини!

Върволицата коли напусна Пиаца дел Пополо. Всички прекалено много бързаха, за да забележат буса на Би Би Си.

ГЛАВА 73

Като даваше газ и маневрираше сред уличното движение, Гънтър Глик следваше четирите еднакви автомобила, които пресякоха река Тибър по Понте Маргерита. При други обстоятелства репортерът щеше да се опита да поддържа дистанция, ала днес едва успяваше да не изостава. Тези хора направо хвърчаха.

Макри седеше на задната седалка и довършваше телефонния разговор с Лондон. Накрая затвори и потупа Глик по рамото. Трябваше да надвика рева на трафика.

— Първо добрата или лошата новина искаш да чуеш?

Той се намръщи. Отношенията с редакцията съвсем не бяха прости.

— Ядосаха се, че сме зарязали поста си.

— Каква изненада.

— Освен това смятат, че човекът, който ти се обади, е измамник.

— Естествено.

— И шефът току-що ме предупреди, че чашата била на път да прелее.

Глик свъси вежди.

— Страхотно. А добрата новина?

— Съгласиха се да видят материала, който заснехме.

Намръщеното му лице се отпусна в усмивка. „Тогава ще видим дали чашата е на път да прелее.“

— Ами тогава им го прати.

— Не мога в движение.

Глик излезе на Виа Кола ди Риенцо.

— Сега не мога да спра. — Той последва алфите, които направиха остър завой покрай Пиаца дел Рисорджименто.

Макри трябваше да придържа плъзгащата се по пода и седалката компютърна техника.

— Само ми счупи предавателя и ще трябва пеш да ходим до Лондон, за да занесем материала — предупреди го тя.

— Спокойно, миличка. Нещо ми подсказва, че почти стигнахме.
Операторката вдигна глава.

— Къде?

Глик погледна познатия купол, който се извисяваше пред тях, и се усмихна.

— Точно там, откъдето тръгнахме.

* * *

Четири алфи ловко се вляха в трафика покрай площад „Св. Петър“, разделиха се и се пръснаха наоколо. Гвардейците слязоха на избрани места, смесиха се с туристите и репортерите около площада и мигновено станаха невидими. Някои навлязоха в колонадата и също сякаш се изпариха. Пред погледа на Лангдън примката около базиликата се стягаше.

Освен хората, които току-що бе пратил, Оливети се беше свързал с Ватикана и бе разположил цивилни гвардейци при Западния вятър на Бернини. Докато гледаше откритите пространства на площада, Лангдън размишляваше над един познат въпрос. „Как възнамерява да се изплъзне илюминатският убиец? Как ще убие кардинала пред всички тези хора?“ Той си погледна часовника. 20:54. Още шест минути.

Оливети се обърна от предната седалка и погледна Лангдън и Витория.

— Искам двамата да отидете при тоя блок на Бернини или там както му викате. Същото упражнение. Вие сте туристи. Обадете се по мобифона, ако забележите нещо.

Преди професорът да успее да отговори, Витория го хвана за ръката и го задърпа навън.

Пролетното слънце залязваше зад базиликата и сенките обгръщаха площада. Докато двамата навлизаха в хладния полумрак, Лангдън усети, че го полазват зловещи тръпки. Той се вторачваше във всяко срещнато лице и се чудеше дали убиецът не е наблизо. Дланта на Витория беше топла.

Докато прекосяваха откритото пространство на площад „Св. Петър“, американецът осъзна, че огромната пиаца оказва точно онова

въздействие, което творецът бе искал да постигне — „да смири всеки, който попадне там“. Самият той определено се чувстваше смирен. „И гладен“ — каза си Лангдън и се изненада, че точно в този момент може да му хрумне такава мисъл.

— Към обелиска ли? — попита Витория.

Професорът кимна и зави наляво.

— Колко е часът? — Младата жена крачеше енергично, но нехайно.

— Без пет.

Тя не отговори, ала Лангдън усети, че стиска ръката му по-силно. Пистолетът отново бе в джоба му. Надяваше се Витория да не реши, че ѝ трябва. Не си представяше как ще го извади наред площада и ще започне да гърми по убиеца пред камерите на световните медии. Но пък такъв инцидент нямаше да е нищо в сравнение с жигосването и убийството на кардинал.

„Въздух — помисли си Лангдън. — Вторият елемент на науката.“ Опитва се да си представи клеймото. Начина на убийство. Пак плъзна поглед по гранитната пиаца — открита пустиня, обсадена от швейцарската гвардия. Ако хашишинът наистина посмееше да го извърши, професорът не си представяше как ще успее да избяга.

В средата на площада се издигаше триста и петдесеттонният египетски обелиск на Калигула. Пирамидалният му връх се извисяваше на двадесет и пет метра и отгоре му имаше кух железен кръст. Достатъчно нависоко, за да улови последните слънчеви лъчи, кръстът сияеше като вълшебен... Твърдеше се, че вътре имало частици от кръста, на който бил разпнат Христос.

От двете страни на обелиска в идеална симетрия бяха разположени два фонтана. Историците на изкуството знаеха, че те обозначават точните геометрични центрове на елипсовидния площад на Бернини, ала до днес Лангдън никога не се беше замислял над тази архитектурна особеност. Рим сякаш внезапно се бе изпълнил с елипси, пирамиди и поразителна геометрия.

Когато приближиха обелиска, Витория забави крачка и дълбоко въздъхна, като че ли даваше знак на Лангдън да се успокои.

Някъде край този обелиск, дръзко поставен пред най-голямата черква на света, се намираше вторият олтар на науката — Западния вятър на Бернини, елипсовидна плоча на площад „Св. Петър“.

Гънтър Глик наблюдаваше от сенките на колоните около площад „Св. Петър“. При други обстоятелства мъжът със сако от туид и жената с тъмнозелени къси панталони нямаше да му направят абсолютно никакво впечатление. Приличаха на обикновени туристи, които разглеждат площада.

Ала днес обстоятелствата бяха извънредни. Днес беше ден на телефонни съобщения, трупове, необозначени коли, фучащи из Рим, мъже със сака от туид, катерещи се по скелета в търсене на Бог знае какво. Репортерът нямаше намерение да ги изпуска от поглед.

Обърна се към отсрещния край на площада и видя Макри. Операторката стоеше точно там, където я бе пратил, и небрежно носеше камерата си, ала макар да се преструваше на отегчена журналистка, биеше на очи повече, отколкото му се искаше. В онзи край на пиацата нямаше други репортери и съкращението „Би Би Си“ върху камерата ѝ привличаше вниманието на туристите.

Точно в този момент видеопредавателят в буса излъчваше записа на голия труп, хвърлен в багажника. Глик знаеше, че кадрите вече пътуват за Лондон. Чудеше се какво ще кажат от редакцията.

Щеше му се с Макри да бяха стигнали до трупа преди да се появи армията от цивилни войници. Същата армия, знаеше той, сега се бе разгърнала и беше обсадила площада. Щеше да се случи нещо важно.

„Медиите са дясната ръка на анархията“ — бе казал убиецът. Глик се зачуди дали е пропуснал шанса си за голяма сензация. Той хвърли поглед към другите журналистически коли в далечината и видя, че Макри следи загадъчната двойка от отсрещния край на пиацата. Нещо му подсказваше, че все още е в играта...

ГЛАВА 74

Лангдън видя каквото търсеше десетина метра преди да стигнат до плочата. Сред пръснатите наоколо туристи бялата мраморна елипса на Бернини изпъкваше на фона на сивите гранитни павеа на площада. Витория очевидно също я забеляза и се напрегна.

— Спокойно — прошепна ѝ той. — Използвай метода си с пиранята.

Младата жена се поотпусна.

Всичко им се струваше заплашително спокойно. Мотаеха се туристи, около площада бърбреха монахини, едно момиченце хранеше гълъбите до обелиска.

Американецът потисна желанието си да си погледне часовника. Знаеше, че моментът не е далеч. Стигнаха при елипсовидния камък и спряха — не рязко, просто двама туристи, надлежно разглеждащи забележителност, която представлява известен интерес.

— Западният вятър — прочете надписа Витория.

Лангдън погледна мраморния релеф и изведнъж се почувства наивен. Никога не бе разбирал значението на тази творби — нито от книгите по история на изкуството, нито при многобройните си посещения на Рим.

Досега.

Елипсовидният релеф беше дълъг към метър и представляваше лице — Западният вятър, представен като ангел. От устата му излизаше силен дъх, чиято посока бе обратна на Ватикана... *Божият* дъх. Така Бернини беше изобразил втория елемент... въздуха... зефира, излизащ от устните на ангела. Лангдън осъзна, че подтекстът на творбата е още по-дълбок. Скулпторът бе изваял въздуха на *пет* отделни повея... пет! Нещо повече, от двете страни на медальона имаше две сияйни звезди. Професорът се замисли за Галилей. „Две звезди, пет повея, елипси, симетрия...“ Почувства се празен. Заболя го главата.

Витория скоро отново закричи.

— Струва ми се, че ни следят — каза тя.

Лангдън вдигна поглед.

— Кой?

Преди да отговори, младата жена измина тридесетина метра. После посочи Ватикана, сякаш му показваше нещо на купола.

— Върви по петите ни през целия площад. — Витория нехайно се озърна през рамо. — Още ни следва. Не спирай.

— Мислиш ли, че е хашишинът?

Тя поклати глава.

— Не, освен ако илюминатите не използват жени с камери на Би Би Си.

* * *

Оглушителният звън на камбаните на „Св. Петър“ ги сепна. Часът бе настъпил. Бяха заобиколили Западния вятър в опит да се откъснат от репортерката, но сега се връщаха към релефа.

Въпреки биещите камбани наоколо изглеждаше съвсем спокойно. Туристите продължаваха да обикалят площада. При обелиска дремеше пиян бездомник. Момиченце хранеше гълъбите. Лангдън се зачуди дали репортерката не е подплашила убиеца. „Съмнително“ — каза си той, спомнил си неговото обещание. „Ще направя вашите кардинали медийни звезди.“

Когато заглъхна ехото на деветия камбанен удар, над площада се възцари тишина.

После... момиченцето запищя.

ГЛАВА 75

Лангдън пръв стигна при пиццщото момиче. Ужасеното дете стоеше като вцепенено и сочеше към стъпалата в основата на обелиска, където отпуснато седеше дрипав пияница. Човекът представляваше жалка гледка — очевидно поредният римски бездомник. Сивата му коса висеше на мазни кичури пред лицето му, цялото му тяло бе увито в мръсни парцали. Момиченцето тичаше към тълпата и продължаваше да пици.

Лангдън тичешком се приближи към нещастника. Беше обзет от ужас. По дрипите се разливаше тъмно, разширяващо се петно. Прясна, изтичаща кръв.

После сякаш всичко започна да се случва едновременно.

Старецът политна. Професорът се хвърли напред, ала закъсна. Мъжът се строполи на стъпалата и падна по очи. И остана неподвижен.

Лангдън приклекна до него. Витория се приближи. Трупаше се тълпа.

Витория допря пръсти до гърлото на мъжа.

— Има пулс — каза тя. — Обърни го.

Американецът вече го правеше — хвана го за раменете и го преобърна. В този момент парцалите се свлякоха като мъртва плът. Мъжът се отпусна по гръб. По средата на голите му гърди имаше овъглено петно.

Витория ахна и се отдръпна.

Лангдън сякаш бе парализиран, едновременно обзет от отвращение и благоговение. Символът излъчаше ужасяваща простота.

— Air — задавено прочете Витория английската дума за „въздух“. — Това е... той.

Сякаш отникъде се появиха швейцарски гвардейци, започнаха да дават заповеди, втурнаха се след невидимия убиец.

Един турист наблизко обясни, че само преди минути тъмнокож мъж любезно помогнал на този стар, хриптяш бездомник да прекоси площада... дори поседнал малко на стъпалата при клетника, после пак изчезнал в навалищата.

Витория смъкна останалите дрипи от тялото на мъжа. Имаше две дълбоки прободни рани, по една от двете страни на клеймото, точно под гръдния кош. Тя вдигна главата му назад и започна да му прилага дишане уста в уста. Лангдън не беше подготвен за онова, което се случи после. Когато Витория издиша, от раните със съскане шурна кръв като вода от дихателни отвори на кит. Тъмната течност обля лицето на американеца.

Витория се ужаси.

— Дробовете му... — запелтечи тя. — Пробити са...

Лангдън избърса очи и погледна двата отвора. В тях клокочеше пенлива кръв. Дробовете на кардинала бяха пробити. Той бе мъртъв.

Витория покри тялото, докато дойдат швейцарските гвардейци.

Професорът се изправи. И тогава я видя. Наблизко беше клекнала жената, която ги бе следила. Видеокамерата беше на рамото ѝ и работеше. Погледите им се срещнаха и Лангдън разбра, че е заснела всичко.

ГЛАВА 76

Чинита Макри тичаше. Беше заснела репортажа на живота си.

Видеокамерата ѝ тежеше като котва, докато прекосяваше площад „Св. Петър“ и си проправяше път през събиращата се тълпа. Всички сякаш се движеха в обратната посока... към центъра на смута. Макри се опитваше да се отдалечи колкото може повече. Мъжът с туидовото сако я бе забелязал и сега тя усещаше, че я гонят други, мъже, които не виждаше, ала които се приближаваха от всички страни.

Все още беше ужасена от сцената, която току-що бе заснела. Вече не смяташе тайнствения човек, който се бе обадил на Глик, за луд.

Докато бързаше към буса на Би Би Си, от тълпата пред нея изскочи млад мъж с определено военен вид. Погледите им се срещнаха и двамата спряха. Той светкавично вдигна радиостанцията си и каза нещо. После се запъти към нея. Макри се завъртя и с разтуптяно сърце потъна обратно в навалищата.

Докато си пробиваше път сред плетеницата от ръце и крака, извади заснетата видеокасета от камерата си.

„Целулозно злато — помисли си операторката, пхна касетата под колана на кръста си и пусна полите на дрехата си да я покрият. За пръв път се радваше на наднорменото си тегло. — Къде си, Глик, по дяволите?!“

От лявата ѝ страна се появи друг войник. Макри разбра, че няма много време. Вмъкна се пак в тълпата, извади празна касета от чантата си и я зареди в камерата. После започна да се моли.

Беше на тридесетина метра от буса на Би Би Си, когато двамата мъже изникнаха точно пред нея. Стояха със скръстени ръце. Нямаше къде да бяга.

— Лентата — изсумтя единият. — Веднага.

Макри се отдръпна и притисна камерата към себе си.

— Няма.

Другият разтвори сако си и показа пистолета си.

— Ами застреляйте ме — каза операторката и сама се удиви от дързостта си.

— Лентата — повтори първият.

„Къде е Глик, по дяволите?“ Макри тропна с крак и извика колкото можеше по-силно:

— Аз съм професионален видеограф от Би Би Си! По силата на параграф дванайсети от закона за свободната преса тази лента е собственост на „Бритиш Броудкастинг Корпорейшън“!

Двамата мъже дори не мигнаха. Онзи с пистолета пристъпи към нея.

— Аз съм лейтенант от швейцарската гвардия и според светия устав, който е в сила тук, вие подлежите на обиск и арест.

Около тях започваше да се събира тълпа.

— При никакви обстоятелства няма да ви предам лентата в тази камера, без да разговарям с лондонската си редакция — извика Чинита. — Предлагам ви...

Гвардейците приключиха въпроса. Единият дръпна камерата от ръцете ѝ. Другият я сграбчи за китката и я принуди да се завърти с лице към Ватикана.

— Grazie^[1] — каза той и я поведе през блъскащата се тълпа.

Макри се помоли да не я претърсят. Ако успееше да задържи касетата, докато...

Изведнъж се случи невъобразимото. Някой в навалицата заопипва под палтото ѝ. Макри усети, че ѝ дръпват касетата. Тя се завъртя, но преглътна думите си. Зад нея задъханият Гънтър Глик ѝ намигна и потъна в тълпата.

---

[1] Благодаря (ит.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 77

Робърт Лангдън с олюляване влезе в тоалетната до папския кабинет. Избърса кръвта от лицето и устните си. Не беше негова. Беше кръвта на кардинал Ламасе, умрял от ужасна смърт на оживения площад пред Ватикана. „Девствени жертви на олтарите на науката.“ До този момент хашишинът изпълняваше заплахата си съвсем точно.

Професорът се погледна в огледалото. Чувстваше се безпомощен. Очите му бяха хлътнали, по бузите му тъмнееше четина. Помещението, в което се намираше, бе безукорно чисто и пищно — черен мрамор със златни орнаменти, памучни пешкири и ароматичен сапун.

Лангдън се опита да прогони от ума си кървавото клеймо, което беше видял преди малко. Въздух. Образът не се махаше. Откакто се събуди сутринта, бе видял три амбиграми... и знаеше, че го очакват още две.

От стаята долитаха гласове — изглежда, Оливети и капитан Роше обсъждаха какво да предприемат. Очевидно до този момент не бяха намерили антимаateria. Гвардейците или бяха пропуснали контейнера, или убиецът беше проникнал във Ватикана по-дълбоко, отколкото бе готов да признае командирът.

Лангдън избърса ръцете и лицето си. После се обърна и потърси писоар. Нямаше. Само тоалетна чиния. Той вдигна капака.

Докато стоеше там и напрежението напускаше тялото му, постепенно го изпълваше замайващо изтощение. В гърдите му напирала безброй противоречиви чувства. Уморен, гладен и недоспал, той вървеше по Пътя на просвещението, измъчван от две жестоки убийства. Испитваше все по-силен ужас от вероятния изход от тази трагедия.

„Мисли“ — каза си професорът. Ала нищо не му хрумваше. Докато пускаше водата, го осени неочаквана идея.

„Това е тоалетната на папата. Току-що пиках в тоалетната на папата. — Подсмихна се. — Светият престол.“

ГЛАВА 78

Служителката от Би Би Си в Лондон извади видеокасетата от сателитния приемник и тичешком прекоси помещението. Втурна се в кабинета на главния редактор, пхна касетата в неговото видео и натисна бутона.

Докато касетата се въртеше, жената му предаде разговора с Гънтър Глик във Ватикана, който току-що бе провела.

Освен това фотоархивът на Би Би Си беше потвърдил самоличността на жертвата от площад „Св. Петър“.

Главният редактор излезе от кабинета си и удари един звънец. Всички в редакцията се заковаха по местата си.

— Предаване на живо след пет минути! — извика той. — Медийните координатори, искам хората ви да са на линия! Имаме новина, която продаваме! Имаме и видеоматериал!

Търговските координатори грабнаха телефонните си тефтери.

— Продължителност! — извика един от тях.

— Трийсетсекунден запис — отвърна главният редактор.

— Съдържание?

— Убийство.

Координаторите се оживиха.

— Авторски права и цена?

— Един милион щатски долара.

Всички рязко вдигнаха глави.

— Какво?!

— Чухте ме! Искam върха на хранителната верига. Си Ен Ен, Ем Ес Ен Би Си, после голямата тройка! Предложете им предварителни кадри. Дайте им пет минути да се подготвят преди Би Би Си да го излъчи.

— Какво се е случило, по дяволите? — попита някой. — Да не би премиерът да е бил одран жив?

Главният редактор поклати глава.

— Нещо повече.

* * *

Точно в този момент някъде в Рим хашишинът се наслаждаваше на кратка почивка в удобно кресло. Възхищаваше се на легендарната стая, в която се намираше.

„Седя в Храма на просвещението — помисли си убиецът. — Илюминатското скривалище.“ Не можеше да повярва, че след всички тези векове то все още съществува.

Хашишинът надлежно набра номера на репортера от Би Би Си, на когото се бе обаждал по-рано. Беше време. Предстоеше светът да чуе най-поразителната новина.

ГЛАВА 79

Витория Ветра пиеше вода и разсеяно дъвчеше кифличка. Знаеше, че трябва да яде, ала нямаше апетит. В папския кабинет кипеше оживление, водеха се напрегнати разговори. Капитан Роше, командир Оливети и петима-шестима гвардейци обсъждаха нанесените щети и обмисляха следващия си ход.

Робърт Лангдън стоеше наблизко и зяпаше навън към площад „Св. Петър“. Беше унил. Витория се приближи до него.

— Някакви идеи?

Той поклати глава.

— Кифличка?

При вида на храна настроението му като че ли се подобри.

— Да, по дяволите. Благодаря. — Той лакомо започна да дъвче.

Разговорът зад тях внезапно утихна и те се обърнаха. Придружаван от двама швейцарски гвардейци, в стаята влезе Карло Вентреска. Ако по-рано шамбеланът бе изглеждал изтощен, сега сякаш беше напълно изчерпан.

— Какво се е случило? — попита той командира. Ако се съдеше по изражението му, изглежда, вече му бяха съобщили най-лошото.

Официалният доклад на Оливети звучеше като бюлетин за жертви при бойни действия. Той изложи фактите със суха прецизност.

— Точно след осем часа кардинал Ебнер беше открит мъртъв в черквата „Санта Мария дел Пополо“. Бил е задушен и жигосан с амбиграмната дума „земя“. Преди десет минути на площад „Свети Петър“ беше убит кардинал Ламасе. Получил е прободни рани в гърдите. Беше жигосан с думата „въздух“, също амбиграма. Убиецът и в двата случая избяга.

Шамбеланът прекоси стаята, отпусна се тежко зад бюрото на папата и наведе глава.

— Кардинал Гуидера и кардинал Баджа обаче все още са живи.

Свещеникът рязко вдигна глава. Лицето му беше измъчено.

— Това ли е утехата ни? Убити са двама кардинали, командире. И ако не ги намерите, другите двама няма да останат живи още дълго.

— Ще ги намерим — увери го Оливети.

— Досега търпим само провали.

— Не е вярно. Изгубихме две битки, синьоре, но ще спечелим войната. Илюминатите са възнамерявали да превърнат тази вечер в медиен цирк. До този момент осуетяваме плана им. Труповете на двамата кардинали бяха вдигнати без инциденти. Освен това капитан Роше ми съобщи, че е постигнал голям напредък в търсенето на антиматерията.

Капитанът с червената барета пристъпи напред. На Витория ѝ се стори някак по-човечен от другите гвардейци — строг, ала не толкова скован. Гласът му беше емоционален и ясен като звук на цигулка.

— Надявам се, че до час ще открием контейнера, синьоре.

— Простете, че не изглеждам особено обнадежден, капитане, но оставам с впечатлението, че претърсването на Ватикана ще отнеме много повече време, отколкото имаме — отвърна шамбеланът.

— *Пълното* претърсване, да. След като анализирах положението обаче, аз съм убеден, че контейнерът с антиматерията се намира в някоя от нашите бели зони — онези сектори от Ватикана, които са достъпни за туристически обиколки, музеите и базиликата „Свети Петър“ например. Вече изключихме електричеството в тях и провеждаме проверка.

— Възнамерявате да претърсите само *малка* част от Ватикана, така ли?

— Да, синьоре. Малко е вероятно убиецът да е имал достъп до вътрешните зони на Ватикана. Фактът, че изчезналата охранителна камера е била открадната от обществено достъпно място, по-точно от стълбище в един от музеите, очевидно показва, че убиецът е имал ограничен достъп. Следователно е можел да *върне* камерата и да постави антиматерията само на друго обществено достъпно място. Тъкмо в тези зони съсредоточаваме търсенето си.

— Но той е отвлякъл четирима кардинали. Това определено загатва, че илюминатите са проникнали по-надълбоко, отколкото смятахме.

— Не непременно. Не бива да забравяме, че кардиналите прекараха голяма част от днешния ден във ватиканските музеи и

базиликата „Свети Петър“ и им се любуваха на спокойствие, без тълпите. И най-вероятно са били отвлечени оттам.

— Но как са били изведени извън градските стени?

— Все още мислим над този въпрос.

— Ясно. — Шамбеланът въздъхна, изправи се и отиде при Оливети. — Искам да чуя плана ви за евакуация, командире.

— Все още го разработваме, синьоре. Но съм убеден, че капитан Роше ще намери контейнера.

Роше тракна с токове, сякаш за да благодари за доверието.

— Хората ми вече претърсиха две трети от белите зони. Скоро ще открием антимаateria.

Шамбеланът, изглежда, не споделяше увереността му.

В този момент в кабинета влезе гвардеецът с белега под окото и се запъти към Лангдън. Носеше папка и карта.

— Господин Лангдън? Нося ви сведенията за Западния вятър, които поискахте.

Американецът преглътна кифличката си.

— Чудесно. Дайте да видя.

Другите продължиха да разговарят. Витория, Робърт и гвардеецът разгънаха картата върху бюрото на папата.

Швейцарецът посочи площад „Св. Петър“.

— Сега сме тук. Централната линия от дъха на Западния вятър сочи на изток, точно обратно на Ватикана. — Той проследи посоката с пръст от пиацата през Тибър и сърцето на стария град. — Както виждате, линията минава през почти целия град. По пътя й попадат двайсетина католически черкви.

Лангдън бе обзет от униние.

— *Двайсетина?!*

— Може и да са повече.

— Някоя от тях попада ли *точно* на линията?

— Някои изглеждат по-близо от други, но пренасянето на точното местоположение на Западния вятър върху картата оставя възможност за грешка.

Лангдън за миг погледна през прозореца към площада. После се намръщи и поглади брадичката си.

— В някоя от тях има ли творби на Бернини, които да са свързани с огън?

Мълчание.

— Ами обелиски? — попита той. — Някоя от черквите намира ли се близо до обелиск?

Гвардеецът се наведе над картата.

Витория зърна проблясък на надежда в очите на Лангдън и разбра какво си мисли. „Той е прав!“ Първите два знака се намираха на или близо до площади, на които се издигаха обелиски! Дали обелиските не бяха повтарящата се тема? Високи пирамиди, бележещи Пътя на просвещението? Колкото повече мислеше за това, толкова по-логично ѝ се струваше... четири извисяващи се над Рим стълба, сочещи олтарите на науката.

— Малко е вероятно, но знам, че много обелиски са били издигнати или преместени по времето на Бернини — каза Лангдън. — Той несъмнено е участвал в разполагането им.

— Или е поставял знаците си *близо* до съществуващи обелиски — прибави Витория.

Професорът кимна.

— Възможно е.

— Лоша новина — рече гвардеецът. — По линията няма обелиски. — Той прокара показалец по картата. — Няма и наоколо. Абсолютно нищо.

Лангдън въздъхна.

Раменете на Витория се отпуснаха. Идеята ѝ се бе сторила обещаваща. Очевидно нямаше да е толкова лесно, колкото се бяха надявали. Тя се опита да не губи кураж.

— Помисли, Робърт. Трябва да знаеш за статуя на Бернини, свързана с *огън*. Каквото и да е.

— Повярвай ми, мисля. Бернини е бил невероятно плодовит. Има стотици творби. Надявах се, че Западният вятър ще ни насочи към конкретна черква. Към нещо, което да ме ориентира.

— Фуосо — продължи да упорства младата жена. — *Огън*. Не се ли сещаш за някое произведение на Бернини?

Той сви рамене.

— Има негови известни скици на фойерверки, но те не са скулптура, пък и се намират в Лайпциг, Германия.

Витория се намръщи.

— А сигурен ли си, че *дъхът* показва посоката?

— Сама видя релефа. Изображението беше напълно симетрично. Единственото указание за посока беше дъхът.

Тя разбра, че професорът има право.

— Да не споменавам, че след като Западният вятър символизира въздух, най-логично е да следваме дъха — прибави Лангдън.

Витория кимна. „Значи ще следваме дъха. Но накъде?“

Оливети се приближи до тях.

— Какво открихте?

— Има прекалено много черкви — отвърна гвардеецът. — Над двайсет. Предполагам, че можем да пратим по четирима души във всяка...

— Остави — прекъсна го командирът. — На два пъти изпуснахме убиеца, когато знаехме точно къде ще се появи. Такова масово завардване на черкви означава да оставим Ватикана без охрана и да прекратим претърсването.

— Трябва ни справочник — каза Витория. — Списък на творбите на Бернини. Ако прегледаме имената им, може да се сетим за нещо.

— Не знам — отвърна Лангдън. — Ако Бернини специално е създал въпросното произведение за илюминатите, може изобщо да не го открием. Сигурно няма да е включено в никаква книга.

Витория не искаше да повярва.

— Другите скулптури бяха сравнително известни. Ти беше чувал и за двете.

Американецът сви рамене.

— Да.

— Ако потърсим сред имената нещо, свързано с думата „огън“, може да попаднем на статуя, която да е в правилната посока.

Лангдън се убеди, че си струва да опитат, и се обърна към Оливети.

— Трябва ни списък на творбите на Бернини. Сигурно имате подръка албуми.

— Какви албуми?

— Няма значение. Каквото и да е списък. Например във Ватиканския музей. Там трябва да има справочници за Бернини.

Гвардеецът с белега се намръщи.

— Електричеството в музея е изключено, а библиотеката е огромна. Без персонал...

— Въпросното произведение на Бернини — прекъсна го Оливети. — Дали е създадено, докато Бернини е бил на работа във Ватикана?

— Със сигурност — потвърди Лангдън. — Той е работил тук почти през целия си живот. И най-вероятно по време на конфликта с Галилей.

Командирът кимна.

— Тогава има друг справочник.

Витория се оживи.

— Къде?

Оливети не отговори, а отведе гвардееца настрани и тихо му каза нещо. Младежът не изглеждаше убеден, ала покорно кимна. Когато командирът му свърши, гвардеецът се върна при Лангдън.

— Елате, господин Лангдън. Сега е девет и петнайсет. Трябва да побързаме.

Професорът го последва към вратата.

Витория тръгна след тях.

— Аз ще ви помогна.

Оливети я хвана за ръката.

— Не, госпожице Ветра. Трябва да си поговоря с вас. — Гласът му не допускаше възражения.

Лангдън и гвардеецът излязоха. Оливети отведе младата жена настрани. Ала каквото и да възнамеряваше да й каже, не получи такава възможност. Радиостанцията му изпраця.

— Commandante?

Всички в стаята се обърнаха. Гласът звучеше мрачно.

— Струва ми се, че трябва да включите телевизора.

ГЛАВА 80

Когато само преди два часа бе излязъл от ватиканския Таен архив, Лангдън изобщо не беше предполагал, че пак ще го види. Сега обаче, задъхан от тичането по петите на швейцарския гвардеец, отново се озова там.

Младежът с белега го водеше между редиците прозрачни хранилища. Сега тишината в архива му се струваше някак си позлокобна и той се зарадва, когато гвардеецът я наруши.

— Насам е, струва ми се — каза той, когато се озоваха в дъното на залата. Покрай стената имаше по-малки хранилища. Гвардеецът проучи надписите и посочи един от тях. — Да, тук е. Точно където каза командирът.

Лангдън го прочете. ATTIVI VATICANI. Ватикански имоти? Прегледа съдържанието. Недвижими имоти... пари... Банка Ватикана... антики... Списъкът продължаваше.

— Документи за всички ватикански имоти — каза гвардеецът.

Професорът погледна хранилището. „Господи!“ Въпреки тъмнината виждаше, че е пълно.

— Командирът каза, че всички произведения на Бернини, създадени, докато е бил под ватиканско покровителство, трябва да са вписани тук като собственост на Ватикана.

Лангдън кимна. Предположението на Оливети можеше да се окаже вярно. По времето на Бернини всичко, което творците бяха създавали под покровителството на папата, по закон бе ставало ватиканска собственост. Това по-скоро напомняше на феодализъм, отколкото на покровителство, ала художниците бяха живели добре и не се бяха оплаквали.

— Включително творбите, които се намират в черкви извън Ватикана ли?

Швейцарецът го погледна странно.

— Естествено. Всички католически черкви в Рим са собственост на Ватикана.

Лангдън сведе очи към списъка. Той съдържаше имената на двадесетината черкви, които попадаха в една линия със Западния вятър. Една от тях беше третият олтар на науката и професорът се надяваше, че ще има време да открие коя точно. При други обстоятелства с радост лично щеше да проучи всички. Днес обаче разполагаше с двадесетина минути, за да намери каквото търси — черквата със скулптурата на Бернини, символизираща *огъня*.

Той се запъти към електронната въртяща се врата на хранилището. Гвардеецът не го последва. Лангдън усети, че младият мъж се колебае, и се усмихна.

— Въздухът е нормален. Рядък е, но става за дишане.

— Имам заповед да ви придружа дотук и после веднага да се върна в оперативния център.

— *Тръгвате ли?*

— Да. Швейцарските гвардейци нямат право да влизат в архива. Като идвам с вас, аз нарушавам правилата. Командирът специално ми го напомни.

— Значи нарушавате правилата, а? — „Имаш ли представа какво става тук тази нощ?“ — На чия страна е вашият проклет командир?!

Лицето на гвардееца изгуби предишната си доброжелателност. Белегът под окото му потръпна. Внезапно той заприлича на самия Оливети.

— Извинете ме. — Лангдън съжали за избухването си. — Просто... Може да имам нужда от помощ.

Гвардеецът дори не мигна.

— Научен съм да изпълнявам заповеди. Без да ги обсъждам. Свържете се с командира веднага щом откриете каквото търсите.

Лангдън се ядоса.

— И къде да го намеря?

Гвардеецът остави радиостанцията си на една маса и каза:

— Първи канал.

После изчезна в мрака.

ГЛАВА 81

Телевизорът в кабинета на папата се оказа огромен хитачи, скрит във вграден шкаф срещу бюрото. Сега вратата на стаята зееше отворена и всички се събираха, за да гледат.

Витория се приближи. На екрана се появи млада репортерка, брюнетка с очи на кошута.

— За новините на Ем Ес Ен Би Си, тук е Кели Хорън-Джоунс, на живо от Ватикана. — Зад нея се виждаше осветената през нощта базилика „Св. Петър“.

— Не си на *живо* — изсумтя Роше. — Електричеството в базиликата е *изключено*.

Оливети му изшътка да млъкне. Репортерката напрегнато продължи:

— Смайващи събития в тазвечерните избори във Ватикана. Имаме информация, че двама от членовете на колегията на кардиналите са били жестоко убити в Рим.

Оливети изруга под нос.

Докато репортерката говореше, на вратата се появи задъхан гвардеец.

— Господин командир, от телефонната централа съобщават, че всички линии са прегрели. Настояват за официалната ни позиция за...

— Изключете я — без да откъсва очи от екрана, го прекъсна Оливети.

Гвардеецът се колебаеше.

— Но, господин командир...

— Действай!

Младежът хукна да изпълни заповедта.

Витория усети, че шамбеланът иска да възрази, но се отказва. Вместо това за миг се вторачи в Оливети, после отново се обърна към телевизора.

Ем Ес Ен Би Си бяха пуснали запис. Швейцарските гвардейци изнасяха трупа на кардинал Ебнер от „Санта Мария дел Пополо“ и го

вкарваха в багажника на алфата. Кадърът замръзна и на увеличения образ се видя голото тяло на кардинала.

— Кой е заснел този запис, по дяволите? — попита Оливети.

Репортерката от Ем Ес Ен Би Си продължаваше да говори.

— Смята се, че това е трупът на кардинал Ебнер от Франкфурт, Германия. Хората, които го изнасят от черквата, най-вероятно са от швейцарската гвардия на Ватикана. — Младата жена очевидно полагаше всички усилия да си придаде натъжен вид. Когато камерата фокусира лицето ѝ, изражението ѝ стана още по-мрачно. — Уважаеми зрители, Ем Ес Ен Би Си ви предупреждава, че кадрите, които ще видите, са изключително натуралистични и може да не са подходящи за всякаква публика.

Престорената загриженост на телевизията за чувствата на зрителите накара Витория гневно да изсумти. Всъщност предупреждението изпълняваше ролята на реклама. След такова обещание никой нямаше да превключи канала.

— Повтарям, този материал може да е шокиращ за някои зрители — заяви репортерката.

— Какъв материал? — попита Оливети. — Току-що показахте...

На екрана се появи двойка, която се движеше сред тълпата на площад „Св. Петър“. Витория веднага разпозна себе си и Робърт. В ъгъла имаше надпис: ЗАСНЕТО ОТ БИ БИ СИ. Биеше камбана.

— О, не! — изпъшка Витория. — О... не...

Шамбеланът смутено се обърна към Оливети.

— Нали казахте, че сте конфискували касетата?

Изведнъж на екрана запищя дете. Обективът се завъртя и се насочи към момиченце, което сочеше към окървавен бездомник. Робърт Лангдън внезапно влезе в кадър и се опита да помогне на детето.

Всички в папския кабинет ужасено следяха разиграващата се пред очите им трагедия. Тялото на кардинала се строполи по очи на паважа. Появи се Витория и извика нещо. Имаше кръв. Клеймо. Неуспешен опит за дишане уста в уста.

— Този поразителен репортаж беше заснет само преди минути на площад „Свети Петър“ — каза репортерката. — Според нашите източници това е трупът на кардинал Ламасе от Франция. Остава

загадка защо е в такова облекло и защо не е бил на конклава. Засега Ватиканът отказва да даде изявление. — Записът започна отначало.

— Отказва изявление ли? — изсумтя Роше. — Дайте ни малко време, по дяволите!

Напрегнато сбърчила вежди, репортерката продължаваше да говори:

— Макар че все още не сме установили мотива за покушенията, според нашите източници отговорността за убийствата е поета от група, наричаща се илюминати.

— *Какво?! —* избухна Оливети.

— ... научите повече за илюминатите, като посетите нашия уебсайт на адрес...

— *Non e possibile!* — заяви командирът и превключи канала.

На тази станция репортерът беше от латиноамерикански произход.

— ... сатанистки култ, известен като илюминати, които според историците...

Оливети бясно започна да натиска бутоните на дистанционното управление. По всички канали предаваха репортажи на живо. Повечето бяха на английски.

— ... по-рано тази вечер швейцарски гвардейци изнесоха труп от черква. Смята се, че трупят е на кардинал...

— ... електричеството в базиликата и музеите е изключено, което предполага...

— ... ще разговаряме със специалиста по теориите за заговорите Тайлър Тингли за тази поразителна поява...

— ... слухове за още две убийства, подготвяни за по-късно вечерта...

— ... в момента проверява дали най-вероятният кандидат за нов папа кардинал Баджа е сред изчезналите...

Витория се извърна. Всичко се случваше невероятно бързо. В спускащия се навън мрак магнетизмът на човешката трагедия сякаш привличаше хората към Ватикана. Тълпите на площада растяха. Пристигаха нови и нови репортерски екипи.

Оливети остави дистанционното и се обърна към шамбелана.

— Синьоре, не знам как е могло да се случи. Взехме касетата, която беше в камерата!

Карло Вентреска сякаш беше онемял.

Всички мълчаха. Швейцарските гвардейци стояха неподвижно.

— Изглежда, че не сме овладели положението така, както бях подведен да смятам — накрая каза шамбеланът. Гласът му издаваше, че е прекалено изтощен, за да се гневи. Той погледна през прозореца към трупациите се тълпи. — Трябва да направя обръщение.

Оливети поклати глава.

— Не, синьоре. Точно това е целта на илюминатите — да потвърдите съществуването им, което ще им даде нови сили. Трябва да запазим мълчание.

— Ами тези хора? — Свещеникът посочи към прозореца. — Скоро там ще има десетки хиляди. После стотици хиляди. Като продължаваме тази игра, ние само ги излагаме на опасност. Трябва да ги предупредя. След това ще евакуираме колегията на кардиналите.

— Все още има време. Оставете капитан Роше да намери антимаateria.

Шамбеланът се обърна.

— Да ми заповядвате ли се опитвате?

— Не, само ви съветвам. Ако сте загрижени за хората навън, можем да обявим, че има изтичане на газ, и да разчистим района, но е опасно да признаем, че сме заложници.

— Ще го кажа само веднъж, командире. Няма да използвам този кабинет като амвон, от който да лъжа света. Ако изобщо съобщя нещо, това ще е истината.

— Истината ли? Че Ватиканът е заплашен с гибел от сатанистки терористи? Това само ще ни направи по-уязвими.

Шамбеланът го погледна гневно.

— Нима може да станем по-уязвими?

Роше внезапно извика, грабна дистанционното управление и увеличи звука на телевизора. Всички се обърнаха.

Репортерката от Ем Ес Ен Би Си изглеждаше искрено разстроена. До нея показваха снимка на покойния папа.

— ... нова информация. Току-що я получихме от Би Би Си... — Тя откъсна очи от камерата, сякаш за да се увери, че наистина трябва да направи това съобщение. Явно получила потвърждение, младата жена с мрачно изражение отново се обърна към зрителите. — Преди малко илюминатите са поели отговорността за... — Репортерката се

поколеба. — Поели са отговорността за смъртта на папата преди петнайсет дни.

Шамбеланът зяпна.

Роше изпусна дистанционното.

Витория едва смогваше да осмисли казаното.

— Според ватиканските закони тялото на папата не се подлага на аутопсия, ето защо твърдението на илюминатите не може да се провери — продължи жената. — Въпреки това те заявяват, че причината за смъртта на покойния папа не е удар, както съобщи Ватиканът, а *отравяне*.

В кабинета отново се възцари пълна тишина.

— Безумие! — избухна Оливети. — Нагла лъжа!

Роше пак запревключва каналите. Бюлетинът сякаш се разпространяваше като епидемия от станция на станция. Всички излъчваха едни и същи новини. Заглавията си съперничеха по сензационност.

УБИЙСТВО ВЪВ ВАТИКАНА

ПАПАТА ОТРОВЕН

САТАНАТА ДОКОСВА БОЖИЯ ДОМ

Шамбеланът се извърна.

— Бог да ни е на помощ.

Роше отново стигна до Би Би Си.

— ... ми съобщи за убийството в „Санта Мария дел Пополо“...

— Стойте! — спря го Вентреска. — Върнете назад.

Капитанът се подчини. Надут наглед мъж седеше в студиото на Би Би Си. Над рамото му показваха снимка на странно изглеждащ човек с рижа брада. Отдолу пишеше: ГЪНТЪР ГЛИК — НА ЖИВО ОТ ВАТИКАНА.

Репортерът Глик очевидно говореше по телефона и връзката беше лоша.

— ... моята операторка засне изнасянето на кардинала от капелата „Чиги“.

— Повтарям за зрителите — казваше водещият в Лондон. — Репортерът от Би Би Си Гънтър Глик е човекът, който пръв събщи тази новина. Предполагаемият илюминатски убиец вече два пъти му се е обаждал по телефона. Гънтър, казваш, че убиецът ти е позвънил само преди минути, за да ти предаде съобщение от илюминатите, така ли?

— Точно така.

— И според съобщението илюминатите били *виновни* за смъртта на папата? — Водещият, изглежда, се съмняваше.

— Да. Този човек ми каза, че папата не е починал от удар, както смятаха във Ватикана, а че илюминатите са го отровили.

Всички в кабинета се вцепениха.

— Отровили ли са го? — попита водещият. — Но... но как?

— Не ми обясни, само каза, че са го убили с вещество, известно като... — разнесе се шумолене на листове — ... като хепарин.

Шамбеланът, Оливети и Роше се спогледаха смутено.

— Хепарин ли? — объркано попита Роше. — Но това не е ли?...

Карло Вентреска пребледня.

— Лекарството на папата.

Витория се смая.

— Папата е бил на хепарин, така ли?

— Имаше тромбофлебит — поясни свещеникът. — Веднъж дневно му правеха инжекция.

— Но хепаринът не е *отрова* — удивено възкликна капитанът. — Защо илюминатите твърдят...

— Хепаринът е смъртоносен в големи дози — каза Витория. — Той е силен антикоагулант. Свръхдозата може да предизвика вътрешен и мозъчен кръвоизлив.

Оливети подозрително я погледна.

— Откъде знаете?

— Прилага се при морските бозайници в плен, за да се предотврати съсирването на кръвта в резултат от ограниченото движение. Случвало се е животни да умират поради предозиране на веществото. — Тя замълча за миг. — При хората свръхдозата хепарин предизвиква симптоми, които спокойно могат да се сбъркат с удар... особено ако не се направи аутопсия.

На лицето на шамбелана се изписа дълбока загриженост.

— Синьоре, илюминатите очевидно прилагат тази тактика, за да си спечелят публичност — каза Оливети. — Не е възможно да са дали свръхдоза на папата. Никой не е имал достъп до лекарствата му. И дори да се хванем на въдицата и да се опитаме да опровергаем твърдението им, как ще го направим? Ватиканският закон забранява аутопсията на папата. А даже да беше направена аутопсия, пак нямаше да узнаем нищо. Щяхме да установим наличие на хепарин в тялото му от ежедневните инжекции.

— Вярно е. — Гласът на Карло Вентреска звучеше остро. — Но ме безпокои нещо друго. Никой от външния свят не *знаеше*, че Негово светейшество взима това лекарство.

Настъпи мълчание.

— Може да се установи дали е получил свръхдоза хепарин — обади се Витория.

Оливети рязко се обърна към нея.

— Ако случайно не сте ме чули, госпожице Ветра, ватиканският закон не позволява папата да се подложи на аутопсия. Нямаме намерение да оскверним тялото на Негово светейшество, като го накълцаме, само защото някакъв враг ни подхвърля подигравателни изявления!

Витория се засрами.

— Не исках да кажа... — Тя не искаше да прояви неуважение. — Естествено, няхах предвид да ексхумирате папата... — Младата жена се поколеба. Хрумна й нещо, което Робърт й беше казал в параклиса „Чиги“. Той бе споменал, че папските саркофази са над земята и никога не се запечатват, преживелица от времената на фараоните, когато се вярвало, че запечатването и погребването на ковчега не позволява на душата на покойника да излезе. Ролята на хоросан играела *гравитацията* и капците на ковчезите често тежали стотици килограми. „Формално е възможно да...“

— Как може да се установи дали е получил свръхдоза? — внезапно попита шамбеланът.

Сърцето на Витория се сви от страх.

— Свръхдозата предизвиква кървене на устната лигавица.

— На какво?

— Венците на жертвата кървят. След смъртта кръвта се съсирва и вътрешността на устата става черна. — Веднъж бе видяла снимка на двойка косатки от лондонския аквариум, на които по погрешка бяха дали свръхдоза. Животните безжизнено се носеха във водата и черните им като сажди езици висяха от отворените им усти.

Шамбеланът не отговори, а се обърна и се загледа през прозореца.

Гласът на Роше беше изгубил оптимизма си.

— Синьоре, ако това твърдение за отравянето е вярно...

— Не е вярно — заяви Оливети. — Достъпът на външни лица до папата е абсолютно невъзможен.

— Ако това твърдение е вярно — повтори капитанът — и светият отец наистина е бил отровен, това напълно променя положението с търсенето на антимаateria. Убийството предполага много по-дълбоко проникване във Ватикана, отколкото си мислехме. Претърсването на белите зони може да се окаже недостатъчно. Ако врагът до такава степен се е внедрил сред нас, може да не намерим контейнера навреме.

Оливети ледено се вторачи в него.

— Ще ви кажа какво ще направим, капитане.

— Не! — Шамбеланът се обърна. — Аз ще ви кажа какво ще направим. — Той студено погледна командира. — Нещата отидоха прекалено далеч. След двамадесет минути ще взема решение дали да прекратя конклава и да евакуирам Ватикана. Решението ми ще е окончателно. Ясно ли е?

Оливети не мигна. Нито отговори.

Карло Вентреска говореше енергично, сякаш черпеше от скрити запаси на сили.

— Капитан Роше, довършете претърсването на белите зони и после докладвайте направо на мен.

Роше кимна и хвърли на Оливети неспокоен поглед.

Шамбеланът избра двама гвардейци.

— Искам господин Глик, репортерът от Би Би Си, веднага да дойде тук. Щом илюминатите поддържат връзка с него, той може да ни е от помощ. Вървете.

Те излязоха.

Той се обърна към останалите гвардейци.

— Господа, няма да позволя да умрат повече хора. До десет часа трябва да намерите останалите двама кардинали и да заловите чудовището, виновно за тези убийства. Ясен ли съм?

— Но, синьоре, нямаме представа къде... — започна Оливети.

— Господин Лангдън работи по въпроса. Струва ми се способен човек. Имам му вяра.

С тези думи шамбеланът се запъти към вратата. Походката му издаваше внезапно обзелата го решителност. На излизане той посочи трима гвардейци.

— Бие тримата, елате с мен. Бързо.

Швейцарците го последваха. На прага Карло Вентреска спря и се обърна към Витория.

— И вие, госпожице Ветра.

Тя се поколеба.

— Къде отиваме?

— Да видим един стар приятел.

ГЛАВА 82

Секретарката Силви Боделок беше гладна и ѝ се искаше да може да се прибере вкъщи. За нейно смайване Кьолер очевидно бе оцелял след болницата — беше ѝ се обадил и ѝ бе *наредил* да остане до по-късно. Без обяснения.

През годините Силви се беше научила да не обръща внимание на странната промяна на настроенията на ексцентричния Кьолер. Тя тайно се надяваше, че някой ден директорът ще се самоубие по време на ежеседмичното си посещение на стрелбището на ЦЕРН, но той явно бе много добър стрелец.

Седнала сама в кабинета, секретарката слушаше къркоренето на стомаха си. Кьолер още не се беше върнал, нито ѝ бе дал допълнителна работа за вечерта. „Стига съм киснала тук гладна“ — реши тя. Остави му бележка и тръгна към служебния стол, за да си вземе някаква закуска.

Така и не стигна дотам.

Когато минаваше покрай „стаите за почивка“, Силви забеляза, че помещенията са претъпкани със служители, които явно бяха зарязали вечерята си, за да гледат новините. Ставаше нещо голямо. Тя влезе в първата стая, в която се блъскаха група шантави млади компютърни програмисти. Когато видя заглавията, секретарката ахна.

ТЕРОРИЗЪМ ВЪВ ВАТИКАНА

Силви изслуша репортажа и направо не повярва на ушите си. Някакво древно братство убивало кардинали? Какво доказваше това? Омразата им ли? Тяхното надмощие? Или невежеството им?

И все пак настроението в стаята изобщо не изглеждаше мрачно.

Двама младежи тичаха и размахваха тениска с рисунка на Бил Гейтс и надпис: И КОМПЮТЪРМЕНИТЕ ЩЕ НАСЛЕДЯТ ЗЕМЯТА!

— Илюминати! — извика единият. — Нали ви казвах, че съществуват!

— Невероятно! Мислех, че са само игра!

— Те са убили папата, приятел! *Папата!*

— Господи! Чудя се колко точки получаваш за *това*.

Те се отдалечиха със смях.

Секретарката гледаше като хипнотизирана. Като католичка, работеща сред учени, тя от време на време търпеше антирелигиозни разговори, но тези младоци, изглежда, бяха изпаднали в еуфория заради загубата на Църквата. Как можеха да са толкова безчувствени? Откъде идваше тази ненавист?

Силви винаги бе смятала Църквата за безобидна организация... място на доброжелателност и самовглъбяване... понякога човек просто можеше да попее в черквата, без да го сподирят със странни погледи. Църквата регистрираше основните моменти в живота ѝ — погребения, сватби, кръщенета, празници — и не искаше нищо в замяна. Дори даренията бяха доброволни. Децата ѝ всяка седмица се връщаха от неделно училище облагородени, пълни с желание да помагат на хората и да станат по-добри. Какво лошо имаше в *това*?

Никога не преставаше да се удивлява, че много от така наречените „блестящи умове“ в ЦЕРН не разбират значението на Църквата. Дали наистина вярваха, че кварките и мезоните вдъхновяват обикновения човек? Или че *уравненията* могат да заменят човешката необходимост от вяра в божественото?

Смаяна, Силви продължи по коридора покрай другите стаи. Всички бяха претъпкани. Тя изведнъж си спомни, че по-рано бяха търсили Кьолер от Ватикана. Съвпадение? Може би. Те от време на време се обаждаха в ЦЕРН от „учтивост“ преди да направят поредното унищожително изявление, заклеяващо проучванията на лабораторията — в последно време във връзка с откритията на ЦЕРН в областта на нанотехнологията, дисциплина, която Църквата осъждаше заради отношението ѝ към генното инженерство. В ЦЕРН не даваха и пукната пара. Минути след ватиканския залп телефонът на Кьолер неизменно започваше бясно да звъни и инвестиращите в технически нововъведения компании се надпреварваха, да купят лицензните за

новото откритие. „Не съществува такова нещо като лоша реклама“ — винаги казваше директорът.

Секретарката се зачуди дали не трябва да прати съобщение на Кьолер, където и да беше той, и да му каже да включи новините. Дали го интересува? Дали бе чул? Естествено, че беше чул. Сигурно записваше целия репортаж с шантавата си миникамера и се усмихваше за пръв път през тази година.

Силви най-после намери стая, настроението в която бе нормално... почти меланхолично. Там бяха едни от най-възрастните и уважавани учени в ЦЕРН. Когато секретарката влезе и седна, те изобщо не ѝ обърнаха внимание.

* * *

В ледения апартамент на Леонардо Ветра в отсрещния край на ЦЕРН Максимилиан Кьолер вече беше прочел подвързания с кожа дневник, който бе взел от нощното шкафче на свещеника, и сега гледаше репортажите по телевизията. След няколко минути върна дневника на мястото му, изключи телевизора и излезе.

* * *

Във Ватикана кардинал Мортати занесе ново блюдо с бюлетини при комина на Сикстинската капела, изгори ги и димът пак беше черен.

Второ гласуване. Все още нямаше папа.

ГЛАВА 83

Фенерчетата не бяха достатъчни, за да осветят мрака на огромната базилика „Св. Петър“. Пространството под купола тежеше отгоре им като беззвездна нощ и Витория усещаше празнотата около себе си като безкраен океан. Тя колкото може по-отблизо следваше швейцарските гвардейци и шамбелана. Високо над тях изгука и изпърха гълъб.

Сякаш доловил безпокойството ѝ, Карло Вентреска изостана и постави ръка на рамото ѝ. Докосването я изпълни с нови сили, сякаш свещеникът ѝ бе влял хладнокръвието, от което младата жена се нуждаеше, за да направи онова, което се готвеха да сторят.

„Какво се готвим да сторим? — помисли си тя. — Това е лудост!“

И все пак знаеше, че въпреки цялото ѝ неблагочестие и неизбежен ужас, тази задача е неизбежна. Важните решения, които стояха пред шамбелана, изискваха информация... информация, затворена в саркофаг, който се намираше във ватиканските катакомби. Витория се зачуди какво ще открият. „Дали илюминатите наистина са убили папата? Могъществото им действително ли стига толкова далеч? Нима на мен се пада да извърша първата аутопсия на папа?“

В тази неосветена черква я бе страх повече, отколкото ако плуваше нощем сред баракуди. Природата беше нейното убежище. Разбираше я. Докато проблемите на човека и духа я озадачаваха. Събиращите се в мрака риби убийци бяха като репортерите навън. Телевизионният репортаж за жигосаните трупове ѝ напомни за трупа на баща ѝ... и за дрезгавия смях на убиеца. Гневът прогони страха ѝ.

Заобиколиха една дебела колона и Витория зърна някъде напред оранжева светлина. Сиянието сякаш се излъчваше изпод пода. Когато се приближиха, разбра какво е това. Прочутото подземно светилище под олтара — просторната крипта с най-светите ватикански реликви. Вниманието ѝ първо привлече златното ковчеже, заобиколено с десетки светещи газени лампи.

— Това костите на свети Петър ли са? — попита тя, въпреки че знаеше отговора. Всички, които бяха идвали в базиликата, знаеха какво има в златното ковчеже.

— Всъщност не — отвърна шамбеланът. — Масова заблуда. Това не е реликварий. В това ковчеже има палиуми — тъкани ленти, които папата дава на новоизбраните кардинали.

— Но аз си мислех...

— Като всички останали. В справочниците пише, че това е гробницата на свети Петър, но истинският му гроб е дълбоко под нас. Ватиканът го разкопа през четирийсетте години. Никой няма право да слиза долу.

Витория се смая. Когато се отдалечиха от осветеното пространство и отново навлязоха в мрака, тя се замисли за историите, които бе чувала от поклонници, пропътували хиляди километри, за да видят това златно ковчеже, мислейки си, че вътре са костите на свети Петър.

— Ватиканът не трябва ли да каже на хората?

— Всички имаме полза от чувството за докосване до божественото... дори да е въображаемо.

Като учен, Витория не можеше да се съгласи с тази логика. Беше чела безброй проучвания на плацебо ефекта — аспирин, изцеряващ рак при хора, които *вярват*, че им се дава чудотворно лекарство. В края на краищата какво представляваше *вярата*?

— Ние във Ватикана не се справяме добре с промяната — каза шамбеланът. — Признаването на някогашните ни грешки и модернизацията са неща, които винаги сме избягвали. Негово светейшество се опитваше да сложи край на това. — Той замълча за миг. — Да настигнем модерния свят. Да потърсим нови пътища към Господ.

Витория кимна в мрака.

— Например науката?

— Честно казано, науката ми се струва маловажна.

— Маловажна ли? — Сецаше се за много начини да характеризира науката, но в съвременния свят думата „маловажна“ не беше сред тях.

— Науката може да лекува, може и да убива. Зависи от душата, която носи човекът, използващ тази наука. Затова ме интересува

душата.

— Кога открихте призванието си?

— Преди да се родя.

Витория го погледна.

— Съжалявам, този въпрос винаги е странен. Винаги съм знаел, че ще служа на Бог. От мига, в който можех да разсъждавам. Едва като младеж обаче, в армията, наистина осъзнах призванието си.

Тя се изненада.

— Били сте в армията, така ли?

— Две години. Отказах да нося оръжие, затова ме пратиха да пилотирам медицински хеликоптери. Всъщност все още летя от време на време.

Витория се опита да си представи как младият свещеник пилотира вертолет. Кой знае защо, това изобщо не ѝ се виждаше странно. Карло Вентреска притежаваше решителност, която сякаш подчертаваше вярата му.

— Някога возили ли сте папата?

— Господи, не. Оставяхме този скъпоценен товар на професионалистите. Негово светейшество ми позволяваше да взимам хеликоптера, когато ходехме в Гандолфо. — Той замълча и я погледна. — Госпожице Ветра, благодаря ви за помощта. Много съжалявам за баща ви.

— Благодаря.

— Не познавам баща си. Той е починал преди да се родя. Когато бях десетгодишен, изгубих и майка си.

Витория го погледна.

— Кръгъл сирак? — Тя изпита внезапна близост с него.

— Да. Аз се спасих, но майка ми загина.

— Кой се грижи за вас?

— Господ — отвърна шамбеланът. — Той съвсем буквално ми прати нов баща. Един епископ от Палермо се появи до болничното ми легло и ме взе при себе си. Навремето не се изненадах. Още от малък бях усетил грижовната ръка на Бог. Появата на епископа просто потвърди нещо, което вече предполагах — че Господ някак си ме е избрал да му служа.

— Вярвате, че Бог ви е избрал, така ли?

— Да. — В гласа му нямаше нито следа от надменност, само признателност. — Дълги години работих под напътствието на епископа. Впоследствие той стана кардинал. И въпреки това никога не ме забрави. Беше ми като баща. — На лицето на Карло Вентреска попадна лъч от фенерче и Витория видя самотата в очите му.

Стигнаха до една колона и фенерчетата им осветиха широк отвор в пода. Когато зърна спускащото се надолу стълбище, на младата жена внезапно ѝ се прииска да се върне обратно. Гвардейците вече помагаха на шамбелана да се спусне през дупката. После дойде нейният ред.

— Какво стана с него? — като се опитваше да говори спокойно, попита тя. — С кардинала, който ви е отгледал?

— Напусна колегията на кардиналите, за да заеме друг пост.

Витория се изненада.

— И после за съжаление почина.

— Моите съболезнования. Скоро ли се случи?

Свещеникът се обърна. Сенките подчертаваха изписалата се на лицето му мъка.

— Точно преди петнайсет дни. След малко ще го видим.

ГЛАВА 84

Архивното хранилище беше много по-малко от предишното, в което бе влязъл Лангдън. „По-малко въздух. По-малко време.“ Искаше му се да беше помолил Оливети да включи вентилационната система.

Професорът бързо откри каталозите с произведения на изкуството. Нямаше как да не ги забележи. Заемаха почти осем стелажа. Католическата църква притежаваше милиони творби по целия свят.

Лангдън потърси Джанлоренцо Бернини. Започна от средата на първия стелаж, приблизително там, където смяташе, че е началото на буквата „Б“. След мимолетна паника разбра, че подреждането не е по азбучен ред. „Защо ли не се изненадвам?“

Едва когато се върна при началото на колекцията и се покатери по подвижната стълба до най-горната лавица, проумя организацията на хранилището. Там откри най-дебелите книги — съдържащи творбите на ренесансовите майстори, Микеланджело, Рафаело, Леонардо, Ботичели. Книгите бяха подредени според паричната *стойност* на колекцията на всеки художник. Намери Бернини между Рафаело и Микеланджело. Книгата бе дебела половин педя.

Затруднен от огромния том, той слезе от стълбата и като дете с комикс седна направо на пода.

Ръкописната книга беше подвързана с плат. Всяка страница бе посветена на отделно произведение: кратко описание, дата, местонахождение, стойност на материалите и понякога груба скица. Професорът запрелиства страниците... които бяха над осемстотин. Бернини не си беше губил времето.

Като студент по история на изкуството, Лангдън се беше чудил как художниците са творили толкова много. По-късно, за свое огромно разочарование, бе научил, че известните творци всъщност са създавали съвсем малко свои произведения. Те бяха ръководили студия, в които бяха обучавали младежи, работещи под тяхно ръководство. Скулптори като Бернини бяха извайвали миниатюри от глина и бяха наемали

други да ги претворяват от мрамор. Лангдън знаеше, че ако *сам* е изпълнявал всичките си поръчки, Бернини би трябвало да работи до ден днешен.

— Показалец — каза на глас той в опит да се съсредоточи. После обърна книгата отзад с намерението да потърси на буквата „F“ заглавия, съдържащи думата „fusco“ — „огън“ — ала заглавията с „F“ не бяха на едно място.

Лангдън изруга. „Какво са имали срещу азбучния ред тези хора, по дяволите?“

Творбите очевидно бяха въвеждани хронологично, една по една, след като Бернини ги беше създавал. Всичко бе вписано по дата. Кое то не му помагаше с нищо. Докато се взираше в списъка, му хрумна друга неприятна мисъл. Името на скулптурата, която търсеше, изобщо можеше да не съдържа думата „огън“. В предишните две произведения, Авакум и ангелът и Западния вятър, не се споменаваше нито за „земя“, нито за „въздух“.

Минута-две той прелиства книгата наслуки с надеждата някоя илюстрация да привлече вниманието му. Не откри нищо особено. Видя десетки творби, за които не беше чувал, но много други познаваше... Даниил и лъва, Аполон и Дафна, както и няколко фонтана. Когато видя фонтаните, мислите му за миг се понесоха напред. Вода. Зачуди се дали четвъртият олтар на науката не е фонтан. Връзката с водата бе очевидна. Надяваше се обаче, че ще заловят убиеца преди да се наложи да мисли за това — Бернини беше създал десетки фонтани в Рим, повечето пред черкви.

Върна се към огъня. Докато разглеждаше книгата, си спомни окуражаващите думи на Витория. „Ти познаваш първите две скулптури... сигурно ще знаеш и тази.“ Отново отвори на показалеца и потърси познати заглавия. Нищо не му направи впечатление. Разбра, че няма да свърши скоро, затова въпреки волята си реши да изнесе книгата от хранилището. „Това е обикновена книга — успокой се той. — Не е като да изнеса оригинален лист от Галилей.“ Спомни си за листа в джоба си и си обеща на излизане да го върне на мястото му.

Понечи да вдигне тома, ала в този момент видя нещо, което го накара да спре. Макар че показалецът съдържаеше множество заглавия, онова, което зърна, му се стори странно.

Отнасяше се за една от известните скулптури на Бернини, Видението на св. Тереза, която малко след завършването си била преместена от първоначалното си място във Ватикана. Само по себе си това не бе направило впечатление на Лангдън. Той вече познаваше историята на паметника. Въпреки че някои го смятали за шедьовър, папа Урбан 18-ти отхвърлил Видението на св. Тереза като прекалено сексуално откровена за Ватикана статуя и я пратил в някакъв затънтен параклис в другия край на града. Вниманието на американеца беше привлякъл фактът, че творбата се намира в една от петте черкви от списъка му. Нещо повече, в книгата се посочваше, че е била преместена там „per suggerimento del artista“.

„По предложение на художника ли?“ Лангдън се обърка. Нямаше логика Бернини да поиска да скрият неговия шедьовър на някакво забутано място. Всички творци искаха произведенията им да са изложени пред очите на всички, а не...

Лангдън се поколеба. „Освен...“

Страхуваше се дори да си го помисли. Нима бе възможно? Дали Бернини нарочно беше създал толкова откровена творба, за да принуди Ватикана да я скрие на точно определено място? Предложено от самия него? Навярно отдалечена черква, намираща се в една линия с дъха на Западния вятър?

Въпреки че възбудата му растеше, Лангдън знаеше, че произведението няма нищо общо с *огъня*. Както щеше да се съгласи всеки, видял статуята, тя беше всичко друго, но не и научна — може би *порнографска*, но категорично не и научна. Един английски критик бе заклеймил Видението на св. Тереза като „най-неподходящата украса за християнска черква“. Естествено професорът разбираше това противоречие. Макар и блестящо изпълнена, скулптурата изобразяваше света Тереза, легнала по гръб, в конвулсиите на разтърсващ оргазъм. Което едва ли беше подходящо за Ватикана.

Лангдън припряно прелисти на описанието на творбата. Когато видя скицата, за миг го обзе неочаквана надежда. Света Тереза наистина, изглежда, изживяваше необузdana наслада, ала имаше още една фигура, за която американецът бе забравил.

Ангел.

Внезапно си спомни легендата...

Света Тереза била монахиня, канонизирана след като заявила, че в съня ѝ при нея дошъл ангел. По-късно критиците решили, че тази среща по-скоро е била сексуална, отколкото духовна. В долния край на листа Лангдън видя познат откъс. Думите на самата света Тереза не оставяха почти нищо на въображението:

„... неговата огромна златна стрела... изпълнена с огън... няколко пъти се заби в мен... прониза вътрешностите ми... такава безкрайна сладост, щото желяз болката да трае вечно.“

Той се усмихна. „И това ако не е метафора на страхотен секс, не знам какво друго може да е.“ Усмихваше се и заради описанието на произведението. Текстът беше на италиански и думата „fuoco“ се срещаше няколко пъти:

„... ангелска стрела с връх от огън...“

„... ангелска глава, от която струят лъчи от огън...“

„... отнесена, възпламенена от огнена страст...“

Лангдън окончателно се убеди едва когато пак вдигна поглед към скицата. Огнената стрела на ангела бе вдигната нагоре и сочеше пътя. „И ангели над елементи бдят.“ Изглежда, беше важен дори изборният от Бернини *вид* ангел. „Това е серафим — разбра професорът. — Кое то буквално означава «огнен».“

Робърт Лангдън не бе от хората, които търсят потвърждения свише, ала щом прочете името на черквата, в която се намиреше скулптурата, реши, че в края на крайщата може да стане вярващ.

„Санта Мария дела Витория“.

„Витория — усмихнато си помисли той. — Идеално.“

Професорът с олюляване се изправи. Зави му се свят. Погледна към стълбата и се зачуди дали да върне книгата горе. „Да върви по дяволите — помисли си. — Може да го направи и отец Джаки.“

Затвори я и я остави до стелажа. Тръгна към светещия бутон на електронната врата.

Дишаше плитко и мъчително. Въпреки това се чувстваше ободрен от късмета си.

Късметът му обаче се изчерпа преди да стигне до изхода.

В хранилището ненадейно се разнесе звук, напомнящ измъчена въздишка. Светлините угаснаха, бутонът също. В следващия миг, подобно на някакво грамадно умряло чудовище, архивният комплекс потъна в пълен мрак. Някой бе изключил електричеството.

ГЛАВА 85

Ватиканските катакомби се намират под пода на базиликата „Св. Петър“. Там се погребват мъртвите папи.

Витория се спусна по спиралното стълбище и влезе в катакомбите. Тъмният тунел ѝ напомни за Големия адронов колидер в ЦЕРН — черен и студен. Сега го осветяваха само фенерчетата на швейцарските гвардейци и в него се усещаше нещо призрачно. В стените от двете страни имаше ниши, в които се мерзелееха саркофази.

Побиха я тръпки. „От студа е“ — каза си тя, макар да знаеше, че не е съвсем вярно. Имаше чувството, че ги наблюдават, не някой от плът и кръв, а духове в мрака. Върху гробниците лежаха статуи на папите, изобразени мъртви, със скръстени на гърдите ръце. Телата сякаш изплуваха от нишите и натискаха нагоре мраморните капаци, сякаш се опитваха да избягат от смъртното си ложе. Лъчите на фенерчетата се плъзгаха напред и папските силуети се издигаха и спускаха по стените, издължаваха се и изчезваха в зловещ мъртвешки танц.

Всички мълчаха. Витория не знаеше дали е от уважение, или от страх. Самата тя изпитваше и двете. Шамбеланът крачеше със затворени очи, сякаш отлично познаваше пътя. Младата жена предположи, че след смъртта на папата многократно се е спускал тук... може би за да се моли на гроба му за напътствие.

„Дълги години работих под напътствието на епископа. — бе казал Карло Вентреска. — Той ми беше като баща.“ Бе изрекъл думите с почит към кардинала, който го беше „спасил“. Сега обаче Витория разбираше всичко. Същият този кардинал, който бе взел шамбелана под крилото си, очевидно по-късно беше станал папа и бе довел със себе си младото си протеже.

„Това обяснява много неща“ — помисли си тя. Винаги беше имала усет за чувствата на хората и нещо в свещеника цял ден я бе човъркало. Откакто го беше видяла, усещаше в него мъка, която едва

ли се дължеше на сегашното положение. Зад благочестивото му спокойствие се криеше човек, измъчван от личните си демони. Сега разбираше, че е била права. Той не само беше изправен пред най-страшната заплаха в историята на Ватикана, но и бе лишен от своя наставник и приятел... и трябваше да пилотира сам.

Гвардейците забавиха ход, като че ли не бяха сигурни точно къде е погребан последният папа. Шамбеланът уверено продължи напред и спря пред мраморна гробница, която сякаш лъщеше по-силно от другите. Отгоре ѝ лежеше изваяна фигурата на покойния папа. Когато Витория позна лицето му от телевизията, внезапно я обзе страх. „Какво правим?“

— Знам, че нямаме много време — каза Карло Вентреска. — Въпреки това нека се помолим.

Всички швейцарски гвардейци сведоха глави. Витория ги последва. В тишината чуваше бясното туптене на сърцето си. Шамбеланът коленичи пред гробницата и започна да се моли на италиански. Младата жена слушаше думите му и изведнъж я изпълни неочаквана скръб, която се изля в сълзи... сълзи за нейния наставник... нейния свят отец. Молитвата сякаш се отнасяше колкото за папата, толкова и за баща ѝ.

— Свети отче, съветнико, приятелю — глухо отекна гласът на свещеника. — Когато бях млад, ти ми каза, че гласът в сърцето ми е на Господ. Каза ми да го следвам, на колкото и мъчителни места да ме води. Сега чувам този глас и той иска от мен невъзможни неща. Дай ми сили. Дай ми своята прошка. Каквото правя... правя го в името на всичко, в каквото вярваше ти. Амин.

— Амин — промълвиха гвардейците.

„Амин, татко.“ Витория избърса очите си.

Шамбеланът безшумно се изправи и се отдръпна от гробницата.

— Отместете капака.

Швейцарските гвардейци се поколебаха.

— Синьоре, по закон ние сме под ваше командване — каза единият. — Ще изпълним заповедите ви...

Карло Вентреска сякаш прочете мислите на младежа.

— Някой ден ще ви поискам прошка, че съм ви поставил в това положение. Днес искам от вас да ми се подчинявате. Ватиканските

закони са създадени, за да пазят Църквата. Тъкмо в този дух ви нареждам да ги нарушите.

Последва миг на мълчание, после старшият гвардеец даде заповед. Тримата оставиха фенерчетата си на пода и сенките им затанцуваха по тавана. Осветени отдолу, мъжете се приближиха до гроба, опряха ръце на мрамора, стъпиха здраво на земята и се приготвиха. После по даден знак едновременно започнаха да бутат. След като капакът не помръдна, Витория с надежда си помисли, че е прекалено тежък. Изведнъж я обзе страх от онова, което щяха да открият вътре.

Швейцарците удвоиха усилията си, ала безуспешно.

— Ancora^[1] — каза шамбеланът, запретна ръкавите на расото си и се присъедини към тях. — Хайде! — Всички забутаха едновременно.

Витория тъкмо се канеше да предложи помощта си, когато капакът започна да се плъзга. С пронизително стържение на камък върху камък той описа въртеливо движение и застана под тъгъл — мраморната глава на статуята сега се намираше в нишата, а краката ѝ стърчаха в коридора.

Всички се отдръпнаха.

Един от гвардейците колебливо се наведе, вдигна фенерчето си и го насочи надолу. Лъчът потрепери. Останалите швейцарци последваха примера на другаря си.

Въпреки мрака Витория усети, че са ужасени. Един след друг те се прекръстиха.

Раменете на шамбелана се бяха прегърбили. След дълго мълчание той се извърна.

Витория се беше опасявала, че устата на трупа ще е здраво затворена и ще трябва да предложи да счупят челюстта му, за да видят езика. Това обаче се оказа излишно.

Бузите му бяха хлътнали и устата на папата зееше широко отворена. Езикът му бе черен като смъртта.

---

[1] Хайде пак (ит.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 86

Никаква светлина. Нито звук.

В Тайния архив цареше мрак.

Страхът, осъзна Лангдън, беше силен мотиватор. Задъхан от липса на въздух, той опипом запристъпва към въртящата се врата. Намери бутона на стената и го натисна с длан. Нищо. Опита отново. Вратата не помръдваше.

Професорът извика, ала гласът му прозвуча задавено. Опасността, която го заплашваше, внезапно го обгърна. Дробовете му се напрягаха за кислород, в същото време адреналинът удвои сърдечния му ритъм. Все едно току-що го бяха ударили в корема.

Натисна вратата и за миг му се стори, че тя започва да се върти. Отново я натисна и пред очите му се появиха звезди. Разбра, че се върти цялото помещение, а не вратата. Олюля се, отдръпна се назад, спъна се в основата на една стълба на колела, падна и удари коляното си в ръба на съседния стелаж. Изруга, изправи се и заопипва за стълбата.

Намери я. Беше се надявал да е от дърво или желязо, но установи, че е от алуминий. Вдигна я и я понесе като таран. Затича се в мрака към стъклената стена. Оказа се по-близо, отколкото си мислеше. Стълбата се блъсна в стъклото и отскочи. Ако се съдеше по слабия звук, щеше да му трябва нещо много повече от алуминиева стълба, за да го разбие.

За миг се обнадежди, когато си спомни за пистолета, после надеждите му угаснаха. Оръжието го нямаше. Оливети му го беше взел в кабинета на папата, за да не е въоръжен в присъствието на шамбелана. Тогава му се бе сторило логично.

Лангдън отново извика, дори още по-слабо от предишния път.

Сети се за радиостанцията, която гвардеецът беше оставил на масата до хранилището. „Защо не я взех, по дяволите?! — Пред очите му затанцуваха лилави звезди и той се опита да се съсредоточи. — И преди съм попадал в капан — каза си той. — Още по-страшен. Бях

малък и въпреки това се измъкнах. — Смазващият мрак го притискаше отвсякъде. — Мисли!“

Отпусна се на пода и легна по гръб. Първо трябваше да се овладее.

„Отпусни се. Пази си силите.“

След като вече не трябваше да се бори с гравитацията, за да изпомпва кръвта му, сърцето му забави ритъма си. Този трик използваша плувците, за да опресняват кислорода в кръвта си между две напрегнати състезания.

„Тук има много въздух — успокой се той. — Много. А сега мисли.“ Почти очакваше осветлението да се включи всеки момент. Не се случи нищо. Докато лежеше, постепенно го обзе зловещо примирение. Обзе го спокойствие. Той го пропъди.

„Измисли нещо, по дяволите! Но какво...“

Мики Маус щастливо фосфоресцираше на китката му, сякаш се радваше на мрака. 21:33. Половин час до огъня. Струваше му се много по-късно. Вместо да се съсредоточи върху спасителния план, умът му ненадейно започна да настоява за обяснение. „Кой е изключил електричеството? Дали Роше разширява обсега на претърсването? Оливети не го ли е предупредил, че съм тук?!“ В момента обаче това нямаше значение.

Той широко отвори уста и задиша колкото може по-дълбоко. Мислите му се проявиха. Насили се да се съсредоточи.

„Стъклени стени — каза си Лангдън. — Обаче от адски дебело стъкло.“

Зачуди се дали в това хранилище няма тежки стоманени огнеупорни шкафове. В други архиви бе виждал такива, ала не и тук. Освен това търсенето в мрака щеше да му отнеме много време. Не че щеше да успее да вдигне стоманен шкаф, особено в сегашното си състояние.

„Ами масата? — Знаеше, че в средата на това хранилище, също като в другите, има маса за четене. — И какво от това?!“ Нямаше да може да я повдигне. Даже да успее да я помръдне, нямаше да стигне далеч. Стелажите бяха разположени нагъсто и пътеките между тях бяха прекалено тесни.

„Пътеките са прекалено тесни...“

Внезапно се сети нещо.

Обзет от увереност, той прекалено бързо скочи на крака. Зави му се свят и трябваше да се облекне някъде. Ръката му откри съседния стелаж. Лангдън изчака малко и се насили да пази силите си. Щеше да има нужда от тях.

Опря се на стелаж и го натисна. „Само да успея някак си да го съборя.“ Ала той не помръдна. Лангдън зае друго положение и отново опита. Краката му се плъзнаха по пода. Стелажът само проскърца.

Имаше нужда от опора.

Пак намери стената и по нея стигна до отсрещния край на хранилището. Изведнъж се блъсна в стъклото и силно удари рамото си. Изруга, заобиколи стелаж и го хвана приблизително на равнището на очите. После опря единия си крак в стъклото зад себе си, а другия на долните лавици и започна да се катери. Наоколо му падаха книги и трополяха в мрака. Не им обръщаше внимание. Инстинктът му за самосъхранение отдавна бе взел връх над всичко останало. Усети, че абсолютната тъмнина пречи на равновесието му, и затвори очи. Това му позволи да се движи по-бързо. Колкото по-високо се изкачваше толкова по-рядък му се струваше въздухът. Като алпинист, стигнал до върха, професорът се хвана за последната лавица. Изпъна крака зад себе си, опря ги в стъклената стена и застана в почти хоризонтално положение.

„Сега или никога, Робърт.“

С усилие, от което му се зави свят, натисна стелаж. Не се случи нищо.

Задъхан, той промени позата и отново опита. Стелажът съвсем леко помръдна. Американецът продължи да натиска и стелажът се залюля няколко сантиметра напред, после се върна обратно. Лангдън се възползва от движението, дълбоко си пое дъх и за пореден път натисна. Стелажът се залюля по-силно.

„Като люлка — каза си той. — Не спирай. Още малко.“

Клатеше стелаж и с всяко натискане изпъваше крака. Мускулите му пламтяха от болка, но той не й обръщаше внимание. Махалото беше в движение. „Още три натискания.“

Всъщност трябваша още две.

Настъпи миг на безтегловна несигурност. После Лангдън и стелажът полетяха напред с грохот на свличащи се от лавиците книги.

По пътя към пода стелажът се блъсна в съседния. Професорът успя да се задържи и прехвърли тежестта си напред, за да събори и другия стелаж. След няколко секунди на неподвижна паника вторият стелаж заскърца под тежестта и започна да се накланя. Лангдън отново падаше.

Стелажите се катурваха като някакво гигантско домино. Метал се блъскаше в метал, навсякъде хвърчаха книги. Вкопчен в своя стелаж, Лангдън се зачуди колко са общо. Колко ли можеха да тежат? Стъклото беше дебело... Неговият стелаж вече бе почти в хоризонтално положение, когато американецът чу онова, което чакаше. Далече. В края на помещението. Силен удар на метал в стъкло. Хранилището се разтърси и той разбра, че последният стелаж е паднал върху стената. Последвалият звук беше най-неприятният, който бе чувал някога.

Тишина.

Нямаше трясък на стъкло, само глухо вибриране — стената беше поела тежестта на стелажите, които сега се бяха опрели на нея. Лангдън смаяно лежеше върху купчините книги. Някъде в далечината се разнесе изскърцване. Ако имаше достатъчно кислород, щеше да затаи дъх.

Една секунда. Втора...

Докато се олюляваше на ръба на съзнанието, той долови далечно прашене... паяжина от пукнатини, обхващаща стъкло. После внезапно стъклото избухна като топ. Стелажът под Лангдън се сгромоляса на пода. В мрака се посипаха парченца стъкло и в хранилището с могъщо свистене нахлу въздух.

* * *

След тридесет секунди електронно изпищяване на радиостанция наруши тишината във ватиканските катакомби. Гласът, който се разнесе от нея, звучеше задъхано.

— Обажда се Робърт Лангдън! Чува ли ме някой?

Застаналата пред трупа на папата Витория вдигна поглед. „Робърт!“ Изведнъж страшно ѝ се прииска американецът да е до нея.

Гвардейците се спогледаха озадачено. Един от тях свали радиостанцията от колана си.

— Господин Лангдън? Вие сте на трети канал. Командирът чака да му се обадите на първи.

— Знам, че е на първи канал, по дяволите! Не искам да говоря с него. Трябва ми шамбеланът. Бързо! Някой да го потърси!

* * *

Лангдън стоеше сред парчетата стъкло в мрака на Тайния архив и се опитваше да си поеме дъх. Усещаше, че по лявата му ръка се стича кръв. Гласът на шамбелана го стресна.

— Карло Вентреска слуша. Какво става?

С все още бясно туптящо сърце, професорът натисна бутона.

— Мисля, че някой току-що се опита да ме убие!

Отговори му мълчание. Лангдън се насили да се успокои.

— Освен това знам къде ще е следващото убийство.

Гласът, който му отговори, не беше на шамбелана. А на командир Оливети.

— Нито дума повече, господин Лангдън.

ГЛАВА 87

Окървавеният часовник на Лангдън показваше 21:41. Професорът тичешком прекосяваше двора „Белведере“ към фонтана пред сградата на швейцарската гвардия. От дланта му вече не течеше кръв, но много го болеше. Когато стигна, около него се струпяха всички — Оливети, Роше, шамбеланът, Витория и неколцина гвардейци.

— Робърт, ти си ранен! — възкликна Витория. Преди Лангдън да успее да отговори, пред него се изправи командирът.

— Радвам се, че сте добре, господин Лангдън. Съжалявам за случилото се.

— Отлично знаехте...

— Аз съм виновен — разкаяно каза приближилият се Роше. — Нямах представа, че сте в архива. Захранването на части от нашите бели зони е свързано с тази сграда. Разширявахме обсега на претърсването. Аз изключих електричеството. Ако знаех...

— Папата е бил отровен, Робърт — каза Витория, хвана ръката му и разгледа раната. — Илюминатите са го убили.

Лангдън чуваше думите, ала почти не разбираше смисъла им. Беше му хубаво. Усещаше единствено топлите ръце на Витория.

Шамбеланът извади от расото си копринена кърпичка и му я подаде, за да избърше кръвта. Мълчеше. В зелените му очи сякаш пламтеше нов огън.

— Каза, че си открил къде ще убият третия кардинал — рече Витория.

— Да, в...

— Не — прекъсна го Оливети. — Когато ви помолих да не казвате нито дума повече по радиостанцията, господин Лангдън, имах свои съображения. — Той погледна събралите се швейцарски гвардейци. — Извинете ни, господа.

Войниците се прибраха в сградата. Без обида. Пълно подчинение.

Командирът се обърна към останалите.

— Колкото и да ми е трудно да го кажа, убийството на папата е можело да бъде извършено единствено с помощ от вътре. За благо на всички не бива да се доверяваме на никого. Включително на гвардейците. — Страданието му бе очевидно.

— Това означава... — загрижено почна Роже.

— Да — каза Оливети. — Резултатите от претърсването ви не са сигурни. Но трябва да рискуваме. Продължавайте да търсите.

Капитанът като че ли понечи да каже нещо, после размисли и се отдалечи.

Шамбеланът дълбоко си пое дъх. Все още не беше изрекъл нито дума и Лангдън усещаше, че в свещеника кипят нови сили, сякаш беше достигнал някаква повратна точка.

— Командире? — безизразно каза Карло Вентреска. — Ще прекъсна конклава.

Оливети прехапа устни.

— Съветвам ви да изчакате. Остават ни още два часа и двайсет минути.

— Ще отлетят като миг.

Гласът на командира прозвуча предизвикателно.

— Какво възнамерявате да направите? С лека ръка да евакуирате кардиналите ли?

— Възнамерявам да спася Църквата с онази власт, която ми е дал Господ. А как ще го направя вече не е ваша грижа.

Оливети се изпъна.

— Каквото и да се готвите да направите... — Той замълча за миг. — Нямам право да ви спирам. Особено след очевидния си провал като шеф на охраната. Моля ви само да изчакате. Двайсет минути... до десет часа. Ако информацията на господин Лангдън е вярна, може да успее да заловя този убиец. Все още има шанс да запазим протокола и благоприличието.

— Благоприличието ли? — задавено се засмя Карло Вентреска. — Отдавна не става въпрос за благоприличие, командире. Ако случайно не сте забелязали, ние сме във война.

От сградата излезе гвардеец и извика на шамбелана:

— Синьоре, току-що ни съобщиха, че сме задържали репортера от Би Би Си, господин Глик.

Свещеникът кимна.

— Нека двамата с операторката ме чакат пред Сикстинската капела.

Оливети се ококори.

— Какво правите?

— Двайсет минути, командире. Нямаме повече време. — И ги остави.

* * *

Алфата на Оливети напусна Ватикана, но вече не я следваха върволица необозначени коли. На задната седалка Витория превързваше ръката на Лангдън с бинт от аптеката.

Командирът се взираше право пред себе си. После каза:

— Добре, господин Лангдън. Къде отиваме?

ГЛАВА 88

Въпреки виещата сирена алфата на Оливети сякаш остана незабелязана, докато летеше по моста към сърцето на стария град. Целият трафик се движеше в обратната посока, към Ватикана, сякаш Светият престол изведнъж се беше превърнал в най-модерното развлечение в Рим.

Лангдън седеше на задната седалка и в главата му се рояха безброй въпроси. Чудеше се дали този път ще хванат убиеца, дали той ще им каже каквото искат, дали вече не са закъснели. Кога шамбеланът щеше да съобщи на тълпите, събрали се на площад „Св. Петър“, че са в опасност? Случаят в хранилището продължаваше да го гложди. *Грешка.*

Докато шофираше към черквата „Санта Мария дела Витория“, Оливети нито веднъж не натисна спирачки. Всеки друг ден, знаеше Лангдън, кокалчетата на ръцете му щяха да са побелели. Точно сега обаче се чувстваше като вцепенен. Само пулсирането в дланта му напомняше къде се намира.

Сирената виеше пронизително. „Не бива да му съобщаваме, че идваме“ — помисли си професорът. Затова пък се движеха адски бързо. Предполагаше, че когато наближат мястото, Оливети ще я изключи.

Сега, когато имаше малко време да поразсъждава на спокойствие, Лангдън най-после с удивление се замисли за убийството на папата. Това бе невъобразимо, ала някак си му се струваше съвсем логично. Илюминатите винаги бяха разчитали на внедряването в чуждите редици — превземане на властта отвътре. Пък и убийството на папа не беше нещо ново. Слуховете за коварства изобилстваха, макар че без аутопсия не можеха да се потвърдят. Неотдавна учени бяха получили разрешение да направят рентгенова снимка на гробницата на папа Целестин V, за когото се предполагаше, че е бил убит от нетърпеливия си наследник Бонифаций VIII. Изследователите се бяха надявали, че рентгенът ще открие свидетелства за насилствена

смърт, например счупена кост. Колкото и да бе невероятно, на снимката бяха видели двадесет и пет сантиметрова игла, забита в черепа на папата.

Лангдън си спомни изрезките от вестници, които преди години му бяха пратили други любители на темата за илюминатите. Навремето си бе помислил, че това е някаква шега, затова отиде в микрофилмовия отдел на харвардската библиотека. Колкото и да беше невероятно, оказа се, че изрезките са автентични. Сега ги държеше забодени на корковото си табло като примери за това, че дори уважавани информационни агенции понякога се поддават на илюминатската параноя. Внезапно журналистическите подозрения престанаха да му се струват параноични. Лангдън ясно си спомняше статиите...

Бритиш Броудкастинг Корпорейшън
14 юни 1998 г.

Папа Йоан Павел I, който почина през 1978 г., е станал жертва на заговор, организиран от масонската ложа П2... Тайното братство П2 решило да убие Йоан Павел I, когато видяло, че папата се готви да свали американския архиепископ Пол Марчинкъс от поста президент на Банка Ватикана. Банката е била замесена в тъмни финансови сделки с масонската ложа...

Ню Йорк Таймс
24 август 1998 г.

Защо покойният Йоан Павел I е лежал по риза на леглото си? Защо ризата му е била разкъсана? Въпросите не спират дотук. Не са правени медицински изследвания. Кардинал Вило забранил аутопсията въз основа на ватиканските закони. Лекарствата на Йоан Павел тайнствено изчезнали от нощното му шкафче, както и очилата, пантофите и завещанието му.

Лъндън Дейли Нюз

27 август 1998 г.

... заговор на могъща, безпощадна и незаконна масонска ложа с пипала, проникващи във Ватикана.

Мобилният телефон в джоба на Витория иззвъня и милостиво прогони спомените от мислите на Лангдън. Тя отговори, въпреки че се чудеше кой може да я търси.

Макар и от разстояние, Лангдън позна острия като лазер глас по телефона.

— Витория? Тук е Максимилиан Кьолер. Открихте ли антиматерията?

— Макс? Добре ли си?

— Гледах новините. Не се споменава нито за ЦЕРН, нито за антиматерията. Това е добре. Какво става?

— Още не сме намерили контейнера. Положението е сложно. Робърт Лангдън страшно много ни помага. Има вероятност да заловим човека, който убива кардиналите. В момента пътуваме за...

— Госпожице Ветра — прекъсна я Оливети. — Казахте достатъчно.

Очевидно раздразнена, Витория затисна слушалката с длан.

— Това е директорът на ЦЕРН, господин командир. Той определено има право да...

— Има право да е тук и да ни помага — отсече Оливети. — Разговаряте по открита клетъчна линия. Казахте достатъчно.

Витория дълбоко си пое дъх.

— Макс?

— Може би имам нещо за теб — отвърна той. — За баща ти... Може би знам на кого е казал за антиматерията.

Лицето на младата жена помръкна.

— Баща ми не е казвал на никого, Макс.

— Боя се, Витория, че все пак е казал на някого. Трябва да проверя някои данни на охраната. Скоро пак ще ти се обадя. — Връзката прекъсна.

Тя прибра телефона в джоба си. Лицето ѝ беше восъчнобледо.

— Добре ли си? — попита Лангдън.

Тя кимна, но треперещите ѝ пръсти показваха истината.

* * *

— Черквата е на Пиаца Барберини — каза Оливети, изключи сирената и си погледна часовника. — Имаме девет минути.

Когато Лангдън беше открил местонахождението на третия знак, адресът на храма му бе прозвучал далечно познат. „Пиаца Барберини.“ Сега обаче си спомни. Преди двадесет години строежът на спирка на метрото беше предизвикал раздвижване сред историците на изкуството, които се бяха опасявали, че изкопните работи под Пиаца Барберини може да доведат до събарянето на многотонния обелиск, издигащ се в центъра на площада. Градските архитекти бяха преместили обелиска и един малък фонтан, наречен Тритон.

„По времето на Бернини на Пиаца Барберини е имало обелиск!“ — помисли Лангдън и окончателно забрави всичките си съмнения за местонахождението на третия знак. На една пряка от пиацата Оливети зави в странична уличка и спря. Съблече си сакото, нави ръкавите си и извади оръжието си.

— Не можем да рискуваме да ви познаят — каза той. — Показаха ви по телевизията. Искам да стоите в края на площада и скришом да наблюдавате предния вход. Аз ще заобиколя отзад. — Командирът извади познатия пистолет и го подаде на Лангдън. — За всеки случай.

Професорът се намръщи. Днес за втори път му даваше това оръжие. Той го прибра в джоба на гърдите си и в същото време си спомни, че все още носи листа от „Diagrama“. Не можеше да повярва, че е забравил да го остави. Представи си как ватиканският библиотекар изпада в яростни гърчове при мисълта, че този безценен документ е бил разнасян из Рим като някаква туристическа карта. После пред очите му се появи хаосът от натрошено стъкло и пръснати книги,

който бе оставил след себе си в архива. Библиотекарят си имаше други проблеми. „Ако архивът изобщо оцелее до утре...“

Оливети слезе от колата и посочи с ръка.

— Пиацата е натам. Дръжте си очите отворени и не позволявайте да ви видят. — Той потупа мобилния телефон на колана си. — Да проверим връзката, госпожице Ветра.

Витория извади телефона си и натисна бутона за автоматично избиране, който двамата с командира бяха програмирали в Пантеона. Апаратът на Оливети завибрира в безшумен режим на колана му.

Той кимна.

— Добре. Обадете ми се, ако забележите нещо. — Командирът зареди оръжието си. — Аз ще чакам вътре. Този езичник е мой.

* * *

Точно в този момент съвсем наблизо звънеше друг мобилен телефон.

— Говорете — каза хашишинът.

— Аз съм — отвърна гласът. — Янус.

Мъжът се усмихна.

— Здравейте, господарю.

— Възможно е да знаят къде се намирате. Някой идва, за да ви спре.

— Закъснели са. Вече направих каквото трябваше.

— Чудесно. Погрижете се да избягате жив. Имате още работа.

— Който се изпречи на пътя ми, ще умре.

— Който се изпречи на пътя ви, ще е умен.

— Американския учен ли имате предвид?

— Знаете ли за него?

Хашишинът се подсмива.

— Хладнокръвен, но наивен. Разговаряхме по телефона. Той е с една жена, която изглежда негова противоположност. — Убиецът си спомни огнения темперамент на дъщерята на Леонардо Ветра и се възбуди.

Отсреща за миг настъпи мълчание, първото колебание, което хашишинът усещаше у своя илюминатски господар.

— Ако се наложи, очистете ги — каза Янус накрая.

Убиецът отново се усмихна.

— Смятайте го за изпълнено. — В тялото му се разля топла вълна на очакване. „Макар че може да задържа жената за награда.“

ГЛАВА 89

На площад „Св. Петър“ беше избухнала война. На пиацата се бе разразила истинска лудост. Журналистически коли долитаха като десантни машини. Репортери монтираха модерна електроника като войници, въоръжаващи се за битка. Телевизионните мрежи се препираха за най-удобните места и бързаха да издигнат най-новото оръжие в медийните войни — видеостени.

Видеостените представляваха огромни плоски екрани, които можеха да се сглобят върху камион или подвижно скеле. Те играеха ролята на нещо като рекламни билбордове на съответната мрежа и излъчваха нейните репортажи, наред с фирмената емблема. Ако екранът бе разположен добре, например пред мястото на действието, конкурентната мрежа не можеше да заснеме събитието, без да рекламира своя съперник.

Площадът бързо се превръщаше не само в медиен фарс, но и в безумно публично бдение. От всички посоки се изсипваха зяпачи. Свободното пространство на обикновено безкрайната пиаца беше на път да стане ценна стока. Хората, се трупяха край издигнатите видеостени и смаяно слушаха репортажите.

* * *

Зад дебелиите стени на базиликата „Св. Петър“ само на стотина метра оттам цареше тишина. Лейтенант Шартран и още трима гвардейци напредваха в мрака. Снабдени с инфрачервени очила, те се бяха разгърнали в наоса и размахваха детекторите пред себе си. До този момент претърсването на ватиканските бели зони не даваше резултат.

— По-добре да свалим очилата — каза старшият гвардеец.

Лейтенантът вече го правеше. Приближаваха се до нишата на палиумите — подземната крипта в средата на базиликата. Тя бе

осветена с деветдесет и девет газени лампи и силната инфрачервена светлина щеше да прогори очите им.

Шартран с удоволствие свали очилата си и проточи шия, когато се спуснаха в нишата, за да я претърсят. Беше красиво... всичко бе в злато и сияеше. За пръв път идваше тук.

Струваше му се, че откакто е дошъл във Ватикана, всеки ден научава някоя нова мистерия. Тези газени лампи бяха една от тях. Винаги бяха точно деветдесет и девет. По традиция. Духовниците ги пълнеха с газ, с каквато не гореше никоя друга лампа. Казваше се, че щели да горят до края на времето.

„Или поне до полунощ“ — помисли си Шартран и усети, че устата му отново пресъхва.

Прокара детектора над тях. Нямаше нищо скрито. Това не го изненада — според видеокамерата контейнерът се намирал на *тъмно*.

Докато прекосяваше нишата, лейтенантът стигна до решетка, покриваща отвор в пода. Отворът водеше към тясно стръмно стълбище, спускащо се право надолу. Беше чувал какво има там. Слава Богу, не се налагаше да слиза под земята. Заповедта на Роше бе ясна. „Претърсете само зоните, открити за обществен достъп.“

— Каква е тази миризма? — попита той и се извърна от решетката. От нишата се носеше опияняващо сладко ухание.

— Изпарения от лампите — отвърна един от гвардейците.

Шартран се изненада.

— По-скоро мирише на парфюм, отколкото на керосин.

— Това не е керосин. Лампите са близо до папския олтар, затова използват специална смес — етанол, захар, бутан и парфюм.

— *Бутан* ли? — Лейтенантът неспокойно погледна лампите.

Гвардеецът кимна.

— Внимавай да не ги разлееш. Ароматът сякаш идва от рая, обаче гори като ада.

Гвардейците претърсиха нишата с палиумите и продължиха напред. В този момент ги повикаха по радиостанцията.

Обаждаха се, за да им съобщят нова информация. Швейцарците я изслушаха смаяно.

Изглежда, положението се бе променило, за което не можеха да разговарят в ефира, ала шамбеланът беше решил да наруши

традицията и да влезе в конклава, за да се обърне към кардиналите. Това не се бе случвало никога. Но пък и Шартран разбираше, че Ватиканът никога не е бил застрашаван от нещо, което се равнява на ядрена бойна глава.

Лейтенантът с радост научи, че шамбеланът най-после поема нещата в свои ръце. Във Ватикана нямаше друг, към когото да изпитва по-голямо уважение. Някои гвардейци го смятаха за beato^[1] — фанатично набожен човек, чиято любов към Бог граничи с лудост — ала дори те бяха съгласни, че... когато трябва да се води борба с Божиите врагове, единствено шамбеланът е в състояние да се изправи срещу тях.

През последната седмица швейцарските гвардейци често го бяха виждали във връзка с приготовленията за конклава и всички бяха единодушни, че изглежда малко нервен, че зелените му очи са понапрегнати от обикновено. Нищо чудно, бяха решили те — шамбеланът не само отговаряше за организирането на свещения конклав, но и трябваше да го направи непосредствено след загубата на своя наставник, покойния папа.

Още щом пристигна във Ватикана, Шартран научи историята за бомбата, убила майката на Карло Вентреска пред очите на детето. „Бомба в черква... и сега всичко това се повтаря.“ За съжаление, властите така и не бяха заловили отрепките, поставили бомбата... сигурно някаква антихристиянска групировка, бяха казали те, и бяха прекратили следствието. Нищо чудно, че шамбеланът презираше апатията.

През един спокоен следобед преди два месеца Шартран случайно се натъкна на шамбелана. Свещеникът очевидно разбра, че лейтенантът е новият гвардеец, и го покани да се поразходят заедно. Не разговаряха за нищо конкретно.

— Отче, може ли да ви задам един странен въпрос? — попита по едно време Шартран.

Карло Вентреска се усмихна.

— Само ако мога да ви дам странен отговор.

Лейтенантът се засмя.

— Питал съм всеки свещеник, когото познавам, и все още не разбирам.

— Какво ви тревожи? — Шамбеланът водеше с къси, бързи крачки и подритваше расото си, докато вървеше. Черните му каучукови подметки бяха като отражения на същността на този човек... модерни, но скромни и проявяващи признаци на износване.

Младият швейцарец дълбоко си пое дъх.

— Не разбирам това нещо с всемогъществото и милостта.

Шамбеланът се усмихна.

— Четете Светото писание.

— Опитвам се.

— Смутен сте, защото Библията описва Господ като всемогъщо и милостиво божество.

— Точно така.

— Това означава просто, че Бог е всемогъщ и добронамерен.

— Концепцията ми е ясна. Просто... струва ми се, че има противоречие.

— Да. Противоречието е болката. Гладът, войните, болестите...

— Точно така! — Обзе го увереност, че шамбеланът ще го разбере. — На този свят се случват ужасни неща. Човешката трагедия като че ли доказва, че Бог не може *едновременно* да е всемогъщ и милостив. Ако ни *обичаше* и притежаваше *способността* да ни спаси, Той щеше да ни избави от болката, нали?

Шамбеланът се намръщи.

— Дали?

Шартран се смути. Дали беше престъпил границите? Може би това бе един от онези религиозни въпроси, които просто не бива да се задават?

— Ами... ако Той ни обичаше и можеше да ни защити, щеше да Му се *наложи* да го направи. Струва ми се, че или е всемогъщ и ние не Го интересуваме, или е милостив и безсилен да ни помогне.

— Имате ли деца, лейтенант?

Шартран се изчерви.

— Не, синьоре.

— Ако имахте осемгодишен син, щяхте ли да го обичате?

— Разбира се.

— Щяхте ли да направите всичко по силите си, за да го избавите от болките в живота му?

— Разбира се.

— Щяхте ли да му позволите да кара скейтборд?

Шартран се замисли. Шамбеланът винаги изглеждаше странно „в крак“ за духовник.

— Да, предполагам. Естествено, щях да му позволя да кара скейтборд, но щях да го предупредя да внимава.

— Значи като всеки баща, щяхте да го научите на някои основни неща, да му дадете добър съвет и да го пуснете да се учи от грешките си, нали?

— Нямаше да тичам по петите му и да го глезя, ако това искате да кажете.

— Ами ако паднеше и си ожулеше коляното?

— Щеше да се научи да е по-внимателен.

Шамбеланът се усмихна.

— Значи въпреки че сте в *състояние* да се намесите и да избавите детето от болката, *предпочитате* да му покажете обичта си, като го оставите само да се учи от грешките си, така ли?

— Разбира се. Болката е част от растежа. Тя ни помага да се учим.

Карло Вентреска кимна.

— Точно така.

---

[1] Блажен (ит.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 90

Лангдън и Витория наблюдаваха Пиаца Барберини от сенките на уличката откъм западната страна. Черквата се намираше срещу тях — мъгляв купол, издигащ се над група тъмни сгради отгатак пиацата. Вечерта бе донесла приятна прохлада и Лангдън с изненада установи, че площадът е пуст. Гърмящите през отворените прозорци над тях телевизори обаче му напомниха къде са изчезнали всички.

— „... все още няма изявление от Ватикана... илюминатски убийства на двама кардинали... сатанистко присъствие в Рим... предположения за още по-сериозно проникване...“

Новината се бе разпространила като Нероовия пожар. Рим беше прикован пред телевизорите, също като целия свят. Лангдън се зачуди дали наистина ще успеят да спрат тази лавина. Докато наблюдаваше площада и чакаше, забеляза, че въпреки настъплението на модерните сгради, пиацата изглежда странно елипсовидна. На покрива на луксозен хотел премигваше грамаден неонов надпис, като на съвременно светилище на някогашен герой. Витория вече му го бе показала. Надписът изглеждаше зловещо подходящ.

ХОТЕЛ БЕРНИНИ

— Десет без пет — без да откъсва котешките си очи от площада, каза младата жена. И изведнъж хвана професора за ръката, дръпна го в сенките и посочи към центъра на площада.

Лангдън се вцепени.

Под една улична лампа пред тях се появиа две тъмни фигури. Носеха традиционните черни одежди на католически вдовици. Би трябвало да са жени, ала в мрака Лангдън не можеше да е сигурен. Едната изглеждаше възрастна — вървеше прегърбена, като че ли я измъчваха болки. Другата, по-едра и здрава, й помагаше.

— Дай ми пистолета — прошепна Витория.

— Не можеш просто...

Пъргава като котка, Витория пхна ръка в джоба му и бързо я измъкна. Оръжието проблесна. Абсолютно безшумно, сякаш стъпалата

й не докосваха паважа, тя заобиколи площада отляво, за да се приближи към фигурите изотзад. Лангдън стоеше като хипнотизиран. После, като ругаеше под нос, забърза след нея.

Двете фигури се движеха бавно и Лангдън и Витория ги настигнаха за половин минута. Витория скри пистолета под небрежно скръстените си ръце, така че да може мигновено да го извади. Крачеше все по-бързо и разстоянието се скъсяваше. Професорът полагаше всички усилия, за да не изостава. Когато неволно подритна някакво камъче, Витория го стрелна с поглед. Ала двете фигури, изглежда, не чува нищо. Разговаряха.

На десетина метра от тях Лангдън започна да чува гласове. Не думи. Само далечен шепот. Витория ускоряваше ход с всяка крачка. Скръстените й ръце постепенно се отпуснаха и пистолетът започваше да се подава навън. Пет метра. Гласовете бяха по-ясни — единият бе много по-висок от другия. Гневен. Задъхан. Професорът усети, че е на старица. Дрезгав. Почти мъжки. Той наостри уши да чуе какво казва, ала в нощта се разнесе друг глас.

— Mi scusi!^[1] — дружелюбно извика Витория.

Двете фигури спряха и се обърнаха. Лангдън се напегна. Витория закричи към тях още по-бързо. Те нямаше да имат време да реагират. Американецът не можеше да помръдне. Гледаше как Витория отпуска ръце и протяга пистолета напред. В този момент над рамото й видя лице, осветено от уличната лампа. Обзе го паника и той се хвърли след нея.

— Недей, Витория!

Тя обаче както винаги го изпревари. С небрежно, бързо движение младата жена вдигна ръце, пистолетът изчезна, и тя се обгърна като жена в студена нощ. Лангдън я настигна и едва не се блъсна в двете фигури с тъмни наметала.

— Buona sera — малко смутено каза Витория.

Професорът облекчено въздъхна. Двете възрастни жени ги гледаха намръщено. Едната беше толкова стара, че едва се държеше на крака. Другата й помагаше. И двете стискаха броеници. Изглеждаха объркани от неочакваната среща.

Витория се усмихна, макар че все още не се бе съвзела.

— Dov'è la chiesa Santa Maria della Vittoria? — „Къде е черквата...“

Двете жени едновременно посочиха грамадния силует на сграда, разположена на улица в посоката, от която бяха дошли.

— E la.^[2]

— Grazie — отвърна Лангдън, постави ръце върху раменете на Витория и леко я задърпа назад. Не можеше да повярва, че за малко не са нападнали две старици.

— Non si può entrare^[3] — предупреди ги едната жена. — E chiusa temprano.

— Затворили са по-рано, така ли? — изненада се Витория. — Perché^[4]?

Стариците едновременно започнаха да им обясняват. Бяха ядосани. Лангдън разбираше само откъслечни фрази. Преди петнадесет минути били в храма и се молели за Ватикана в този момент на нужда, но дошъл някакъв мъж и им казал, че черквата се затваря.

— Hanno conosciuto l'uomo? — напрегнато попита Витория. — Познавахте ли този човек?

Те поклатиха глави. Мъжът бил straniero crudo^[5] и насила накарал всички да си тръгнат, даже младия свещеник и разсилния, които казали, че ще повикат полиция. Ала чужденецът само им се изсмял и им отвърнал да предупредят полицаите да си носят камери.

„Камери?“ — Лангдън изтръпна.

Стариците ядосано забърбориха и нарекоха мъжа „bararabo“. После продължиха по пътя си, без да престават сърдито да мърморят.

— Какво е „bararabo“? — попита професорът.

— Презрителна игрословица, нещо средно между „barbaro“ и „arabo“... Арабин.

Лангдън бързо се обърна към черквата и замръзна от ужас.

Без да забелязва нищо, Витория извади мобилния си телефон и натисна бутона за автоматично избиране.

— Ще предупредя Оливети.

Онемял, американецът я докосна по ръката. После с трепереща ръка посочи черквата.

Витория ахна.

Витражите сияеха като зловещи очи... осветени от лумналите вътре пламъци.

- [1] Извинете (ит.). — Б. пр. ↑
- [2] Ето я (ит.). — Б. пр. ↑
- [3] Не може да се влезе (ит.). — Б. пр. ↑
- [4] Защо (ит.). — Б. пр. ↑
- [5] Груб чужденец (ит.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 91

Лангдън и Витория се втурнаха към главния вход на „Санта Мария дела Витория“. Дървената врата беше заключена. Витория стреля три пъти с полуавтоматичния пистолет на Оливети в бравата и я разби.

Черквата нямаше преддверие и когато отвориха вратата, пред тях се разкри целият храм. Гледката бе толкова неочаквана, толкова странна, че Лангдън трябваше да стисне клепачи и пак да ги отвори, за да повярва на очите си.

„Санта Мария дела Витория“ беше построена в стил барок — с позлатени стени и олтари. Дървените пейки под главния купол в средата на храма бяха натрупани една върху друга и пламтяха като някаква епична погребална клада. Огънят се издигаше високо нагоре. Професорът проследи огнените езици и ужасът от гледката го връхлетя като хищна птица.

От двете страни на тавана висяха две въжета, които се използваха за окачване на кадилници с тамян над богомолците. Сега обаче нямаше кадилници. Въжетата бяха използвани за нещо друго...

На тях висеше човек. Гол мъж. Китките му бяха завързани и ръцете му бяха разперени, сякаш бе прикован на невидимо разпятие.

Лангдън хипнотизирано се взираше в него. След миг пред очите му се разигра финалът на трагедията. Старецът беше жив и повдигна глава. Ужасените му очи гледаха надолу в безмълвна молба за помощ. На гърдите му бе жигосано клеймо. Американецът не го виждаше ясно, но не се съмняваше какъв е надписът. Когато пламъците се издигнаха още по-нависоко и започнаха да облизват краката на жертвата, мъжът нададе мъчителен вик и тялото му се замята във въздуха.

Сякаш тласнат от невидима сила, Лангдън хукна по главната пътека към кладата. Дробовете му се напълниха с дим. На три метра от огъня го блъсна гореща стена, която опърли кожата на лицето му. Той

отскочи, скри очи и се строполи на мраморния под. После с мъка се изправи.

Плъзна очи по стените. „Тежък килим. Ако успея някак си да угася... — Ала знаеше, че няма откъде да вземе килим. — Това е барокова черква, Робърт, а не някакъв немски замък! Мисли!“ Професорът се насили отново да погледне висящия мъж.

Към купола се издигаха пламъци и дим. Въжетата опъваха ръцете на стареца, продължаваха нагоре към тавана, минаваха през скрипци и пак се спускаха към метални обтежки от двете страни на храма. Лангдън разгледа едната. Беше високо на стената, но ако успееше да я достигне и да разхлаби едното въже, мъжът щеше да се залюлее настрани от кладата.

Изведнъж пламъците рязко се издигнаха нагоре и под купола се разнесе пронизителен вик. Кожата на краката на клетника започна да се покрива с мехури. Кардиналът гореше жив. Лангдън се затича към обтежката.

* * *

Застанала в дъното на черквата, Витория се държеше за облегалката на една от пейките и се опитваше да се овладее. Гледката бе ужасна. Тя се насили да се извърне. „Направи нещо!“ Чудеше се къде е Оливети. Дали беше видял хашишина? Може би го бе заловил? Къде бяха сега? Младата жена понечи да затича към Лангдън, за да му помогне, ала в този момент някакъв звук я спря.

Пращенето на огъня с всеки миг ставаше все по-високо, но във въздуха се носеше и друг звук. Металическо вибриране. Наблизо. Като че ли идваше от края на пейките от лявата ѝ страна. Остро тракане, като звън на телефон, ала някак приглушен. Тя здраво стисна пистолета и тръгна към звука. Той се усилваше, прекъсваше и отново прозвучаваше.

Когато наближи края на пътеката, усети, че звукът идва от пода зад последната пейка. Протегнала пистолета в дясната си ръка, тя тръгна напред и в този момент усети, че държи нещо и в лявата — мобилния си телефон. В паниката беше забравила, че е набрала номера на командира... и така бе задействала безшумната му вибрация, за да

го предупреди. Младата жена вдигна телефона до ухото си. Все още звънеше. Оливети не беше отговорил. Внезапно обзета от страх, Витория разбра какъв е източникът на звука и разтреперана заобиколи пейката.

Видя безжизнената фигура на пода и цялата черква сякаш потъна под краката ѝ. От тялото не течеше кръв. По него нямаше признаци на насилие. Само ужасяващата геометрия на главата... завъртяна на сто и осемдесет градуса в обратната посока. Витория прогони видението на обезобразеното тяло на баща си.

Закаченият на колана на командира телефон бе притиснат към пода и вибрираше до студения мрамор. Витория изключи своя и звъненето престана. В тишината се чу друг звук. Дишане в сенките зад гърба ѝ. Тя понечи да се обърне, ала знаеше, че е закъсняла.

Лакътят на убиеца се заби в тила ѝ и от темето до стъпалата я прониза парещ лазерен лъч.

— Сега си моя — чу се дрезгав глас.

После светът потъна в мрак.

* * *

Лангдън се беше покатерил върху една пейка, домъкната до лявата стена на черквата, и се мъчеше да достигне обтежката. Въжето се издигаше на около метър и осемдесет над главата му. Такива обтежки бяха обичайни за черквите и се поставяха високо, за да не ги пипат. Свещениците ги достигаха с помощта на дървени стълби, наречени „*piuoli*“. Убиецът очевидно бе постъпил по същия начин. „Тогава къде е сега стълбата, по дяволите?! — Лангдън се огледа. Смътно си спомняше, че я беше мернал някъде. — Но къде?“ След миг сърцето му се сви. Сети се къде я е виждал. Професорът се обърна към бушуващия огън. И естествено, тя бе там, на самия връх на кладата, обгърната в пламъци.

Обзет от отчаяние, Лангдън огледа отвисоко цялата черква в търсене на нещо, което да му помогне.

„Къде е Витория, по дяволите? — изведнъж си помисли той. Беше изчезнала. — Дали е отишла да повика помощ? — Американецът я извика, но не получи отговор. — И къде е Оливети?“

Откъм купола се разнесе мъчителен вой и Лангдън разбра, че вече е късно. Когато отново вдигна поглед нагоре и видя бавно изгарящата жертва, мислите му бяха насочени към едно-единствено нещо. „Вода. Много. За да угаси огъня. Или поне да отслаби пламъците.“

— Трябва ми вода, по дяволите! — извика той.

— И това ще дойде — изръмжа от дъното на черквата някакъв глас.

Лангдън се обърна натам и едва не падна от пейката.

По страничната пътека към него се приближаваше тъмно чудовище. Дори на блясъка на кладата черните очите на мъжа пламтяха с изпепеляващ огън. Лангдън позна пистолета в ръката му — онзи от собствения му джоб, същия, който беше взела Витория.

Внезапно го обзе паника. Първата му мисъл бе за Витория. Какво ѝ беше направил този звяр? Беше ли ранена? Или нещо още по-страшно? В същия момент мъжът под купола закрещя по-високо. Кардиналът щеше да умре. Не можеше да му помогне. Когато хашишинът насочи оръжието към гърдите на Лангдън, паниката му се насочи към самия него. Реагира в мига, в който отекна изстрелът. Американецът скочи и прелетя с протегнати напред ръце над морето от пейки.

Падна по-тежко отколкото очакваше, и моментално се претърколи по пода. Мраморът пое удара с цялата милост на ледена стомана. От дясната му страна затрополиха приближаващи се стъпки, Лангдън се надигна на четири крака и запълзя под пейките.

* * *

Високо под купола кардинал Гуидера изживяваше последните си мъчителни мигове. Виждаше как кожата на краката му се покрива с мехури и се отлющва. „В ада съм — реши той. — Господи, защо ме забрави?“ Знаеше, че това трябва да е адът, защото виждаше клеймото на гърдите си наопаки... и въпреки това, сякаш по някаква дяволска магия, не се затрудняваше да прочете английската дума „fire“ — „огън“.

Time

ГЛАВА 92

Три гласувания. Все още нямаше папа.

В Сикстииската капела кардинал Мортати се молеше за чудо. „Прати ни кандидатите!“ Отлагането бе продължило достатъчно. Мортати можеше да разбере, ако липсваше само *един* кандидат. Но цели четирима? Това не им оставяше никакви възможности. При тези обстоятелства за постигането на мнозинство от две трети наистина щеше да е нужно Божие чудо.

Резетата на външната врата със скърцане започнаха да се вдигат и Мортати и цялата колегия на кардиналите едновременно се обърнаха към входа. Главният електор разбираше, че това може да означава само едно. По закон вратата на капелата можеше да се отвори поради две причини — за да изнесат някой тежко болен или за да пуснат вътре закъснели кардинали.

„Фаворитите идват!“

Обзе го въодушевление. Конклавът беше спасен.

Но когато вратата се отвори, разнеслото се в черквата ахване не бе радостно. Мортати смаяно зяпна влезлия мъж. За пръв път във ватиканската история шамбелан прекрачваше свещения праг на конклава след заключването на вратите.

„Какво си мисли той!“

Шамбеланът отиде до олтара и се обърна към изумената публика.

— Синьори, чаках достатъчно дълго — каза той. — Но сега трябва да ви кажа нещо, което имате право да знаете.

ГЛАВА 93

Лангдън нямаше представа накъде пълзи. Единственият му компас беше рефлексът, който го водеше в посока, обратна на опасността. Лактите и коленете му пламтяха, докато лазеше под пейките. Въпреки това продължаваше напред. Някъде някакъв глас му казваше да се движи наляво. „Ако стигнеш до главната пътека, ще можеш да се затичаш към изхода.“ Знаеше, че това не е възможно — главната пътека бе преградена със стена от пламъци! Умът му търсеше възможности. Стъпките бързо се приближиха от дясната му страна.

Лангдън предполагаше, че до края на пейките остават поне три метра. Грешка. Изведнъж прикритието над него изчезна. Той се вцепени за миг. В нишата от лявата си страна видя точно онова, което го беше довело тук. Видението на света Тереза се издигаше като някакъв порнографски натюрморт... легналата светица, извила гръб от наслада, с отворени устни, от които се изтръгва стон, а над нея ангелът, насочил огнената си стрела.

В пейката над главата му се заби куршум. Той се надигна като спринтьор на старт, после затича приведен към дясната страна на черквата. Зад него прозвучаха изстрели и той отново се хвърли на пода, плъзна се по мрамора и се блъсна в парапета на една ниша.

И тогава я видя. Свита на кълбо до стената. „Витория!“ Босите ѝ крака бяха свити под тялото ѝ, но все още дишаше. Нямаше време да ѝ помогне.

Убиецът светкавично заобиколи пейките от отсрещната лява страна на храма и отново започна да се приближава. Професорът си помисли, че това е краят. Арабинът вдигна пистолета и Лангдън направи единственото, което можеше. Претърколи се през перилата в нишата. По мраморните колони над него се посипаха куршуми.

Чувстваше се като животно, приклещено в ъгъла. Вмъкна се още по-навътре в полукръглата ниша. Съдържанието ѝ му се стори иронично подходящо — саркофаг. „Може би моят“ — помисли си Лангдън. Това беше *scatola* тъкмо като за него — малък мраморен

сандък без украса. Капакът бе повдигнат и подпрян на два мраморни блока. Американецът видя отвора под него и се зачуди дали ще успее да се вмъкне вътре.

Зад него отекнаха стъпки.

Тъй като не му оставаше друга възможност, Лангдън се притисна към пода, плъзна се към саркофага, хвана се за двете мраморни подпори и като плувец се гмурна в гробницата. Чу се пистолетен изстрел.

Гърмежът бе придружен от усещане, каквото изпитваше за пръв път в живота си... куршум, прелетял на косъм от него. Чу изсвирване като от камшик и в следващия миг куршумът се удари в мрамора сред облак прах. Лангдън запълзя по пода и се измъкна от отсрещния край на саркофага.

Озова се пред задната стена на нишата. Не се съмняваше, че това тясно пространство ще стане негов гроб.

„При това скоро“ — разбра той, когато видя дулото на пистолета да се появява в отвора под саркофага. Хашишинът държеше оръжието успоредно на пода и го насочваше право към гърдите му.

Нямаше начин да не улучи.

Инстинктът за самосъхранение го накара да се задейства. Лангдън се обърна по корем и легна успоредно на ковчега. После постави длани върху пода. Раната от стъклото отново се отвори. Без да обръща внимание на болката, той направи нещо като лицева опора и надигна корема си от мрамора точно в момента, в който пистолетът изгърмя. Усещаше ударната вълна на куршумите, които минаваха точно под корема му и разбиваха на прах шуплестия варовик зад него. Затворил очи и едва издържащ от изнемога, професорът се молеше стрелбата да престане.

И желанието му се изпълни.

Гърмежите се смениха от студеното изщракване на празен затвор.

Лангдън бавно отвори очи, сякаш се боеше, че клепачите му ще издадат звук. Като се бореше с мъчителното треперене, той остана на мястото си, извил гръбнак като котка. Не смееше дори да си поеме дъх. Наостри заглъхналите си от грохота уши, за да чуе кога ще си тръгне убиецът. Тишина. Помисли си за Витория. Трябваше да ѝ помогне.

Разнеслият се звук беше оглушителен. Нечовешки. Гърлен рев от усилие.

Единият край на саркофага изведнъж се надигна. Професорът се строполи на пода и се вторачи в наклонящите се към него стотици килограми камък. Гравитацията надделя над триенето и капакът се плъзна и се разби на пода до него. Последва го и самият саркофаг, който се отдели от подпорите си и се прекатури.

Лангдън разбра, че или ще бъде погребан под него, или някой от ръбовете му ще го смаже. Сви краката и главата си и прилепи ръце към тялото си. После затвори очи и зачака.

Разтърси се целият под. Горният край на саркофага падна само на милиметри от темето му и зъбите му изтракаха. Дясната му ръка по чудо остана невредима. Професорът отвори очи и видя сноп светлина. Десният ръб на саркофага не беше паднал до самия под, а се бе задържал върху подпорите. Точно отгоре му обаче буквално го гледаше самата смърт.

Законният собственик на гробницата висеше над него, залепнал за дъното на саркофага, както често се случва с разлагащите се трупове. Скелетът за миг остана във въздуха като колеблив любовник, след това с прашене като от чупещи се съчки се поддаде на гравитацията. Мъртвецът полетя надолу да го прегърне и посипа с гнили кокали и прах очите и устата му.

Преди Лангдън да успее да реагира, през отвора под саркофага се провря ръка и като гладен питон се плъзна сред костите. Заопипва, откри гърлото му и го стисна. Американецът се опита да се съпротивлява срещу железните пръсти, които мачкаха ларинкса му, ала левият му ръкав бе затиснат под ръба на саркофага. Беше свободна само едната му ръка и борбата като че ли бе обречена.

Той сви крака, опря ги в дъното на саркофага и напъна. Саркофагът се помръдна съвсем леко, но достатъчно. Саркофагът със зловещо стържение се хлъзна от подпорите и се сгромоляса на пода. Ръбът му смачка ръката на убиеца и се чу приглушен вик. Пръстите му пуснаха гърлото на Лангдън. Арабинът с отчаяно усилие успя да се освободи и саркофагът с глухо тупване се залепи за мраморния под.

Пълен мрак. Пак.

И тишина.

Нямаше ядосано удряне по прекатурения саркофаг. Нямаше опити за повдигане. Нищо. Докато лежеше в тъмнината сред купчина кости и се бореше с клаустрофобията си, Лангдън насочи мислите си към нея.

„Витория. Жива ли си?“

Ако знаеше истината — ужасяващата действителност, в която скоро щеше да се свести тя, — заради нея щеше да се помоли да е мъртва.

ГЛАВА 94

Седнал в Сикстинската капела сред смаяните си колеги, кардинал Мортати се опитваше да проумее думите, които чуваше. Осветеният само от свещите шамбелан току-що им беше разказал история за такава омраза и коварство, че Мортати трепереше. Вентреска бе говорил за отвлечени кардинали, жигосани кардинали, *убити* кардинали. За древните илюминати — име, което разбуди забравени страхове, — за тяхната повторна поява и за клетвата им да отмъстят на Църквата. С болка в гласа той беше говорил за покойния папа... жертва на илюминатска отрова. И накрая почти шепнешком бе говорил за смъртоносна нова технология, антиматерия, която след по-малко от два часа щяла да унищожи целия Ватикан.

Когато свърши, сякаш самият сатана беше изсмукал въздуха от капелата. Никой не помръдваше. Думите на шамбелана увиснаха в мрака. Единственият звук, който в момента чуваше Мортати, бе неестественото бръмчене на телевизионна камера в дъното — електронно присъствие, каквото не беше търпял нито един конклав в миналото, присъствие, за което бе настоял шамбеланът. За пълно удивление на кардиналите, той беше влязъл в Сикстинската капела заедно с двама репортери от Би Би Си — мъж и жена — и бе заявил, че те ще покажат тържественото му обръщение на *живо* пред света.

Вентреска пристъпи напред и погледна право към камерата.

— Обръщам се към илюминатите и към учените — с дълбок глас каза той, после замълча за миг. — Вие спечелихте войната.

Тишината се спусна над най-отдалечените кътчета на капелата. Мортати чуваше отчаяното туптене на собственото си сърце.

— Колелата отдавна са се въртели — продължи шамбеланът. — Вашата победа е неизбежна. Това никога не е било толкова очевидно, колкото в този момент. Науката е новият Бог.

„Какво говори той?! — помисли си Мортати. — Полудял ли е? Целият свят го слуша!“

— Медицината, електронните комуникации, космическите полети, генетичната манипулация... това са чудесата, за които днес разказваме на децата си. Това са чудесата, които изтъкваме като доказателство, че науката ще ни даде отговорите. Древните истории за непорочни зачатия, горящи храсти и разтварящи се морета вече нямат значение. Бог е отживелица. Науката победи. Ние отстъпваме.

През капелата премина вълна на смут и озадачение.

— Но победата на науката струва скъпо на всички ни — с все посилен глас прибави шамбеланът.

Мълчание.

— Науката може да е облекчила болестите и тежкия труд и да е осигурила множество приспособления за наше развлечение и удобство, но ни е оставила свят без чудеса. Нашите залежи са сведени до дължини на вълните и честоти. Сложностите на вселената са накъсани на математически уравнения. Потъпкано е дори себеуважението ни като хора. Науката обявява планетата Земя и нейните обитатели за безсмислена прашинка във великия план на космическа случайност. — Той замълча за миг. — Разделя ни дори техниката, която обещава да ни обедини. Всеки от нас е електронно свързан с целия свят и все пак ние се чувстваме съвсем сами. Бомбардира ни насилие, разделение, разпокъсаност и предателство. Скептицизмът се превърна в добродетел. Цинизмът и търсенето на доказателства се превърнаха в просветена мисъл. Чудно ли е, че сега хората се чувстват по-потиснати и смазани, отколкото в който и да е момент от историята? Има ли *нещо* свято за науката? Науката търси отговори, като анализира нашите неродени зародиши. Науката дори обещава да промени собствената ни ДНК. Тя разбива Божия свят на все по-малки парчета в търсене на смисъл... и открива само нови въпроси.

Мортати благоговейно гледаше шамбелана. Движенията и гласът на Карло Вентреска притежаваха физическа сила, каквато кардиналът никога не беше виждал на ватикански олтар. В думите на свещеника отекваха убеденост и тъга.

— Древната война между науката и религията приключи — каза шамбеланът. — Вие победихте. Но не победихте честно. Не победихте, защото сте открили отговорите. Победихте, защото толкова радикално преориентирахте нашето общество, че истините, които някога

смятахме за неизменни, днес изглеждат нелепи. Религията не може да настигне модерния свят. Научното развитие придоби невероятни мащаби. То се храни като вирус. Всяко ново откритие отваря вратите за други след себе си. На човечеството са му били нужни хиляди години, за да извърви пътя от колелото до автомобила. И само десетилетия, за да стигне от автомобила до космоса. Днес ние измерваме научния прогрес в седмици. Контролът се изплъзва от ръцете ни. Пропастта помежду ни става все по-дълбока и докато религията изостава, хората се озовават в духовен вакуум. Ние настояваме за отговор на въпроса за смисъла. Виждаме НЛО, разговаряме с мъртъвци, напускаме телата си — всички тези ексцентрични идеи имат научно лустро, но са безсрамно ирационални. Те са отчаян вик на съвременната душа, самотна и измъчена, осакатена от собствената си просветеност и неспособността си да приеме смисъл в каквото и да е, щом не е свързано с техниката.

Мортати установи, че се е навел напред. Заедно с другите кардинали и хората по света, той поглъщаше всяка дума на този свещеник. Шамбеланът не говореше реторично, нито язвително. Не цитираше Светото писание, нито Иисус Христос. Говореше на модерен език, неразкрасен и изчистен. Като че ли словата му излизаха от самия Бог... използвайки съвременния език, той излагаше древното послание. В този момент Мортати видя една от причините, поради които покойният папа толкова много беше обичал младежа. В свят на апатия, цинизъм и обожествяване на техниката, хора като шамбелана, реалисти, които можеха да говорят на човешките души като този човек, бяха единствената надежда на Църквата.

Карло Вентреска още повече извиси глас.

— Науката, казвате вие, ще ни спаси. Науката, казвам аз, ни погуби. От дните на Галилей Църквата се опитва да забави безпощадния ход на науката, понякога с погрешни средства, но винаги с добри намерения. Въпреки това съблазните са прекалено големи, за да устои човек. Предупреждавам ви, огледайте се наоколо. Науката не е изпълнила обещанията си. Обещания за ефикасност и простота, които не са довели до нищо друго, освен до замърсяване и хаос. Ние сме разпокъсан и отчаян вид... който се плъзга надолу по гибелен път.

Шамбеланът замълча задълго, после впери поглед в камерата.

— Кой е този Бог-наука? Кой е Богът, който предлага на своя народ могъщество, но не и морал, за да знаем как да използваме могъществото? Що за Бог дава огън в ръцете на дете, но не го предупреждава за опасностите? Езикът на науката не казва кое е добро и зло. Учебниците ни учат да предизвикваме ядрени реакции, но в тях няма глава, която ни пита дали това е добро, или зло.

— Обръщам се към науката — продължи той. — Църквата е уморена. Изтощихме се да полагаме вашите морални устои. Силите ни се изчерпват от опитите ни да сме гласът на равновесието, докато вие сляпо препускате в търсенето си на по-малки чипове и по-големи печалби. Вашият свят се движи толкова бързо, че ако спрете дори за миг, за да обмислите значението на действията си, някой по-ловък ще профучи покрай вас като комета. Затова продължавате все напред. Вие разпространявате оръжията за масово унищожение, но папата трябва да обикаля света и да моли държавните ръководители за сдържаност. Вие клонирате живи същества, но Църквата ни напомня да обмисляме моралния смисъл на действията си. Вие насърчавате хората да контактуват с телефони, видеоекрани и компютри, но Църквата отваря вратите си и ни напомня да общуваме лично, защото сме създадени за това. Вие дори убивате неродени бебета в името на проучвания, които ще спасят живота на други хора. И пак Църквата посочва погрешността на тази логика.

— И през цялото време вие твърдите, че Църквата била невежа. Ала кой е по-невеж? Човекът, който не може да дефинира мълнията, или онзи, който не уважава нейната огромна мощ? Църквата ви протяга ръка. Протяга ръка на всички. И все пак колкото повече го правим, толкова повече вие ни отблъсквате. Дайте ми *доказателство*, че има Бог, казвате вие. Аз ви казвам, погледнете небесата със своите телескопи, и ми кажете как може да няма Бог! — В очите на шамбелана бликнаха сълзи. — Питате как изглежда Бог. Аз ви казвам, откъде идва този въпрос? Отговорите са едни и същи. Не виждате ли Бог в своята наука? Как може да не Го забележите! Вие твърдите, че дори най-малката промяна в силата на гравитацията или теглото на атома ще превърне нашата вселена в безжизнена мъгла, вместо нашето великолепно море от божествени тела, и все пак вие не виждате Божията ръка в *това*? Наистина ли е толкова по-лесно да вярвате, че просто сме изтеглили вярната карта от милиарди други? Толкова ли

сме духовно банкрутирали, че предпочитаме да вярваме в нещо математически невъзможно вместо в сила, по-могъща от нас?

— Независимо дали вярвате в Бог, трябва да повярвате в следното — решително заяви шамбеланът. — Когато човешкият вид се отказва от вярата си в тази по-могъща сила, ние се отказваме от чувството си за отговорност. Вярата... всички вери... са предупреждение, че съществува нещо, което не сме в състояние да проумеем, нещо, пред което сме отговорни... С вярата ние сме отговорни едни пред други, пред самите себе си и пред една по-висша истина. Религията е грешна, но само защото е грешен самият човек. Ако външният свят види тази черква така, както я виждам аз... ако види онова, което се крие под ритуала на тези стени... той ще съзре едно съвременно чудо... братство от несъвършени, прости души, които искат само да са глас на състрадание в изплъзващия се от контрол свят.

Карло Вентреска посочи колегията на кардиналите и операторката от Би Би Си инстинктивно ги фокусира.

— Отживелица ли сме ние? — попита шамбеланът. — Динозаври ли са тези хора? Ами аз? Светът наистина ли се нуждае от глас за бедните, слабите, онеправданите, за нероденото дете? Наистина ли се нуждаем от души като тези, които, макар несъвършени, цял живот умоляват всеки от нас да зачита моралните принципи и да не се отклонява от пътя си?

Сега Мортати осъзна, че неволно или не, шамбеланът прави блестящ ход. Като показваше кардиналите, той персонализираше Църквата. Ватиканът преставаше да е сграда, той се превръщаше в хора — хора като самия него, които прекарваха живота си в служба на доброто.

— Тази нощ ние се намираме на ръба на пропаст — продължи Карло Вентреска. — Никой от нас не може да си позволи да е безучастен. Независимо дали виждате това зло като сатана, корупция или аморалност... тъмната сила е жива и расте с всеки изминал ден. Не я пренебрегвайте. — Шамбеланът сниши глас и зашепна. Камерата отново се насочи към него. — Макар и могъща, тази сила не е непобедима. Доброто може да възтържествува. Вслушайте се в сърцето си. Вслушайте се в Бог. Заедно ние можем да отстъпим назад от тази бездна.

Сега вече Мортати разбираше. Това бе причината. Конклавът беше прекъснат, но нямаше друг начин. Това бе драматичен и отчаян зов за помощ. Шамбеланът говореше и на своя враг, и на приятелите си. Умоляваше всеки, приятел или враг, да види светлината и да прекрати тази лудост. Някой със сигурност щеше да осъзнае безумието на този заговор и да се отзове.

Карло Вентреска коленичи пред олтара.

— Помолете се с мен.

Кардиналите паднаха на колене. На площад „Св. Петър“ и по цялото земно кълбо... смаяният свят коленичи заедно с тях.

ГЛАВА 95

Хашишинът остави плячката си на задната седалка на буса и за миг се възхити на тялото ѝ. Не беше толкова красива, колкото жените, които бе купувал, ала притежаваше животинска сила, която го възбуждаше. Тялото ѝ лъщеше, мокро от пот. Миришеше на мускус.

Докато ѝ се наслаждаваше, хашишинът не обръщаше внимание на пулсирането в ръката си. Макар и болезнено, натъртването от падналия саркофаг нямаше значение... струваше си компенсацията, която лежеше пред него. Утешаваше го мисълта, че американецът, който беше виновен за това, сигурно вече е мъртъв.

Втрещен в изпадналата си в безсъзнание пленница, хашишинът предвкушаваше очакващото го удоволствие. Той прокара длан под ризата ѝ. Гърдите под сутиена бяха свършени. „Да — усмихна се арабинът. — Ти си повече от компенсация.“ Овладея желанието да я има още сега, затвори вратата и потегли в нощта.

Нямаше нужда да предупреждава пресата за *това* убийство... пламъците бяха достатъчни.

* * *

Силви смаяно изслуша обръщението на шамбелана. Никога не се беше чувствала толкова горда, че е католичка, и толкова засрамена, че работи в ЦЕРН. Докато вървеше по коридора, тя виждаше, че учените във всички стаи са замаяни и мрачни. Когато се върна в кабинета на Кьолер, лампичките и на седемте телефонни линии светеха. Въпросите на медиите никога не се насочваха към директора, следователно можеше да е само едно.

Оферти.

Антиматерията вече имаше купувачи.

* * *

Гънтър Глик следваше шамбелана, който излизаше от Сикстинската капела. Двамата с Макри току-що бяха направили репортажа на десетилетието. И то какъв репортаж. Речта на шамбелана беше хипнотизираща.

Свещеникът се обърна към репортера и операторката.

— Помолих швейцарската гвардия да ви осигури снимки — снимки на жигосаните кардинали, както и на Негово светейшество. Трябва да ви предупредя, че те няма да са приятна гледка. Отвратителни изгаряния. Почернели езици. Но искам да ги покажете на света.

Глик реши, че във Ватикана трябва вечно да е Коледа. „Той иска да покаже изключителна снимка на мъртвия папа?“

— Сигурен ли сте? — като се опита да скрие вълнението си, попита репортерът.

Шамбеланът кимна.

— Швейцарската гвардия ще ви предостави и видеозапис на контейнера с антиматерията.

Глик зяпна. „Коледа. Коледа. Коледа!“

— Илюминатите скоро ще разберат, че са преиграли — заяви свещеникът.

ГЛАВА 96

Задущаващият мрак се беше завърнал като повтаряща се тема в някаква дяволска симфония.

„Няма светлина. Няма въздух. Няма изход.“

Лангдън лежеше прикован под прекатурения саркофаг и усещаше, че разумът му се люлее опасно близо до ръба. В опит да съсредоточи мислите си в каквато и да била посока, вместо към смазващото пространство наоколо, той ги впрегна в логически процеси... математика, музика, каквото и да е. Ала нямаше място за успокоително съзерцание. „Не мога да помръдна! Не мога да дишам!“

Слава Богу, при падането на ковчега затиснатият ръкав на сакото му се бе освободил и сега той можеше да движи и двете си ръце. Въпреки това, когато натисна тавана на тясната си килия, установи, че не поддава. Странно, прииска му се ръкавът му все още да е затиснат. „През пролуката поне щеше да прониква малко въздух.“

Докато натискаше тавана, ръкавът му се повдигна нагоре и разкри слабото сияние на един стар приятел. Мики. Зеленикавото анимационно лице му се стори подигравателно.

Лангдън потърси в мрака други източници на светлина, но ръбът на саркофага плътно прилягаше върху пода. Проклети италиански перфекционисти! Сега бе застрашен от същото онова художествено превъзходство, което бе учил студентите си да уважават... безупречни ръбове, идеални успоредни прави и разбира се, само най-гладък и як карарски мрамор.

Прецизността можеше да е задущаваща.

— Вдигни тая проклетия — каза той на глас и още по-силно натисна ковчега сред купчината кокали. Саркофагът помръдна. Стиснал зъби, професорът опита отново. Каменната грамада отгоре му се повдигна с около половин сантиметър. Обгърна го мимолетна светлина, после саркофагът пак го затисна. Лангдън се отпусна задъхан в мрака. Опита се да използва краката си като предишния път, но вече нямаше място дори само да изпъне коленете си.

Врѫхлетян от паническа клаустрофобия, Лангдън си представи, че саркофагът се свива около него. Измѫчван от това видение, той се съпротивляваше на илюзията с всички логически остатѫци от разума си.

— Саркофаг — каза американецът, като вложи в гласа си колкото може повече научна безпристрастност. Ала днес дори ерудицията, изглежда, му бе враг. — Терминът „саркофаг“ идва от грѫцката дума „саркс“, която означава „месо“, и „фагеин“ — „ям“. „Затворен съм в сандѫк, който буквално е създаден, за да яде месо.“

Виденията на плѫт, откъсвана от кост, само му напомниха, че е затрупан с човешки останки. От тази мисъл му се пригади и го побиха трѫпки. Но и му хрумна нещо.

Лангдън сляпо заопипва около себе си и намери парче от кокал. Може би ребро? Нямаше значение. Просто му трябваше клин. Ако успееше да повдигне саркофага, дори съвсем мѫничко, и провреше костта под рѫба, може би щеше да влиза достатѫчно въздух...

Той се пресегна, пѫхна острия край на реброто в пролуката между пода и ковчега и с другата си рѫка натисна нагоре. Нищо. Отново опита. За миг му се стори, че камѫкът помрѫдва, ала това беше всичко.

Разбираше, че при това ужасно зловоние и липсата на кислород, изчерпваща всичките му сили, има време само за още един опит. Знаеше също, че ще му трябват и двете рѫце.

Лангдън се съсредоточи, пусна костта и като премести тялото си, опря рамо в реброто. Като внимаваше да не го събори, вдигна рѫце над себе си. Обземаше го все по-силна паника. Днес за втори път попадаше в затворено пространство без въздух. Професорът нададе вик и с всичка сила натисна саркофага. Мраморната грамада поддаде само за секунда. Ала това бе достатѫчно — костта, която натискаше с рамо, се плѫзна в разширяващата се цепнатина. Когато ковчегът падна обратно, реброто се сцепи, но този път под каменния рѫб се процеждаше бледа светлина.

Изтощен, Лангдън се отпусна и зачака с надеждата, че буцата в гърлото му ще изчезне. Ала с изтичането на секундите положението само се влошаваше. Изобщо не усещаше проникващия през процепа въздух. Зачуди се дали това количество ще е достатѫчно, за да не умре.

И за колко време щеше да му стигне? Ако припаднеше, кой щеше да разбере, че е тук?

Той повдигна натежалата си като олово ръка и погледна циферблата на Мики. 22:12. С треперещи пръсти опипа часовника и направи последния си ход. Завъртя едно от миниатюрните копчета и натисна някакъв бутон.

Докато съзнанието му избледняваше и стените на саркофага го обгръщаха, професорът беше обзет от някогашните си страхове. И както много пъти в миналото, се опита да си представи, че е на открито. Образът обаче не му помогна. Върхлиташе го кошмарът, който го преследваше още от детството...

* * *

Цветята бяха като картинки, помисли си детето, докато тичаше със смях по моравата. Искаше му се родителите му да са там. Ала те бяха заети с лагера.

— Не се отдалечавай много — беше казала майка му.

Бе се престорил, че не я чува, и беше навлязъл дълбоко в гората.

По средата на прелестната поляна се натъкна на купчина камъни. Сигурно бяха основи на стара къща. Не се приближи. Знаеше, че не бива. Освен това вниманието му привлече нещо друго — пъстър венерин чехъл, най-рядкото и красиво цвете в Ню Хампшир. Беше го виждал само в книгите.

Той радостно се запъти към цветето. Приклекна. Земята под него му се стори мека и куха. Разбра, че неговото цвете си е намерило място с богата почва. Растеше върху гниещо дърво.

Развълнувано от мисълта да го откъсне, момчето протегна ръка... изпъна пръсти към стъблото.

Така и не го достигна.

Земята под него поддаде.

През трите секунди на замаян ужас докато падаше, той си помисли, че ще умре. Докато летеше надолу, се приготви за разтърсващ сблъсък. Ала нямаше болка. Само мекота.

И студ.

Падна по очи във водата и потъна в мрак. Запремята се и заопипва вертикалните стени около себе си. Инстинктивно успя да изплува на повърхността.

Светлина. Горе. Сякаш на километри над него.

Ръцете му се плъзнаха по стените на кухнята в търсене на някаква опора. Само гладък камък. Беше пропаднал през капак на изоставен кладенец. Закреся за помощ и виковете му отекнаха в тясната шахта. Продължи да крещи. Отворът над него постепенно помръкна.

Спусна се нощ.

Сякаш мина цяла вечност. Постепенно го обзе вцепенение. Измъчваха го видения на падащи стени, които го погребват жив. Ръцете го боляха от умора. На няколко пъти му се причуха гласове. Той викаше, но собственият му глас бе приглушен... като в сън.

С напредването на нощта шахтата ставаше все по-дълбока. Стените безшумно се свиваха навътре. Момчето се свиваше в дупката. Изтощено, то вече мислеше да се откаже. И все пак усещаше, че водата го повдига и охлажда изгарящите му страхове.

Спасителите завариха момчето почти в безсъзнание. Беше останало във водата пет часа. След два дни „Бостън Глоуб“ публикува на първа страница материал, озаглавен „Малкият плувец, който успя“.

ГЛАВА 97

Хашишинът вкара буса в грамадната каменна сграда, гледаща към Тибър, и се усмихна. Нарамн плячката си и я понесе нагоре по тунела, благодарен, че жената е слаба.

Стигна до вратата.

„Храмът на просвещението — възторжено си помисли убиецът. — Древното илюминатско скривалище. Кой би се сетил, че е тук?“

Остави я върху един плюшен диван. Опитно завърза ръцете ѝ зад гърба, после обездвижи и краката ѝ. Знаеше, че онова, за което копнее, ще трябва да почака, докато не изпълни и последната си задача. „Водата.“

И все пак имаше малко време за удоволствие. Той приклепна до нея и прокара длан по бедрото ѝ. Беше гладко. По-високо. Тъмните му пръсти се провряха под късите ѝ панталони. Още по-високо.

Спря. „Търпение — въпреки възбудата си каза хашишинът. — Предстои ми работа.“

За миг излезе на високия каменен балкон. Нощният ветрец бавно охлади страстите му. Далече долу течеше Тибър. Той вдигна очи към купола на „Св. Петър“ само на около километър от там, гол под светлината на стотици прожектори.

— Последният ти час — каза мъжът и си представи хилядите мюсюлмани, заклани по време на кръстоносните походи. — В полунощ ще отидеш при своя Бог.

Зад него жената се размърда. Хашишинът се обърна. Помисли си дали да я остави да се събуди. Ужасът в женските очи му действаше като афродизиак.

Напомни си, че трябва да е благоразумен. Щеше да е по-добре, ако плячката му останеше в безсъзнание, докато него го нямаше. Въпреки че бе завързана и не можеше да избяга, арабинът не искаше да се върне и да я завари изтощена от опити да се освободи. „Искам да запазиш енергията си... за мен.“

Хашишинът леко повдигна главата ѝ и откри точката под черепа. Безброй пъти го беше правил. Със смазваща сила заби палец в мекия хрущял и усети потъването му. Жената мигновено се отпусна. „Двайсет минути“ — помисли си убиецът. Тя щеше да е възхитителен край на един идеален ден. След като плячката му го задоволише и умреше, той щеше да излезе на балкона и да погледа среднощните ватикански фойерверки.

Хашишинът остави жертвата си в безсъзнание на дивана и се спусна по стълбището в осветената с факли тъмница. Последната задача. Отиде при масата и с благоговение погледна свещените метални предмети, които бяха оставени за него.

„Вода.“ Последният знак.

За четвърти път взе една от факлите и започна да нажежава метала. Когато краят му побеля, арабинът го занесе при килията.

Вътре мълчаливо стоеше мъж. Стар и сам.

— Кардинал Баджа — изсъска убиецът. — Помолихте ли се вече?

Очите на италианеца бяха сухи.

— Само за вашата душа.

ГЛАВА 98

Шестимата пожарникари, които пристигнаха при „Санта Мария дела Витория“, изгасиха пожара със струи халонов газ. Водата беше по-евтина, ала парата щеше да унищожи фреските в капелата, а Ватиканът плащаше на римските rompiere^[1] солидни суми за бърза и внимателна работа във всички притежавани от него сгради.

Характерът на професията им налагаше почти ежедневно да стават свидетели на трагедии, ала нито един от тях никога нямаше да забрави екзекуцията в тази черква. Отчасти разпване, отчасти обесване, отчасти изгаряне на клада, сцената сякаш излизаше от готически кошмар.

За съжаление, както обикновено, пресата беше пристигнала преди пожарникарите. Репортерите вече бяха снимали достатъчно преди шестимата rompiere да разчистят храма. Когато пожарникарите най-последно смъкнаха жертвата и я поставиха на пода, нямаше съмнение кой е мъжът.

— Cardinale Guidera^[2] — промълви някой. — Di Barcellona.

Клетникът бе гол. Долната половина на тялото му беше пурпурночерна, от зейналите рани по бедрата му сълзеше кръв. Пищялните му кости бяха оголени. Единият от пожарникарите повърна. Друг излезе навън да подиша чист въздух.

Най-страшен обаче бе символът, жигосан на гърдите на кардинала. Началникът на групата ужасено обикаляше около трупа. „Lavoro del diavolo^[3] — каза си той. — Извършил го е самият сатана.“ Пожарникарят за пръв път от детството си се прекръсти.

— Un' altro corpo! — извика някой. Бяха открили друг труп.

Началникът веднага позна втората жертва. Строгий командир на швейцарската гвардия беше човек, когото обичаха малцина служители на правозащитните органи. Пожарникарят се обади във Ватикана, но всички линии бяха заети. Знаеше, че няма значение. Швейцарската гвардия след минути щеше да научи за това от телевизията.

Докато оглеждаше щетите и се опитваше да пресъздаде случилото се, началникът видя ниша, осеяна с дупки от куршуми. Саркофагът вътре бе съборен от подпорите си и лежеше прекатурен наопаки. „Това е работа за полицията и Светия престол“ — помисли си той и се извърна.

В този момент обаче изпод саркофага се разнесе шум. Шум, какъвто не обичаше никой пожарникар.

— Bomba! — извика началникът. — Tutti fuori!^[4]

Когато преобърна саркофага, групата за обезвреждане на експлозивни открития откри източника на електронния сигнал.

Всички смутено зяпнаха.

— Medico! — извика някой накрая. — Medico!^[5]

---

[1] Пожарникари (ит.) — Б. пр. ↑

[2] Кардинал Гуидера. От Барселона (ит.) — Б. пр. ↑

[3] Дяволска работа (ит.). — Б. пр. ↑

[4] Бомба! Всички да излязат! (ит.) — Б. пр. ↑

[5] Лекар! (ит.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 99

— Нещо ново от Оливети? — попита шамбеланът Роше, който го придружаваше от Сикстинската капела до папския кабинет. Свещеникът изглеждаше напълно изчерпан.

— Не, синьоре. Боя се, че се е случило най-страшното.

Когато стигнаха, шамбеланът каза уморено:

— Тази нощ няма какво повече да направя, капитане. Опасявам, се, че и без това направих прекалено много. Ще се отдам на молитва. Не искам да ме смущават. Останалото е в Божиите ръце.

— Слушам, синьоре.

— Късно е, капитане. Намерете контейнера.

— Търсенето продължава. — Роше се поколеба. — Оръжието се оказа прекалено добре скрито.

Шамбеланът потрепери, сякаш не можеше да мисли за това.

— Да. Точно в единайсет и петнайсет, ако Църквата все още е в опасност, евакуирайте кардиналите. Предавам охраната им във вашите ръце. Моля само за едно. Нека напуснат това място с достойнство. Оставете ги да излязат на площад „Св. Петър“ и да застанат при останалата част от света. Не искам последният образ на Църквата да са уплашени старци, измъкващи се през задната врата.

— Слушам, синьоре. Ами вие? Да дойда ли и за вас в единайсет и петнайсет?

— Няма да има нужда.

— Синьоре?

— Ще си тръгна, когато ми каже духът.

Роше се зачуди дали шамбеланът няма намерение да потъне заедно с кораба.

Карло Вентреска отвори вратата на папския кабинет и влезе вътре.

— Всъщност... — Той се обърна. — Има още нещо.

— Синьоре?

— Тази нощ в кабинета като че ли е студено. Целият треперя.

— Електрическото отопление е изключено. Ще ви запаля огън.

Шамбеланът се усмихна уморено.

— Благодаря. Много ви благодаря.

Роше излезе от папския кабинет, където беше оставил шамбелана да се моли на светлината на камината пред статуетка на Богородица. Гледката бе сюрреалистична. Черна сянка, коленичила на мъждукащата светлина. Когато капитанът закрачи по коридора, към него се втурна гвардеец. Дори в сумрака Роше позна лейтенант Шартран. Млад, зелен и пълен с ентузиазъм.

— Господин капитан — извика Шартран и му протегна мобилен телефон. — Струва ми се, че обръщението на шамбелана има ефект. Един човек твърди, че разполага със сведения, които можели да са ни от помощ. Обажда се по вътрешен телефон на Ватикана. Нямам представа откъде е научил номера.

Роше спря.

— Какво?

— Искане да разговаря с висш офицер.

— Нещо ново от Оливети?

— Нищо.

Капитанът взе мобифона.

— Капитан Роше слуша.

— Роше — рече гласът. — Ще ви обясня кой съм. После ще ви кажа какво да направите.

Когато мъжът свърши и затвори, капитанът остана като зашеметен. Вече знаеше кой командва парада.

* * *

Силви Боделок отчаяно се опитваше да следи всички искания за лицензни, които се получаваха по гласовата поща на Кьолер. Когато личният телефон на бюро на директора иззвъня, Силви се сепна. Никой не знаеше този номер. Тя вдигна.

— Да?

— Госпожо Боделок? Тук е Кьолер. Свържете се с моя пилот. Искане самолетът ми да е готов след пет минути.

ГЛАВА 100

Робърт Лангдън нямаше представа нито къде е, нито колко време е бил в безсъзнание. Когато отвори очи, видя бароков купол, покрит с фрески. Във въздуха се стелеше дим. Нещо покриваше устата му. Кислородна маска. Той я смъкна. Миришеше ужасно — на изгоряла плът.

Професорът потрепери от пронизваща болка в главата. Опита се да седне. До него беше приклеknал мъж в бяло.

— Riposati! — каза той и го принуди отново да легне по гръб. — Sono il paramedico.^[1]

Лангдън се подчини. Виеше му се свят. „Какво се е случило, по дяволите?“ Обзе го паника.

— Sorcio salvatore — рече санитарят. — Мишка... спасител.

Американецът се обърка още повече. „Мишка спасител ли?“

Мъжът посочи часовника с Мики Маус на китката му. Мислите на Лангдън започнаха да се проявяват. Спомни си, че беше задействал алармата. Докато разсеяно зяпаше циферблата, видя и колко е часът. 22:28.

И рязко се изправи.

Паметта му изведнъж се възвърна.

* * *

Лангдън стоеше до олтара при началника на пожарникарите и неколцина от хората му. Бяха го обсипали с въпроси. Той не ги слушаше. Вълнуваха го други въпроси. Болеше го цялото тяло, ала знаеше, че няма време за губене.

Към него се приближи един пожарникар.

— Пак проверих, господине. Открихме труповете само на кардинал Гуидера и командира на швейцарската гвардия. Няма и следа от жена.

— Grazie — отвърна Лангдън, неуверен дали да се радва, или ужасява. Помнеше, че бе видял Витория да лежи на пода в безсъзнание. Сега я нямаше. Единственото обяснение не беше успокоително. Убиецът се бе изразил съвсем ясно по телефона. „Сърцата... Възбуден съм. Може би до утре сутрин аз ще те намеря. И тогава...“

Професорът се огледа.

— Къде е швейцарската гвардия?

— Все още нямаме връзка с тях. Телефонните линии на Ватикана са задръстени.

Лангдън се почувства смазан и сам. Витория я нямаше. Половин час от живота му бе изчезнал за един миг.

Навън продължаваха да се трупат журналисти. Американецът не се съмняваше, че скоро ще излъчат репортаж за ужасната смърт на третия кардинал, ако вече не го бяха показали. Надяваше се, че шамбеланът отдавна е допуснал най-страшното и е взел необходимите мерки „Евакуирайте проклетия Ватикан! Стига игри! Ние изгубихме!“

Изведнъж Лангдън осъзна, че всичко онова, което го беше мотивирало — да помогне на Ватикана, да спаси четиримата кардинали, да се срещне с братството, което дълги години бе изучавал — се е изпарило от ума му.

Войната беше изгубена. Сега в гърдите му пламтеше ново желание. Елементарно. Първично.

Да намери Витория.

Обгърна го неочаквана празнота. Често бе чувал, че в напрегната ситуация двама души могат да се сблизат много повече, отколкото иначе за десет години. Сега го вярваше. Отсъствието на Витория го караше да изпитва нещо, каквото не беше усещал от години. Самота. Болката му даваше сили.

Лангдън изхвърли всичко останало от ума си и се съсредоточи. Молеше се хашишинът да се погрижи за задълженията си преди удоволствието. Иначе знаеше, че ще закъснее. „Не — каза си той. — Остава достатъчно време.“ Похитителят на Витория имаше още работа. Трябваше за последен път да се появи преди да изчезне завинаги.

„Последният олтар на науката — помисли си професорът. Убиецът имаше още една заключителна задача. Земя. Въздух. Огън.

Вода.“

Погледна си часовника. Тридесет минути. Заобиколи пожарникарите и се приближи до Видението на св. Тереза. Този път, докато се взираше в знака на Бернини, не се съмняваше какво търси.

„И ангели над елементи бдят...“

На фона на позлатения пламък над легналата светица стоеше ангелът на Бернини. В ръката си стискаше огнена стрела. Лангдън я проследи с поглед. Тя сочеше към дясната страна на черквата. Внимателно проучи стената на сградата. Там нямаше нищо. Знаеше, разбира се, че стрелата сочи нещо навън, някъде в нощния Рим.

— Коя е тази посока? — обърна се той към началника на пожарникарите.

— Коя посока ли? — Мъжът погледна натам, накъдето сочеше Лангдън. Изглеждаше объркан. — Не знам... запад, струва ми се.

— Кои черкви са в тази посока?

Началникът се озадачи още повече.

— Десетки. Защо?

Американецът се намръщи. Естествено че бяха десетки.

— Трябва ми карта на града. Веднага.

Началникът прати някого да изтича до колата за карта. Лангдън отново се обърна към статуята. „Земя... Въздух... Огън... ВИТОРИЯ.“

„Последният знак е «вода» — каза си той. — Знакът е дело на Бернини.“ — Намираще се в някоя черква. Игла в копа сено. Лангдън насочи мислите си към всички творби на Бернини, за които се сещаше. „Трябва ми нещо, свързано с вода!“

Спомни си статуята Тритон — гръцки морски бог. После си спомни, че тя се е намирала на площада пред същата тази черква, тъкмо в обратната посока. Опита се да се съсредоточи. „Каква фигура е изваял Бернини в чест на водата? Нептун и Аполон?“ За съжаление тази статуя се намирала в лондонския музей „Виктория и Албърт“.

— Синьоре? — Един от пожарникарите дотича с картата.

Лангдън му благодари и я разгъна на олтара. Веднага разбра, че е получил точно каквото му трябва. За пръв път виждаше толкова подробна карта на Рим.

— Къде сме сега?

Мъжът посочи.

— До Пиаца Барберини.

Професорът пак погледна стрелата на ангела, за да се ориентира. Началникът беше преценил вярно. Според картата стрелата сочеше на запад. Лангдън прокара линия на запад от Пиаца Барберини. Надеждите му скоро угаснаха. С всеки следващ сантиметър минаваше през поредната сграда, обозначена с черен кръст. „Черкви. — Бяха невероятно много. Накрая стигна до римските предградия и въздъхна. — По дяволите.“

Погледът му се плъзна по трите храма, в които бяха убити първите трима кардинали. „Капелата «Чиги»... «Св. Петър»... тук...”

Докато ги наблюдаваше, Лангдън забеляза нещо странно. Кой знае защо, беше предполагал, че са хаотично пръснати из Рим. Ала определено не бе така. Колкото и да беше невероятно, трите черкви, изглежда, бяха разположени симетрично в огромен триъгълник. Професорът пак провери. Не му се привиждаше.

— Репна — без да вдига поглед, рече той.

Някой му подаде химикалка.

Лангдън ограда трите черкви. Пулсът му се ускори. Отново провери знаците. „Симетричен триъгълник!“

Първата му мисъл бе за големия печат на еднодоларовата банкнота — триъгълника с всевиждащото око. Но нямаше логика. Беше отбелязал само *три* точки. Трябваше да са четири.

„Тогава къде е водата, по дяволите?“ Знаеше, че където и да постави четвъртата точка, триъгълникът ще се развали. За да запази симетрията му, трябваше да разположи четвъртия знак в центъра на фигурата. Потърси мястото на картата. Нищо. Въпреки това идеята продължи да го занимава. Четирите елемента на науката се смятаха за *равностойни*. Водата не се отличаваеше от останалите и не трябваше да е в *средата* им.

И все пак инстинктът му подсказваше, че симетричното разположение не може да е случайно. „Все още не виждаш цялата картина.“ Имаше само една възможност.

Четирите точки да не образуват триъгълник, а друга фигура. Погледна картата. „Може би квадрат?“ Въпреки че нямаша символичен смисъл, квадратите поне бяха симетрични.

Лангдън постави показалец в една от точките, които щяха да превърнат триъгълника в квадрат. Оказа се, че всъщност се образува неправилен четириъгълник.

Докато проверяваше другите вероятни точки около триъгълника, се случи нещо неочаквано. Той забеляза, че линията, която беше прокара по-рано, минава точно през една от възможностите. Смаян, професорът огради тази точка. Четирите мастилни петна образуваха форма, напomniaща на хвърчило.

Лангдън се намръщи. Това също не бе илюминатски символ. „Но пък...“

За миг си спомни прочутия илюминатски диамант. Естествено, това беше смешно. Отказа се от тази идея. А и фигурата бе издължена и нямаше нищо общо с безупречната симетричност на илюминатския диамант.

Наведе се, за да види къде е поставил последната точка, и с изненада установи, че е точно в центъра на известния римски площад Пиаца Навона. Спомняше си, че там има голяма черква, ала вече беше прекарал показалец през нея и я бе отхвърлил. Доколкото знаеше, там нямаше творби на Бернини. Казваше се „Мъките на св. Агнес“ и носеше името на прелестна девойка, принудена да води живот на сексуална робиня, защото не се отказала от вярата си.

„Трябва да има нещо в тази черква! — Той затършува из ума си и си представи храма отвътре. Не се сещаше за творби на Бернини, още по-малко свързани с вода. Смущаваше го и фигурата на картата. Ромб. Беше прекалено точно, за да е съвпадение, и все пак не достатъчно, за да има каквато и да било логика. — Хвърчило? — Зачуди се дали не е сбъркал точката. — Какво съм пропуснал?!“

Отговорът му хрумна чак след тридесет секунди, ала Лангдън изпита вълнение, каквото не го бе спохождало през цялата му научна кариера.

Изглежда, илюминатският гений беше неизчерпаем.

Фигурата, която виждаше, изобщо не бе замислена като ромб. Просто той беше свързал *съседни* точки. „Илюминатите вярват в противоположностите! — Докато свързваше противоположните точки с химикалката си, пръстите му трепереха. На картата пред него се очерта грамадно разпятие. — Това е кръст!“ Четирите елемента на науката се разкриха пред очите му... разположени като голям колкото самия град кръст.

Разпятието на картата, осъзна Лангдън, представляваше връх на илюминатската двойственост. Религиозен символ, образуван от

елементите на науката. Галилеевият Път на просвещението едновременно възхваляваше науката и Бог!

Останалата част от загадката почти моментално застана на мястото си.

„Пиаца Навона.“

Точно в средата на площада пред черквата „Мъките на св. Агнес“ Бернини беше поставил една от най-известните си скулптури. Всички гости на Рим ходеха да я видят.

„Фонтанът на четирите реки!“

Логично свързаният с водата фонтан бе издигнат в чест на четири от най-големите реки на света — Нил, Ганг, Дунав и Рио Плата.

„Водата — помисли си Лангдън. — Последният знак.“
Свършено.

И още по-свършено, осъзна той, върхът на сладоледа, беше това, че върху фонтана се издигаше висок обелиск.

* * *

Професорът остави обърканите пожарникари и затича към безжизненото тяло на Оливети.

„Десет трийсет и една — помисли си той. — Много време.“ За пръв път през целия ден му се струваше, че изпреварва събитията.

Скрит зад пейките, Лангдън приклекна до командира, скришом взе полуавтоматичния му пистолет и радиостанцията му. Знаеше, че ще се наложи да поиска помощ, ала тук не бе мястото за това. Последният олтар на науката засега трябваше да остане в тайна.

Без да каже нито дума, той се измъкна навън, избегна репортерите, които прииждаха в черквата на тълпи, и прекоси Пиаца Барберини. Когато навлезе в сенките, включи радиостанцията. Опита се да се свърже с Ватикана, но не чу нищо освен прашене. Или се намираше прекалено далеч, или трябваше да въведе някакъв код. Напразно въртя сложните копчета и натиска бутоните. Разбра, че планът му да повика помощ няма да се осъществи, и се огледа за телефон. Нямаше. Пък и ватиканските линии бяха блокирани.

Беше сам.

Предишната му увереност бързо се разсейваше. Лангдън прецени плачевното си състояние — целият в прах, порязан, изтощен до припадък и гладен.

Погледна към черквата. Над осветения от репортерските прожектори и фаровете на пожарните коли купол се виеше дим. Зачуди се дали да не се върне и да поиска помощ. Инстинктът го съветваше да не се доверява на никого. „Ако хашишинът забележи идването ни...“ Замисли се за Витория и разбра, че това е последният му шанс да се изправи лице в лице с нейния похитител.

„Пиаца Навона“ — каза си Лангдън. Имаше достатъчно време, за да стигне там. Огледа се за такси, ала улиците бяха почти съвсем пусти. Изглежда, дори таксиметровите шофьори бяха зарязали всичко, за да седнат пред телевизора. Площадът се намираше само на километър и половина, но той нямаше намерение да губи ценна енергия, за да ходи пеш. Хвърли поглед към черквата и се запита дали не може да вземе назаем кола.

„От пожарникарите ли? Или от репортерите? Я се дръж сериозно.“

Възможностите и минутите отлитаха една по една. Професорът взе решение. Извади пистолета от джоба си и извърши нещо толкова нетипично за себе си, че се уплаши да не са го обладали дяволи. Изтича при един самотен Ситроен, който чакаше на кръстовището да стане зелено, насочи оръжието през отворения прозорец и извика:

— Fuori!

Разтрепераният шофьор изскочи навън.

Американецът се хвърли зад волана и настъпи газта.

---

[1] Отпуснете се. Аз съм санитар (ит.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 101

Гънтър Глик седеше на пейката в една от килиите в сградата на швейцарската гвардия. Молеше се на всички богове, за които се сещаше. „Дано не сънувам. — Това беше репортажът на живота му. Репортажът на живота на всички. В момента на всеки репортер по света му се искаше да е на неговото място. — Буден си — каза си той. — И си звезда. Дан Редър лее горчиви сълзи.“

Макри изглеждаше малко замаяна. Глик не я обвиняваше. Освен изключителното предаване на обръщението на шамбелана, двамата бяха показали на света ужасяващи снимки на кардиналите и папата, както и видеокадри на контейнера с антиматерията. „Невероятно!“

Разбира се, всичко това бе станало по искане на шамбелана и не беше причината, поради която сега двамата бяха заключени в тази килия. Гвардейците не бяха харесали дръзкото допълнение на Глик към репортажа. Той знаеше, че разговорът, за който преди малко бе съобщил, не е предназначен за неговите уши, ала се беше възползвал от момента. „Поредният успех на Глик!“

— „Самарянинът от последния час“, а? — изпъшка на пейката до него Макри. Очевидно не ѝ бе направил впечатление.

Репортерът се усмихна.

— Много яко, нали?

— Много тъпо.

„Тя просто ми завижда.“ Знаеше го. Малко след обръщението на шамбелана Глик случайно пак се озова на подходящото място в подходящия момент. Подслуша Роше да дава заповеди на хората си. Явно се беше обадил някакъв тайнствен непознат, който заявил, че притежава важни сведения за сегашното положение. Капитанът говореше така, като че ли този човек може да им помогне, и съветваше гвардейците да се подготвят за пристигането на госта.

Въпреки че информацията очевидно бе поверителна, Глик постъпи като всеки всеотдаен репортер — нечестно. Намери тъмно

ъгълче, нареди на Макри да включи дистанционната камера и съобщи новината.

— Смайващо развитие на събитията в Божия град — заяви той и присви очи, за да придаде напрегнатост на изражението си. После разказа за идването на тайнствения спасител във Ватикана. Нарече го „самарянинът от последния час“ — идеално име за безликия мъж, появяващ се в последния момент, за да извърши добро дело. Другите телевизионни мрежи налапаха апетитната примамка и Глик за пореден път обезсмърти името си.

„Аз съм велик — помисли си той. — Питър Дженингс току-що скочи от моста.“

Естествено Глик не се бе ограничил с това. Докато вниманието на света беше насочено към него, той бе прибавил и от собствената си теория за „заговорите.“

„Яко. Адски яко.“

— Ти ни прецака — каза Макри. — Тотално ни провали.

— Какво искаш да кажеш? Бях страхотен!

Макри го зяпна смаяно.

— Бившият президент Джордж Буш? Илюминат?^[1]

В отговор Глик само се усмихна. Нима не беше очевидно? Дейността на Джордж Буш е прекрасно документирана. Масон от трийсет и трета степен и директор на ЦРУ точно по времето, когато управлението прекрати разследването на братството „Илюминати“ уж поради липса на доказателства. А какво представляват всичките му речи за „хилядите светлинни точки“ или „Новия световен ред“? Не, Буш определено беше илюминат.

— И тези приказки по адрес на ЦЕРН? — продължаваше да мърмори Макри. — Утре пред вратата ти ще се тълпи цяла банда адвокати.

— ЦЕРН ли? Но това е съвсем очевидно! Поразмърдай си мозъка. Илюминатите са изчезнали от лицето на земята през петдесетте години. Точно по времето, когато е основан ЦЕРН. ЦЕРН е прекрасно място, зад чиято фасада могат да се скрият. Не твърдя, че всички сътрудници на тази организация са илюминати. Тя прилича на огромна масонска ложа, повечето членове на която са напълно невинни хора. Но що се отнася до горните ешелони...

— Гънтър Глик, да си чувал някога за клевета? И за съдебната отговорност за нея?

— А ти някога да си чувала за истинска журналистика?

— Ти извличаш глупости от въздуха и смееш да наричаш това „журналистика“? Трябваше да изключи камерата. И що за глупости дрънкаше за корпоративната емблема на ЦЕРН? Символ на сатанисти? Да не си откачил?

Глик самодоволно се ухили. Логото на ЦЕРН беше най-удачната му находка. След обръщението на шамбелана всички големи телевизионни мрежи говореха само за ЦЕРН и неговата антиматерия. Някои станции правеха това на фона на емблемата на института. Емблемата беше доста стандартна: два пресичащи се кръга, символизиращи двата ускорителя, и пет линии, допряни до кръговете, символизиращи инжекторните тръби. Целият свят се пулеше в тази емблема, но само Глик, който малко се увличаше от символика, откри в схематичното изображение символ на илюминатите.

— Ти не си специалист по символика. — заяви Макри. — Трябваше да оставиш това на онзи от Харвард.

Онзи от Харвард го беше пропуснал.

Независимо от това, че връзката между тази емблема и братството „Илюминати“ просто се набиваше на очи!

Сърцето му пееше от щастие. В ЦЕРН имаше няколко ускорителя, но на емблемата имаше само два. Числото 2 обозначава дуализма на илюминатите. Независимо от факта, че повечето ускорители имат само по един инжектор, на логото имаше пер. А пет не е нищо друго, освен пентаграмата на братството. А оттам следваше и неговата главна находка и най-блестящия му журналистически ход — Глик обърна внимание на зрителите, че в емблемата се съдържа голяма цифра „6“. Тя се образуваше от пресичащите се линии на окръжностите. Ако завъртиш емблемата, се появяваше още една шестица... после още една. Три шестици! 666! Числото на дявола! Знакът на звяра!

Не, Глик определено беше гений.

Макри беше готова да го удуши.

Глик знаеше, че чувството на завист ще премине, и в момента го занимаваше съвсем различна мисъл. Ако ЦЕРН беше щаб-квартирата на братството, дали там не се съхраняваше знаменития елмаз, известен

под името „Ромбът на илюминатите“? Глик изрови информация за елмаза от Интернет... „безукорен ромб, роден от древните стихии на природата — толкова съвършен, че хората замирали пред него в безмълвно възхищение“.

Сега Глик мечтаеше само за едно — тази вечер да разреши още една древна загадка — да узнае точното местоположение на елмаза.

---

[1] Тук сканираният текст прекъсва и преминава на следващата глава. Продължението е мой приблизителен превод. Бел.Mandor. ↑

ГЛАВА 102

Пиаца Навона. „Фонтанът на четирите реки.“

Също като в пустинята, нощите в Рим могат да са изненадващо студени дори след топъл ден. Загърнат в сакото си, Лангдън се криеше в края на площада. Из града отекваше какофония от телевизионни репортажи, напомняща на далечно бучене на автомобилен трафик. Той си погледна часовника. Петнадесет минути. Имаше малко време да си почине.

Пиацата пустееше. Вълшебният фонтан на Бернини клокочеше пред него. Пенливата вода вдигаше пръски във въздуха.

Най-поразителната особеност на фонтана беше неговата височина. Само централната му част надвишаваше шест метра — назъбена планина от шуплест варовик, осеяна с пещери и вдлъбнатини, през които кипеше водата. Цялата скала бе покрита с езически фигури. На върха ѝ се издигаше обелиск, който се извисяваше на цели дванадесет метра. Лангдън вдигна поглед до върха му, където безшумно беше кацнал самотен гълъб.

„Кръст“ — помисли си той, все още смаян от фигурата, образувана от пръснатите в Рим знаци. Фонтанът на четирите реки бе последният олтар на науката. Само преди часове професорът беше стоял в Пантеона, убеден, че Пътят на просвещението е разрушен и че никога няма да стигне дотук. Глупава грешка. Всъщност целият път бе непокътнат. „Земя, въздух, огън, вода.“ И Лангдън го беше изминал... отначало докрай.

„Не съвсем докрай“ — напомни си той. Пътят имаше *пет* точки, а не четири. Четвъртият знак някак си сочеше към крайната цел — свещеното илюминатско скривалище, Храма на просвещението. Американецът се чудеше дали скривалището все още съществува. Чудеше се дали хашишинът не е отвел Витория там.

Погледът му се плъзна по фигурите на фонтана в търсене на указания към местоположението на скривалището. „И ангели над елементи бдят.“ Тук обаче нямаше нито един ангел. Фонтанът на

четирите реки бе езическа творба и изваянията нямаха религиозен характер. Човешките фигури и всички животни, включително броненосеца, нямаха никакво отношение към религията. Сред тях ангелът би стърчал като самотен пръст.

„Дали не съм сбъркал мястото?“ — Отново се замисли за четирите обелиска, образуващи кръст, и сви юмруци. — Не! Този фонтан съвършено се вписва в общата картина.

* * *

В 22:46 по уличката от отсрещната страна на площада се зададе черен бус. Лангдън нямаше да му обърне внимание, ала колата се движеше с изключени фарове. Като акула, обикаляща из осветен от луната залив, автомобилът обиколи цялата пиаца.

Професорът се наведе още по-ниско в сенките зад грамадното стълбище, което водеше към черквата „Мъките на св. Агнес“. Пулсът му се ускори.

След като направи две пълни обиколки, бусът зави към фонтана на Бернини и спря точно до басейна, така че плъзгащата му се врата бе само на сантиметри над водата.

Вдигнаха се пръски.

Дали хашишинът беше подранил? С буса ли бе пристигнал? Лангдън беше предполагал, че убиецът ще доведе последната си жертва пеш през площада, както бе постъпил на „Св. Петър“. Но щом идваше с бус, правилата се променяха.

Изведнъж плъзгащата се странична врата на буса се отвори.

На пода лежеше гол мъж, свит на кълбо. Целият бе увит с вериги. Мяташе се и се мъчеше да се освободи, ала веригите бяха прекалено тежки. Една от халките бе натикана в устата му като юздечка и заглушаваше виковете му за помощ. В този момент Лангдън видя втората фигура, която заобикаляше зад пленника, като че ли правеше последни приготовления.

Американецът разбра, че има само секунди.

Стисна пистолета, смъкна самото си и го хвърли на земята. Само щеше да затруднява движенията му, пък и той не искаше да доближава

Галилеевата „Diagramma“ до водата. Документът щеше да остане на сухо и сигурно място.

Лангдън тръгна надясно, заобиколи фонтана и застана точно срещу буса. Каменната грамада му пречеше да вижда. Той се изправи и се затича право към басейна. Надяваше се, че клокоченето заглушава стъпките му. Стигна до ръба, прескочи го и се хвърли в пенливата вода.

Беше дълбока до кръста и леденостудена. Лангдън изскърца със зъби и закричи навътре. Дъното бе хлъзгаво, множеството хвърлени за късмет монети го правеха двойно по-опасно. Той разбираше, че само късмет няма да му е достатъчен. Целият обгърнат от водни пръски, той се зачуди дали студът, или страхът е причина пистолетът в ръката му да трепери.

Най-после стигна до скулптурната група и я заобиколи отляво. Движеше се бързо, като се криеше зад каменните фигури. Бусът бе на по-малко от пет метра. Хашишинът клечеше на пода и се готвеше да претърколи увитото във вериги тяло на кардинала във водата.

Робърт Лангдън вдигна пистолета и излезе от облака пръски.

— Не мърдай. — За разлика от оръжието, гласът му не трепереше.

Хашишинът го погледна. За миг сякаш се смути, като че ли беше видял призрак. После на устните му плъзна злобна усмивка и той покорно вдигна ръце.

— Слез от буса.

— Изглеждаш мокър.

— Подрани.

— Бързам да се върна при плячката си.

Лангдън се прицели.

— Няма да се колебая да стрелям.

— Вече се колебаеш.

Американецът усети как показалецът му се напряга на спусъка. Кардиналът лежеше неподвижно като мъртвец.

— Развържи го.

— Остави кардинала. Дошъл си за жената. Не се преструвай, че не е така.

Лангдън потисна желанието си да приключи на мига.

— Къде е тя?

— На сигурно място. Чака ме да се върна.

„Жива е!“ Проблесна лъч на надежда.

— В Храма на просвещението ли е?

Убиецът се усмихна.

— Никога няма да го намериш.

Професорът не повярва на ушите си. „Скривалището все още съществува.“

— Къде е?

— Мястото се пази в тайна от векове. Дори аз го научих съвсем наскоро. Ще умра, но няма да предам доверието.

— Мога да го открия и без теб.

— Арогантна мисъл.

Лангдън посочи фонтана.

— Стигнах дотук.

— Мнозина са стигали. Последната стъпка е най-трудна.

С неуверена по хлъзгавото дъно крачка, професорът се приближи към буса. Хашишинът изглеждаше странно спокоен, приклепнал в колата с вдигнати над главата ръце. Лангдън се прицели в гърдите му, като се чудеше дали просто да не го застреля и да сложи край на всичко. „Не. Той знае къде е Витория. Знае къде е антиматерията. Трябва да го принудя да ми каже!“

* * *

Хашишинът наблюдаваше противника си от мрака в буса и не можеше да не го съжалява. Американецът беше смел, бе го доказал. Но нямаше опит. И това беше станало ясно. Храброст без опит бе равна на самоубийство. Оцеляването си имаше закони. Древни закони. А американецът ги нарушаваше до последния.

„Ти имаше преимущество — елементът на изненада. И го проигра.“

Американецът беше нерешителен... най-вероятно се надяваше да пристигне помощ... или може би чакаше хашишинът неволно да му разкрие важни сведения.

„Никога не разпитвай преди да си обезвредил жертвата си. Приклепненият в ъгъла враг е смъртоносно опасен.“

Американецът пак приказваше. Опипваше. Маневрираше.

Убиецът едва не се засмя. „Това не ти е холивудски филм... няма да има дълги преговори под дулото на пистолета, докато се стигне до последната престрелка. Това е краят. Сега.“

Без да откъсва очи от американеца, хашишинът плъзна ръце по тавана на буса и откри каквото търсеше. Като продължаваше да гледа право пред себе си, той го хвана. И изигра хода си.

* * *

Движението бе неочаквано и внезапно. За миг Лангдън си помисли, че физическите закони са престанали да действат. Убиецът сякаш увисна в безтегловност във въздуха — краката му се стрелнаха напред, обувките му удариха завързаното с вериги тяло на кардинала и го блъснаха навън. Старецът цопна в басейна и вдигна облак пръски.

С обляно от вода лице, Лангдън със закъснение разбра какво става. Хашишинът се беше хванал за една от страничните дръжки в буса и се бе залюлял. Сега летеше право към него с изпънати напред крака.

Професорът натисна спусъка и заглушителят глухо изтрака. Куршумът проби пръстите на лявата обувка на убиеца. В следващия миг стъпалата му се забиха в гърдите на Лангдън и със смазваща сила го блъснаха назад.

Двамата се строполиха сред пръски кръв и вода.

Първото, което усети Лангдън, беше болка. После се задейства инстинктът му за самосъхранение. Вече не държеше пистолета. Оръжието беше отхвърчало от ръката му. Той се гмурна и заопипва хлъзгавото дъно. Докосна метал. Шепа монети. Пусна ги. Отвори очи и се огледа. Водата около него кипеше като ледено джакузи. Въпреки инстинктивното желание да диша, страхът го караше да остане на дъното. Без да престава да се движи. Не знаеше откъде ще дойде следващият удар. Трябваше да намери пистолета! Ръцете му отчаяно се протягаха пред него.

„Имаш преимущество — каза си американецът. — Ти си в стихията си. — Дори и с мокрото си поло Лангдън бе умел плувец. — Водата е твоята стихия.“

Когато за втори път докосна метал, беше сигурен, че е извадил късмет. Това не бяха монети. Стисна метала и се опита да го притегли към себе си, ала сам се плъзна във водата. Предметът бе неподвижен.

Още преди да напипа гърчещото се тяло на кардинала, Лангдън разбра, че е хванал тежката метална верига. За миг се вцепени от вида на ужасеното лице, което се взираше в него от дъното на фонтана.

Поразен от живота в очите на стареца, Лангдън стисна веригите и се опита да го издърпа. Тялото започна да изплува... бавно като котва. Американецът напрегна мускули. Главата на кардинала се показва на повърхността и старецът няколко пъти отчаяно си пое дъх. После тялото му рязко се завъртя и Лангдън изпусна хлъзгавата верига. Тежък като камък, Баджа отново изчезна под кипящата вода.

Робърт се гмурна, широко отворил очи. Откри кардинала. Този път веригите му се разместиха... и разкриха още по-голяма мерзост... английската дума „water“ — „вода“ — жигосана върху гърдите му.

След миг пред очите му се появиха две обувки. От едната бликаше кръв.

ГЛАВА 103

Като ватерполист, Робърт Лангдън беше водил безброй подводни битки. Дивата конкуренция, която бушуваше под повърхността на басейна, далеч от очите на реферите, можеше да доведе до най-грозни схватки. Бяха го ритали, драскали, стискали, веднъж един разярен защитник, от когото постоянно се беше изплъзвал, дори го бе ухапал.

Сега обаче, докато се мятеше в ледените води на фонтана, той разбираше, че е далеч от харвардския басейн. И не се бореше за победа в шампионата, а за живота си. Това беше вторият им сблъсък. Тук нямаше рефери. Нямаше преиграване. Ръцете натискаха лицето му към дъното със сила, която не оставяше съмнение в убийствените намерения на противника му.

Лангдън инстинктивно се завъртя като торпедо. „Отскубни се от него!“ Ала хашишинът не го изпусна — той имаше преимущество, каквото не притежаваше никой ватерполист. Два крака, стъпили върху здрава земя. Убиецът като че ли щадеше едната си ръка... но въпреки това го държеше здраво.

В този момент Лангдън си помисли, че няма да оцелее. И направи единственото, което му дойде наум. Престана да се опитва да изплува. „Ако не можеш да идеш на север, тръгни на изток.“ Събра последните си сили, сви крака и направи делфински скок напред.

Ненадейната промяна на посоката, изглежда, свари хашишина неподготвен. Страничното движение наруши равновесието му. Още един скок и Лангдън изведнъж се освободи, издиша и се издигна на повърхността. Успя да си поеме дъх само веднъж. Убиецът отново се нахвърли върху него със смазваща сила, опря длани върху раменете му и го натисна надолу. Лангдън се опита да стъпи на дъното, ала арабинът го изрита и го събори.

Лангдън пак потъна под водата.

Гърчеше се в ръцете на противника си. Този път маневрите му бяха напразни. Той отвори очи и потърси пистолета. Виждаше като в мъгла. Мехурчетата скриваха всичко. В лицето му заблестя

ослепителна светлина — хашишинът го бе натиснал към подводния прожектор, монтиран на дъното на фонтана. Американецът протегна ръка и хвана кутията. Беше гореща. Опитва се да се отскубне, но прожекторът бе на панти и се завъртя в ръката му. Внезапно той изгуби опора.

Убиецът продължаваше да го натиска надолу.

И тогава го видя. Стърчеше изпод монетите точно под лицето му. Тънък черен цилиндър. „Заглушителят!“ Лангдън се пресегна, но когато пръстите му стиснаха цилиндъра, не напипа метал, а пластмаса. Гуменят маркуч се изви към него като змия. Беше дълъг над половин метър и от края му струяха мехурчета. Това изобщо не бе пистолетът... а маркучът на един от многобройните безобидни компресори.

* * *

Само на няколко метра от тях кардинал Баджа усещаше, че душата скоро ще напусне тялото му. Макар че през целия си живот се беше готвил за този момент, никога не бе предполагал, че краят му ще е такъв. Физическата му обвивка страдеше... изгорена, натъртена и задържана под водата от тежестта на веригите. Той си напомни, че това страдание е нищо в сравнение с изтърпяното от Иисус.

„Той е умрял, за да изкупи моите грехове...“

Чуваше звуците от бушуващата наблизко борба. Мисълта за това бе непоносима. Неговият похитител щеше да погуби още един живот... човекът с добрите очи, човекът, който се беше опитал да му помогне, щеше да умре.

Болката се усилваше. Баджа се отпусна по гръб и се вторачи през водата в черното небе. За миг му се стори, че вижда звезди.

Беше време.

И като изостави всички страхове и съмнения, кардиналът отвори уста и изпусна последния си дъх. И проследи с поглед духа си, който заклокочи нагоре сред облак прозрачни мехурчета. Баджа инстинктивно вдиша. Водата нахлу в него като ледени кинжали. Болката продължи само няколко секунди.

Сетне... покой.

* * *

Без да обръща внимание на паренето в стъпалото си, хашишинът се съсредоточи върху давящия се американец, когото държеше прикован под себе си в кипящата вода. „Довърши го!“ Той стисна още по-силно. Знаеше, че *този* път Робърт Лангдън няма да се спаси. Както бе предвидил, съпротивата на жертвата му ставаше все по-слаба.

Изведнъж тялото на Лангдън се вцепени и бясно започна да се разтърсва.

„Да — помисли си убиецът. — Спазмите. Когато водата прониква в дробовете.“ Знаеше, че това ще продължи само няколко секунди.

Шест.

После, точно както очакваше хашишинът, жертвата му внезапно се отпусна като голям спадащ балон. Това беше краят. Арабинът го поддържа още тридесет секунди, докато водата изпълни белодробната му тъкан. Усещаше, че тялото на Лангдън постепенно само потъва към дъното. Накрая го пусна. Репортерите щяха да открият във Фонтана на четирите реки двойна изненада.

Убиецът излезе от водата, погледна кървящия си крак и изруга. Предницата на обувката му бе разкъсана и върхът на палеца му беше отнесен. Ядосан на собственото си нехайство, той отпра маншета на единия си крачол и натъпка плата в отвора. Болката се стрелна нагоре по крака му. Хашишинът сви юмруци и натика плата още по-навътре. Кървенето постепенно отслабна.

Арабинът насочи мислите си от болката към удоволствието и се качи в буса. Беше приключил работата си в Рим. Знаеше точно какво ще го успокои. Витория Ветра бе завързана и чакаше. Въпреки че замръзваше, хашишинът се възбуди.

„Заслужих си наградата.“

* * *

Витория се свести и простена от болка. Лежеше по гръб. Всичките ѝ мускули бяха вцепенени като камък. Ръцете я боляха.

Когато се опита да помръдне, усети спазми в раменете. Трябваше ѝ известно време, за да разбере, че ръцете ѝ са завързани зад гърба. Първата ѝ реакция бе объркване — „Сънувам ли?“, — ала когато понечи да повдигне глава, болката в основата на черепа ѝ подсказа, че е будна.

Объркването се превърна в страх. Тя се огледа. Намираше се в каменна стая — голяма и добре мебелирана, осветена от факли. Някаква древна зала. Наблизо имаше кръг от пейки.

Студен вятър я накара да настръхне. През отворената двукрила врата видя балкон. И можеше да се закълне, че между перилата съзира Ватикана.

ГЛАВА 104

Лапнал гумения маркуч, Робърт Лангдън лежеше на легло от монети на дъното на Фонтана на четирите реки. Въздухът от компресора бе мръсен и гърлото му гореше. Но не се оплакваше. Нали беше жив.

Не бе сигурен доколко точно е имитирал удавяне, ала тъй като целият му живот беше свързан с вода, бе чувал разкази за удавници. И се беше постарал. Накрая даже бе изпуснал целия въздух от дробовете си и беше престанал да диша, така че мускулната му маса да го притегли към дъното.

Слава Богу, че хашишинът бе повярвал.

Започваше да се задушава. Чудеше се дали убиецът още е тук. Пое въздух от маркуча, пусна го и заплува по дъното на фонтана, докато стигна до гладката скала в центъра му. Безшумно я проследи нагоре и излезе на повърхността в сенките под грамадните каменни фигури.

Буса го нямаше.

Това беше всичко, което искаше да види. Дълбоко си пое дъх и бързо се върна на мястото, където бе потънал кардинал Баджа. Знаеше, че старецът вече е в безсъзнание и почти няма вероятност да го спаси, но трябваше да опита. Откри тялото, здраво стъпи от двете му страни, наведе се и хвана веригите. После напрегна сили и задърпа. Баджа се показва на повърхността, но очите му вече бяха изцъклени. Лош признак. Нито дишаше, нито имаше пулс.

Тъй като знаеше, че няма да успее да го измъкне през ръба на фонтана, Лангдън затегли кардинала към скалната кухня. Там водата бе плитка и имаше наклонен перваз. Професорът издърпа голото тяло възможно по-нагоре и се захвана за работа.

Като натискаше увитите с вериги гърди на Баджа, започна да изкарва водата от дробовете му. След това продължи с дишане уста в уста. Броеше внимателно. Бавно. Бореше се с инстинктивното си желание да издиша прекалено силно и бързо. В продължение на три

минути се опитва да съживи стареца. След пет минути разбра, че всичко е свършило.

Il preferito. Човекът, който щеше да е новият папа. Проснат мъртъв пред него.

Дори сега, отпуснат в сенките на полузалетия перваз, кардинал Баджа излъчваше кротко достойнство. Водата тихо плискаше гърдите му, почти разкаяно... сякаш го молеше за прошка, задето го беше убила... сякаш се опитваше да почисти овъглената рана, която носеше нейното име.

Професорът леко прокара длан по лицето му и затвори изцъклените му очи. И усети, че в собствените му очи напират сълзи. Това го сепна. После за пръв път от много години Лангдън заплака.

ГЛАВА 105

Докато се отдалечаваше от мъртвия кардинал и отново нагазваше в дълбоката вода, мъглата от изтощени емоции бавно се вдигаше. Останал без сили, сам във фонтана, Лангдън почти очакваше да припадне. Ала вместо това усети, че го изпълва нова енергия. Отчаяна. Непоколебима. Мускулите му се стегнаха. Без да обръща внимание на болката в сърцето, разумът му отхвърли миналото настрани и се съсредоточи върху една-единствена задача.

Да намери илюминатското скривалище. Да помогне на Витория.

Обърна се към скалата в центъра на фонтана, призова цялата си надежда и се зае да открие последния илюминатски ключ. Знаеше, че някъде в тази маса от фигури има знак, който сочи към скривалището. Докато разглеждаше фонтана обаче, надеждите му бързо повехнаха.

Думите на стихотворението сякаш подигравателно отекваха наоколо. „И ангели над елементи бдят.“ Той гневно се втрени в статуите. „Фонтанът е езически! Няма никакви ангели!“

Погледът му инстинктивно се плъзна нагоре по високия каменен стълб. „Четири знака, пръснати из Рим като гигантски кръст“ — помисли си Лангдън.

Докато разглеждаше покриващите обелиска йероглифи, се зачуди дали ключът не е скрит в египетските символи. И веднага отхвърли тази идея. Йероглифите бяха с много векове по-древни от Бернини, а и не бяха разчетени до откриването на Розетския камък. И все пак... Дали творецът не бе прибавил нов символ? Останал незабелязан сред йероглифите?

Отново обнадежден, професорът за пореден път заобиколи фонтана и разгледа обелиска от четирите му страни. Това му отне две минути. Нищо в йероглифите не му се струваше странно. И определено нямаше ангели.

Погледна си часовника. Точно единадесет. Не знаеше дали времето лети, или пълзи. Пред очите му се нижеха образи на Витория и хашишина. Направи още една безсмислена обиколка на фонтана.

Още малко и щеше да припадне. Отметна глава, за да изкрещи от отчаяние.

Крясъкът заседна в гърлото му.

Лангдън зяпна върха на обелиска. Птицата, която бе видял порано и на която не беше обърнал внимание, го накара да се замисли. Това не бе ангел. Нищо подобно. Всъщност изобщо не я беше сметнал за част от фонтана на Бернини. Бе я помислил за жива!

Той се втренчи нагоре, затруднен от мъглата от пръски. Беше гълъб, нали? Ясно виждаше главата и човката на фона на звездите. И все пак птицата не бе помръднала въпреки битката във фонтана. Стоеше си точно така, както и тогава, кацнала на върха на обелиска, и спокойно гледаше на запад.

Лангдън бръкна във водата, загреба шепа монети и ги хвърли към гълъба. Те затракаха по гранитния обелиск. Птицата не помръдна. Отново опита. Този път една от монетите улучи. Над площада се разнесе слабо метално издрънчаване.

Проклетият гълъб беше от бронз.

„Търсиш ангел, а не гълъб“ — напомни му някакъв глас. Късно. Лангдън беше направил връзката.

Почти без да съзнава какво прави, той нагази към центъра на фонтана и започна да се катери по скалата, после по огромните ръце и глави. По пътя към основата на обелиска излезе от мъглата и видя ясно главата на птицата.

Нямаше съмнение. Това бе гълъб. Измамно тъмният му цвят беше резултат от замърсяването на Рим. И тогава се сети. Днес бе видял два гълъба при Пантеона. Двата гълъба нямаха символичен смисъл. Този гълъб обаче беше сам.

„Самотният гълъб е езически символ на ангела на мира.“

Тази истина помогна на Лангдън да измине останалото разстояние до обелиска. Бернини бе избрал *езически* символ на ангела и го беше скрил в езически фонтан. „И ангели над елементи бдят.“ Гълъбът бе ангел! Американецът не се сещаше за по-високо място, където илюминатите да издигнат последния си знак.

Птицата гледаше на запад. Той се опита да проследи погледа ѝ, ала сградите му пречеха. Покатери се още по-нависоко. Най-неочаквано в паметта му изплува един цитат от свети Григорий.

„Когато се просвещава... душата възприема прекрасната форма на гълъб.“

Лангдън се изкачваше нагоре. Към гълъба. Почти летеше. Стигна до платформата на обелиска. Пред него се ширна целият Рим. Гледката беше поразителна.

Наляво видя хаотичните телевизионни прожектори около базиликата „Св. Петър“. Надясно — димящия купол на „Санта Мария дела Витория“. В далечината пред себе си — Пиаца дел Пополо. Долу — четвъртата и последна точка. Гигантски кръст от обелиски.

Разтреперан, Лангдън вдигна поглед към гълъба, обърна се в съответната посока и отпрати очи към хоризонта.

И го видя.

Съвсем очевидно. Съвсем ясно. Съвсем просто.

Не можеше да повярва, че илюминатското скривалище толкова дълго се е запазило в тайна. Целият град сякаш избледняваше, когато гледаше към чудовищната каменна сграда отатък реката. Намираше се на брега на Тибър, диагонално на Ватикана. Притежаваше строга геометричност — кръгъл замък в квадратна крепост, заобиколена от парк с формата на *пентаграма*.

Древните каменни укрепления пред него бяха осветени от меката светлина на прожектори. Високо над замъка се издигаше исполински бронзов ангел. Ангелът сочеше с меч си надолу към абсолютния център на сградата. И не стига това, ами към главния ѝ вход водеше прочутият Мост на ангелите... украсен с дванадесет ангела, изваяни не от друг, а от самия Бернини.

Лангдън слезе и отиде да вземе сакото си — държеше го далеч от прдгизналите си дрехи. После се метна в откраднатата кола и настъпи газта.

ГЛАВА 106

Беше 11:07. Автомобилът се носеше в римската нощ по Лунготевере Тор ди Нона, успоредно на реката. Целта му се издигаше като планина от дясната му страна.

Замъкът Сант' Анджело. Замъкът на ангела.

Внезапно пред него се появи отбивката за тесния Мост на ангелите — Понте Сант' Анджело. Лангдън удари спрачки и зави. Пътят обаче се оказа преграден. Колата се плъзна три метра и се блъсна в ниските бетонни стълбчета. Задъхан и треперещ, Робърт рязко полетя напред. Беше забравил, че за да го запазят, бяха направили Моста на ангелите пешеходна зона.

Измъкна се от смачкания Ситроен. Искаше му се да бе избрал някой от другите маршрути. Зъзнеше, целият беше мокър. Навлече самото върху подгизналата си риза. Подплатата бе двойна и той се надяваше листът от „Diagramma“ да остане сух. Измъчен и изтощен, Лангдън с накуцване се затича по моста.

От двете му страни се заниза върволица от ангели, които го водеха към последната му цел. Колкото повече се приближаваше, толкова по-високо сякаш се издигаше замъкът, недосегаем връх, по-заплашителен дори от базиликата „Св. Петър“.

Замъкът изглеждаше пуст.

Робърт знаеше, че през вековете Ватиканът е използвал тази сграда за гробница, крепост, папско скривалище, затвор за врагове на Църквата и музей. Очевидно бе имал и други обитатели — илюминатите. Някак си това му се стори логично. Въпреки че беше собственост на Ватикана, замъкът Сант Анджело се бе използвал спорадично и Бернини беше направил в него много промени. Говореше се, че имало тайни входи, тунели и скрити помещения. Лангдън не се съмняваше, че ангелът и петоъгълният парк също са дело на великия творец.

Стигна при гигантската двукрила врата и силно я натисна. Тя не помръдна. Лангдън не се изненада. На равнището на очите му висяха

две железни чукала. Но нямаше смисъл да чука. Отстъпи назад и плъзна поглед нагоре по отвесната външна стена. Тези укрепления бяха отблъснали атаките на бербери, езичници и маври.

„Витория — помисли си Лангдън. — Тук ли си?“

Бързо закрачи покрай стената. „Трябва да има друг вход!“

Заобиколи на запад и стигна до малък паркинг до Лунготере Анджело. Там откри втори вход — подвижен мост, който сега беше вдигнат. Лангдън отново вдигна поглед нагоре.

Единствените светлини бяха външни прожектори, насочени към фасадата. Всички прозорчета изглеждаха тъмни. На самия връх на главната кула, издигаща се на тридесетина метра височина, точно под меча на ангела, имаше балкон. По мраморния парапет скачаха бледи отблясъци, като че ли стаята бе осветена с факли. Лангдън спря и мокрото му тяло внезапно затрепери. Сянка? Той напрегнато зачака. После пак я видя. Побиха го тръпки.

„Там горе има някой!“

— Витория! — не успя да се сдържи Робърт, ала бушуващите води на Тибър заглушиха вика му. Професорът започна да обикаля в кръг. Чудеше се къде са швейцарските гвардейци. Дали изобщо бяха чули съобщението му?

В отсрещния край на паркинга забеляза репортерски бус и се затича към него. Вътре седеше дебел мъж със слушалки и настройваше техниката си. Лангдън почука по вратата и мъжът се сепна, после видя подгизналите дрехи на американеца и смъкна слушалките си.

— Какъв е проблемът, приятел? — попита репортерът с австралийски акцент.

— Трябва ми телефон — отчаяно отвърна Робърт.

Мъжът сви рамене.

— Няма сигнал. Цяла нощ опитвам. Линиите са блокирани.

Лангдън изруга.

— Виждали ли сте някой да влиза там? — Той посочи подвижния мост.

— Да, един черен бус ту влиза, ту излиза.

Професорът се почувства така, все едно го бяха ударили с тухла в корема.

— Късметлия — продължи австралиеца, като погледна нагоре към кулата, после се намръщи и кимна към Ватикана. — Басирам се,

че гледката оттам е страхотна. Не успях да се добера до „Свети Петър“, затова снимам оттук.

Лангдън не го слушаше. Обмисляше възможностите.

— Какво ще кажете? — попита репортерът. — Дали тая история със самарянина от последния час е истинска?

Робърт се обърна към него.

— Кое?

— Не сте ли чули? Някой се обадил на капитана на швейцарската гвардия и заявил, че разполагал с важни сведения. В момента пристига със самолет. Знам само, че ако спаси положението... представете си с каква слава ще се сдобие! — Мъжът се засмя.

Лангдън се обърка. Добър самарянин идваше да помогне на Ватикана? Дали знаеше къде е антимаатерията? Тогава защо просто не съобщеше на швейцарската гвардия? Защо идваше лично? Стори му се странно, но нямаше време да разсъждава.

— Ей — като се вгледа в него, каза австралиеца. — Вие не сте ли човекът, когото видях по телевизията? Дето се опитваше да спаси кардинала на площад „Свети Петър“?

Робърт не отговори. Погледът му внезапно попадна върху монтираното върху покрива на буса устройство — сателитна чиния с подвижна ос. Той пак се обърна към замъка. Външната стена се издигаше на петнадесет метра. Самата крепост — още повече. Върхът на кулата бе невероятно висок, но ако успееше да преодолее стената...

Лангдън се обърна към репортера и посочи сателитната чиния.

— Каква максимална височина достига?

— А? — смути се австралиеца. — Петнайсет метра. Защо?

— Премести буса. Паркирай до стената. Трябва ми помощ.

— За какво говориш?

Професорът му обясни. Репортерът се ококори.

— Да не си се побъркал? Това е телескопична ос за двеста хиляди долара. Не ти е стълба!

— Нали искаш слава? Имам информация, която ще те направи прочут. — Лангдън беше отчаян.

— Информация, която струва двеста бона, така ли?

Робърт му каза какво ще му разкрие в замяна на услугата. Минута и половина по-късно Робърт Лангдън се бе вкопчил в сателитната чиния, която се поклащаше на вятъра на петнадесет метра

височина. Провеси се навън, хвана се за ръба на крепостната стена и се прехвърли върху укреплението на замъка.

— А сега изпълни обещанието си! — извика австралиеца. — Къде е той?

Лангдън изпитваше известни угризения, но сделката си беше сделка. А и хашишинът сигурно и без това щеше да се обади на пресата.

— На Пиаца Навона — отвърна професорът. — Във фонтана.

Австралиеца спусна сателитната си чиния и потегли. Очакваше го репортажът на кариерата му.

* * *

В една каменна зала високо над града хашишинът събу мокрите си обувки и превърза ранения си пръст. Болеше го, но не толкова много, че да не може да се позабавлява. Той се обърна към плячката си.

Тя бе в ъгъла и лежеше по гръб на нисък диван със завързани зад гърба ръце и запушена уста. Хашишинът се приближи. Тя беше в съзнание. Това го зарадва. Ала се изненада, когато в очите ѝ вместо страх видя огън.

„И страхът ще дойде.“

ГЛАВА 107

Вътрешният двор под него приличаше на музей на древна военна техника — катапулти, камари каменни гюлета, цял арсенал от страховити устройства. Денем част от замъка беше отворена за туристи и дворът частично бе възстановен в оригиналното си състояние.

Лангдън плъзна поглед към сърцето на крепостта. Кръглата цитадела се издигаше на тридесет и три метра височина. Балконът на върха все още беше осветен отвътре. На американеца му се искаше да извика, ала знаеше, че не бива. Щеше да открие как да проникне вътре.

Той си погледна часовника.

23:12.

Затича се надолу по каменната рампа, която обгръщаше вътрешната страна на стената, и се спусна на двора. Продължи по посока на часовниковата стрелка и мина покрай три портика, но те бяха затворени. „Как е влязъл хашишинът? — Лангдън ускори ход. По пътя видя два съвременни входа, които бяха заключени с катинари отвън. — Не оттук.“ Продължи да тича.

Бе обиколил почти цялата крепост, когато видя чакълена отбивка, пресичаща двора пред него. Тя водеше до подвижния мост. Другият ѝ край изчезваше в крепостта. Il traforo! Беше чел за този тунел — гигантска спираловидна рампа, опасваща кулата отвътре. „Хашишинът е влязъл с буса!“ Портата бе отворена и Лангдън се втурна натам. Ала когато стигна до входа, въодушевлението му се изпари.

Тунелът се спускаше *надолу*.

Тази част от traforo очевидно водеше към тъмницата, а не към върха.

Изправен на прага на тъмния тунел, който сякаш безкрайно се виеше под земята, Робърт се поколеба и отново вдигна очи към балкона. Можеше да се закълне, че вижда движение. „Решавай!“ Нямаше друга алтернатива. Той се затича надолу.

* * *

Хашишинът стоеше до плячката си. Прокара длан по ръката ѝ. Кожата ѝ бе като сметана. Очакването го опияняваше. По колко начина можеше да я насили?

Знаеше, че заслужава тази жена. Беше изпълнил заповедите на Янус. Тя бе военен трофей и когато свършеше с нея, щеше да я смъкне от дивана и да я постави на колене. Щеше пак да му послужи. „Върхът на покорството.“ После, в мига на своя климакс, щеше да ѝ пререже гърлото.

Наричаха го „върховното удоволствие“.

След това, греейки се на славата си, щеше да излезе на балкона и да се наслади на кулминацията на илюминатския триумф... възмездие, подготвяно много отдавна.

* * *

В тунела ставаше все по-тъмно. Лангдън продължаваше да се спуска.

След едно пълно завъртане светлината бе изчезнала почти напълно. Проходът стана хоризонтален и професорът забави ход. Ехото на стъпките му показваше, че е влязъл в по-голямо помещение. Стори му се, че в мрака пред себе си зърва проблясъци... Протегна ръка и пристъпи напред. Откри гладки повърхности. Хром и стъкло. Автомобил. Заопипва повърхността, намери вратата и я отвори.

Лампичката на тавана светна. Робърт отстъпи назад и веднага позна черния бус. Обзет от пристъп на омраза, той за миг остана неподвижен, после се хвърли вътре и затършува с надеждата да намери оръжие, с което да замени изгубения във фонтана пистолет. Напразно. Затова пък откри мобилния телефон на Витория. Разбит и безполезен. Видът му го изпълни със страх. Надяваше се да не е закъснял.

Включи фаровете на буса и помещението се освети. Сигурно някога го бяха използвали като конюшня. Нямаше изход.

„Сбъркал съм пътя!“

Изскочи навън и обходи с поглед стените. Не забеляза врати. Помисли си за ангела над входа на тунела и се зачуди дали не е съвпадение. „Не!“ Спомни си думите на убиеца при фонтана. „Тя е в Храма на просвещението. Чака ме да се върна.“ Робърт бе стигнал прекалено далеч, за да се провали тъкмо сега. Сърцето му бясно туптеше. Гневът и омразата започваха да объркват мислите му.

Когато видя кръвта по пода, отначало си помисли за Витория, ала когато проследи дирята, разбра, че е от стъпки. Широки крачки. Кървавите петна бяха оставени само от лявата обувка. „Хашишинът!“

Последва кръвта до средата на помещението. Все повече се озадачаваше. Отпечатъците стигаха до ъгъла и внезапно изчезваха.

Взря се и не можа да повярва на очите си. Гранитният блок на пода не беше квадратен като другите. Бе се озовал пред поредния знак. Плочата имаше форма на идеална пентаграма и един от върховете ѝ сочеше ъгъла. Там, майсторски скрит от застъпващите се стени, имаше тесен процеп. Лангдън се промъкна през него и видя останки от дървена преграда, която някога беше затваряла тунела.

Отвътре идваше светлина.

Робърт прескочи дъските и се запъти към светлината. Проходът скоро премина в по-голямо помещение. На стената пламтеше факла. В тази част на замъка нямаше електричество... тук не можеха да влизат туристи. Стаята щеше да е страшна дори денем, ала факлата я правеше още по-ужасяваща.

Il prigioniero^[1].

Имаше дванадесет килии. Железните решетки на повечето бяха ръждясали и разбити. Една от по-големите обаче бе непокътната и на пода Лангдън видя нещо, което накара сърцето му да се свие. Черни раса и червени пояси. „Ето къде е държал кардиналите!“

В стената до килията имаше желязна врата. Беше откrehната и водеше към някакъв тунел. Робърт се втурна натам, но преди да стигне до входа спря. Кървавата следа не влизаше вътре. Когато видя думите над свода, той разбра защо.

Il Passetto.

Смая се. Много пъти бе чувал за него, без да знае къде точно се намира входът му. Il Passetto — „малкият проход“ — беше тесен тунел, дълъг осемстотин метра, който свързваше замъка Сант Анджеоло с Ватикана. Много папи го бяха използвали, за да бягат на сигурно място

по време на обсади на Светия град... както и неколцина недотам благочестиви свети отци, за да посещават тайно любовниците си или да ръководят изтезанията на враговете си. Предполагаше се, че днес двата края на тунела са заключени и ключовете се пазят в някой ватикански сейф. Лангдън изведнъж със страх си помисли, че знае как са влизали и излизали от Ватикана илюминатите. Запита се кой е предал Църквата и е откраднал ключовете. „Оливети? Някой швейцарски гвардеец?“ Това вече нямаше значение.

Кръвта по пода водеше към отсрещния край на затвора. Американецът проследи стъпките и стигна до ръждива врата, на която висяха вериги. Ключалката беше свалена и вратата бе открената. Вътре се виждаше изкачващо се нагоре стръмно спирално стълбище. Подът тук също бе обозначен с пентаграмен блок. Разтреперан, Лангдън се вторачи в него и се зачуди дали самият Бернини е държал длетото, издялало този камък. Над свода имаше малка фигура на херувим. Тук беше.

Кървавата пътека продължаваше нагоре по стълбището.

Преди да се качи, Лангдън имаше нужда от оръжие, от каквото и да е оръжие. До една от килиите намери еднометров железен лост с остър край. Макар и абсурдно тежък, лостът щеше да свърши работа. Професорът се надяваше, че елементът на изненада и раната на хашишина ще са достатъчни, за да наклонят везните в негова полза. Само се молеше да не е закъснял.

Стъпалата на спиралното стълбище бяха изтъркани и стръмно се изкачваха нагоре. Лангдън внимателно се вслушваше. Не чуваше нищо. Светлината от затвора постепенно помръкваше. Възцари се пълен мрак и той се опря с една ръка на стената. В тъмнината усети призрака на Галилей да се изкачва по същото това стълбище, нетърпелив да сподели райските си видения с други мъже на науката и вярата.

Все още го удивляваше местонахождението на скривалището. Залата за срещи на илюминатите се намираше в сграда, принадлежаща на Католическата църква. Докато ватиканските гвардейци бяха претърсвали подземията и домовете на известни учени, членовете на братството несъмнено се бяха събирали *тук*... точно под носа на Ватикана. Внезапно му се стори логично. Като главен архитект на промените в замъка, Бернини бе имал неограничен достъп до тази

сграда... и я беше преустроил според собствените си желания, без никой да му задава никакви въпроси. Колко тайни проходи бе направил? Колко знака беше поставил?

„Храмът на просвещението.“ Лангдън знаеше, че го приближава.

Стълбището започна да се стеснява и той си въобрази, че тунелът се свива около него. В мрака шепнеха сенки от миналото, ала той продължаваше нагоре. Видя хоризонтален сноп светлина пред себе си и разбра, че е точно под горната площадка и че под прага на вратата се процежда светлина от факла. Безшумно изкачи последните няколко стъпала.

Нямаше представа точно къде в замъка се намира в момента, но знаеше, че е достатъчно нависоко, за да е близо до върха. Представи си гигантския ангел и предположи, че е точно под него.

„Бди над мен“ — помисли си той и здраво стисна лоста. После протегна ръка към вратата.

* * *

Остра болка пронизваше ръцете на Витория. Когато се беше свестила и бе установила, че китките ѝ са завързани зад гърба, тя си беше помислила, че ще успее да се освободи. Ала времето бе изтекло. Звярът се беше върнал. И сега стоеше до нея с голи гърди, покрит с белези от многобройни битки. Очите му приличаха на черни цепнатини и той възбудено зяпаше тялото ѝ. Витория усещаше, че убиецът си представя какво ще направи с нея. Бавно, сякаш за да я дразни, хашишинът свали подгизналия си колан и го пусна на пода.

Едновременно я обзеха страх и омраза. Тя затвори очи. Когато отново вдигна клепачи, арабинът бе извадил сгъваем нож. Отвори го точно пред лицето ѝ.

Младата жена видя ужасеното си отражение в стоманата.

Убиецът завъртя острието и прокара гърба му по корема ѝ. От ледения метал я побиха тръпки. С презрителен поглед той плъзна метала под колана на късите ѝ панталони. Витория ахна. Хашишинът придвижи ножа назад-напред, бавно, опасно... по-надолу. После се наведе напред и горещият му дъх прошепна в ухото ѝ:

— С този нож извадих окото на баща ти.

В този момент тя разбра, че е способна на убийство.

Хашишинът започна да реже панталоните ѝ. Изведнъж спря и вдигна поглед. В стаята имаше някой.

— Махни се от нея — изръмжа от прага дълбок глас.

Витория не можеше да види кой говори, но позна гласа. „Робърт! Жив е!“

Арабинът сякаш бе зърнал призрак.

— Сигурно имате ангел пазител, господин Лангдън.

---

[1] Затвор (ит.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 108

В мига, за който успя да огледа обстановката, Лангдън разбра, че се намира на свещено място. Макар и стара и избеляла, украсата в продълговатата стая изобилстваше на познати символи. Пентаграмни плочки. Фрески на планети. Гълъби. Пирамиди.

„Храмът на просвещението.“ Беше стигнал.

Хашишинът бе точно пред него, очертан на фона на отворената балконска врата. Гърдите му бяха голи и той стоеше до Витория, която лежеше завързана, но жива. Робърт въздъхна от облекчение. За миг погледите им се срещнаха и помежду им потече море от емоции — признателност, отчаяние и съжаление.

— Ето че пак се срещаме — каза хашишинът, погледна лоста в ръката на Лангдън и се засмя. — И този път сте дошли за мен с това *нещо*, така ли?

— Развържи я.

Арабинът притисна ножа към гърлото на Витория.

— Ще я убия.

Лангдън не се съмняваше, че е способен на това. Насили се да отговори спокойно.

— Предполагам, че тя ще го предпочете... пред алтернативата.

Хашишинът с усмивка прие обидата.

— Прав сте. Тя има какво да предложи. Жалко.

Професорът пристъпи напред и насочи острия край към противника си. Раната на ръката го заболя.

— Пусни я.

Убиецът като че ли за миг се замисли. Въздъхна и отпусна рамене, сякаш се предаваше, ала в същия момент ръката му неочаквано се стрелна напред. Последва светкавично движение на тъмни мускули и изведнъж във въздуха право към гърдите на Лангдън полетя нож.

Робърт не знаеше дали инстинктът, или изтощението го накараха да подвие колене, но ножът профуча край ухото му и изтрака на пода зад него. Хашишинът изглеждаше невъзмутим. Усмихна се на Лангдън,

който беше приклепнал и стискаше металния лост, отстъпи настрани от Витория и като дебнеш лъв започна да се приближава към Лангдън.

Професорът се изправи и отново вдигна лоста. Мокрите му дрехи внезапно сякаш още повече му натежах. Полуголият хашишин се движеше гъвкаво — раната на крака му очевидно изобщо не го забавяше. Робърт усещаше, че този човек е свикнал да изпитва болка. За пръв път в живота му се прииска да държи адски голям пистолет.

Арабинът бавно го обикаляше, сякаш се забавляваше, винаги точно извън обсега на лоста. И постепенно се придвижваше към ножа си. Лангдън му препречи пътя.

Убиецът тръгна обратно към Витория. Лангдън пак го принуди да спре.

— Още не е късно — рече американецът. — Кажи ми къде е контейнерът. От Ватикана ще ти платят повече, отколкото илюминатите.

— Какъв сте наивник.

Лангдън замахна с лоста. Хашишинът отскочи. Робърт заобиколи една пейка и като държеше оръжието пред себе си, се опита да притисне противника си до стената на овалното помещение. „Тази проклета стая няма ъгли!“ Странно, арабинът като че ли нямаше желание да напада или да бяга. Просто играеше играта на Лангдън. И хладнокръвно чакаше.

„Какво чака?“ Убиецът продължаваше да обикаля и майсторски избираше позицията си. Като безкрайна партия шах. Лостът в ръката на Робърт натежаваше и той изведнъж разбра какво чака хашишинът. „Изтощава ме.“ А и тактиката на арабина очевидно действаше. Лангдън бе обзет от изтощение — само адреналинът вече не можеше да го държи на крака. Знаеше, че трябва да направи своя ход.

Хашишинът, изглежда, прочете мислите му и пак се премести, сякаш нарочно го примамваше към масата в средата на помещението. Лангдън виждаше, че на масата има нещо, което проблясва на светлината на факлата. „Оръжие?“ Той не откъсваше очи от противника си и се приближаваше към масата. Когато арабинът открито хвърли поглед натам, професорът се опита да не се поддава на явната примамка. Ала инстинктът му го подведе. И сбърка.

Това изобщо не бе оръжие. Гледката за миг го вцепени.

На масата лежеше просто медно ковчеже, покрито с древна патина. Ковчежето имаше форма на петоъгълник. Капакът беше отворен. В петте подплатени отделения имаше пет клейма — железни инструменти с яки дървени дръжки, Лангдън не се съмняваше какви са надписите.

ИЛЮМИНАТИ, ЗЕМЯ, ВЪЗДУХ, ОГЪН, ВОДА.

Той рязко завъртя глава към хашишина. Убиецът чакаше, сякаш играта го ободряваше. Американецът се насили да се съсредоточи, отново срещна погледа на противника си и замахна с лоста. Ала ковчежето продължаваше да е пред очите му. Въпреки че самите клейма бяха хипнотизиращи — предмети, в чието съществуване не вярваше почти никой учен — Лангдън внезапно осъзна, че в сандъчето има още *нещо*. Докато арабинът отскачаше, Робърт си позволи да хвърли още един поглед към масата.

„Боже мой!“

Петте клейма бяха поставени в страничните отделения. Но в *средата* имаше още едно място, в момента празно, ала очевидно предвидено за друго клеймо... много по-голямо от останалите и с формата на квадрат.

Атаката беше неочаквана.

Хашишинът го връхлетя като ястреб. Лангдън, чието внимание арабинът майсторски бе отклонил, се опита да парира нападението, но лостът бе тежък и реакцията му беше прекалено бавна. Арабинът избегна замахването му. Докато Робърт се опитваше да отдръпне лоста, ръцете на хашишина се стрелнаха и го хванаха. Изглежда, наранената ръка вече не му пречеше. Двамата задърпаха желязото. Лангдън усещаше, че го изпуска, изгаряща болка пронизваше дланта му. След миг острият край на лоста вече бе обърнат срещу него. Ловецът се беше превърнал в жертва.

Сякаш бе попаднал на пътя на ураган. Хашишинът го обикаляше, усмихваше се и го притискаше към стената. Лангдън не можеше да се съсредоточи. Докато арабинът се приближаваше към него, той изруга лекомислието си. Нищо не разбираше. „Шесто илюминатско клеймо?“

— Не съм чел нищо за *шесто* илюминатско клеймо! — в яда си неволно изрече той.

— Струва ми се, че сте чели. — Убиецът се подсмиваше и го принуждаваше да отстъпва заднишком покрай овалната стена.

Робърт се обърка. Определено не беше. Имаше *пет* илюминатски клейма. Той се заозърта в търсене на някакво оръжие.

— Съвършена хармония на древните елементи — каза хашишинът. — Последното клеймо е най-блестящото. Боя се обаче, че никога няма да го видите.

Професорът предчувстваше, че след малко и без това повече няма да вижда нищо. Продължаваше да отстъпва.

— А ти виждал ли си последното клеймо? — опита се да спечели време Робърт.

— Някой ден сигурно ще ми окажат тази чест. Когато докажа, че съм достоен. — Арабинът замахна с лоста, сякаш играта му доставяше удоволствие.

Лангдън имаше чувството, че хашишинът го насочва към някакво конкретно място. „Накъде?“ Не можеше да си позволи да погледне зад себе си.

— Клеймото? — попита той. — Къде е?

— Не е тук. Очевидно го пази Янус.

— Кой е Янус?

— Водачът на илюминатите. Скоро ще бъде тук.

— Водачът на илюминатите пристига *тук*!?

— За да извърши последното жигосване.

Лангдън уплашено погледна към Витория. Тя изглеждаше странно спокойна, затворила очи за външния свят, гърдите ѝ се надигаха бавно... дълбоко. Дали щеше да е последната жертва? Или пък *той*?

— Каква самоувереност! — вперил очи в неговите, презрително изсумтя хашишинът. — Вие двамата не сте нищо. Ще умрете, разбира се, в това няма съмнение. Но последната жертва, за която говоря, наистина е опасен враг.

Лангдън се опита да вникне в думите му. Опасен враг ли? Най-важните кардинали бяха мъртви. Папата бе мъртъв. Илюминатите бяха очистили всички. Намери отговора във вакуума на очите на убиеца.

„Шамбеланът.“

Карло Вентреска беше човекът, превърнал се във факел на надеждата за целия свят. Тази нощ шамбеланът бе постигнал повече за заклеяването на илюминатите, отколкото специалистите по теорията за заговорите за десетки години. И очевидно щеше да си плати за това: Той беше последната цел на илюминатите.

— Никога няма да се доберете до него — предизвика противника си Лангдън.

— Не аз — отвърна хашишинът и го принуди да отстъпи още назад покрай стената. — Тази чест е запазена за самия Янус.

— Водачът на илюминатите *лично* възнамерява да жигоса шамбелана, така ли?

— Властта си има своите привилегии.

— Но в момента никой не може да влезе във Ватикана!

Арабинът се усмихна самодоволно.

— Освен ако няма среща.

Робърт се смути. Единственият, когото очакваха във Ватикана, бе човекът, когото австралийският репортер беше нарекъл „самарянин от последния час“ — човекът, който според Роше имал сведения...

Лангдън се смая. „Боже мой!“

Хашишинът се засмя. Очевидно се наслаждаваше на ужасяващото откритие на противника си.

— И аз се чудех как ще успее да влезе Янус. После в буса чух по радиото репортаж за самарянина от последния час. — Той се усмихна. — Ватиканът ще го посрещне с разтворени обятия.

Професорът за малко да се препъне. „Янус е самарянинът! — Невъобразима измама. Водачът на илюминатите щеше да получи царски ескорт направо до стаята на шамбелана. — Но как е успял да излъже Роше? Или е замесен и капитанът?“ Побиха го тръпки. Откакто едва не се беше задушил в тайния архив, не вярваше много на Роше.

Хашишинът неочаквано замахна с лоста.

Лангдън отскочи назад.

— Янус никога няма да излезе навън жив! — избухна той.

Убиецът сви рамене.

— Някои каузи си заслужават да умреш за тях.

Робърт усети, че хашишинът говори сериозно. Значи Янус идваше във Ватикана със *самоубийствена* мисия? Въпрос на чест? За миг си представи целия ужасяващ цикъл. Илюминатският заговор бе

описал пълен кръг. Свещеникът, когото илюминатите неволно бяха издигнали на власт, като бяха убили папата, се беше оказал достоен противник. И сега водачът им щеше да го унищожи.

Изведнъж Лангдън усети, че стената зад гърба му изчезва. Лъхна го студен въздух и той политна назад в нощта. „Балконът!“ Сега разбираше какво е намислил убиецът.

Знаеше, че зад него има пропаст — намираше се на тридесетина метра над двора. Без да губи време, хашишинът се хвърли в атака. Върхът на лоста се насочи към корема на Лангдън. Професорът отскочи назад и острието одраска само ризата му. Втори удар. Робърт опря гръб в парапета. Сигурен, че следващото замахване ще го убие, той се опита да направи абсурдното. Извъртя се настрани и хвана лоста. Пареща болка прониза дланта му, ала той не пусна желязото.

Хашишинът изглеждаше невъзмутим. За миг двамата напрегнаха сили един срещу друг, лице в лице. Зловонният дъх на арабина изпълваше ноздрите на Лангдън. Лостът започваше да му се изплъзва. Противникът му беше прекалено силен. В отчаянието си и с риск да изгуби равновесие, американецът се опита да го ритне по ранения крак. Но хашишинът бе професионалист и не му позволи.

Лангдън беше изиграл последния си коз. Знаеше, че е изгубил играта.

Ръцете на убиеца се стрелнаха напред и го блъснаха към парапета. Хашишинът вдигна лоста и го опря напречно в гърдите му. Робърт изви гръб над празното пространство.

— Сбогом — изсъска арабинът.

И силно натисна. Лангдън изгуби равновесие и краката му се отделиха от пода. Успя да се вкопчи в перилата с ръце и със сгъвките на краката си. Лявата му ръка се изплъзна, но дясната успя да се задържи и той увисна с главата надолу.

Хашишинът се надвеси над него и вдигна лоста. И изведнъж Лангдън видя нещо невероятно. Навярно беше заради близостта на смъртта или просто от сляп страх — ала видя, че убиецът се обгръща със сияние... като приближаващо се огнено кълбо.

Арабинът изпусна лоста и изрева от болка.

Желязото изтрака край Робърт и изчезна в нощта. Хашишинът се обърна и Лангдън видя, че гърбът му се покрива с мехури.

Американецът успя да се надигне и видя Витория, която се взираше с пламнали очи в убиеца.

Младата жена размахваше факлата. Лангдън нямаше представа как се е освободила, а и в момента това не беше важно. Той побърза да се прехвърли през парапета и стъпи на балкона.

Борбата не продължи много. Хашишинът бе страшен противник. С разярен вик той се хвърли към Витория. Тя се опита да отскочи, ала мъжът успя да хване факлата и понечи да я изтръгне от ръката ѝ. Без да губи време, Лангдън заби юмрук в обгорения гръб на арабина.

Крясъкът сякаш отекна чак до Ватикана.

Извил гърба си от болка, хашишинът за миг се вцепени и пусна факлата. Витория рязко я тласна в лицето му. Разнесе се съскане на горяща плът и лявото му око зацвъртя. Арабинът отново извика и вдигна ръце към лицето си.

— Око за око — промълви Витория и замахна с факлата като с бухалка. Ударът накара хашишина да се олюлее назад към парапета. Лангдън и Витория едновременно скочиха напред и с всички сили го блъснаха. Убиецът се преметна през перилата и изчезва в нощта. Нямаше вик. Само изхрущяване на гръбнак, когато хашишинът падна с разперени ръце и крака върху купчина гюлета.

Лангдън се обърна и озадачено погледна Витория. На гърдите и раменете ѝ висяха разхлабени въжета. Очите ѝ горяха като самия ад.

— Худини е бил йога.

ГЛАВА 109

През това време стената от швейцарски гвардейци на площад „Св. Петър“ се опитваше да отблъсне хората на по-безопасно разстояние. Тълпата беше прекалено многолюдна и изглежда, повече се интересуваше от надвисналата над Ватикана гибел, отколкото от собствената си сигурност. Благодарение на шамбелана видеоекраните показваха броенето на контейнера с антимаateria — пряко предаване от охранителната камера на швейцарската гвардия. За съжаление, това с нищо не помагаше за овладяването на тълпите. Хората на площада очевидно гледаха капчицата течност в контейнера и си мислеха, че не е толкова страшна. Освен това сега можеха да видят и часовника — до взрива оставаха малко по-малко от четиридесет и пет минути. Имаха много време да стоят и да гледат.

Въпреки това швейцарските гвардейци бяха единодушни. Че смелото решение на шамбелана да разкрие истината пред света и да представи на пресата документални доказателства за коварството на илюминатите е мъдра тактика. Илюминатите несъмнено бяха очаквали Ватиканът да запази обичайното си мълчание пред лицето на катастрофата. Не и тази нощ. Карло Вентреска се бе оказал внушителен съперник.

* * *

В Сикстинската капела кардинал Мортати започваше да се безпокои. Минаваше 23:15. Мнозина кардинали продължаваха да се молят, но други се бяха скупчили при изхода, очевидно разтревожени от часа. Някои удряха по вратата с юмруци.

Лейтенант Шартран чуваше тропането и не знаеше какво да прави. Погледна си часовника. Беше време.

Капитан Роше бе дал строга заповед да не пуска кардиналите, докато не му нареди. Блъскането по вратата стана по-силно и Шартран

се разтревожи. Зачуди се дали капитанът просто не е забравил. След тайнственото обаждане Роше се държеше извънредно странно.

Той включи радиостанцията си.

— Господин капитан? Тук е Шартран. Отдавна е време. Да отворя ли Сикстинската капела?

— Вратата да остане затворена. Струва ми се, че вече ви дадох заповед.

— Просто исках...

— Гостът ни скоро ще пристигне. Вземете още неколцина души и застанете на пост пред вратата на папския кабинет. Шамбеланът да не ходи *никъде*.

— Моля?

— Какво не ви е ясно, лейтенант?

— Всичко ми е ясно, господин капитан. Тръгвам.

* * *

В папския кабинет шамбеланът гледаше пламъците в камината. „Дай ми сили, Господи. Направи чудо.“ Той разбърка въглените. Питаше се дали ще остане жив до сутринта.

ГЛАВА 110

23:23.

Витория трепереше на балкона на замъка Сант Анджели и с насълзени очи се взираше в Рим. Ужасно ѝ се искаше да прегърне Робърт Лангдън, но не можеше. Чувстваше се като упоена. Човекът, който беше убил баща ѝ, лежеше на двора мъртъв. Самата тя едва не бе станала негова жертва.

Лангдън я докосна по рамото и топлината на ръката му сякаш магически стопи леда. Тялото ѝ се съживи. Мъглата се вдигна и Витория се обърна. Робърт изглеждаше ужасно — целият мокър, със сплъстена коса — очевидно бе минал през истински ад, за да дойде да я спаси.

— Благодаря ти... — промълви тя.

Лангдън уморено се усмихна и ѝ напомни, че всъщност *тя* заслужава благодарност. Способността ѝ да измества раменните си стави бе спасила живота и на двамата. Витория избърса очи. Можеше вечно да остане тук с него, ала отдихът беше кратък.

— Трябва да се махаме оттук — каза американецът.

Мислите на Витория бяха другаде. Очите ѝ бяха насочени към Ватикана. Най-малката държава в света изглеждаше обезпокояващо близо, осветена от прожекторите на пресата. За нейно смайване, площад „Св. Петър“ продължаваше да е претъпкан с народ! Швейцарската гвардия очевидно бе успяла да освободи само петдесетина метра — участъка точно пред базиликата — по-малко от една трета от пиацата. Хората се блъскаха напред, за да виждат по-добре. „Прекалено са близо!“ — помисли Витория.

— Връщам се там — безизразно заяви Лангдън.

Тя изненадано се обърна към него.

— Във *Ватикана* ли?

Робърт ѝ разказа за самарянина. Водачът на илюминатите, човек на име Янус, който лично идваше да жигоса шамбелана. Последният илюминатски удар, който трябваше да докаже могъществото им.

— Никой във Ватикана не знае — поясни той. — Няма как да се свържа с тях, а този човек ще пристигне всеки момент. Трябва да предупредя гвардейците преди да го пуснат вътре.

— Няма да успееш да минеш през тълпата!

— Има начин — уверено отвърна професорът. — Довери ми се.

Витория отново усети, че историкът знае нещо, което не ѝ е известно.

— Идвам с теб.

— Не. Защо и двамата да рискуваме...

— Трябва да намеря начин да измъкна всички тези хора оттам! Те са в невероятна опас...

В този момент балконът започна да се люлее. Оглушителен грохот разтърси целия замък. После откъм „Св. Петър“ проблесна бяла светлина, която ги заслепи. „Господи! — помисли си Витория. — Антиматерията се е анихилирала по-рано!“

Ала вместо експлозия от тълпата се надигнаха мощни овации. Младата жена примижа, за да може да вижда. Телевизионните прожектори сякаш бяха насочени срещу тях! Всички се бяха обърнали към замъка викаха и сочеха с ръце. Тътенът се усилваше. Атмосферата на площада изведнъж стана радостна.

Лангдън се озадачи.

— Какво става, по дяво...

Небето закънтя.

Изад кулата внезапно се показва папският хеликоптер, прелетя на петнадесет метра над тях и продължи към Ватикана. Прожекторите го последваха и Лангдън и Витория изведнъж отново потънаха в мрака.

Докато гледаше грамадната машина, която увисна над площад „Св. Петър“, младата жена изпита тревожното усещане, че са закъснели. Вдигайки облаци прах, хеликоптерът кацна на откритото пространство между тълпата и базиликата.

На фона на белия мрамор видяха, че от Ватикана излиза мъничка фигура и тръгва към вертолета. Витория нямаше да може да я познае, ако не беше червената барета.

— Тържествено посрещане. Това е Роше.

Лангдън удари с юмрук по парапета.

— Някой трябва да ги предупреди! — Той се обърна да тръгне.

Витория го хвана за ръката.

— Чакай! — Току-що бе видяла още нещо, нещо, което очите ѝ отказаха да повярват. Тя с треперещи пръсти посочи хеликоптера. Дори от това разстояние не можеше да има грешка. По рампата слизаше друга фигура... фигура, която се движеше по толкова специфичен начин, че можеше да е само един човек. Въпреки че седеше, той без усилие и с изненадваща бързина се понесе по площада.

Крал на електрически трон.

Максимилиан Кьолер.

ГЛАВА 111

Кьолер се отвращаваше от разкоша на коридора „Белведере“. Дори само златният лист на тавана можеше да финансира едногодишни онкологични проучвания. Роше го поведе по обиколната рампа в Апостолическия дворец.

— Няма ли асансьор? — попита директорът на ЦЕРН.

— Няма ток. — Капитанът посочи свещите, които горяха в мрачната сграда. — Заради претърсването.

— Кое то несъмнено е безуспешно.

Роше кимна.

Кьолер избухна в поредния си пристъп на кашлица. Съзнаваше, че може да е един от последните. Не съвсем неприятна мисъл.

Когато стигнаха на последния етаж и тръгнаха по коридора към папския кабинет, насреща им се втурнаха четирима разтревожени гвардейци.

— Какво правите тук, господин капитан? Мислех, че този човек има сведения, които...

— Ще ги разкрие само на шамбелана. Съобщете му, че директорът на ЦЕРН Максимилиан Кьолер иска да се срещне с него — заповяда Роше. — Незабавно.

— Слушам. — Единият гвардеец се затича към кабинета на шамбелана. Другите останаха в коридора и неспокойно загледаха Роше.

— Изчакайте само момент, господин капитан. Веднага ще съобщим за госта.

Кьолер обаче не спря, а рязко зави и заобиколи часовите. Гвардейците се затичаха след него.

— Fermati! Стойте, господине!

Директорът се отвращаваше от тях. Даже най-елитната охранителна сила на света изпитваше съжаление към сакатите. Ако Кьолер беше здрав, щяха да го спрат със сила. „Сакатите са безпомощни — помисли си той. — Или поне така смята светът.“

Знаеше, че разполага със съвсем малко време да извърши онова, за което беше дошъл. Знаеше също, че тази нощ може да умре. Странно, това изобщо не го вълнуваше. Смъртта бе цена, която беше готов да плати. Бе преживял прекалено много, за да позволи на някой като Карло Вентреска да провали усилията му.

— Синьоре! — викаха гвардейците. Изпревариха го и преградиха коридора. — Трябва да спрете! — Единият извади пистолет и го насочи към Кьолер.

Директорът спря.

Роше се приближи.

— Моля ви, господин Кьолер — разкайно рече той. — Ще отнеме само момент. Никой не може да влезе в папския кабинет, без да съобщят за него.

Кьолер видя в очите му, че няма друг избор, освен да чака. „Добре — каза си директорът. — Ще почакаме.“

Сякаш по жестока ирония на съдбата, гвардейците го бяха спрели до огромно огледало със златна рамка. Отражението на сакатото му тяло го отवрати. Старият гняв отново изригна на повърхността. Това му даде сили. Вече бе сред редиците на врага. *Тези* хора го бяха лишили от достойнство. *Тези* хора. Заради *тях* никога не бе усетил женска ласка... никога не се беше изправил на крака, за да приеме научна награда. „Каква истина знаят тези хора? Какво доказателство имат, по дяволите! Някаква си книга с древни приказки? Обещания за бъдещи чудеса? Науката всеки ден твори чудеса!“

Кьолер се втренчи в каменните си очи. „Тази нощ може би ще умра от ръцете на религията — помисли си той. — Но няма да е за пръв път.“

За миг отново стана единадесетгодишен. Лежеше във франкфуртския дом на родителите си. Чаршафът му бе от най-фин лен, ала беше подгизнал от пот. Малкият Макс гореше, невъобразима болка измъчваше тялото му. До леглото от два дни бяха коленичили майка му и баща му. Молеха се.

В сенките стояха трима от най-добрите лекари във Франкфурт.

— Настоявам да промените решението си! — каза единият. — Вижте момчето! Треската му се засилва. Изпитва ужасни болки. Опасно е!

Но Макс знаеше какъв ще е отговорът на майка му. „Gott wird ihn beschuetzen.“

„Да — помисли си той. — Бог ще ме пази. — Вярата в майчиния му глас му даваше сили. — Бог ще ме пази.“

След час се чувстваше така, сякаш го прегазваше автомобил. Дори не можеше да си поеме дъх, за да заплаче.

— Синът ви изпитва ужасни мъки — каза друг лекар. — Нека поне облекча болката му. Имам обикновена инжекция с...

— Ruhe, bitte!^[1] — Баща му накара доктора да млъкне, без да отваря очи. Просто продължаваше да се моли.

„Моля те, татко! — искаше да извика Макс. — Позволи им да спрат болката!“ Ала думите му се удавиха в пристъп на кашлица.

След час болките станаха още по-силни.

— Синът ви може да се парализира — предупреди един от лекарите. — И дори да умре! Имаме лекарства, които ще му помогнат!

Фрау и хер Кьолер не им позволиха. Не вярваха в медицината. Кой бяха те, че да се намесват в Божия план? Продължиха да се молят още по-страстно. В крайна сметка Господ ги беше благословил с това момче, защо да не им го вземеше? Майка му шепнеше на Макс да е силен. Обясняваше му, че Бог го подлага на изпитание... като библейската история за Авраам... изпитание на вярата му.

Макс се опитваше да вярва, но болките бяха мъчителни.

— Повече не мога да гледам това! — заяви накрая един от лекарите и избяга от стаята.

Призори Макс почти бе изгубил съзнание. Всичките му мускули се гърчеха в мъки. „Къде е Иисус? — чудеше се той. — Не ме ли обича?“ Усещаше, че животът напуска тялото му.

Майка му беше заспала до леглото, все още сплела пръсти в молитва. Баща му стоеше до прозореца и се взираше в изгрева. Сякаш бе изпаднал в транс. Макс чуваше тихия шепот на безкрайната му молитва за милост.

И тогава забеляза фигурата, която се беше изправила до него. „Ангел?“ Не виждаше почти нищо. Очите му бяха подут и затворени. Фигурата зашепна в ухото му, ала гласът не принадлежеше на ангел. Това бе един от лекарите... онзи, който от два дни седеше в ъгъла и умоляваше родителите му да му позволят да даде на детето някакво ново лекарство от Англия.

— Никога няма да си простя, ако не го направя — каза му докторът и внимателно хвана крехката му ръка. — Ще ми се да го бях направил по-рано.

Макс усети леко убождане — едва доловимо сред ужасните болки.

После лекарят тихо си събра вещите. Преди да си тръгне постави длан на челото му.

— Това ще ти спаси живота. Имам голяма вяра във възможностите на медицината.

След минути Макс се почувства така, сякаш някакъв вълшебен дух се разливаше във вените му. Топлината обхвана цялото му тяло и прогони болката. Накрая за пръв път от няколко дни момчето заспа.

Когато треската премина, майка му и баща му обявиха, че Бог е направил чудо. Ала когато стана ясно, че синът им е осакатял, родителите му се отчаяха. Закараха инвалидната количка на сина си в черквата и помолиха свещеника за съвет.

— Момчето се е спасило само по Божия милост — увери ги отецът.

Макс мълчаливо слушаше.

— Но нашият син не може да ходи! — Фрау Кьолер плачеше.

Свещеникът тъжно кимна.

— Да. Изглежда, че Бог го е наказал, защото не е имал достатъчно вяра.

* * *

— Господин Кьолер! — Викаше го швейцарският гвардеец, който беше влязъл в стаята. — Шамбеланът ще ви приеме.

Кьолер изсумтя и потегли по коридора.

— Посещението ви го изненада — прибави гвардеецът.

— Убеден съм в това. — Директорът продължи нататък. — Бих искал да останем насаме.

— Невъзможно — заяви гвардеецът. — Никой...

— Лейтенант — прекъсна го Роше. — Срещата ще се проведе така, както желае господин Кьолер.

Гвардеецът смаяно зяпна командира си.

Пред вратата на папския кабинет Роше позволи на хората си да вземат обичайните мерки за сигурност преди да пуснат Кьолер вътре. Безбройните електронни устройства по инвалидната му количка направиха безполезен ръчния им детектор за метал. Гвардейците го обискираха, но очевидно прекалено много се срамуваха от недъга му, за да го направят както трябва. Така и не откриха скрития под количката револвер. Нито взеха другия предмет, който носеше — онзи, който щеше да донесе незабравим завършек на тазвечерните събития.

Кьолер влезе в папския кабинет. Карло Вентреска беше сам и се молеше на колене пред гаснещия огън. Не отвори очи.

— Господин Кьолер — каза шамбеланът. — Мъченик ли сте дошли да ме направите?

---

[1] Тишина, моля (нем.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 112

През това време Лангдън и Витория бързаха към Ватикана по тесния тунел, наречен Il Passeto. Факлата в ръката на Робърт хвърляше светлина само колкото да виждат на няколко метра пред себе си. Стените ги притискаха от двете страни, таванът бе нисък. Миришеше на мухъл. Професорът вървеше пръв, следван по петите от Витория.

След замъка Сант Анджело тунелът стръмно се изкачваше нагоре в каменна постройка, може би римски акведукт. После стана равен и започна тайния си път към Ватикана.

Лангдън тичаше и пред очите му се редеше калейдоскоп от объркани образи — Кьолер, Янус, хашишинът, Роше... шесто клеймо? „Сигурен съм, че сте чували за шестото клеймо — бе казал убиецът. — Най-блестящото.“ Робърт не си спомняше дори в най-невероятните теории за конспирации да се споменава за шесто клеймо. Истинско или измислено. Имаше слухове за златни кюлчета и безупречен илюминатски диамант, но не и за шесто клеймо.

— Кьолер не може да е Янус! — заяви Витория, докато тичаха по тунела. — Невъзможно!

Лангдън си помисли, че тази нощ думата „невъзможно“ просто е изгубила смисъла си.

— Не знам — отвърна той. — Кьолер има сериозно основание да мрази Ватикана и притежава значително влияние.

— Учените в ЦЕРН не са чудовища! Макс *никога* не би направил нещо, което да накърни репутацията на ЦЕРН!

Робърт обаче знаеше, че тази нощ общественият имидж на ЦЕРН е пострадал, при това само заради желанието на илюминатите да устроят публично зрелище. И все пак се питаше какви *реални* щети е понесла лабораторията. Критиките от страна на Църквата не бяха нищо ново. Всъщност колкото повече мислеше за това, толкова повече се чудеше дали тази криза не е от полза за ЦЕРН. Ако публичността бе игра, антиматерията печелеше джакпота. Целият свят говореше за нея.

— Знаеш ли какво е казал шоуменът Ф. Т. Барнъм? — попита Лангдън през рамо. — „Не ми пука какво говорите за мен, стига да произнасяте името ми вярно!“ Басирам се, че хората вече тайно се редят на опашка за лицензите за антиматерията. И след като в полунощ се уверят в истинските ѝ възможности...

— Не е логично — заяви Витория. — Рекламирането на научни открития няма нищо общо с демонстрациите на унищожителна мощ! Това е *ужасно* за антиматерията, повярвай ми!

Факлата вече гаснеше.

— Тогава може би всичко е много по-просто. Възможно е Кьолер да е предполагал, че Ватиканът ще запази антиматерията в тайна — за да не развърже ръцете на илюминатите, като потвърди съществуването на това оръжие. Кьолер е очаквал, че Ватиканът ще премълчи за заплахата, както обикновено, само че шамбеланът промени правилата.

Витория не отговори.

Изведнъж това обяснение се стори на Лангдън съвсем правдоподобно.

— Да! Кьолер изобщо не е предвидил реакцията на шамбелана. Шамбеланът наруши ватиканската традиция и даде гласност на кризата. Беше абсолютно откровен. За Бога, та той показва антиматерията по телевизията! Реакцията му е страхотна и Кьолер просто не я е очаквал. Атаката на илюминатите се обърна срещу самите тях. Без да искат, те създадоха нов водач на Църквата в лицето на шамбелана. И сега Кьолер идва да го убие!

— Макс е гадняр, но не е убиец — възрази Витория. — И *никога* не би се замесил в убийството на баща ми.

Лангдън си спомни думите на Кьолер. „Леонардо беше смятан за опасен от много научни пуристи в ЦЕРН. Примирияването на науката и Бог е абсолютното научно богохулство.“

— Кьолер може да е научил за създаването на антиматерията преди няколко седмици и религиозните изводи да не са му харесали.

— И затова е *убил* баща ми, така ли? Смехотворно! Освен това Макс Кьолер *не може* да е знаел за съществуването на проекта.

— Докато те е нямало, баща ти може да се е посъветвал с него. Ти сама каза, че баща ти е бил загрижен за моралните проблеми, свързани със създаването на такова опасно вещество.

— Да иска съвет от Максимилиан Кьолер?! — изсумтя Витория.
— Едва ли!

Тунелът слабо зави на запад. Колкото по-бързо тичаха, толкова по-малко светлина хвърляше факлата на Лангдън. Обзе го страх, когато си представи, че ще се озоват в пълен мрак.

— Пък и защо Кьолер ще си прави труда да ти се обаждат и да те моли за помощ, ако зад всичко това стои самият *той*? — прибави Витория.

Робърт вече беше мислил по този въпрос.

— Като ми се обади, Кьолер си осигури алиби. Така никой не може да го обвини в бездействие. Сигурно не е очаквал да стигнем чак дотук.

Мисълта, че Кьолер го е *използвал*, го разяри. Участието на Лангдън бе осигурило нужната правдоподобност на илюминатите. Медиите през цялата нощ се позоваваха на неговия авторитет и публикации, присъствието на харвардски професор във Ватикана някак си издигаше проблема над параноичните фантазии и убеждаваше скептиците по света, че илюминатското братство не само е исторически факт, но е и сила, с която трябва да се съобразяват.

— Онзи репортер от Би Би Си смята, че ЦЕРН е новото скривалище на илюминатите — каза Робърт.

— Какво?! — Витория се препъна и падна зад него. Изправи се и затича отново. — Наистина ли го е казал?

— В ефир. Оприличи ЦЕРН на масонските ложи — невинна организация, неволно подслонила илюминатското братство.

— Боже мой, това ще унищожи лабораторията.

Лангдън не беше толкова сигурен. Така или иначе, теорията изведнъж му се стори много по-вероятна. ЦЕРН представляваше абсолютният научен рай. Той бе дом за учени от десетки страни, които получаваха едва ли не неограничени средства за изследвания. И Максимилиан Кьолер беше техен директор.

„Кьолер е Янус.“

— Ако Кьолер не е замесен, какво прави тук? — попита Лангдън.

— Сигурно се опитва да спре това безумие. Да демонстрира подкрепа. Може наистина да идва като самарянин! Може да е открил кой знае за антиматерията и да е дошъл, за да съобщи на Ватикана.

— Убиецът каза, че идва, за да жигоса шамбелана.

— Чуй се само! Това е чисто самоубийство. Макс никога няма да се измъкне жив.

Лангдън се замисли. „Може би тъкмо това е целта.“

* * *

Стигнаха до стоманена врата, която препречваше пътя им. Сърцето на Лангдън се сви. Когато се приближиха обаче, видяха, че древният катинар виси отключен. Вратата беше открехната.

Американецът облекчено въздъхна. Както беше подозирал, тунелът бе използван. Наскоро. Например днес. Вече не се съмняваше, че четиримата ужасени кардинали са били преведени оттук.

Продължиха да тичат. Някъде отляво се чуваше шумотевица. Площадът „Св. Петър“. Още малко.

Стигнаха до втора врата, още по-тежка. И тя не беше заключена. Глъчката от площада остана зад тях и Лангдън усети, че са минали през външната стена на Ватикана. Зачуди се докъде води този древен проход. „В парка ли? В базиликата? В папската резиденция?“

Изведнъж тунелът свърши.

Пред тях се изпречи дебела стена от ковано желязо. Повърхността ѝ беше идеално гладка — нямаше брави, ключалки, панти. Абсолютно нищо.

Обзе го паника. На архитектурен жаргон този рядък тип врата се наричаше „senza chiave“ — еднопосочен портал, който можеше да се отваря и затваря само от едната страна. От другата. Надеждите му угаснаха... факлата в ръката му също.

Той си погледна часовника. Мики фосфоресцираше.

23:29.

С яростен вик Робърт замахна с факлата и заудря по вратата.

ГЛАВА 113

Нещо не беше наред.

Шартран стоеше пред папския кабинет и по неспокойната поза на другия гвардеец усещаше, че и той споделя същата тревога. Частната среща, която охраняваха, бе казал Роше, можела да спаси Ватикана от гибел. Затова лейтенантът се питаше защо инстинктът му подсказва някаква опасност. И защо Роше се държеше толкова странно?

Определено ставаше нещо.

Капитан Роше стоеше отдясно на Шартран и гледаше право пред себе си. Лейтенантът не можеше да познае своя командир. През последния час Роше сякаш не бе на себе си. В решенията му нямаше никаква логика.

„Някой трябва да присъства на тази среща! — помисли си младият гвардеец. Беше чул, че Максимилиан Кьолер заключва вратата отвътре. — Защо Роше му позволи?“

Ала не го смущаваше само това. „Кардиналите.“ Кардиналите все още бяха заключени в Сикстинската капела. Това бе пълно безумие. Шамбеланът беше наредил да ги евакуират преди петнадесет минути! Роше бе отменил решението, без да уведоми шамбелана. Шартран беше изразил загриженост и капитанът едва не му бе откъснал главата. В швейцарската гвардия никога не се оспорваше старшинството, а сега Роше беше главният.

„Половин час — помисли си Роше и скришом погледна военния си часовник на слабата светлина на свещниците в коридора. — Побързай, моля те.“

На Шартран му се искаше да може да чуе какво става в кабинета. И все пак знаеше, че шамбеланът най-добре ще се справи с това положение. Тази нощ той бе издържал изпитанието, без да му мигне окото. Беше се обърнал директно към проблема... честно, откровено, давайки пример на всички. Лейтенантът се гордееше, че е

католик. Илюминатите бяха сбъркали, когато бяха предизвикали Карло Вентреска.

В този момент обаче мислите на Шартран бяха прекъснати от неочакван звук. Тропане. Идваше от коридора. Тропането беше далечно и приглушено, но постоянно. Роше вдигна поглед, обърна се към младия гвардеец и посочи към мястото, откъдето идваше шумът. Лейтенантът разбра, включи фенерчето си и се затича натам.

Тропането бе отчаяно. Шартран измина тридесетина метра и стигна до разклонение на коридора. Звукът като че ли идваше иззад ъгъла, зад Зала Клементина. Лейтенантът се озадачи. Там имаше само една стая — личната библиотека на папата. След смъртта на Негово светейшество тя беше заключена. Никой не можеше да е вътре!

Шартран се втурна по втория коридор, зави зад следващия ъгъл и стигна вратата на библиотеката. Дървеният портал бе малък, ала се очертаваше в мрака като строг часови. Тропането идваше отвътре. Лейтенантът се поколеба. Никога не беше влизал в библиотеката. Малцина бяха влизали там. Никой не се допускаше вътре освен в присъствието на самия папа.

Шартран неуверено натисна бравата. Както предполагаше, беше заключено. Той долепи ухо към вратата. Ясно чу тропането. И още нещо. „Гласове! Някой вика!“

Не разбираше думите, но долавяше паниката в гласовете. Дали някой бе заключен в библиотеката? Може би швейцарската гвардия не беше евакуирала напълно сградата? Зачуди се дали не трябва да се върне и да се посъветва с Роше. Да върви по дяволите. Лейтенантът бе подготвен да взима решения и сега го направи. Извади пистолета си и изстреля един-единствен куршум в ключалката.

Дървото избухна и вратата се отвори. Вътре го посрещна мрак. Той насочи лъча на фенерчето си. Помещението беше правоъгълно — ориенталски килими, високи дъбови лавици с книги, кожена кушетка и мраморна камина. Бе слушал за това място — три хиляди стари тома наред със стотици съвременни периодични издания, всичко, каквото поиска Негово светейшество. На масичката се въргаляха научни и политически списания.

Тропането се чуваше ясно. Шартран потърси с фенерчето си източника на шума. На отсрещната стена зад кушетката имаше грамадна желязна врата. Изглеждаше здрава като трезор. Лейтенантът

видя четири огромни ключалки. Малките гравирани букви точно в центъра на вратата го накараха да ахне.

IL PASSETTO

Шартран зяпна. Тайният папски път за бягство! Естествено знаеше за него, беше чувал слухове, че води до библиотеката, но тунелът не се използваше от векове! Кой можеше да тропат от отсрещната страна?

Младият гвардеец почука с фенерчето си по вратата. Отвътре се разнесоха приглушени ликуващи викове. Тропането престана и гласовете завикаха по-силно. Шартран разбра отделни думи.

— ... Кьолер... лъже... шамбеланът...

— Кой е там? — попита той.

— ... ърт Лангдън... Витория Ве...

Лейтенантът чу достатъчно, за да се обърка. „Мислех ви за мъртви!“

— ... вратата — извикаха гласовете. — Отворете...

Шартран погледна желязната врата и си помисли, че ще му трябва динамит, за да я отвори.

— Невъзможно! — извика той. — Прекалено е дебела!

— ... среща... прекъснете... амбелана... опасност...

Въпреки че знаеше опасността от паниката, последните думи го изпълниха със страх. Вярно ли бе разбрал? Младежът с разтуптяно сърце се обърна, за да се втурне обратно към кабинета. В този момент обаче се закова на място. Погледът му попадна върху нещо на вратата... нещо по-смайващо и от думите, които се бяха разнесли отвътре. От ключалките стърчаха *ключове*. Той зяпна. Не вярваше на очите си. Ключовете за тази врата трябваше да се пазят в сейф! Тунелът никога не се използваше — от векове!

Шартран пусна фенерчето си на пода, хвана първия ключ и го завъртя. Механизмът беше ръждясал и запъваше, ала все още работеше. Някой наскоро беше отключвал. Лейтенантът отключи втората ключалка. И третата. Когато свърши и с последната, задърпа вратата. Желязната порта със скърцане се отвори. Младият гвардеец вдигна фенерчето и насочи лъча в тунела.

Робърт Лангдън и Витория Ветра излязоха в библиотеката. Приличаха на привидения. И двамата бяха дрипави и изтощени — ала живи.

— Какво става? — попита Шартран. — Откъде идвате?

— Къде е Макс Кьолер? — остави без отговор въпросите му Лангдън.

Лейтенантът посочи с ръка.

— На частна среща с шамбе...

Лангдън и Витория го заобиколиха и хукнаха по сумрачния коридор. Шартран се обърна й инстинктивно насочи оръжието си към гърбовете им. После бързо го свали и се втурна да ги настигне. Роше очевидно ги чу да се приближават, защото когато се озоваха пред папския кабинет, капитанът бе заел поза с разкрасени крака и се целеше с пистолет в тях.

— Alt^[1]!

— Шамбеланът е в опасност! — извика Лангдън и вдигна ръце.

— Отворете вратата! Макс Кьолер ще убие шамбелана!

Роше го прониза с гневен поглед.

— Отворете вратата! — повтори Витория. — Бързо!

Ала бяха закъснели.

От папския кабинет се разнесе смразяващ кръвта вик. Беше шамбеланът.

---

[1] Стой (ит.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 114

Борбата продължи само няколко секунди.

Карло Вентреска все още крещеше, когато Шартран заобиколи капитана и разби вратата на кабинета. Гвардейците нахлуха вътре. Лангдън и Витория ги последваха.

Сцената пред тях бе смайваща.

Помещението се осветяваше само от свещите и гаснещия огън. Кьолер бе до камината и колебливо стоеше пред инвалидната си количка. В ръката си държеше пистолет, насочен към шамбелана, който се гърчеше в мъки на пода в краката му. Расото на свещеника беше разкъсано и голите му гърди бяха обгорени. От това разстояние Лангдън не можеше да види символа, ала до Кьолер се въргальаше голямо квадратно клеймо. Металът все още бе нажежен до червено.

Двама швейцарски гвардейци реагираха без колебание и откриха огън. Куршумите се забиха в гърдите на директора и го тласнаха назад. Той се стовари на количката си и от раните заклоочи кръв. Пистолетът му изтрополи на земята.

Лангдън стоеше смаян на прага.

Витория изглеждаше като парализирана.

— Макс... — промълви тя.

Шамбеланът, който продължаваше да се мята на пода, се претърколи към Роше и с екстатичния ужас на някогашния лов на вещици посочи с показалец към капитана.

— ИЛЮМИНАТ! — извика той една-единствена дума.

— Копеле — втурна се към него Роше. — Лицемерно набожно копеле...

Шартран реагира инстинктивно и изстреля три куршума в гърба на своя командир. Капитанът се строполи по очи на плочите и безжизнено се отпусна в локва от собствената си кръв. Шартран и гвардейците светкавично приклекнаха до шамбелана, който се гърчеше от болки.

Когато зърнаха отпечатаното на гърдите му клеймо, двама гвардейци нададоха ужасени възклицания. Вторият гвардеец го видя наопаки и отскочи назад със страх в очите. Лейтенантът, който изглеждаше също толкова изумен от символа, придърпа разкъсаното расо на свещеника върху раната и го скри.

Лангдън прекоси кабинета като насън. В мъглата от лудост и насилие се опита да проумее какво вижда. Един сакат учен бе долетял във Ватикана и беше жигосал най-висшия ръководител на Църквата в момента. „Някои неща си струват да умреш за тях“ — бе казал хашишинът. Робърт се зачуди как този инвалид е успял да победи шамбелана. Но пък Кьолер беше имал пистолет. „Няма значение как е успял! Кьолер е изпълнил задачата си.“

Американецът крачеше към ужасната сцена. Гвардейците се грижеха за Карло Вентреска и Лангдън бе привлечен от димящия предмет на пода до количката на Кьолер. „Шестото клеймо?“ Колкото повече се приближаваше, толкова повече се объркваше. Клеймото имаше форма на квадрат, доста голям, и очевидно идваше от централното отделение в ковчежето, което беше видял в илюминатското скривалище. „Шестото и последно клеймо — бе казал хашишинът. — Най-блестящото.“

Професорът прилекна до Кьолер и се пресегна за предмета. Металът все още излъчваше топлина. Той хвана дървената дръжка и вдигна клеймото. Не беше сигурен какво е очаквал да види, но определено не бе това.

Лангдън дълго и объркано се взира в него. Нищо не разбираше. Защо гвардейците бяха извикали ужасено, когато го бяха видели? Квадратът се състоеше от безсмислени завъртулки. „Най-блестящото

клеймо ли?“ Беше симетрично, да, той се увери в това, като го завъртя в ръка, ала не означаваше нищо.

Някой постави ръка на рамото му и Робърт вдигна очи. Очакваше да види Витория. Ръката обаче беше окървавена. И принадлежеше на Максимилиан Кьолер, който се пресягаше от инвалидната си количка.

Лангдън пусна клеймото и с олюляване се изправи. „Кьолер е жив?“

Проснат на количката си, умиращият директор все още дишаше, макар и едва-едва. Той срещна погледа на американеца и Робърт видя, че това са същите онези каменни очи, които по-рано същия ден го бяха посрещнали в ЦЕРН. В смъртта дори изглеждаха още по-непреклонни, защото омразата и презрението бяха изплували на повърхността.

Тялото на учения потрепери и Лангдън усети, че той се опитва да помръдне. Всички други в кабинета бяха при шамбелана и на професора му се искаше да извика, ала не можеше да реагира. Бе хипнотизиран от напрежението, което се излъчваше от Кьолер в тези последни секунди от живота му. Директорът с огромно усилие повдигна ръка и издърпа малко устройство от страничната облегалка на количката. После го протегна към Лангдън.

За миг Робърт се уплаши, че е оръжие. Но не беше.

— Д-дайте... — Кьолер произнесе последните си думи с хриплив шепот. — Дайте го... на п-пресата. — В следващия миг се отпусна неподвижно и устройството се изтърколи в скута му.

Поразен, Лангдън се вторачи в голямото колкото кибритена кутийка електронно устройство. Отпред бяха отпечатани думите „SONY RUVI“. Беше една от новите ултраминиатюрни камери. „Какъв наглец! — помисли си той. Кьолер очевидно бе записал някакво последно послание, което искаше медиите да покажат... несъмнено някаква проповед за значението на науката и злините на религията. Робърт реши, че тази нощ е направил достатъчно за каузата на този човек. Преди Шартран да види камерата, професорът скришом я пхна в джоба на самото си. — Последното послание на Кьолер може да изгние в ада!“

Тишината наруши гласът на шамбелана. Той се опитваше да се надигне и да седне.

— Кардиналите — задъхано промълви на Шартран свещеникът.

— Още са в Сикстинската капела! — възкликна лейтенантът. —
Капитан Роше нареди...

— Евакуирайте ги... веднага. Всички.

Шартран прати един от гвардейците да отключи кардиналите.

Шамбеланът сбърчи лице от болка.

— Хеликоптерът... отпред... закарайте ме в болница.

ГЛАВА 115

Пилотът седеше в кабината на ватиканския хеликоптер и разтриваше слепоочията си. Глъчката на площад „Св. Петър“ заглушаваше звука на двигателите. Това не беше тържествено бдение със свещи. Изненадваше се, че още не са избухнали безредици.

До полунощ оставаха по-малко от двадесет минути, а хората продължаваха да се тъпчат, някои се молеха, други плачеха за Църквата, трети крещяха мръсотии и заявяваха, че тя си го заслужавала, четвърти пееха апокалиптични стихове от Библията.

Главата на пилота се пръскаше от болка, усилована от телевизионните прожектори, които блестяха в предното стъкло. Той примижа и прочете развяващите се над тълпата лозунги.

АНТИМАТЕРИЯТА Е АНТИХРИСТЪТ!

УЧЕН = САТАНИСТ

КЪДЕ Е СЕГА ВАШИЯТ БОГ?

Швейцарският гвардеец изпъшка. Главоболието му се изостряше. За малко да грабне найлоновото платнище и да го хвърли върху стъклото, но знаеше, че след няколко минути ще трябва да излети. Лейтенант Шартран току-що го беше повикал по радиостанцията, за да му съобщи ужасна новина. Максимилиан Кьолер нападнал шамбелана и тежко го ранил. Шартран, американецът и жената в момента изнасяли шамбелана, за да го евакуират в болница.

Пилотът се чувстваше лично отговорен за покушението. Укоряваше се, че не е реагирал инстинктивно. Когато бе взел Кьолер от летището, беше усетил нещо в мъртвите очи на учения. Не бе разбрал какво, но не му беше харесало. Не че имаше значение. Роше командваше парада и заповедта идваше от него. Очевидно бе сбъркал.

Тълпата пак се развълнува и пилотът видя редица кардинали, които тържествено излизаха от Ватикана на площад „Св. Петър“. Облекчението им, че напускат елицентъра на взрива, бързо отстъпи място на озадачение от зрелището пред черквата.

Виковете отново се усилиха. Главата на пилота се пръскаше! Имаше нужда от аспирин. Може би три таблетки. Не обичаше да пилотира, когато е взимал лекарства, но няколко аспирина определено нямаше да му подействат по-зле от ужасното му главоболие. Той се пресегна за аптекката, която държеше при картите и наръчниците в кутия, монтирана между двете предни седалки. Когато се опита да отвори капака обаче, установи, че е заключен. Потърси наоколо ключа и накрая се отказа. Тази нощ определено нямаше късмет. Отново почна да разтрива слепоочията си.

* * *

В сумрачната базилика Лангдън, Витория и двамата гвардейци задъхано вървяха към главния изход. След като не намериха нищо по-подходящо, четиримата носеха ранения шамбелан върху една тясна маса. Вече чуваха рева на тълпите навън. Шамбеланът беше на ръба на съзнанието.

Времето изтичаше.

ГЛАВА 116

Когато Лангдън излезе от базиликата „Св. Петър“, беше 23:39. Заслепи го силна светлина. Светлините на телевизионните прожектори се отразяваха от белия мрамор като слънчеви лъчи в снежна тундра. Той присви очи и потърси убежище зад дебелите колони на фасадата, но светлината идваше от всички страни. Над тълпата се издигаха грамадни видеоекрани.

Застанал на великолепно стълбище, което се спускаше към площада, Лангдън се почувства като актьор на най-голямата сцена в света — а не го искаше. Някъде зад пламтящите светлини се чуваше бръмченето на хеликоптера и ревът на стотици хиляди гласове. Наляво процесията от кардинали се евакуираше на площада. Всички спряха, забелязали сцената, която се развиваше на стълбището.

— Сега внимателно — предупреди Шартран, когато започнаха да слизат към хеликоптера.

Робърт все едно се движеше под вода. Ръцете го боляха от тежестта на шамбелана и масата. В този момент видя двамата репортери от Би Би Си. Глик и Макри тичаха към тях. Камерата на операторката работеше.

„Лешоядите идват“ — помисли си американецът.

— Alt! — извика Шартран. — Назад!

Но те не му обърнаха внимание. Лангдън предположи, че на другите мрежи ще им трябват около шест секунди, за да разпространят поредния репортаж на живо. Грешеше. Отне им две. Сякаш свързани с някакво универсално съзнание, всички видеостени на площада прекъснаха предаването си и включиха една и съща картина — разтърсващи кадри от стълбището на Ватикана. Накъдето и да погледнеше, Робърт виждаше отпуснатото тяло на шамбелана.

„Това е отвратително!“ — каза си той. Искеше да се намеси, но не можеше. Пък и нямаше да постигне нищо. Дали от рева на тълпата, или от хладния нощен въздух, Лангдън никога нямаше да узнае, ала в този миг се случи невъобразимото.

Като човек, събуждащ се от кошмар, шамбеланът отвори очи и рязко седна на масата. Изненадани, Робърт и другите се препънаха от прехвърлянето на тежестта. Предната страна на масата се наклони надолу и свещеникът започна да се плъзга. Опитаха се да запазят равновесие и да оставят масата, но закъсняха. Невероятно, той не падна. Стъпи на мрамора и се изправи. За миг се олюля, после, преди някой да успее да го спре, тръгна надолу към Макри.

— *Не!* — извика Лангдън.

Шартран се втурна напред и се опита да вразуми шамбелана, ала той се обърна към него с обезумели очи.

— Оставете ме!

Лейтенантът отскочи назад.

Положението стана още по-лошо. Разкъсаното расо на Карло Вентреска, което Шартран само беше загърнал на гърдите му, започна да се изхлузва. Отначало Робърт си помисли, че дрехата ще се задържи, но расото се свлече от раменете му и увисна на кръста му.

Ахването, което се надигна от тълпата, сякаш за миг обиколи света. Камерите бръмчаха, проблясваха фотографски светкавици. Грамадните екрани показваха отблизо жигосаните гърди на шамбелана. Някои видеостени дори замразиха образа и го завъртяха на сто и осемдесет градуса.

Абсолютната победа на илюминатите.

Лангдън се вторачи в клеймото на екраните. Въпреки че бе отпечатък от квадратното клеймо, което беше видял в папския кабинет, сега символът бе ясен. Съвсем ясен. Ужасяващото въздействие на знака го блъсна като влак.

Ориентацията. Бе забравил първото правило на науката за символите. „Кога квадратът не е квадрат?“ Освен това беше забравил, че подобно на гумените печати, железните клейма никога не изглеждат като отпечатъците. Бяха обърнати огледално. Лангдън бе видял *негатива* на клеймото!

Докато хаосът обхващаше всичко наоколо, един стар илюминатски цитат придоби нов смисъл: „Безупречен диамант, роден от древните елементи с такова съвършенство, че всички, които го видят, могат само да му се удивляват“.

Сега знаеше, че митът е истина.

Четири английски думи.

Earth. Air. Fire. Water.
Земя. Въздух. Огън. Вода.
Илюминатският диамант.

ГЛАВА 117

Робърт Лангдън не се съмняваше, че хаосът и истерията, обхванали площад „Св. Петър“, са без precedent в историята на Ватикана. Никоя битка, разпване, поклонение, мистично видение — нищо в миналото не можеше да се сравнява с мащабите и драматизма на този момент.

Докато се разиграваше трагедията, Лангдън се чувстваше странно дистанциран. Действието се разтегляше. Сякаш попаднало в изкривяване на времето, безумието забавяше хода си...

Жигосаният шамбелан... обезумял пред целия свят...

Илюминатският диамант... разкрит в цялата си дяволска гениалност...

Часовникът на видеостените, отчитащ последните двадесет минути от съществуването на Ватикана...

Драмата обаче едва започваше.

Сякаш в някакъв пост-травматичен транс, шамбеланът изведнъж се изпълни с енергия, като че ли го бяха обладали демони. Той заломоти, зашепна на невидими духове, вдигна очи към небето и протегна ръце нагоре към Господ.

— Говори! — извика на небесата свещеникът. — Да, чувам Те!

В този миг Лангдън разбра. Сърцето му натежа като камък. Витория явно също разбра и пребледня.

— Той е в шок. Халюцинира. Мисли си, че говори с Бог!

„Някой трябва да прекрати това — каза си американецът. — Какъв окаян и жалък край. Закарайте този човек в болница!“

Очевидно открила идеалната позиция, на стълбището под тях Чинита Макри снимаше всичко. Образите от камерата й мигновено се появяваха на видеостените зад гърба й... като безкраен филм, в който постоянно се разиграваше една и съща страшна трагедия.

Сцената изглеждаше епична. В разкъсаното си расо с обгореното клеймо на гърдите си, шамбеланът приличаше на древен герой,

преодолял всички кръгове на ада за този миг на откровение. Той ревеше към небесата.

— Ti sento, Dio! Чувам Те, Господи!

Шартран заотстъпва благоговейно.

Над тълпата се спусна пълна тишина. За миг сякаш тя обхвана цялата планета... всички пред телевизорите си бяха затаили дъх.

Шамбеланът стоеше на стълбището пред света и протягаше ръце нагоре. Почти приличаше на Христос, бос и ранен пред цялото земно кълбо.

— Grazie! Grazie, Dio!

Нищо не нарушаваше тишината.

— Grazie, Dio! — отново извика Карло Вентреска. Като слънце, разкъсало облаците на бурно небе, на лицето му се изписа радост. — Grazie, Dio!

„Благодаря Ти, Господи?“ Лангдън смаяно се взираше в него.

Напълно преобразен, шамбеланът сияеше. Той вдигна поглед към небето и енергично закима.

— На тоя камък ще съградя църквата Си! — После пак протегна ръце нагоре и се засмя. — Grazie, Dio!

Очевидно беше полудял.

Светът гледаше като хипнотизиран.

Ала никой не очакваше кулминацията.

С последен радостен възглас, шамбеланът се обърна и се втурна обратно в базиликата „Св. Петър“.

ГЛАВА 118

23:42.

Лангдън никога не си бе представял, че ще участва в отчаяния ескорт, който се хвърли в храма по петите на шамбелана... и още по-малко, че ще го води. Но професорът беше най-близо до вратата и реагира инстинктивно.

„Той ще загине тук“ — помисли си Робърт и викна:

— Отче! Спрете!

Посрещна го пълен мрак. Зениците му се бяха свили от блясъка навън и сега виждаше само на няколко метра. Американецът спря. Някъде в тъмнината чу шумолящото расо на шамбелана.

Витория и гвардейците го настигнаха. Включиха фенерчетата си, но батериите им се бяха изтозили и те не осветяваха почти нищо. Лъчите се плъзгаха насам-натам и разкриваха само колони и гол под. Шамбеланът не се виждаше никъде.

— Отче! — извика Шартран уплашено. — Почакайте! Синьоре!

Някакъв смут на прага зад тях накара всички да се обърнат. Вътре се вмъкна едрата фигура на Чинита Макри. Тя носеше камерата на рамото си и светещата червена лампичка отгоре показваше, че продължава да излъчва картината. Глик тичаше по петите и с микрофон в ръка и й крещеше да го изчака.

Лангдън не вярваше на очите си. „Сега не е моментът!“

— Вън! — изсумтя Шартран. — Това не е за вашите очи!

Ала Макри и Глик продължаваха да се приближават.

— Чинита! — уплашено каза репортерът. — Това е самоубийство! Няма да дойда с теб!

Тя не му обърна внимание и натисна едно от копчетата на камерата. Проекторът отгоре заблестя и заслепи всички.

Робърт заслони очи и се извърна. „По дяволите!“ Когато отново погледна обаче, черквата около тях бе осветена на тридесетина метра.

В този момент някъде в далечината отекна гласът на шамбелана.

— На тоя камък ще съградя църквата Си!

Макри насочи камерата си към звука. В сивотата в периферията на обсега на прожектора се развя черен плат и разкри позната фигура, тичаща по главната пътека на базиликата.

Последва мимолетно колебание — всички зяпаха странната сцена. После бентът се отприщи. Шартран се втурна покрай Лангдън и спринтира след шамбелана. Робърт бе втори, последван от гвардейците и Витория.

Процесията завършваше с Макри, която осветяваше пътя им и показваше гонитбата на света. Глик неохотно тичаше до нея и запъхтяно коментираше събитията.

* * *

Главната пътека на базиликата „Св. Петър“, отдавна беше установил лейтенант Шартран, бе по-дълга от футболно игрище. Тази нощ обаче му се струваше два пъти по-дълга. Докато гонеше шамбелана, гвардеецът се чудеше накъде се е запътил. Карло Вентреска очевидно беше в шок и халюцинираше, несъмнено в резултат от физическата травма и трагедията в папския кабинет.

Някъде напред, извън обсега на прожектора, гласът му весело изкънтя:

— На този камък ще съградя църквата Си!

Шартран знаеше, че свещеникът цитира Светото писание — Матей 16:18, ако не грешеше. „На този камък ще съградя църквата Си!“ Почти жестоко неподходящо хрумване — Църквата скоро щеше да загине. Шамбеланът определено беше полудял.

Или не?

За миг го обзе надежда. Свещените видения и божествените послания винаги му се бяха стрували самоизмами — резултат от надеждите на прекалено набожни умове, чуващи каквото искат да чуят. Бог не контактуваше *пряко*!

След малко обаче сякаш самият Свети Дух се спусна, за да убеди младежа в Своего могъщество. На Шартран му се яви видение.

На петдесетина метра пред него, в центъра на храма, се появи призрак... прозрачен, сияещ силует. Бледата фигура на полуголия щамбелан. Привидението излъчваше светлина. Лейтенантът се олюля

и спря, в гърдите му се стегна възел. „Шамбеланът свети!“ Тялото засия още по-силно. Сетне започна да потъва... все по-надълбоко, докато не изчезна като по чудо в чернотата на пода.

* * *

Лангдън също видя призрака. За миг и той си помисли, че му се е явило вълшебно видение, но когато подмина смаяния Шартран и се затича към мястото, където беше изчезнал шамбеланът, разбра какво се е случило. Карло Вентреска бе стигнал до нишата с палиумите — подземното помещение, осветено с деветдесет и деветте газени лампи. Те сияеха отдолу и го бяха осветили като привидение. После, когато се беше спуснал по стълбището, свещеникът сякаш бе изчезнал под пода.

Задъхан, Робърт спря на ръба на криптата и се вторачи вътре. На дъното видя шамбелана да тича по мраморния под към стъклените врати, водещи към стаичката с прочутото златно ковчеже.

„Какво прави той? — зачуди се американецът. — Едва ли си мисли, че златното ковчеже...“

Шамбеланът рязко отвори вратите и се втурна вътре. Странно, не обърна никакво внимание на ковчезето и профуча покрай него. На метър и половина оттам свещеникът падна на колене и с усилие повдигна тежка желязна решетка.

Лангдън го гледаше ужасено, най-сетне разбрал накъде се е запътил. „Мили Боже, не!“ Той се затича надолу по стълбището.

— Недейте, отче!

Докато мине през стъклените врати, решетката се отвори с оглушителен трясък и разкри тясна шахта и стръмно стълбище, което потъваше в небитието. Когато шамбеланът понечи да влезе в дупката, Лангдън го хвана за голите рамене и го задърпа назад. Кожата на Вентреска бе хлъзгава от пот, ала Робърт не го изпусна.

Шамбеланът се сепна и рязко се обърна към него.

— Какво правите?

Когато погледите им се срещнаха, Лангдън се изненада. Свещеникът вече нямаше изцъклените очи на човек, изпаднал в транс. Очите му бяха ясни и в тях пламтеше решителност. Клеймото на гърдите му очевидно му причиняваше страшна болка.

— Не можете да слезете долу, отче — каза професорът. — Трябва да се евакуираме.

— Синко — със зловещо нормален глас отвърна Карло Вентреска. — Преди малко получих послание. Знам...

— Отче! — Това бяха Шартран и другите, дотичаха по стълбището и криптата се освети от прожектора на Макри.

Лейтенантът видя отворената решетка в пода и очите му се изпълниха с ужас. Той се прекръсти и стрелна Лангдън с признателен поглед, задето е спрял шамбелана. Робърт разбра — бе чел достатъчно за ватиканската архитектура, за да знае какво има под решетката. Това беше най-святото място на християнството. Terra santa. Светата земя. Някои я наричаха „Некропола“. Други — катакомбите. Според разказите на малцината избрани духовници, които през годините се бяха спускали долу, Некрополът представлявал тъмен лабиринт от подземни крипти, които можели да погълнат човек, ако се изгуби. Определено не искаха да гонят шамбелана на такова място.

— Синьоре — умолително каза Шартран. — Вие сте в шок. Трябва да се махнем отук. Не можете да слезете долу. Това е самоубийство.

Шамбеланът протегна ръка и я постави на рамото му.

— Благодаря ви за загрижеността и за вашата служба. Не мога да ви обясня как. Не мога да ви кажа, че го разбирам. Но имам откровение. Знам къде е антиматерията.

Всички го зяпнаха.

Той се обърна към групата.

— На този камък ще съградя църквата Си! Това беше посланието. Смисълът е ясен.

Лангдън все още не можеше да проумее убеждението на шамбелана, че е говорил с Бог, та камо ли че е разгадал посланието. „На този камък ще съградя църквата Си“? Тези думи бяха изречени от Иисус, когато беше избрал Петър за свой пръв апостол. Какво общо имаше това?

Макри се приближи, за да снима сцената в близък план. Глик бе онемял.

Шамбеланът заговори по-бързо:

— Илюминатите са поставили своето гибелно оръжие върху самия крайъгълен камък на този храм. В основите. — Той посочи

надолу по стълбището. — На камъка, върху който е построен този храм. И аз знам къде е този камък.

Лангдън беше сигурен, че е настъпил моментът да опровергае свещеника и да го отведе. Колкото и нормален да изглеждаше, той приказваше глупости. „Камък ли? Крайъгълният камък на основите?“ Стълбището пред тях не водеше към основите, а към Некропола!

— Цитатът е метафора, отче! Няма истински *камък*!

Лицето на шамбелана стана странно тъжно.

— *Има* камък, синко. — Той посочи в дупката. — Pietro e la pietra.

Лангдън се вцепени. Изведнъж всичко му стана ясно.

И от суровата простота го побиха тръпки. Застанал заедно с другите и вперил поглед в дългото стълбище, той разбра, че наистина има камък, погребан в мрака под черквата.

Pietro e la pietra. Петър е камъкът.

Заради твърдата вяра на Петър в Бог Иисус го бе нарекъл „камък“ — верният ученик, на чиито рамене щял да изгради своята Църква. Точно на това място, осъзна Робърт, на Ватиканския хълм, бяха разпнали и погребали Петър. Първите християни построили малък храм на гроба му. С разпространението на християнството храмът ставал все по-голям, пласт след пласт, превръщайки се в огромна базилика. Цялата католическа вяра буквално бе изградена върху свети Петър. Върху камъка.

— Антиматерията е в гроба на свети Петър — с кристално ясен глас каза шамбеланът.

Въпреки привидно свръхестествения произход на тази информация Лангдън усети пълната ѝ логичност. Сега поставянето на антиматерията в гроба на свети Петър му се струваше очевидно до болка. В акт на символично предизвикателство илюминатите бяха поставили антиматерията в сърцето на християнството, и буквално, и образно. „Абсолютното проникване.“

— И ако ви трябва материално доказателство, току-що заварих тази решетка отключена — вече нетърпеливо прибави свещеникът и посочи дупката в пода. — Тя *никога* не е била отключена. Някой е слизал долу... *наскоро*.

Всички се вторачиха в дупката.

След миг шамбеланът с измамна ловкост се завъртя, грабна една от газените лампи и се вмъкна в отвора.

ГЛАВА 119

Каменните стъпала стръмно се спускаха в земята.

„Ще умра тук долу“ — помисли си Витория, стиснала тежкия въжен парапет. Въпреки че Лангдън се беше опитал да убеди шамбелана да не влиза в шахтата, Шартран се бе намесил, беше хванал Робърт и го бе задържал. Очевидно младият гвардеец вече беше убеден, че Карло Вентреска знае какво прави.

След кратка схватка американецът и Шартран бяха последвали свещеника, Витория инстинктивно се бе хвърлила след тях.

И сега стремглаво се спускаше по опасен наклон, по който всяка грешна стъпка можеше да означава смъртоносно падане. Далеч надолу виждаше златистото сияние на газената лампа. Зад себе си чуваше репортерите от Би Би Си. Прожекторът на камерата хвърляше възлести сенки по стените на шахтата и осветяваше лейтенанта и Лангдън. Витория не можеше да повярва, че светът става свидетел на това безумие. „Изключи тая проклетата камера!“ Но пък разбираше, че светлината им помага да виждат къде стъпват.

Докато странната гонитба продължаваше, мислите ѝ препускаха. Какво можеше да направи долу шамбеланът? Даже да откриеше антиматерията? Нямаше време!

Интуицията ѝ подсказваше, че Карло Вентреска е прав. Поставянето на антиматерията дълбоко под земята изглеждало почти благородно и милостиво решение. Така аниhilацията щеше да е частично овладяна. Нямаше да има топлинен взрив, летящи шрапнели, нямаше да наранят зяпачите, просто земята щеше да се разтвори и грамадната базилика щеше да потъне в кратера.

Дали това бе проява на благородството на Кьолер? Да пощади живота на хората? Витория все още не можеше да проумее ролята на директора. Разбираше омразата му към религията, но този ужасен заговор не ѝ се струваше в негов стил. Дали ненавистта му наистина беше била толкова силна? Да унищожи Ватикана? Да наеме убиец? Да убие баща ѝ, папата и четирима кардинали? Изглеждало

невъобразимо. И как бе успял да извърши всичко това зад стените на Ватикана? „Роше е бил вътрешният човек на Кьолер — каза си Витория. — Бил е илюминат.“ Капитан Роше несъмнено беше имал ключове отвсякъде — от покоите на папата, Il Passetto, Некропола. Можеше да е поставил антиматерията в гроба на свети Петър — строго забранено за посещения място — и после да е наредил на гвардейците си да не губят време с претърсване на забранените зони. Роше бе *знаел*, че никой няма да намери контейнера.

„Но не е взел предвид посланието на шамбелана.“

Посланието. Това бе скок на вратата, който Витория все още трудно приемаше. Наистина ли Бог беше *разговарял* с шамбелана? Инстинктът ѝ подсказваше, че не е така, и все пак нейната област от физиката се занимаваше с взаимосвързаността. Ежедневно бе присъствала на чудотворни контакти — две яйца от морска костенурка, разделени и поставени в лаборатории на хиляди километри една от друга, се излюпваха в един и същи момент... акри медузи, пулсиращи в съвършен ритъм, сякаш подвластни на един общ разум. „Навсякъде има невидими свързващи нишки“ — помисли си тя.

Ала между Бог и човек?

Искаше ѝ се баща ѝ да е тук, за да ѝ даде вяра. Веднъж ѝ беше обяснил божественото общуване от научна гледна точка и я бе накарал да повярва. Все още си спомняше деня, когато го видя да се моли и го попита:

— Татко, защо си правиш труда да се молиш? Бог не може да ти отговори.

Леонардо Ветра с бащинска усмивка се откъсна от медитацията си.

— Дъщеря ми скептичката. Значи не вярваш, че Бог разговаря с човек? Ще ти го обясня на твоя език. — Той свали модела на човешки мозък от лавицата и го постави пред нея. — Както сигурно знаеш, Витория, хората обикновено използват съвсем малка част от мозъчния си капацитет. Ако обаче попаднат в емоционално натоварени ситуации — например физически травми, силна радост или страх, дълбока медитация — ненадейно невроните им започват да действат като побъркани и рязко увеличават яснотата на ума.

— И какво от това? — попита тя. — Това, че можеш да разсъждаваш ясно, не значи, че разговаряш с Бог.

— Аха! — възкликна Леонардо Ветра. — И все пак блестящите решения на привидно нерешими проблеми често се откриват тъкмо в такива моменти на яснота. Някои го наричат „висше съзнание“. Биолозите — „променливи състояния“. Психолозите — „суперразум“. — Той замълча за миг. — А християните го смятат за отговор на молитвите си. — Баща ѝ широко се усмихна и прибави: — Понякога божественото откровение просто означава да настроиш мозъка си, за да чуеш онова, което сърцето ти вече знае.

И сега, докато потъваше в мрака, на Витория ѝ се струваше, че баща ѝ е бил прав. Толкова ли бе трудно да се повярва, че поради травмата си, шамбеланът е изпаднал в състояние, в което просто е „разбрал“ къде се намира антиматерията?

„Всеки от нас е Бог — беше казал Буда. — Всеки от нас знае всичко. Само трябва да отворим ума си, за да чуем собствената си мъдрост.“

И докато се спускаше все по-дълбоко в земята, Витория усети, че умът ѝ се отваря... и чу собствената си мъдрост. Без никакво усилие разбра намеренията на шамбелана. И това откритие ѝ донесе страх, какъвто не бе изпитвала през целия си живот.

— Отче, не! — извика в тунела тя. — Вие не разбирате! — Представи си множеството около Ватикана и кръвта ѝ се смрази. — Ако занесете антиматерията горе... всички ще *умрат!*

* * *

Лангдън прескачаше по три стъпала наведнъж. Тунелът беше тесен, но той не изпитваше клаустрофобия. Някогашният му омаломощаващ страх бе засенчен от много по-дълбок ужас.

— Отче! — Професорът усещаше, че скъсява разстоянието до сиянието на фенера. — Трябва да оставите антиматерията където е сега! Няма друг избор!

Дори докато изричаше тези думи, Лангдън не им вярваше. Не само че беше приел божественото откровение на свещеника за местонахождението на антиматерията, но и настояваше за унищожаването на базиликата „Св. Петър“ — едно от най-великите

архитектурни постижения на света... както и на всички произведения на изкуството в храма.

„Но хората навън... това е единственият начин.“

Каква жестока ирония — че единственият начин да спасят хората, бе да унищожат храма. Лангдън си помисли, че тази символика е забавлявала илюминатите.

От дъното на тунела се издигаше студен и спарен въздух. Някъде долу се намираше свещеният некропол... гробът на свети Петър и безброй други ранни християни. Побиха го тръпки. Надяваше се, че не извършва самоубийство.

Внезапно лампата на шамбелана като че ли спря. Лангдън бързо се приближи.

Краят на стълбището ненадейно изплува от сенките. Пътя им преграждаше порта от ковано желязо с три релефни черепа. Карло Вентреска тъкмо я отваряше. Професорът се хвърли напред, блъсна вратата и отново я затвори. Другите също дойдоха при тях, всички призрачно бели на светлината на прожектора на видеокамерата... особено Глик, който с всяка следваща крачка изглеждаше все по-прежълтял.

Шартран хвана Лангдън за ръката.

— Пуснете шамбелана да мине!

— Не! — задъхана каза Витория. — Трябва веднага да се евакуираме! *Не можете* да изнесете антиматерията оттук! Ако я качите горе, всички навън ще *умрат*!

Гласът на шамбелана звучеше странно спокойно.

— Всички вие... трябва да ми се доверите. Имаме малко време.

— Вие не разбирате — отвърна Витория. — Горе експлозията ще е много по-поразяваща, отколкото тук долу!

Свещеникът я погледна. Зелените му очи бяха напълно разумни.

— Кой говори за експлозия горе?

Тя го зяпна.

— Тук долу ли ще оставите контейнера?

Неговата увереност действаше хипнотично.

— Тази нощ повече никой няма да умре.

— Но, отче...

— Моля ви... малко *вяра*. — Гласът му накара всички да замълчат. — Не моля никого да идва с мен. Всички сте свободни да си

тръгнете. Моля ви само да не пречите на Неговата воля. Оставете ме да изпълня онова, за което съм призван. — Шамбеланът напрегнато впери очи в тях. — Трябва да спася Църквата. И мога да го сторя. Кълна се в живота си.

Последвалата тишина имаше силата на гръм.

ГЛАВА 120

23:51.

Некропол буквално означава „град на мъртвите“.

Нищо, което Робърт Лангдън беше чел за това място, не го бе подготвило за очакващата го гледка. Грамадната подземна кухня беше пълна с древни мавзолеи като къщички на дъното на пещера. Миришеше на смърт. Между ронещите се паметници, повечето от които бяха тухлени с мраморна облицовка, се виеше неправилна мрежа от пътеки. Подобно на колони от пръст, нагоре се издигаха безброй стълбове неразкопана земя, които поддържаха свода, ниско увиснал над мрачното селце.

„Град на мъртвите — помисли си Лангдън. Изпитваше странна смесица от научна почуда и първичен страх. Групата навлизаше все по-дълбоко в лъкатушещите проходи. — Дали не направих грешен избор?“

Шартран пръв се поддаде на магията на шамбелана, отвори вратата и потвърди вярата си в свещеника. По предложение на Карло Вентреска Глик и Макри благородно се съгласиха да осигурят светлина, макар че като се имаха предвид наградите, очакващи ги, ако излезеха горе живи, мотивите им определено бяха подозрителни. Витория изглеждаше най-неохотна и Лангдън бе видял в очите ѝ умора, която обезпокояващо много приличаше на женска интуиция.

„Вече е късно — каза си той, докато двамата бързаха след другите. — Вътре сме.“

Младата жена мълчеше, ала Робърт знаеше, че си мислят едно и също. „Девет минути не са достатъчни, за да избягаме от Ватикана, ако шамбеланът греши.“

Докато тичаха сред мавзолеите, Лангдън усети, че краката му се уморяват и с изненада установи, че се изкачват по постоянен наклон. След миг обяснението го накара да се разтрепери. Топографията под стъпалата му бе същата като по времето на Иисус. Тичаше по някогашния Ватикански хълм! Беше чувал учени да твърдят, че гробът

на свети Петър се намирал близо до върха на хълма, и винаги се бе чудил откъде знаят. Сега разбираше. „Проклетият хълм все още съществува!“

Имаше чувството, че тича по страниците на историята. Някъде пред него бе гробът на свети Петър — най-християнската реликва. Трудно можеше да си представи, че първоначалният гроб е бил обозначен само със скромен храм. Не и днес. С разпространението на славата на Петър върху стария храм бяха строили нови и сега почитта се извисяваше на сто тридесет и четири метра до Микеланджеловия купол, чийто връх се издигаше точно над древния гроб.

Продължаваха да се изкачват по лъкатушните проходи. Лангдън си погледна часовника. „Осем минути.“ Започваше да се чуди дали двамата с Витория няма завинаги да останат при мъртвите.

— Внимавайте! — извика Глик. — Змийски дупки!

Робърт ги видя навреме. Поредица малки дупки осейваха пътеката пред тях. Той просто ги прескочи.

Витория последва примера му. Докато тичаха, тя тревожно го попита:

— Наистина ли са змийски дупки?

— Не точно — отвърна той. — Повярвай ми, по-добре да не знаеш. — Дупките, току-що бе осъзнал професорът, представляваха „тръби за възлияния“. Ранните християни бяха вярвали във възкресението на плътта и през тези дупки буквално бяха „хранили мъртвите“, изливайки мляко и мед в криптите под пода.

* * *

Шамбеланът едва се държеше на краката си.

Той тичаше напред и намираше сили единствено в дълга си към Бог и хората. „Почти стигнах. — Изпитваше невероятна болка. — Умът може да донесе много повече мъки от тялото.“ Въпреки това бе изтощен. Знаеше, че има съвсем малко време.

— Ще спася твоята Църква, Отче, кълна се.

Въпреки прожектора на видеокамерата, за чиято светлина беше признателен, шамбеланът държеше газената си лампа високо във въздуха. „Аз съм фар в мрака. Аз съм светлината.“ Газта във фенера

плискаше и той за миг се уплаши, че може да се разлее и да го изгори. За тази нощ Кьолер достатъчно бе изгорил плътта му.

Когато наближи върха на хълма, целият плуваше в пот и едва дишаше. Но когато прехвърли хребета, се почувства като прероден. Стигна до равното място, където беше стоял много пъти. Тук пътят свършваше. Нататък се издигаше стена от пръст. Имаше малка табела с надпис: „Mausoleum S“.

„La toraba di San Pietro“^[1].

На равнището на кръста в стената зееше отвор. Нямаше позлатена плочка. Нямаше фанфари. Просто дупка в стената, в която имаше скромнен саркофаг. Шамбеланът впери очи в дупката и изтощено се усмихна. Чу, че другите идват след него, остави газената лампа на земята и коленичи за молитва.

„Благодаря ти. Господи. Почти се свърши.“

* * *

Заобиколен от смаяните кардинали, Мортати се взираше във видеостената и наблюдаваше драмата, която се разиграваше в подземния некропол. Вече не знаеше какво да вярва. Целият свят ли беше станал свидетел на онова, което бе видял *той*? Наистина ли Бог беше говорил с шамбелана? Наистина ли антиматерията щеше да се появи в гроба на...

— Гледайте! — ахна множеството.

— Там! — Всички внезапно посочиха към екрана. — Чудо!

Мортати вдигна поглед. Тъгълът на камерата не бе стабилен, но се виждаше достатъчно ясно. Образът беше незабравим.

Сниман изотзад, шамбеланът се молеше на колене. Пред него зееше грубо изсечена дупка в стената. Сред купчината камъни вътре имаше керамичен ковчег. Въпреки че само веднъж през живота си го бе виждал, Мортати знаеше какво има вътре.

San Pietro.

Не беше толкова наивен и разбираше, че виковете на радост и удивление, които се разнесоха от тълпата, не изразяват възторг от една от най-светите християнски реликви. Гробът на свети Петър не бе

причината хората да падат на колене в спонтанна молитва и признателност. А предметът *върху* гроба му.

Контейнерът с антиматерията. Той беше там... където бе останал цял ден... скрит в мрака на Некропола. Модерен. Безмилостен. Смъртоносен. Откровението на шамбелана се оказваше вярно.

Мортати удивено зяпна прозрачния цилиндър. Капчицата течност продължаваше да е в центъра му. Пещеричката наоколо премигваше в червено, докато броячът отчиташе последните пет минути живот.

Само на сантиметри от контейнера беше безжичната охранителна камера.

Кардиналът се прекръсти, убеден, че това е един от най-страшните образи, които е виждал. След миг обаче разбра, че най-лошото предстои.

Шамбеланът рязко се изправи, вдигна антиматерията и се обърна към другите. Лицето му изразяваше пълна съсредоточеност. Свещеникът заобиколи групата и се затича надолу по склона по същия път, по който беше дошъл. Камерата улови вцепенената от ужас Витория Ветра.

— Къде отивате? Отче? Нали казахте...

— Имайте вяра! — възкликна той, докато се отдалечаваше.

Витория се обърна към Лангдън.

— Какво ще правим?

Робърт Лангдън се опита да спре шамбелана, но Шартран не му позволи, очевидно убеден в правотата на свещеника. Картината, която предаваше камерата на Би Би Си, бясно заподскача. Заредиха се мимолетни кадри на смут и ужас, докато изпадналият в хаос кортеж се втурна обратно към изхода на Некропола.

Мортати уплашено въздъхна.

— Тук *горе* ли ще го донесе?

По телевизорите из целия свят шамбеланът тичаше към изходи на Некропола, протегнал антиматерията пред себе си.

— Тази нощ няма да има повече смърт.

Ала шамбеланът грешеше.

---

[1] Гробът на свети Петър (ит.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 121

Карло Вентреска изскочи от вратата на базиликата „Св. Петър“ точно в 23:56. Олюля се пред ослепителния блясък на прожекторите; носеше антимаateriaта пред себе си като някакво божествено жертвоприношение. Можеше да види самия себе си, полугол и ранен, да се извисява като исполин на видеостените около площада. Никога не беше чувал нещо подобно на рева, който се издигаше от тълпите — плач, крясъци, химни, молитви... смесица от благоговение и ужас.

— Избави ни от лукавия — промълви той.

Чувстваше се напълно изтощен. Спускането в Некропола едва не беше свършило трагично. Робърт Лангдън и Витория Ветра бяха искали да го хванат, да хвърлят контейнера обратно в неговото подземно скривалище, да избягат навън, за да се скрият. „Слепи глупци!“

В която и да е друга нощ, с ужасна яснота разбираше шамбеланът, никога нямаше да спечели това надпреварване. Господ обаче пак беше бдял над него. Миг преди Робърт Лангдън да го настигне, верният Шартран го бе задържал. Естествено репортерите бяха вцепенени и мъкнеха прекалено много техника, за да се намесят.

„Неведоми са пътищата Господни.“

Шамбеланът чу, че другите идват след него... видя ги на екраните да се приближават. Събра сетните си сили и вдигна антимаateriaта високо над главата си. После изправи голите си рамене в проява на предизвикателство към илюминатското клеймо на гърдите си и се спусна по стълбището.

Оставаше му да свърши още нещо.

„Бог с теб — помисли си свещеникът. — Бог с теб.“

* * *

Четири минути...

Когато излезе от базиликата, Лангдън едва гледаше. Морето от телевизионни прожектори отново опари ретината му. Можеше да различи само неясния силует на шамбелана точно пред себе си. Сияещ в ореола си от медийни светлини, за миг Карло Вентреска му заприлича на някакво модерно божество. Расото му висеше на кръста като саван. Тялото му бе покрито с белези и рани, нанесени му от ръцете на неговите врагове, ала той беше изтърпял всичко. И продължаваше да тича, високо изправен, призоваващ света да има вяра — приближаваше се към масите, понесъл своето оръжие за унищожение.

Лангдън се втурна след него. „Какво прави той? Ще убие всички!“

— Направеното от сатаната няма място в Божия дом! — извика шамбеланът и се затича към ужасената тълпа.

— Отче! — изкрещя Лангдън. — Няма къде да идете!

— Погледнете към небето! Ние забравяме да гледаме към небето!

В този момент Робърт видя накъде се е запътил шамбеланът и величествената истина го обгърна. Макар че прожекторите го заслепяваха, той знаеше, че спасението им е точно над тях.

Обсипаното със звезди италианско небе.

Хеликоптерът, който бе повикал шамбеланът, за да го откара в болницата, бе пред тях, пилотът седеше в кабината и перките се въртяха. Когато Карло Вентреска се насочи натам, Лангдън изведнъж се обнадежди.

В главата му забушуваха шеметни мисли...

Първо си представи безкрайните простори на Средиземно море. Далече ли беше? На десет километра? На петнадесет? Знаеше, че плажът при Фиумичино е само на седем минути с влак. Но с хеликоптер, с триста и двадесет километра в час, без спирки... Ако успееш да откарат контейнера достатъчно навътре в морето и да го хвърлят... Имаше и други възможности. Чувстваше се почти в безтегловност, докато тичаше. *La Cava Romana!* Мраморните кариери на север от града бяха на по-малко от пет километра. Колко бяха големи? Пет квадратни километра? Сигурно пустееха в този час. Ако хвърлеха контейнера там...

* * *

— Всички назад! — извика шамбеланът. Гърдите го боляха от тичането. — Отдръпнете се! Бързо!

Швейцарските гвардейци, които стояха при хеликоптера, зяпнаха при вида на приближаващия се шамбелан.

— Назад! — извика свещеникът.

Гвардейците отстъпиха.

Пред удивените очи на целия свят Карло Вентреска заобиколи хеликоптера откъм лявата врата и я отвори.

— Слизай, синко! Бързо!

Гвардеецът скочи на земята.

Шамбеланът погледна високата седалка в кабината и разбра, че в това си изтощено състояние ще има нужда от двете си ръце, за да се качи. Той се обърна към треперещия до него пилот и му подаде контейнера.

— Подръж го и ми го дай, когато седна вътре.

Докато се качваше, свещеникът чу, че Робърт Лангдън развълнувано вика и тича към хеликоптера. „Вече разбираш — помисли си Карло Вентреска. — Вече имаш вяра!“

Шамбеланът се отпусна на седалката, превключи няколко познати лоста и се обърна към прозореца за контейнера. Ала гвардеецът, на когото го бе дал, стоеше с празни ръце.

— Той го взе! — извика войникът.

Сърцето на шамбелана се сви.

— Кой?!

Гвардеецът посочи с ръка.

— Той!

* * *

Робърт Лангдън се изненада от тежестта на контейнера. Той изтича от другата страна на вертолета и скочи на задната седалка, където само преди часове бяха седели двамата с Витория. Остави

вратата отворена и си закопча предпазния колан. После извика на шамбелана:

— Излитайте, отче!

Карло Вентреска се обърна към него с пребледняло лице.

— Какво правите?!

— Вие ще пилотирате! Аз ще хвърля контейнера! — отвърна Лангдън. — Няма време! Излитайте!

Шамбеланът за миг се вцепени. Телевизионните прожектори блестяха в кабината и подчертаваха бръчките по лицето му.

— Мога да го направя и сам — промълви той. — *Трябваше* да го направя сам.

Робърт не го слушаше. „Излитай! — чуваше се да крещи професорът. — Бързо! Тук съм, за да ти помогна!“ Той погледна контейнера и дъхът му секна, когато видя цифрите.

— *Три* минути, отче! *Три!*

Това сякаш върна свещеника към действителността и той без колебание се обърна към пулта. Хеликоптерът с мощен рев се издигна във въздуха.

През облака прах Лангдън видя, че Витория тича към машината. Погледите им се срещнаха, после тя изостана като потъващ камък.

ГЛАВА 122

Воят на двигателите и вятърът от отворената врата оглушаваха Лангдън. Площад „Св. Петър“ се отдалечаваше под тях и накрая се превърна в аморфна сияеща елипса сред морето на градските светлини.

Контейнерът с антиматерията тежеше в ръцете му. Той здраво го стискаше с хлъзгавите си от кръв и пот длани. Капчицата вътре спокойно висеше в центъра и пулсираше в червено на светлината на брояча.

— Две минути! — извика Робърт. Чудеше се къде шамбеланът възнамерява да хвърлят кутията.

Светлините на града се разстилаха във всички посоки. В далечината на запад Лангдън виждаше мъждукащото очертание на средиземноморския бряг — назъбена граница, отвъд която се простираше безкрайна чернота. Морето му се стори по-далеч, отколкото предполагаше. Нещо повече, светлините по крайбрежието му припомниха, че дори в открито море експлозията може да има опустошителни последици. Изобщо не си бе помислил за въздействието на десеткилотонната вълна върху брега.

Когато се обърна и погледна право напред, отново се обнадежди. Пред тях се виждаха сенките на римските хълмове. Те бяха осеяни със светлини — вили на големите богаташи, — ала на около километър на север цареше мрак. Там нямаше никакви светлини. Абсолютно нищо.

„Кариерите! — помисли си Лангдън. — La Cava Romana!“

Напрегнато вперил очи в голата земя, той усети, че площта е достатъчно голяма. И бе наблизо. Много по-близо от морето. Обзе го възбуда. Очевидно шамбеланът се насочваше точно натам! Кариерите! Странно обаче, не забелязваше да се приближават. Озадачен, Лангдън погледна през вратата, за да се ориентира. Изпълни го паника.

На хиляди метри под тях сияеха прожекторите на площад „Св. Петър“.

„Още сме над Ватикана!“

— Отче! — задавено извика американецът. — Летете напред! Достатъчно сме нависоко! Не можем да хвърлим контейнера над Ватикана!

Свещеникът не отговори. Изглежда, се беше съсредоточил върху пилотирането на вертолета.

— Имаме по-малко от две минути! — изкрещя Лангдън и повдигна контейнера. — Виждам кариерите! La Cava Romana! На пет километра на север! Нямаме...

— Не — прекъснато шамбеланът. — Прекалено е опасно. Съжалявам. — Докато хеликоптерът продължаваше да се издига, той се обърна и тъжно се усмихна на Робърт. — Ще ми се да не бяхте идвали, приятелю. Вие направихте най-голямата саможертва.

Лангдън се вгледа в уморените очи на Карло Вентреска и внезапно разбра. Кръвта му се вледени.

— Но... трябва да можем да отидем някъде *другаде!*

— *Нагоре* — примирено отвърна шамбеланът. — Това е единствената гаранция.

Лангдън го гледаше невярващо. Напълно превратно бе изтълкувал плана на свещеника. „Погледнете към небето!“

Сега разбираше, че отиват там съвсем буквално. Шамбеланът изобщо не беше имал намерение да хвърли контейнера. Просто колкото може повече го отдалечаваше от Ватикана.

Това пътуване щеше да е еднопосочно.

ГЛАВА 123

Витория Ветра се взираше в небето. Хеликоптерът се виждаше като далечна точица и лъчите на прожекторите вече не го достигаха. Бе заглъхнал дори грохотът на витлата. В този момент сякаш целият свят беше отправил погледи нагоре и бе затаил дъх в очакване... всички хора от всички религии... всички сърца туптяха като едно.

В гърдите ѝ бушуваше ураган от мъчителни чувства. Докато вертолетът изчезваше във висините, тя си представяше лицето на Робърт. „Какво си е мислил? Дали е разбирал?“

Телевизионните камери на площада бяха насочени в очакване. Десетки хиляди лица бяха обърнати нагоре, обединени в безмълвно броене. Видеостените показваха една и съща сцена... римското небе, огряно от ярки звезди. Витория усети, че от очите ѝ бликват сълзи.

На мраморното стълбище зад нея сто шестдесет и един кардинали благоговейно гледаха към небето. Някои бяха сплели пръсти в молитва. Повечето стояха неподвижно, хипнотизирано. Някои плачеха. Секундите отлитаха.

В жилища, барове, офиси, летища и болници по света хората бяха обединени във всеобщото си бдение. Мъже и жени се държаха за ръце. Други прегръщаха децата си.

После забиха камбаните на „Св. Петър“.

Витория остави сълзите си да потекат свободно.

И тогава... пред очите на целия свят... времето изтече.

* * *

Мъртвата тишина беше най-ужасяваща. Високо в небето над Ватикана се появи светла точица. За миг се роди ново небесно тяло... пращинка светлина, чиста и бяла.

И тогава се случи.

Проблясък. Точката избухна, сякаш се хранеше сама със себе си, и обхвана небето в ослепително бяло сияние. Стрелна се навън във всички посоки, носейки се с невероятна бързина, поглъщайки мрака. Докато растеше, кълбото от светлина ставаше все по-блестящо, като уголемяващ се зъл дух, готвещ се да погълне цялото небе. Набирайки скорост, то се понесе надолу към тях.

Заслепени, множествата ярко осветени човешки лица едновременно ахнаха, скриха очи и завикаха от задавен страх.

Докато светлината се разширяваше във всички посоки, внезапно се случи невъобразимото. Сякаш спряна по Божия воля, тя като че ли се блъсна в стена. Все едно експлозията беше затворена в гигантска стъклена сфера. Светлината отскочи навътре и се нагъна сама върху себе си. Вълната очевидно бе достигнала предопределения си максимален диаметър. За миг над Рим просия съвършено и безшумно кълбо от светлина. Нощта се превърна в ден.

После усетиха дълбоко разтърсване — могъща ударна вълна от небето. Тя ги връхлетя като адска ярост, разклати гранитните основи на Ватикана, изкара въздуха от гърдите на едни и накара други да се олюлеят. Вибрациите бяха последвани от внезапен порив на горещ въздух. Вятърът се понесе по площада с гробовен стон. Вдигна се прах и хората се приведоха... станали свидетели на Армагедон.

После, също толкова светкавично, колкото се бе появила, сферата избухна навътре, всмука се в себе си и се върна в точицата светлина, от която беше дошла.

ГЛАВА 124

Никога толкова огромно човешко множество не беше запазвало такава тишина.

Едно по едно лицата на площад „Св. Петър“ извърнаха очи от помръкващото небе и ги наведоха надолу; всеки бе потънал в почуда. Телевизионните прожектори ги последваха и насочиха лъчите си към земята, сякаш от почит към отново спускащата се над тях тъмнина. За миг като че ли целият свят едновременно сведе глава.

Мортати коленичи за молитва и другите кардинали се присъединиха към него. Швейцарските гвардейци сведоха алебардите си и застанаха мирно. Никой не говореше. Никой не мърдаше. Във всички сърца трептеше едно и също чувство. Скръб. Почуда. Вяра. И изпълнено с ужас уважение към новата сила, на която току-що бяха станали свидетели.

Витория Ветра стоеше разтреперана до огромното стълбище на базиликата. Затвори очи. През бурята от емоции, които течаха в кръвта ѝ, като далечна камбана отекваше една-единствена дума. Чиста. Жестока. Младата жена я прогони. И все пак думата продължи да кънти в главата ѝ. Пак я пропъди. Болката бе прекалено силна. Опита се да потъне в образите, които вълнуваха другите... невъобразимата мощ на антиматерията... избавлението на Ватикана... шамбеланът... проявите на храброст... чудесата... себеотрицанието. Ала думата не изчезваше... и кънтеше в хаоса с пареща самота.

Робърт.

Той бе дошъл за нея в замъка Сант' Анджело.

Беше я спасил.

А сега *нейното* творение го бе погубило.

* * *

Докато се молеше, кардинал Мортати се чудеше дали и той е щял да чуе Божия глас като шамбелана. „Трябва ли човек да вярва в чудеса, за да ги преживее?“ Той бе модерен човек, който изповядваше древна религия. Чудесата никога не бяха играли роля във вярата му. Неговата Църква определено говореше за чудеса... кървящи длани... възкресения, отпечатыци по савани... и все пак рационалният ум на Мортати винаги си беше обяснявал всичко това като митове, резултат от най-голямата човешка слабост — *потребността* от доказателство. Чудесата не бяха нищо друго освен истории, в които се вкопчваме, защото ни се иска да са истина.

И все пак...

„Толкова ли съм модерен, че да не мога да приема нещо, което току-що видяха очите ми?“ Чудо ли беше това? Да! С няколко прошепнати в ухото на шамбелана думи Бог се бе намесил и беше спасил Църквата. Защо му бе толкова трудно да повярва? Какво щеше да си помисли, ако Бог не беше направил нищо? Че Всемогъщият не го е грижа ли? Че е безсилен да го предотврати? Чудото беше единственият възможен отговор!

Паднал на колене, Мортати се молеше за душата на шамбелана. И благодареше на младия свещеник, който въпреки възрастта си бе отворил неговите старчески очи за чудесата на безусловната вяра.

Невероятно обаче, Мортати изобщо не подозираше до каква степен вярата му ще бъде подложена на изпитание...

Тишината на площад „Св. Петър“ първо бе нарушена от шепот, който постепенно се усили и внезапно прерасна в рев. Множеството завика като един:

— Гледайте! Гледайте!

Мортати отвори очи и се обърна към тълпата. Всички сочеха зад него, към фасадата на базиликата „Св. Петър“.

Лицата им бяха пребледнели. Някои коленичиха. Други припадаха. Трети избухваха в неовладяеми ридания.

— Гледайте! Гледайте!

Той се обърна. Хората сочеха най-високите части на базиликата, терасата, от която над тълпите се издигаха грамадните статуи на Христос и неговите апостоли.

Там, отдясно на Иисус, протегнал ръце към света... стоеше Карло Вентреска.

ГЛАВА 125

Робърт Лангдън вече не падаше. Нямахше ужас. Нито болка. Нито дори вой на вятър. Само тихо плискане на вода, като че ли бе заспал на плажа. В някакъв парадокс на себеосъзнаването Лангдън усети, че това е смъртта. Посрещна я с радост. Остави вцепенението да го обземе изцяло. Позволи му да го отнесе накъдето иска. Болката и страхът му бяха изчезнали и той не искаше да ги изпита отново. Последният му спомен спокойно можеше да е от ада.

„Вземи ме. Моля те...“

Ала плисъкът, който го изпълваше със спокойствие, в същото време го връщаше към действителността. Той се опитваше да го събуди. „Не! Оставете ме!“ Не желаше да се събужда. Усещаше, че дяволите се събират около блаженството му и го блъскат с всички сили, за да го откъснат от унеса му. Вихреха се мъгляви образи. Викаха гласове. Брулеше вятър. „Не, моля ви!“ Колкото повече се съпротивляваше, толкова повече проникваше хаосът.

Сетне изведнъж го преживяваше отново...

* * *

Хеликоптерът продължаваше да се издига. Лангдън бе в капан. Светлините на Рим с всяка секунда се отдалечаваха. Инстинктът му за самосъхранение му подсказваше веднага да изхвърли контейнера. Знаеше, че на антиматерията ще й трябват двадесетина секунди, за да измине километър. Но щеше да пада към град, пълен с хора.

„По-високо! По-високо!“

Чудеше се на каква височина се намират в момента. Малките самолети летяха на около шест и половина километра. Този хеликоптер *трябваше* да е почти на толкова. „Три километра? Пет?“ Все още имаше шанс. Ако точно разчетяха падането, контейнерът щеше да измине само част от пътя до земята и да избухне на безопасно

разстояние и от града, и от вертолета. Лангдън погледна към ширналите се под тях светлини.

— Ами ако не изчислите вярно? — попита шамбеланът.

Лангдън сепнато се обърна. Карло Вентреска дори не гледаше към него, очевидно прочел мислите му по призрачното отражение върху предното стъкло. Странно, свещеникът вече не беше зает с пилотирането. Ръцете му не бяха на щурвала. Изглежда, хеликоптерът бе включен на автопилот и сам продължаваше да се издига. Шамбеланът се пресегна над главата си, порови зад облицовката и извади скрития там ключ.

Пред озадачения поглед на Лангдън той бързо отключи металната кутия между седалките, извади някаква голяма черна найлонова раница и я остави до себе си. Мислите на професора кипяха. Движенията на шамбелана изглеждаха решителни, сякаш бе намерил изход от ситуацията.

— Дайте ми контейнера — спокойно каза той. Лангдън вече не знаеше какво да мисли и се подчини.

— Минута и половина!

Онова, което направи с антиматерията Карло Вентреска, напълно го изненада. Като внимателно държеше контейнера, той го постави в металната кутия. После затвори тежкия капак и го заключи.

— Какво сте намислили? — попита Робърт.

— Спасявам и двама ни от изкушението. — Шамбеланът хвърли ключа през отворения прозорец.

Докато ключът отлиташе в мрака, Лангдън усети, че с него си отива и последната му надежда.

Свещеникът взе найлоновата раница и провря ръце през ремъците. После закопча колана на кръста си и се обърна към смаяния Робърт Лангдън.

— Съжалявам — каза той. — Не се предвиждаше да стане така. — След което отвори вратата и се хвърли в нощта.

* * *

Образът запламтя в съзнанието на Лангдън и донесе болката. Истинска болка. Физическа болка. Мъчителна. Разкъсваща. Молеше се

да го оставят, ала водата плискаше все по-шумно в ушите му и той постепенно започна да вижда нови образи. Неговият ад едва започваше. Виждаше откъслечни мигове. Лежеше между смъртта и кошмара, умоляваше за избавление, ала картините в ума му ставаха все по-ясни.

Контейнерът с антиматерията беше заключен. Хеликоптерът се издигаше нагоре и броячът безмилостно отмерваше секундите. „Петдесет.“ По-нависоко. И още по-нависоко. Лангдън бясно се въртеше в кабината и се опитваше да проумее онова, което току-що бе видял. „Четирийсет и пет.“ Започна да рови под седалките в търсене на втори парашут. „Четирийсет.“ Нямаше! Трябваше да има изход! „Трийсет и пет.“ Той се втурна към отворената врата на хеликоптера и застана под брулещия вятър, вперил очи в светлините на Рим. „Трийсет и две.“

И взе решение.

Най-невероятното решение...

* * *

Робърт Лангдън беше скочил без парашут от вертолета. Докато нощта поглъщаше премятащото му се във въздуха тяло, хеликоптерът бързо се отдалечаваше от него и грохотът на перките му се удавяше в оглушителния рев на свободното падане.

Докато се носеше към земята, Робърт Лангдън усещаше нещо, каквото не беше изпитвал от някогашните си занимания със скокове във вода — неумолимото привличане на гравитацията. Колкото по-бързо падаше, толкова по-силно го притегляше земята, направо го всмукваше към себе си. Този път обаче височината не беше петнадесет метра. Падаше от хиляди метри, при това не в басейн. А в град — огромна площ, покрита с паваж и бетон.

Никъде във вихъра на вятъра и отчаянието от гроба отекна гласът на Кьолер... думи, които директорът бе изрекъл същата сутрин. „Един квадратен метър триене забавя падащо тяло почти с двайсет процента.“ Двадесет процента, сега разбираше Лангдън, изобщо нямаше да са му достатъчни, за да се спаси от такова падане. Въпреки това, по-скоро от вцепенение, отколкото от надежда, той стискаше

единственото нещо, което беше взел от хеликоптера. Странен сувенир, но за миг му беше вдъхнал вяра.

Платнището за предното стъкло бе лежало на задната седалка. Имаше форма на правоъгълник с размери около четири на два метра... най-примитивният парашут, който можеше да си представи човек. Нямаше ремъци, а само ластични клупове в краищата. Беше го грабнал, бе проврял ръце през клуповете и беше скочил във въздуха.

Последната му проява на младежко предизвикателство.

Без илюзии за живот след този момент.

Падаше като камък. Надолу с краката. С вдигнати нагоре ръце. Стискаше здраво клуповете. Платнището се издуваше като гъба. Вятърът свирепо ревеше покрай него.

Докато се носеше към земята, някъде в небето се разнесе мощна експлозия. Почти в същия момент го блъсна ударната вълна, която изкара въздуха от дробовете му. Обгърна го внезапна топлина. Той едва удържа платнището. Надолу се понесе топлинна стена. Платнището започна да дими... но не се запали.

Лангдън летеше надолу в края на кълбо от светлина. Чувстваше се като сърфист, който се опитва да надбяга тристаметрова вълна. После топлината изведнъж изостана.

Отново падаше в студения мрак.

За миг го обзе надежда. Секунда по-късно обаче тя избледня като оттеглящата се топлина над него. Въпреки че напрегащите му се ръце го уверяваха, че платнището забавя падането му, вятърът все още ревеше покрай тялото му с оглушителна скорост. Не се съмняваше, че се движи прекалено бързо, за да оцелее. Със сигурност щеше да се разбие в земята.

Из ума му се въртяха математически уравнения, ала бе прекалено вцепенен, за да разбере нещо... *един квадратен метър триене... двадесет процента по-ниска скорост*. Знаеше само, че платнището е достатъчно голямо, за да забави скоростта му с повече от двадесет процента. За нещастие обаче брулещият вятър показваше, че това не е достатъчно. Продължаваше да пада бързо... щеше да умре при сблъсъка с очакващото го море от бетон.

Под него във всички посоки сияеха светлините на Рим. Градът приличаше на огромно звездно небе и той падаше към него. Звездното пространство се нарушаваше само от тъмна ивица, която го разделяше

на две — широка неосветена лента, която се виеше между светлите точки като дебела змия. Американецът се вторачи в нея.

Изведнъж надеждата отново го изпълни като прииждащ хребет на неочаквана вълна.

С почти маниакално усилие той силно задърпа надолу десния край на платнището. Найлоновата материя заплющя по-шумно и се изду на другата страна. Лангдън полетя настрани и продължи да дърпа още по-силно, без да обръща внимание на болката в дланта си. Когато отново погледна надолу, черната змия се виеше далеч надясно, но имаше още много време. Дали се беше забавил? Събра всичките си сили и някак си прие, че е в Божиите ръце. Съсредоточи се върху най-широката част на тъмната ивица и... за пръв път в живота си се помоли за чудо.

Останалото се случи като в мъгла.

Тъмнината, издигаща се нагоре към него... възвръщащият се инстинкт на гмуркач... изпъването на гърба... поемането на въздух, за да предпази жизнените си органи... свиването на краката като пружина... и накрая... радостното откритие, че водите на река Тибър са развълнувани... което ги правеше пенливи и богати на кислород... и три пъти по-меки от неподвижната вода.

После дойде ударът... и чернотата.

* * *

Плющенето отвлече вниманието на групата от огненото кълбо. Тази нощ небето над Рим изобилстваше на невероятни гледки... издигащ се нагоре хеликоптер, могъща експлозия, а сега и това странно нещо, което се беше врязало в кипящите води на Тибър точно край брега на островчето Тиберина.

Откакто бяха изолирали там болните по време на римската чума през 1656 година, хората вярваха, че островът притежава тайнствени изцеляващи способности. Поради тази причина по-късно бяха построили там римската болница „Тиберина“.

Когато го извадиха на брега, тялото беше ожулено. Мъжът все още имаше слаб пулс, което ги удиви. Зачудиха се дали митичната целебна слава на Исола Тиберина някак си не му е помогнала. След

няколко минути, когато мъжът се закашля и бавно се върна в съзнание, групата реши, че островът наистина има вълшебни свойства.

ГЛАВА 126

Кардинал Мортати знаеше, че в никой език няма думи, които могат да допълнят мистерията на този момент. Безмълвното видение над площад „Св. Петър“ пееше по-високо от всеки ангелски хор.

Докато се взираше в Карло Вентреска, Мортати усещаше парализиращия сблъсък на душата и разума си. Видението изглеждаше реално, осезаемо. И все пак... нима беше възможно? Всички бяха видели шамбелана да се качва на хеликоптера. Всички бяха наблюдавали светлинното кълбо в небето. А сега шамбеланът стоеше на терасата високо над тях. Пренесен от ангели? Възкресен от Божиата ръка?

„Това не е възможно...“

Душата на Мортати искаше да вярва, ала разумът му наетояваше за логичност. И все пак кардиналите наоколо също се бяха вторачили в терасата и очевидно виждаха същото като него.

Това бе шамбеланът. Нямаше съмнение. Но изглеждаше някак променен. Божествен. Сякаш се бе пречистил. Дух? Или човек? Бялата му плът сияеше в светлината на прожекторите с безплътна безтегловност.

Хората на площада плачеха, викаха, ръкопляскаха. Група монахини паднаха на колене и високо започнаха да се молят. Над тълпата се надигна пулсиране. Изведнъж целият площад започна да скандира името на шамбелана. Кардиналите, някои със стичащи се от очите сълзи, също се присъединиха. Мортати се огледа наоколо и се опита да разбере. „Истина ли е?“

* * *

Карло Вентреска стоеше на терасата на базиликата „Св. Петър“ и гледаше множеството, което се взираше в него.

Буден ли беше, или сънуваше? Чувстваше се преобразен. Зачуди се дали това е тялото му, или просто духът му се е спуснал от небесата към меките простори на ватиканския парк... кацайки като безшумен ангел на пустите морави. Извисяващата се сянка на базиликата бе скрила черния му парашут. Питаше се дали тялото, или духът му са му дали сила да се изкачи по древното Стълбище с медальоните до терасата, на която стоеше сега.

Чувстваше се лек като призрак.

Въпреки че хората долу скандираха името му, той знаеше, че не аплодират него. Аплодираха от импулсивна радост, същата радост, каквато изпитваше всеки ден от живота си и той, когато разсъждаваше за Всемогъщия. Те преживяваха нещо, за каквото винаги бяха копнели... вяра в отвъдното... материализация на силата на Твореца.

Карло Вентреска през целия си живот се беше молил за този момент и все пак дори *той* не можеше да проумее, че Бог е намерил начин да го прояви. Искаше му се да извика заедно с тях: „Вашият Бог е жив Бог! Вижте чудесата навсякъде около себе си!“

Шамбеланът постоя на терасата, вцепенен и в същото време обзет от повече чувства, отколкото бе изпитвал някога. Накрая сведе глава и отстъпи назад.

Останал сам, той коленичи на покрива и се помоли.

ГЛАВА 127

Образите около него бяха мъгляви и ту се появяваха, ту изчезваха. Очите му бавно започнаха да се фокусират. Краката го боляха, чувстваше тялото си като прегазено от камион. Лежеше по хълбок на земята. Носеше се някаква смрад. Чуваше постоянно плискане на вода. Този звук вече не му носеше спокойствие. Имаше и други шумове — гласове. Виждаше неясни бели фигури. Всички ли бяха в бяло? Лангдън реши, че или е в лудница, или в рая. Паренето в гърлото му подсказваше, че втората възможност е малко вероятна.

— *Спря да повръща* — каза някой на италиански. — *Обърнете го.* — Гласът беше твърд и професионален.

Усети, че бавно го преобръщат по гръб. Виеше му се свят. Опита се да се надигне, ала внимателно го накараха отново да легне. Тялото му се подчини. После усети, че някой пребърква джобовете му и вади вещите му.

След това изгуби съзнание.

* * *

Доктор Джакобус не беше религиозен човек. Медицината отдавна го бе отучила от това. И все пак събитията във Ватикана поставиха логиката му на изпитание. „Сега пък от небето падат тела?“

Той провери пулса на човека, когото преди малко бяха извадили от Тибър, и реши, че сам Бог е спасил този мъж. Поради сътресението от падането във водата жертвата бе изгубила съзнание и ако Джакобус и екипът му не стояха на брега, за да наблюдават небесното зрелище, непознатият със сигурност щеше да остане незабелязан и да се удави.

— *E americano* — каза една сестра, която преглеждаше портфейла му.

„Американец? — Жителите на Рим често се шегуваха, че американците в техния град са станали прекалено много и трябва да

обявят хамбургерите за италианска национална храна. — Но американци да падат от небето?“ Джакобус светна с фенерчето си в очите му и провери зениците му.

— Господине? Чувате ли ме? Знаете ли къде се намирате?

Мъжът пак беше изгубил съзнание. Лекарят не се изненада. След като му бе направил дишане уста в уста, човекът беше повърнал голямо количество вода.

— Si chiama Robert Langdon^[1] — прочете шофьорската му книжка сестрата.

Всички се смаяха.

— Невъзможно! — заяви Джакобус. Робърт Лангдън беше човекът от телевизията — американският професор, който помагаше на Ватикана. Лекарят бе видял господин Лангдън само преди минути да се качва в хеликоптера на площад „Св. Петър“ и да се издига на километри нагоре в небето. Заедно със своя екип Джакобус беше изтичал на пристана, за да наблюдава взрива на антиматерията — грамадно кълбо от светлина, каквото никой човек не бе виждал досега. „Не може да е същият човек!“

— Той е! — възкликна сестрата и отметна мократа му коса назад. — Познах и туидовото му сако!

Изведнъж някой извика от входа на болницата. Беше една от пациентките. Крещеше като луда, вдигаше портативното си радио към небето и възхваляваше Бог. Очевидно шамбеланът Карло Вентреска чудотворно се бе появил на покрива на Ватикана.

Доктор Джакобус реши, когато в 08:00 дежурството му свърши, да отиде на черква.

* * *

Светлините над главата на Лангдън бяха по-ярки, стерилни. Лежеше на някаква маса за прегледи. Усети странен мирис на лекарства. Някой му направи инжекция и го съблякоха.

„Определено не са разбойници — помисли в полусъзнателното си бълнуване той. — Може би извънземни?“ Да, бе чувал такива неща. За щастие тези същества не се канеха да му направят нищо лошо. Искаха само неговите...

— За нищо на света! — Лангдън рязко се надигна и отвори очи.

— Attento! — извика едно от съществата. На табелката му пишеше „Д-р Джакобус“. Изглеждаше невероятно хуманоиден.

— Аз... си помислих... — запелтечи Робърт.

— Спокойно, господин Лангдън. В болница сте.

Мъглата започна да се вдига. Лангдън изпита облекчение. Мразеше болниците, ала те определено бяха за предпочитане пред извънземни, които искат да ти отрежат тестисите.

— Аз съм доктор Джакобус — представи се мъжът и му разказа какво се е случило. — Имате страхотен късмет, че сте жив.

Лангдън не се чувстваше късметлия. Едва се ориентираше в спомените си... хеликоптерът... шамбеланът. Болеше го цялото тяло. Дадоха му вода и той си изплакна устата. Поставиха чиста марля на дланта му.

— Къде са ми дрехите? — попита професорът. Беше по хартиена нощница.

Една от сестрите посочи мокра купчина парцали на плота.

— Всичко е мокро. Наложил се да ги нарежем, за да ви съблечем.

Лангдън погледна нарязаното си туидово сако и се намръщи.

— Имахте някаква салфетка в джоба — каза сестрата. В този момент той видя останките от папируса; полепнали по подплатата на сакото му. Страницата от Галилеевата „Diagramma“. Последният екземпляр на земята току-що бе унищожен. Той беше прекалено вцепенен, за да реагира. Просто го зяпаше.

— Спасихме личните ви вещи. — Тя посочи една пластмасова кутия. — Портфейл, камера и химикалка. Изсуших камерата, доколкото можах.

— Не си спомням да имам камера.

Сестрата свъси вежди и му подаде кутията. Лангдън погледна съдържанието ѝ. Наред с портфейла и химикалката имаше миниатюрна видеокамера. Сега си спомни. Кьолер му я беше дал и го бе помолил да я предаде на медиите.

— Намерихме я в джоба ви. Струва ми се обаче, че ще имате нужда от нова. — Сестрата отвори петсантиметровия екран отзад. — Дисплеят се е пукнал. — После се усмихна. — Обаче има звук. — Тя повдигна устройството към ухото си. — Постоянно повтаря едно и

също нещо. — Жената послуша за миг, намръщи се и подаде камерата на Лангдън. — Двама души спорят, струва ми се.

Озадачен, Лангдън взе камерата и я доближи до ухото си. Гласовете бяха металически, но ясни. Единият говореше отблизо, другият — отдалеч. Лангдън веднага ги позна.

Седнал по хартиената си нощница, той смаяно изслуша разговора. Въпреки че не можеше да види какво става, когато чу поразителния финал, професорът благодари на Господ, че му е спестил гледката.

„Боже мой!“

Когато разговорът започна отначало, Лангдън свали камерата от ухото си. Антиматерията... хеликоптерът... мислите му препускаха.

„Но това означава...“

Пак му се доповръща. Объркан и ядосан, Лангдън скочи на пода и се изправи на треперещите си крака.

— Господин Лангдън! — опита се да го спре лекарят.

— Трябват ми дрехи — каза Робърт, усетил студен полъх по голия си гръб.

— Но вие трябва да почивате!

— Самоизписвам се. Веднага. Трябват ми дрехи.

— Но, господине, вие...

— Веднага!

Всички се спогледаха озадачено.

— Нямаме дрехи — отвърна лекарят. — Навярно утре някой приятел може да ви донесе.

Лангдън търпеливо въздъхна и го погледна в очите.

— Доктор Джакобус, още сега напускам вашата болница. Имам нужда от дрехи. Отивам във Ватикана. Човек не отива във Ватикана с гол задник. Ясно ли се изразих?

Лекарят мъчително преглътна.

— Дайте на този човек да облече нещо.

* * *

Когато напусна болницата „Тиберина“, Лангдън носеше син санитарски гащеризон с цип отпред, украсен с платнени табелки,

очевидно изобразяващи многобройните му квалификации.

Придружаваше го набита жена в подобно облекло. Лекарят го беше уверил, че тя ще го закара във Ватикана за рекордно време.

— Molto traffico^[2] — каза Лангдън, за да ѝ напомни, че районът около Ватикана е блокиран от коли и народ.

Това не ѝ направи никакво впечатление. Тя гордо посочи една от табелките си.

— Sono conducente di ambulanza^[3].

— Ambulanza? — Това обясняваше всичко. Робърт реши, че спокойно може да се повози на линейка.

Жената го заведе зад сградата. На една надвиснала над водата скала имаше бетонна площадка, на която чакаше линейката. Когато я видя, Лангдън се закова на място. Това бе стар медицински хеликоптер.

Той наведе глава.

Тя се усмихна.

— Лети Ватикана. Много бързо.

---

[1] Казва се Робърт Лангдън (ит.) — Б. пр. ↑

[2] Много натоварено движение (ит.). — Б. пр. ↑

[3] Аз съм водач на линейка (ит.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 126

Докато се връщаше в Сикстинската капела, колегията на кардиналите кипеше от ентусиазъм и енергия. За разлика от другите, Мортати изпитваше все по-голям смут. Вярваше в древните чудеса от Светото писание и все пак не можеше да проумее онова, на което преди малко лично беше станал свидетел. След цял живот, посветен на Църквата, на седемдесет и девет години Мортати знаеше, че тези събития е трябвало да са възпламенили в него благочестиво ликуване... страстна и жива вяра. Ала вместо това го глождеше призрачно безпокойство. Нещо не му се струваше наред.

— Синьоре Мортати! — извика бдин швейцарски гвардеец, който тичаше по коридора към него. — Качихме се на покрива, както наредихте. Шамбеланът е... от плът! Той е истински човек! Не е дух! Той е точно такъв, какъвто го познаваме!

— *Разговаряхте ли с него?*

— Той е коленичил и се моли! Страх ни е да го докоснем!

Мортати се обърка.

— Кажете му... че кардиналите го чакат.

— Синьоре, понеже е човек... — Гвардеецът се поколеба.

— Какво?

— Гърдите му... обгорени са. Не трябва ли да превържем раните му? Сигурно го боли.

Мортати се замисли. Нищо в дългата му служба на Църквата не го бе подготвило за такава ситуация.

— Той е човек, тогава да се отнасяме към него като към човек. Изкъпете го. Превържете му раните. Облечете го в ново расо. Ще го почакаме в Сикстинската капела.

Гвардеецът тичешком се отдалечи.

Мортати се запъти към капелата. Останалите кардинали вече бяха вътре. Докато крачеше по коридора, той видя Витория Ветра, седнала сама на една пейка до Царското стълбище. Мъката и самотата ѝ бяха очевидни. Прииска му се да отиде при нея, ала знаеше, че това

ще трябва да почака. Предстоеше му работа... макар че нямаше представа каква може да е тя.

Мортати влезе в капелата. Там цареше шумна възбуда. Той затвори вратата. „Бог да ми е на помощ.“

* * *

Двумоторната въздушна линейка на болница „Тиберина“ заобиколи зад Ватикана. Лангдън стисна зъби и се закле пред Господ, че за последен път в живота си пътува с хеликоптер.

След като убеди жената, че тъкмо сега законите, управляващи ватиканското въздушно пространство, са най-малката грижа на Ватикана, той я насочи над задната стена. Незабелязан от никого, вертолетът кацна на хеликоптерната площадка.

— Grazie — благодари ѝ Лангдън и с мъка се спусна на земята. Тя му прати въздушна целувка, бързо се издигна и изчезна в нощта.

Робърт въздъхна и се опита да проясни мислите си с надеждата да открие някаква логика в онова, което възнамеряваше да направи. С миникамерата в ръка, той се качи на същата количка за голф, на която неотдавна се бе возил. Оттогава не бяха заредили акумулатора и датчикът му показваше, че е почти празен. Американецът не включи фаровете, за да пести енергия.

Освен това предпочиташе никой да не го вижда.

* * *

Кардинал Мортати стоеше в дъното на Сикстинската капела и смаяно наблюдаваше хаоса, който цареше пред него.

— Това беше чудо! — извика един от кардиналите. — Божие дело!

— Да! — възкликнаха други. — Бог е пожелал да се прояви волята Му!

— Шамбеланът ще е нашият папа! — заяви някой. — Той не е кардинал, но Бог прати чудотворен знак!

— Да! — съгласи се друг. — Законите за конклава са *човешки* закони. Божията воля е пред нас! Призовавам за незабавно гласуване!

— За гласуване ли? — приближи се към тях Мортати. — Струва ми се, че това е *моя* работа.

Всички се обърнаха.

Той усети изпитателните погледи на кардиналите. Те изглеждаха смутени, възмутени от неговата трезвост. Мортати копнееше да усети, че сърцето му се изпълва с чудотворния възторг, който виждаше по лицата около себе си. Ала не можеше. Усещаше необяснима душевна болка... мъчителна скръб, която не можеше да проумее. Беше се заклел да ръководи конклава с чиста душа и не можеше да отрече това колебание.

— Приятели — каза Мортати и се запъти към олтара. Сам не позна гласа си. — Подозирам, че през остатъка от дните си ще трябва да се боря със смисъла на това, на което тази нощ станах свидетел. Но вашето предложение относно шамбелана... това не може да е Божията воля.

В капелата се възцари тишина.

— Как... може да говорите така? — попита накрая един от кардиналите. — Шамбеланът *спаси* Църквата. Бог разговаря с него! Той победи самата смърт! Още какъв знак ви трябва?

— След малко шамбеланът ще дойде при нас — отвърна Мортати. — Да почакаме. Предлагам да го изслушаме преди да гласуваме. Може би има обяснение.

— Обяснение ли?

— Като ваш главен електор, аз съм се заклел да спазвам законите на конклава. Вие несъмнено знаете, че според свещения устав шамбеланът не може да бъде избран за папа. Той не е кардинал. Той е свещеник... шамбелан. Освен това трябва да имаме предвид неподходящата му възраст. — Мортати усети, че отправените към него погледи стават сурови. — Ако допусна гласуване, аз ще ви позволя да изберете човек, който според ватиканския закон не може да бъде избран. Ще ви позволя да нарушите свещената си клетва.

— Но случилото се тази нощ *определено* е по-важно от нашите закони! — изпелтечи някой.

— Нима? — изкънтя гласът на Мортати. Той вече не знаеше откъде идват думите му. — Нима Божията воля е да нарушим законите

на Църквата? Нима Божията воля е да отхвърлим разума и да се поддадем на безумието?

— Вие не видяхте ли онова, което видяхме ние? — гневно попита друг. — Как може да оспорвате такова могъщество?

Гласът на Мортати отекна със сила, каквато никога не бе притежавал.

— Аз не оспорвам Божието могъщество! Именно Бог ни е дал разум! И именно на Бог служим, като проявяваме благоразумие!

ГЛАВА 129

Витория Ветра седеше на една пейка до Царското стълбище в коридора пред Сикстинската капела. Видя влязлата през задната врата фигура и се зачуди дали пак не ѝ се явява привидение. Той бе бинтован, куцаше и носеше някакви странни дрехи.

Витория се изправи... неспособна да повярва на очите си.

— Ро... бърт?

Той изобщо не ѝ отговори. Закрачи право към нея и я грабна в обятията си. Целувката му бе изпълнена с копнеж и признателност. От очите ѝ бликнаха сълзи.

— О, Господи... О, слава Богу...

Той пак я целуна, още по-страстно, и тя се сгуши в прегръдките му. Телата им се притиснаха едно към друго, сякаш се познаваха от години. Витория забрави страха и болката, затвори очи и се остави на мига.

* * *

— Такава е Божията воля! — викаше някой и гласът му ехтеше из Сикстинската капела. — Кой друг освен *избраникът* може да се спаси от онази дяволска експлозия?

— Аз — отекна друг глас в дъното на капелата.

Всички смаяно се обърнаха към човека, който се приближаваше по централната пътека.

— Господин... *Лангдън*?

Без да отговори, Робърт бавно отиде при олтара. Витория Ветра също влезе. После се появиха и двама гвардейци — бутаха количка с голям телевизор. Застанал с лице към кардиналите, Лангдън изчака да го включат. После даде знак на гвардейците да излязат. Те се подчиниха и затвориха вратата след себе си.

В капелата останаха само Лангдън, Витория и колегията на Кардиналите. Американецът включи миникамерата в телевизора и натисна един от бутоните.

Телевизорът оживя.

На екрана се появи папският кабинет. Записът бе лош, сякаш направен със скрита камера. Шамбеланът стоеше изправен пред камината. Макар че като че ли говореше на камерата, скоро стана ясно, че се обръща към някой друг — към човека, който записваше сцената. Лангдън им каза, че записът е направен от Максимилиан Кьолер, директора на ЦЕРН. Само преди час Кьолер тайно записал срещата с шамбелана, като използвал миникамера, незабележимо монтирана под страничната облегалка на инвалидната му количка.

Мортати и кардиналите озадачено гледаха записа. Въпреки че разговорът вече се водеше, Лангдън не си направи труда да го върне назад. Очевидно онова, което искаше да видят кардиналите, все още предстоеше...

* * *

— Леонардо Ветра е водил дневници? — питаше шамбеланът. — Предполагам, че това е добра новина за ЦЕРН. Ако е записал процесите за създаването на антиматерия...

— Не е — каза Кьолер. — За ваша радост, тези процеси изчезнаха със смъртта на Леонардо. В дневниците му обаче се разказва за нещо друго. За вас.

На лицето на шамбелана се изписа загрижено изражение.

— Не разбирам.

— Описва се една среща, която миналия месец е провел Леонардо. С вас.

Свещеникът се поколеба, после погледна към вратата.

— Роше не биваше да ви пуска, без да се посъветва с мен. Как влязохте тук?

— Роше знае истината. По-рано му се обадох и му казах какво сте извършили.

— Какво съм извършил аз ли? Каквото и да сте му казали, Роше е швейцарски гвардеец и е прекалено верен на Църквата, за да повярва

на един озлобен учен, а не на шамбелана.

— Всъщност той е прекалено верен, за да *не вярва*. Толкова е верен, че въпреки доказателствата за предателството на един от неговите гвардейци, той отказва да ги приеме. Цял ден търси друго обяснение.

— И вие сте му го дали...

— Истината. Колкото и да е поразителна.

— Ако ви беше повярвал, Роше щеше да ме арестува.

— Не. Нямаше да му позволя. Предложих му своето мълчание в замяна на тази среща.

Шамбеланът се засмя някак странно.

— Имате намерение да *изнудвате* Църквата с измислица, на която никой няма да повярва, така ли?

— Няма нужда да ви изнудвам. Просто искам да чуя истината от вашата уста. Леонардо Ветра ми беше приятел.

Шамбеланът не отговори, само вторачено гледаше Кьолер.

— Да опитаме така — изсумтя директорът. — Преди около месец Леонардо Ветра се е свързал с вас, за да поиска спешна аудиенция при папата — аудиенция, която вие сте му осигурили, защото папата бил почитател на неговата работа и защото Леонардо казал, че е неотложно.

Шамбеланът се обърна към огъня. Продължаваше да мълчи.

— Леонардо тайно дошъл във Ватикана. С това предал доверието на дъщеря си, факт, който много го смущавал, но смятал, че няма друг избор. Проучванията му породили в душата му дълбоки противоречия и имал нужда от духовно напътствие. По време на частната ви среща той съобщил на двама ви с папата, че е направил научно откритие с изключително значение за религията. *Доказал*, че разказът на Битие физически е възможен и че силни източници на енергия — които Ветра наричал „Бог“ — могат да повторят момента на Сътворението.

Мълчание.

— Папата се смаял — отново подхвана разказа си Кьолер. — Искал Леонардо да публикува откритието си. Негово светейшество смятал, че то може да затвори пропастта между науката и религията — една от мечтите на живота му. После Леонардо ви обяснил отрицателната страна на откритието — причината, поради която поискал напътствието на Църквата. Изглежда, че точно както

предвижда вашата Библия, неговият експеримент създавал всичко по двойки. Противоположности. Светлина и мрак. Освен че създаде материя, Ветра създаде и *антиматерия*. Да продължавам ли?

Шамбеланът млъкна. После се наведе и разрови въглените.

— След като Леонардо Ветра дошъл тук, вие сте отишли в ЦЕРН, за да видите работата му — каза Кьолер. — В дневниците пише, че лично сте посетили неговата лаборатория.

Карло Вентреска вдигна поглед.

Кьолер продължи:

— Папата не можел да пътува, без да привлече вниманието на пресата, затова прати *вас*. Леонардо тайно ви показал лабораторията си. Демонстрирал ви аниhilация на антиматерия — Големия взрив — силата на Сътворението. Показал ви също големия образец, който пазел като доказателство, че може да създава антиматерия в големи мащаби. Вие сте били удивен. Върнали сте се във Ватикана и сте докладвали на папата какво сте видели.

Шамбеланът въздъхна.

— И какво ви смущава? Че съм уважил конфиденциалността на Леонардо, като тази нощ съм се престорил пред света, че не съм чувал за антиматерията ли?

— Не! Смущава ме това, че Леонардо Ветра е *доказал* съществуването на Бог, а вие сте наредили да го убият!

Шамбеланът се обърна с абсолютно безизразно лице.

Единственият шум бе пращането на огъня.

Изведнъж камерата се разтърси и в кадъра се появи ръката на Кьолер. Той се наведе напред, като очевидно се бореше с нещо, закрепено под инвалидната му количка. Когато отново се облегна, се видя револвер. Тъгълът на камерата беше смразяващ... обективът гледаше по дължината на протегнатото оръжие... право към шамбелана.

— Изповядайте греховете си, отче — каза Кьолер. — Веднага.

Свещеникът се сепна.

— Никога няма да се измъкнете оттук жив.

— Смъртта ще ме избави от нещастията, което ми донесе вашата вяра. — Директорът хвана револвера с две ръце. — Давам ви избор. Изповядайте греховете си... или ще умрете на мига.

Шамбеланът погледна към вратата.

— Роше е навън — предизвика го Кьолер. — И той е готов да ви убие.

— Роше се е заклел да защитава...

— Роше ме пусна да вляза. *Въоръжен*. Той е отвратен от лъжите ви. Имате само една възможност. Да се изповядате пред мен. Трябва да го чуя от собствените ви устни.

Карло Вентреска се поколеба.

Кьолер вдигна ударника.

— Наистина ли се съмнявате, че ще ви убия?

— Каквото и да ви кажа, човек като вас никога няма да разбере — отвърна шамбеланът.

— Опитайте.

Свещеникът постоя неподвижно, величествен силует, очертан на гаснещата светлина на огъня. Когато заговори, думите му отекнаха с достойнство, по-подходящо за славен разказ за проява на алтруизъм, отколкото за изповед.

— Църквата от памтивека се е борила с враговете на Бог — убедено започна шамбеланът. — Понякога с думи. Друг път с меч. И винаги сме оцелявали... Но демоните на миналото бяха демони от огън и мерзост... те бяха врагове, с които можехме да се борим — врагове, които внушаваха страх. Но сатаната е хитър. С времето той замени дяволския си вид с ново лице... лицето на чистия разум. Прозрачно, но коварно и бездушно. — В гласа на шамбелана се появи внезапен гняв — почти маниакален преход. — Кажете ми, господин Кьолер! Как може Църквата даzakлейми онова, което разумът ни смята за логично?! Как можем даzakлеймим онова, което днес е самата основа на нашето общество?! Всеки път, щом Църквата надигне глас за предупреждение, вие ни отвръщате, наричате ни невежи. Параноици. Властолюбци! И злото ви расте. Скрито под булото на интелектуалността. То се разпространява като рак. Осветено от чудесата на собствената си техника. То се самообожествява! Докато вече преставаме да виждаме във вас каквото и да било друго освен чиста божественост. Науката ни спаси от болести, глад и болка! Ето науката — новият Бог с безброй чудеса, всемогъщ и милостив! Не гледайте оръжията и хаоса. Забравете самотата и безкрайната опасност. Тук е науката! — Шамбеланът пристъпи напред към дулото. — Но аз видях лицето на сатаната... видях опасността...

— За какво говорите?! Науката на Ветра направо *доказа* съществуването на вашия Бог! Той беше ваш съюзник!

— Съюзник ли? Науката и религията не са съюзници. Ние с вас не търсим един и същ Бог! Кой е вашият Бог? Някой протон, маса и заряд на елементарни частици? Как *вдъхновява* вашият Бог? Как прониква в сърцето на човек и му напомня, че е отговорен пред помоща сила? Напомня му, че е отговорен пред другите хора! Ветра беше заблуден. Проучванията му не бяха религиозни, а *светотатствени*! Човек не може да постави Божието Сътворение в епруетка и да я размаха пред лицето на света! Това не възвеличава Бог, а го *унижава*! — Шамбеланът дереше тялото си с нокти, гласът му бе като на безумец.

— И затова сте убили Леонардо Ветра!

— Заради Църквата! Заради цялото човечество! Каква лудост! Човек не е готов да държи силата на Сътворението в ръцете си. Бог в епруетка ли? Капчица течност, която може да изпари цял град? Той трябваше да бъде спрял! — Карло Вентреска внезапно замълча и отново погледна огъня. Като че ли обмисляше възможностите си.

Кьолер насочи револвера напред.

— Вие се изповядахте. Не можете да избягате.

Шамбеланът тъжно се засмя.

— Вие не разбирате. Изповядването на греховете само по себе си е бягството. — Той погледна към вратата. — Когато Бог е на твоя страна, имаш възможности, които човек като вас не е в състояние да проумее. — С тези думи шамбеланът хвана яката на расото си и рязко я раздра, оголвайки гърдите си.

Кьолер се сепна.

— Какво правите?!

Карло Вентреска не отговори, а отстъпи назад към камината и извади нещо от тлеещите въглини.

— Спрете! — все още насочил напред револвера, каза Кьолер. — Какво правите?!

Когато се обърна, шамбеланът държеше нажежено до червено клеймо. Илюминатският диамант. Очите му бяха безумни.

— Възнамерявах да го направя, докато съм сам. — В гласа му се долавяше нещо животинско. — Но сега... Виждам, че Бог иска вие да сте тук. *Вие* сте моето спасение.

И преди Кьолер да успее да реагира, шамбеланът стисна клепачи, изви гръб и притисна нажеженото клеймо към гърдите си. Плътта му засъска.

— *Майко Божия! Блажена Дево... Виж своя син!* — Той закрещя от болка.

Кьолер се появи в кадър... колебливо изправен на крака, бясно размахвайки револвера пред себе си.

Карло Вентреска закрещя още по-силно и се олюля. После хвърли клеймото в краката на Кьолер, строполи се на пода и започна да се гърчи в агония.

Случилото се после бе като в мъгла.

В кабинета влетяха швейцарските гвардейци. Проехтяха изстрели. Кьолер притисна с ръце гърдите си и целият окървавен, политна назад върху инвалидната си количка.

— Не! — извика Роше и се опита да попречи на гвардейците си да стрелят срещу директора.

Все още гърчещият се на пода шамбелан се претърколи и отчаяно посочи към Роше.

— *Илюминат!*

— Копеле — изрева Роше и се втурна към него. — Лицемерно набожно копее...

Шартран го прекъсна с три изстрела. Капитанът се свлече мъртъв на земята.

Гвардейците изтичаха при ранения шамбелан и се събраха около него. В този момент камерата улови лицето на зашеметения Робърт Лангдън, който приклекна до количката и се вторачи в клеймото. Сетне образът започна диво да се разтърсва. Кьолер бе дошъл в съзнание и изваждаше камерата от стойката ѝ под страничната облегалка на инвалидната си количка. Той се опита да я подаде на Лангдън.

— Д-дайте... — промълви сакатият учен — Дайте го... на пресата.

Екранът потъмня.

ГЛАВА 130

Шамбеланът усещаше, че мъглата от удивление и адреналин започва да се разпръсква. Докато швейцарският гвардеец го подкрепяше по Царското стълбище на път за Сикстинската капела, свещеникът чу пеене откъм площад „Св. Петър“ и разбра, че са били преместени планини.

„Grazie, Dio.“

Беше се молил за сила и Бог му я бе дал. В мигове на съмнения Бог му беше говорил. „Твоята мисия е свята — бе му казал Той. — Аз ще ти дам сила.“ Дори с Божията сила беше изпитвал страх, бе се съмнявал в правотата на пътя си.

„Ако не ти, КОЙ?“ — беше го попитал Бог.

„Ако не сега, КОГА?“

„Ако не така, КАК?“

Иисус, бе му напомнил Бог, беше спасил всички тях... бе ги спасил от собственото им безразличие. С две дела им беше отворил очите. Ужас и Надежда. Разпването и възкръсването. Бе променил света.

Ала това се беше случило преди хилядолетия. Времето бе разяло чудото. Хората бяха забравили. Бяха се обърнали към фалшиви идоли — технобожества и чудеса на ума. „Ами чудесата на сърцето?!“

Шамбеланът често се беше молил на Бог да му покаже как да накара хората отново да повярват. Но Бог бе мълчал. Едва в мига на най-дълбок мрак беше дошъл при него. „О, каква ужасна нощ!“

Шамбеланът си спомняше как бе лежал на пода в разкъсана пижама, раздирайки собствената си плът, опитвайки се да пречисти душата си от мъката, донесена му от отвратителната истина, която току-що беше научил. „Невъзможно!“ — крещеше той. И все пак знаеше, че е вярно. Измамата го измъчваше като адски огньове. Епископът, който го бе взел при себе си, човекът, който му беше бил като баща, духовникът, който бе станал папа... беше измамник. Обикновен грешник. Бе излъгал света за толкова предателско деяние,

че дори Бог едва ли щеше да му прости. „Обета си! — изкрещя Карло на папата. — Ти си нарушил своя обет пред Бог! Тъкмо *ти!*“

Папата се опита да му обясни, ала шамбеланът не го изслуша, а изтича навън. Олюляваше се сляпо по коридорите, повръщаше, раздираше кожата си, докато — окървавен и сам — не се озова проснат на студената пръст пред гроба на свети Петър. „Майко Божия, какво да правя?“ И в този момент на мъка и предателство, докато лежеше опустошен в Некропола и се молеше на Бог да го вземе от този безбожен свят, Господ най-после дойде.

Гласът в главата му отекна като гръм.

— *Заклел ли си се да служиш на своя Бог?*

— Да! — извика шамбеланът.

— *Ще умреш ли за своя Бог?*

— Да! Вземи ме още сега!

— *Ще умреш ли за своята Църква?*

— Да! Моля те, избави ме!

— *Но ще умреш ли за... човечеството?*

В последвалата тишина шамбеланът усети, че пропада в бездната. Премяташе се все по-надолу, все по-бързо. И все пак знаеше отговора. Винаги го бе знаел.

— Да! — извика в лудостта Карло. — Ще умра за хората! Също като твоя син, ще умра за тях!

След часове шамбеланът все още лежеше разтреперан на земята. Видя лицето на майка си. „Бог има планове за теб“ — казваше му тя. Шамбеланът се хвърли още по-дълбоко в безумието. И тогава Бог пак му проговори.

Този път с мълчание. Но Карло го разбра. „Върни им вярата.“

„Ако не аз... кой?“

„Ако не сега... кога?“

* * *

Докато гвардейците отключваха вратата на Сикстинската капела, Карло Вентреска усещаше силата във вените си... точно като едно време в детството си. Бог го бе избрал. Отдавна.

„Волята Му ще се изпълни.“

Шамбеланът се чувстваше прероден. Швейцарските гвардейци бяха превързали гърдите му, бяха му дали чиста бяла ленена роба. Бяха му направили и инжекция морфин заради изгарянето. Искаше му се да не му бяха давали обезболяващи. „Иисус е търпял мъките си три дни на кръста!“ Опиатът вече пригъпяваше сетивата му... замайващо подводно течение.

Влезе в капелата и не се изненада, че кардиналите го гледат в почуда. „Изпълнени са с благоговение към Бог — напомни си той. — Не към мен, а към това как Бог действа *чрез* мен.“ Когато закрачи по централната пътека, забеляза объркване на всички лица. Но с всяко следващо лице, покрай което минаваше, долавяше още *нещо* в очите им. Какво? Опита се да си представи как ще го приемат. Радостно? Почтително? Опита се да надникне в очите им и не откри нито една от двете емоции.

И тогава погледна олтара и видя Робърт Лангдън.

ГЛАВА 131

Карло Вентреска стоеше на пътеката в Сикстинската капела. Всички кардинали бяха застанали наоколо и го наблюдаваха. Робърт Лангдън бе на олтара до голям телевизор, показващ сцена, която шамбеланът познаваше. Витория Ветра мрачно стоеше до американеца.

Свещеникът за миг затвори очи. Надяваше се, че халюцинира от морфина и че когато ги отвори, гледката ще се промени. Ала не би.

Те знаеха.

Странно, не изпита страх. „Покажи ми пътя, Отче. Дай ми думите, с които да ги накарам да видят Твоето видение.“

Но не чу отговор.

„Отче, Ние стигнахме прекалено далеч, за да се провалим.“

Тишина.

„Те не разбират какво Сме направили.“

Шамбеланът не знаеше чий глас чува в ума си, ала посланието бе ясно.

„И истината ще те направи свободен...“

* * *

С високо вдигната глава Карло Вентреска продължи към олтара на Сикстинската капела. Докато вървеше, дори светлината на свещите не можеше да смекчи очите, които се вливаха в него. „Обясни поведението си — говореха лицата. — Кажни ни, че страховете ни са напразни!“

„Истината — помисли си шамбеланът. — Само истината. Сред тези стени имаше прекалено много тайни... и една толкова мрачна, че го бе докарала до лудост. — Но от лудостта дойде светлината.“

— Ако можехте да дадете душата си, за да спасите милиони, щяхте ли да го сторите? — попита Карло Вентреска, докато крачеше

по пътеката.

Лицата в черквата просто го зяпаха. Никой не помръдваше. Никой не говореше. От площада долитаха звуците на радостна песен.

Шамбеланът се приближаваше към тях.

— Кое е по-голям грях? Да убиеш врага си или да стоиш със скръстени ръце, докато задушават истинската ти любов? — „Хората пеят на площад «Свети Петър»!“ Той спря за миг и вдигна очи към тавана. Микеланджеловият Бог гледаше от сумрачния свод... и изглеждаше доволен.

— Вече не можех да стоя безучастен — каза шамбеланът. Но докато се приближаваше, не съзираше разбиране в очите им. Нима не виждаха сияйната простота на неговите дела? Нима не виждаха тяхната абсолютна необходимост?

Тя беше толкова чиста.

Илюминатите. Науката и сатаната в едно.

Възкреси стария страх. Сетне го смажи.

Ужас и Надежда. Накарай ги отново да повярват.

Тази нощ илюминатите пак бяха развихрили могъществото си... и с величествени последици. Безразличието се бе изпарило. Страхът се беше стрелнал над света като мълния, обединявайки хората. И после Божието величие бе унищожило мрака.

„Не можех да стоя със скръстени ръце!“

Това бе Божие вдъхновение — появило се като светлина в най-мъчителната нощ на шамбелана. „О, този безбожен свят! Някой трябва да го спаси. Ти. Ако не ти, кой? Ти беше спасен нарочно. Покажи им старите дяволи. Напомни им за техния страх. Безразличието е смърт. Без мрак няма светлина. Без зло няма добро. Накарай ги да изберат. Мрак или светлина. Къде е страхът? Къде са героите? Ако не сега, кога?“

Шамбеланът вървеше по централната пътека право към тълпата от изправени кардинали. Когато морето от червени пояси и шапчици се разтвори пред него и го пусна да мине, той се почувства като Мойсей. Робърт Лангдън изключи телевизора, хвана Витория за ръка и напусна олтара. Оцеляването на американеца, знаеше Карло Вентреска, можеше да е само по Божия воля. Бог го беше спасил. Шамбеланът се зачуди защо.

Гласът, който наруши тишината, бе на единствената жена в Сикстинската капела.

— Ти ли уби баща ми? — Тя пристъпи напред.

Когато се обърна към Витория Ветра, шамбеланът не разбра съвсем ясно изражението ѝ — мъка, да, но *гняв*? Тя определено трябваше да разбира. Бащиният ѝ гений бе гибелен. Някой трябваше да го спре. За благо на човечеството.

— Той вършеше Божие дело — каза Витория.

— Божието дело не се върши в лаборатория. Върши се в сърцето.

— Сърцето на баща ми беше чисто! И неговите проучвания доказаха...

— Неговите проучвания отново доказаха, че умът на човека се развива по-бързо от душата му! — Гласът на шамбелана прозвуча по-остро, отколкото очакваше. Той си наложи да се успокои. — Щом духовен човек като баща ви е могъл да създаде оръжие като онова, което видяхме тази нощ, представете си какво ще направи с неговата технология обикновен човек.

— Човек като *вас* ли?

Шамбеланът дълбоко си пое дъх. Нима тази жена не виждаше? Човешкият морал не се развиваше толкова бързо, колкото човешката наука. Човечеството не бе достатъчно високо развито духовно за силата, която притежаваше. „Ние никога не сме създавали оръжие, което не сме използвали!“ И все пак той знаеше, че антиматерията не е нищо — просто поредното оръжие във вече огромния арсенал. Човек вече можеще да унищожава. *И кръвта на майка му бе валила*. Геният на Леонардо Ветра беше опасен поради друга причина.

— Църквата векове наред безучастно е стояла, докато науката е късала от нея парче по парче — каза шамбеланът. — Развенчавайки чудеса. Научавайки ума да властва над сърцето. Заклеймявайки религията като опиум за народа. Те отхвърлят Бог като халюцинация — измамна опора за хората, които са прекалено слаби, за да приемат, че животът е безсмислен. Не можех да стоя със скръстени ръце, докато науката се заемаше да овладее могъществото на самия Бог! Доказателство, казвате вие? Да, доказателство за невежеството на науката! Какво лошо има в това да признаем, че съществува нещо непонятно за нас? В деня, в който науката материализира Бог в лаборатория, хората ще престанат да имат нужда от вяра!

— Искате да кажете, че в този ден ще престанат да имат нужда от *Църквата* — предизвика го Витория и пристъпи към него. — Съмнението е последното ви средство за упражняване на контрол. Именно *съмнението* води хората при вас. Потребността ни да знаем, че животът има смисъл. Човешката неувереност и нуждата някоя просветена душа да ни увери, че всичко е част от велик план. Но *Църквата* не е единствената просветена душа на планетата! Всички търсим Бог по различни начини. От какво се боите? Че Бог ще се покаже някъде другаде, освен зад тези стени ли? Че хората ще го открият в собствения си живот и ще зарежат вашите остарели ритуали? Религиите се развиват! Разумът намира отговори, сърцето търси нови истини. Баща ми участваше във *вашето* търсене! По успореден път! Не го ли разбирате? Бог не е някакъв всемогъщ властник, който гледа отгоре и заплашва да ни хвърли в огнена яма, ако не му се подчиняваме. Бог е енергията, която тече по синапсите на нервната ни система и в камерите на сърцата ни! Бог е във всичко!

— *Освен* в науката — отвърна шамбеланът. От очите му струеше единствено състрадание. — Науката по дефиниция е бездушна. Откъсната от сърцето. Интелектуалните чудеса като антиматерията се появяват на този свят без морални инструкции. Това само по себе си е опасно! Но когато науката представя безбожните си цели като просветен път? И обещава отговори на въпроси, чиято красота е тъкмо в това, че нямат отговори? — Той поклати глава. — Не.

Последва мълчание. Докато отвърщаше на непреклонния поглед на Витория, Карло Вентреска внезапно се почувства уморен. Не трябваше да се случи така. „Това ли е последното Божие изпитание?“

Пръв наруши масовата хипноза Мортати.

— Фаворитите — ужасено прошепна той. — Баджа и другите. Моля ви, кажете ми, че не сте...

Изненадан от мъката в гласа му, шамбеланът се обърна към него. Поне *Мортати* можеше да го разбере. Пресата ежедневно разгласяваше чудесата на науката. Откога го търпеше религията? От векове? Тя имаше нужда от чудо! Нещо, което да събуди спящия свят. Да го върне на праведния път. Да възвърне вярата. Фаворитите и без това не бяха водачи, те бяха либерали, готови да прегърнат новия свят и да изоставят всичко старо! Нямахте друг начин. Нов водач. Млад. Силен. Енергичен. Чудотворен. Фаворитите биха служили на *Църквата*

много по-добре в смъртта, отколкото можеха да го сторят в живота. Ужас и Надежда. „Пожертвай четири души, за да спасиш милиони.“ Светът завинаги щеше да ги запомни като мъченици. Църквата щеше да прослави имената им. „Колко хиляди са умрели за Божията слава? Тези са само четирима.“

— Фаворитите — повтори Мортати.

— Аз споделих тяхната болка — защити се шамбеланът и посочи гърдите си. — И също щях да умра за Бог, но работата ми едва сега започва. На площад „Свети Петър“ пеят!

Карло Вентреска видя ужаса в очите на Мортати и отново се смути. Дали бе от морфина? Мортати го гледаше така, като че ли самият шамбелан ги бе убил с голи ръце. „Дори това щях да извърша за Бог“ — помисли си свещеникът. И все пак не го беше сторил. Убийствата бяха извършени от хашишина — езичник, измамен да повярва, че изпълнява задачи, възложени му от илюминатите. „Аз съм Янус — бе му казал шамбеланът. — Ще ти докажа могъществото си.“ И беше изпълнил обещанието си. Омразата на хашишина го бе превърнала в Божия пионка.

— Чуйте пеенето — усмихна се шамбеланът. Сърцето му ликуваше. — Нищо не обединява душите така, както присъствието на злото. Изгаряте една черква и обществото се надига и я построява наново, пеейки химни. Вижте как се събраха тази нощ. Страхът ги върна у дома. Създавайте модерни дяволи за модерния човек. Безразличието е мъртво. Показвайте им лицето на злото — сатанисти, дебнещи сред нас — ръководещи нашите правителства, банки, училища, заплашващи да унищожат самия Божи дом със своята заблудена наука. Покварата прониква дълбоко. Човек трябва да е бдителен. Търсете божественото. *Станете* божественото!

Тишината вдъхна на шамбелана надежда, че сега вече са разбрали. Илюминатите не се бяха възродили. Илюминатите отдавна бяха мъртви. Само митовите им бяха живи. Шамбеланът ги бе възкресил, за да напомни. Хората, които знаеха историята на илюминатите, бяха преживели тяхното зло. Останалите го бяха научили и се бяха удивили колко са били слепи. Древните дяволи бяха възкръснали, за да събудят безразличния свят.

— Ами... клеймата? — Гласът на Мортати кипеше от гняв.

Шамбеланът не отговори. Мортати нямаше как да знае, но повече от един век преди това Ватиканът бе конфискувал клеймата. Бяха заключени, забравени и покрити с прах в папския трезор — личния реликварий на папата дълбоко в покоите му. В папския трезор се пазеха предметите, които Църквата смяташе за прекалено опасни за други очи.

„Защо са скрили нещо, което вдъхва страх? Страхът води хората при Бог!“

Ключът за сейфа се бе предавал от папа на папа. Карло Вентреска го беше откраднал и бе влязъл вътре. Митът за онова, което се съхраняваше там, беше магнетичен — оригиналите на четиринадесетте непубликувани книги на Библията, известни като Апокрифи, третото пророчество на Фатима — пърите две се бяха оказали верни, а третото бе толкова ужасяващо, че Църквата така и не го беше разкрила. Освен това шамбеланът бе намерил илюминатската колекция — всички тайни, които Църквата беше открила след прогонването на групата от Рим... техния презрян Път на просвещението... хитроумната измама на главния ватикански художник Бернини... най-великите европейски учени се бяха подигравали на религията, като тайно се бяха събирали в замъка Сант Анджело. Колекцията включваше петоъгълно ковчеже с железни клейма, сред които митичният илюминатски диамант. Някогашните ръководители на Църквата бяха решили, че е най-добре този момент от историята на Ватикана да се забрави. Шамбеланът обаче не смяташе така.

— Но *антиматерията*... — каза Витория. — Рискувахте да унищожите Ватикана!

— Няма риск, когато Бог е на твоя страна — отвърна Карло Вентреска. — Тази кауза беше Негова.

— Вие сте луд! — избухна тя.

— Бяха спасени милиони.

— Загинаха хора!

— Бяха спасени души.

— Кажете го на баща ми и на Макс Кьолер.

— Арогантността на ЦЕРН трябваше да бъде разкрита. Капчица течност, която може да изпари цял град? И вие наричате луд *мен*? — Свещеникът бе обзет от гняв. Наистина ли го смятаха за толкова

елементарен? — Бог подлага вярващите на огромни изпитания! Бог е помолил Авраам да жертва сина си! Бог е заповядал на Иисус да се подложи на разпването! И затова поставяме кръстния символ пред очите си — кървав, мъчителен, страдащ — за да ни напомня за силата на злото! За да държи сърцата ни бдителни! Белезите по Иисусовото тяло постоянно ни напомнят за силите на мрака! Моите белези ни напомнят за това! Злото е живо, но Божието могъщество ще го победи!

Ехото на виковете му в Сикстинската капела постепенно заглъхна и се възцари пълна тишина. Времето като че ли спря. Микеланджеловият Страшен съд злокобно се издигаше зад него... Иисус хвърляше грешниците в ада. От очите на Мортати бликнаха сълзи.

— Какво си направил, Карло? — промълви той и затвори очи. По бузата му се търкулна сълза. — А Негово светейшество?

Разнесе се колективно ахване, сякаш до този момент всички бяха забравили за това. Папата. Отровен.

— Отвратителен лъжец — отвърна шамбеланът.

Мортати изглеждаше смазан.

— Какво искаш да кажеш? Той беше честен! Той... те обичаше.

— И аз го обичах. — „О, как го обичах! Но измамата... Нарушените обети пред Бог!“

Шамбеланът знаеше, че не го разбират сега, но *щяха* да го проумяят. Когато им кажеше, *щяха* да видят всичко! Негово светейшество бе най-нечестивият лъжец в историята на Църквата. Карло Вентреска още си спомняше онази ужасна нощ. Беше се върнал от посещението си в ЦЕРН с новината за Битието на Ветра и ужасната мощ на антиматерията. Шамбеланът бе сигурен, че папата ще види опасностите, но светият отец виждаше в откритието само надежда. Дори беше предложил Ватиканът да *финансира* проекта като жест на добра воля към духовно основаните научни проучвания.

„Лудост! Църквата да инвестира в проучвания, които заплашват да я направят излишна? Откритие, от което се пръкват оръжия за масово унищожение? Бомбата, която уби майка ми...“

— Но... вие не можете! — възкликна тогава шамбеланът.

— Аз съм длъжник на науката — отвърна папата. — Нещо, което съм крил цял живот. Когато бях младеж, получих от науката един подарък. Подарък, който никога не забравих.

— Не разбирам. Какво може да предложи науката на Божия човек?

— Сложно е — каза папата. — Ще ми трябва време, за да ти обясня. Но първо трябва да знаеш нещо за мен. През всички тези години го държах в тайна. Мисля, че е време да ти го разкрия.

И папата му бе казал поразителната истина.

ГЛАВА 132

Шамбеланът лежеше свит на кълбо пред гроба на свети Петър. В Некропола бе студено, ала това помогна за съсирването на кръвта от раните, които сам си беше нанесъл. Тук Негово светейшество нямаше да го намери. Никой нямаше да го намери...

— Сложно е — отекваше в ума му гласът на папата. — Ще ми трябва време, за да ти обясня...

Но шамбеланът знаеше, че никога няма да разбере.

„Лъжец! Аз вярвах в теб! БОГ вярваше в теб!“

С едно-единствено изречение папата срути целия свят на Карло Вентреска. Всичко, в което беше вярвал за своя наставник, се сгромолясваше пред очите му. Истината се заби в сърцето му с такава сила, че той изскочи от папския кабинет и повърна в коридора.

— Чакай! — извика след него папата и се втурна по петите му. — Моля те, позволи ми да ти обясня.

Но шамбеланът избяга. Как можеше Негово светейшество да очаква, че ще търпи повече? О, каква жалка поквара! Ами ако научеше някой друг? Какъв позор за Църквата! Нищо ли не означаваха светите обети за папата?

Безумието скоро го връхлетя и запищя в ушите му — а после той дойде на себе си пред гроба на свети Петър. И тогава му се яви Бог.

ТВОЯТ БОГ ОТМЪСТИТЕЛЕН!

Двамата заедно съставиха плана. Заедно щяха да спасят Църквата. Заедно щяха да възвърнат вярата на този безбожен свят. Злото бе навсякъде. И все пак светът беше станал недосегаем! Двамата щяха да разкрият мрака пред света... и Бог щеше да победи! Ужас и Надежда. Тогава светът щеше да повярва.

Първото Божие изпитание не бе толкова ужасно, колкото предполагаше шамбеланът. Да се промъкне в спалнята на папата... да напълни спринцовката му... да запуши устата на измамника, докато тялото му се мятеше в предсмъртни мъки. На лунната светлина

шамбеланът беше видял в обезумелите му очи, че папата иска да му каже нещо.

Ала бе късно.

Папата беше казал достатъчно.

ГЛАВА 133

— Папата имаше дете.

Шамбеланът произнесе думите решително. Три думи с поразително съдържание. Всички присъстващи в Сикстинската капела сякаш едновременно се олюляха. Обвинителните погледи на кардиналите се преобразиха в ужасени изражения, като че ли всички в черквата се молеха свещеникът да греши.

„Папата имаше дете.“

Лангдън също се смая. Ръката на Витория потръпна в неговата. Мислите на Робърт, вече вцепенени от множеството въпроси без отговори, се мъчеха да открият притегателен център.

Думите на шамбелана сякаш увиснаха във въздуха над тях. Дори в безумните му очи Лангдън виждаше искрено убеждение. Робърт искаше да се освободи, да си каже, че се е изгубил в някакъв страшен кошмар, да се събуди в логичен свят.

— Това е лъжа! — извика един от кардиналите.

— Не вярвам! — възрази друг. — Негово светейшество беше най-благочестивият човек на света!

После се обади Мортати. Измъченият му глас едва се чуваше.

— Приятели, шамбеланът казва истината. — Всички кардинали в капелата рязко обърнаха към него, като че ли Мортати бе извикал нещо мръсно. — Папата наистина имаше дете.

Кардиналите пребледняха от ужас.

Шамбеланът се смая.

— Вие сте *знаели*? Откъде?

Мортати въздъхна.

— Когато Негово светейшество беше избран... аз бях адвокатът на дявола.

Разнесе се всеобщо ахване.

Лангдън разбра. Това означаваше, че думите на Карло Вентреска най-вероятно са истина. Прочутият „адвокат на дявола“ се занимаваше със скандалните сведения във Ватикана. Скелетите в килера на папата

бяха опасни и преди изборите се провеждаше тайно разследване. „Адвокатът на дявола“ бе кардинал, който трябваше да потърси основания кандидатите да не бъдат избрани. Той предварително се назначава от папата в подготовка за собствената му смърт. Адвокатът на дявола никога не биваше да разкрива своята самоличност. *Никога*.

— Аз бях адвокатът на дявола — повтори Мортати. — Ето как научих.

Кардиналите зяпнаха. Очевидно тази нощ всички правила излитаха през прозореца.

Сърцето на шамбелана се изпълни с ярост.

— И не сте... казали на никого?!

— Отидох при Негово светейшество — отвърна Мортати. — И той ми се изповяда. Разказа ми цялата история и само ме помоли да оставя сърцето си да насочи решението ми дали да разкрия тайната му.

— И сърцето ви подсказа да *скриете* информацията, така ли?

— Той беше абсолютен фаворит. Хората го обичаха. Скандалът дълбоко щеше да навреди на Църквата.

— Но той е имал *дете*! Нарушил е светия обет за безбрачие! — Шамбеланът вече крещеше. Чувахе майчиния си глас. „Обещанието пред Господ е най-важното обещание. Никога не нарушавай обещание, дадено пред Господ.“ — Папата е нарушил обета си!

Мортати изглеждаше смазан от мъка.

— Карло, неговата любима... е била *непорочна*. Той не е нарушил обета си. Не ти ли го обясни?

— Какво да ми обясни? — Шамбеланът си спомни как бе избягал от кабинета, докато папата го беше викал. „Нека ти обясня!“

Бавно и тъжно Мортати започна да разказва историята. Преди много години, като млад свещеник, папата се влюбил в млада монахиня. И двамата били положили обет за безбрачие и нито за миг дори не помислили да го нарушат. Ала се обичали все по-силно и макар че успели да устоят на съблазните на плътта, копнеели за нещо, което изобщо не очаквали — да участват в най-голямото Божие чудо на сътворението. Дете. *Тяхно* дете. Особено при нея копнежът станал непреодолим. Ала Бог стоял на първо място. След година, когато желанието станало почти непоносимо, тя дошла при него силно развълнувана. Току-що прочела статия за ново чудо на науката —

процес, при който двама души, без да имат сексуални връзки, могат да имат дете. Усещала, че това е знак Божи. Свещеникът видял щастието в очите ѝ и се съгласил. След година тя родила дете с помощта на чудото на изкуственото осеменяване...

— Това не може... да е вярно — изпаднал в паника, запелтечи шамбеланът. Надяваше се, че морфинът въздейства върху сетивата му. Със сигурност му се причуваше.

В очите на Мортати блесяха сълзи.

— Карло, ето защо Негово светейшество винаги е обичал науката. Той смяташе, че е неин длъжник. Науката му беше позволила да преживее радостта на бащинството, без да наруши обета за безбрачие. Негово светейшество ми каза, че съжалява само за едно — че положението му в Църквата не му позволило да е с жената, която обичал и която отгледала неговото дете.

Карло Вентреска усещаше, че лудостта отново се завръща. Искаше му се да разреже плътта си. „Откъде можех да зная?“

— Папата не е съгрешил, Карло. Той беше непорочен.

— Но... — Шамбеланът прерови измъчения си ум за някакъв аргумент. — Помислете за опасността... от делата му. — Гласът му беше слаб. — Ами ако се бе появила оная негова курва? Или, Боже опази, *детето* му? Представете си позора, който щеше да изтърпи Църквата.

Гласът на Мортати трепереше.

— Детето *вече* се е появило.

Всички се вцепениха.

— Карло... — промълви Мортати. — Детето на Негово светейшество... си *ти*.

В този момент шамбеланът усети, че огънят на вярата в сърцето му угасва. Той стоеше разтреперан на олтара под Страшния съд на Микеланджело. Знаеше, че току-що е зърнал самия ад. Свещеникът отвори уста да проговори, ала устните му само беззвучно помръдваха.

— Нима не разбираш? — задавено попита старият кардинал. — *Затова* Негово светейшество е дошъл при теб в болницата в Палермо. *Затова* те е взел и те е отгледал. Монахинята, в която се влюбил, се казвала Мария... *твоята* майка. Тя напуснала манастира, за да те отгледа, но не нарушила строгия си обет пред Господ. Когато чул, че е загинала при експлозия и че ти, неговият син, чудодейно си оцелял...

папата се заклел пред Бог, че никога няма да те остави сам. И двамата ти родители са били непорочни, Карло. Изпълнили са обетите си пред Господ. И все пак намерили начин да те създадат. Ти си тяхното чудотворно дете.

Шамбеланът запуши уши, за да не слуша повече. А после неговият свят внезапно се изплъзна изпод краката му. Той се свлече на колене и нададе мъчителен вой.

* * *

Секунди. Минути. Часове.

Времето сякаш изгуби всякакво значение между четирите стени на капалата. Витория усещаше, че бавно се освобождава от вцепенението, което беше обзело всички. Тя пусна ръката на Лангдън и мина между групата кардинали. Вратата на черквата ѝ се струваше на километри и все едно се движеше под вода.

Докато си проправяше път между черните одежди, движението ѝ откъсна и други от трансa им. Едни кардинали започнаха да се молят. Други заплакаха. Трети я проследиха с поглед. Почти бе стигнала края на тълпата, когато някой я хвана за ръката. Жестът беше деликатен, но решителен. Тя се обърна и видя съсухрен кардинал.

Очите ѝ се замъглиха от страх.

— Не — прошепна мъжът. — Не бива.

Витория го зяпна смаяно.

До нея се приближи друг кардинал.

— Трябва да мислим преди да действаме.

И трети.

— Мъката, която може да предизвика това...

Заобиколиха я отвсякъде. Тя ги гледаше удивено.

— Но тези събития днес, тази нощ... светът трябва да научи истината.

— Сърцето ми е съгласно, но това е път, от който няма връщане
— отвърна съсухреният кардинал, като все още я държеше за ръката.
— Трябва да мислим за разбитите надежди. За цинизма. Ще могат ли хората изобщо да си вярват?

Изведнъж пътя ѝ преградиха още кардинали. Пред нея се образува стена от черни роби.

— Чуйте хората на площада — каза някой. — Какво ще направи това със сърцата им? Трябва да проявим благоразумие.

— Имаме време, за да помислим и да се помолим — рече трети. — Трябва да действаме предвидливо. Отраженията...

— Той уби баща ми! — заяви Витория. — Убил е и своя баща!

— Сигурен съм, че ще плати за греховете си — тъжно отвърна кардиналът, който я държеше за ръката.

И Витория беше сигурна, защото възнамеряваше да се *погрижи* за това. Опита се отново да продължи към вратата, но кардиналите се скупчиха още по-плътно. На лицата им се изписваше страх.

— Какво ще правите? — възкликна тя. — Ще ме *убиете* ли?

Старците пребледняха и Витория мигновено съжали за думите си. Виждаше, че тези хора са добри души. Тази нощ се бяха нагледали на насилие. Не искаха да я заплашват. Просто бяха в капан. Бяха уплашени. Опитваха се да се окопитят.

— Искам... да постъпим както трябва — каза съсухреният кардинал.

— Тогава я пуснете — изкънтя зад тях дълбок глас. Думите бяха спокойни, ала категорични. Робърт Лангдън се приближи до нея и тя усети, че стиска ръката ѝ. — С госпожица Ветра си тръгваме. Незабавно.

Кардиналите нерешително, колебливо започнаха да се отдръпват от пътя им.

— Чакайте! — Беше Мортати. Той се приближаваше към тях по централната пътека, оставил сломения шамбелан сам на олтара. Изглеждаше още по-стар и изтощен. Движенията му изразяваха срам. Той спря и постави едната си ръка на рамото на Лангдън, а другата — на Витория. Тя усети искреност в докосването му. Очите му бяха просълзени.

— *Разбира се*, че сте свободни да си вървите — каза Мортати. — Разбира се. — Той замълча, мъката му бе почти осезаема. — Моля ви само за едно... — Старецът дълго се визира в пода, после вдигна поглед към Витория и Лангдън. — Нека *аз* да го сторя. Още сега ще изляза на площада и ще намеря начин. Ще им обясня. Не знам как... но ще

намеря начин. Изповедта на Църквата трябва да идва отвътре. Сами трябва да разкрием провалите си.

Той тъжно се обърна към олтара.

— Карло, ти доведе Църквата до катастрофа. — Кардиналът млъкна. На олтара нямаше никого.

По страничната пътека се разнесе шумолене и вратата се затвори.

Шамбеланът беше изчезнал.

ГЛАВА 134

Бялата роба на Карло Вентреска се развяваше, докато се отдалечаваше по коридора от Сикстинската капела. Швейцарските гвардейци се озадачиха, когато излезе сам от капалата и им каза, че има нужда от усамотение. Ала се подчиниха и го пуснаха да мине.

Докато завиваше зад ъгъла и се скриваше от погледа им, шамбеланът изпитваше вихър от емоции, каквито не бе предполагал, че е възможно да преживее човек. Беше отровил човека, когото бе наричал „свети отец“, човека, който се беше обръщал към него със „синко“. Карло винаги бе вярвал, че думите „отец“ и „син“ са религиозна традиция, ала сега знаеше дяволската истина — те бяха били *буквални*.

Също като през онази съдбовна нощ преди две седмици шамбеланът усещаше, че диво се носи към мрака.

Онази сутрин, когато ватиканският персонал затропа на вратата на шамбелана и го събуди от неспокоен сън, навън валеше. Папата, казаха те, нито отварял покоеите си, нито отговарял на телефона. Духовниците бяха уплашени. Единствено шамбеланът можеше без предизвестие да влиза при светия отец.

Карло Вентреска влезе сам и също като предишната вечер, завари папата сгърчен и мъртъв в леглото си. Лицето на Негово светейшество изглеждаше като лика на сатаната. Езикът му беше черен като смъртта. В леглото на папата спеше самият дявол.

Шамбеланът не страдаше от угризения. Бог му бе проговорил.

Никой нямаше да забележи коварството... засега. Това щеше да стане по-късно.

Той съобщи ужасната новина — Негово светейшество беше починал от удар. После започна да се приготвя за конклава.

* * *

Гласът на майка му шепнеше в ухото му. „Никога не нарушавай обещание, дадено пред Господ.“

— Чувам те, майко — отвърна Карло. — Този свят е безбожен. Хората трябва да бъдат върнати на праведния път. Ужас и Надежда. Няма друг начин.

— Да — каза тя. — Ако не ти... кой? Кой ще изведе Църквата от мрака?

Определено не фаворитите. Те бяха стари... ходеща смърт... либерали, които щяха да следват папата, да подкрепят науката в негова памет, да търсят съвременни последователи, като се отказват от древните традиции. Отчаяно изостанали от времето старци, смехотворно претендиращи, че са в крак с модерния свят. Щяха да се провалят, естествено. Силата на Църквата се състоеше в нейната традиция, а не в преходността ѝ. Целият свят беше преходен. Църквата не трябваше да се променя, само трябваше да напомня значението си на света! Злото е живо! Бог ще го победи!

Църквата се нуждаеше от водач. Старците не можеха да вдъхновят никого! Иисус вдъхновяваше хората! Млад, енергичен, силен... ЧУДОТВОРЕН.

— Изпийте си чая — каза шамбеланът на фаворитите преди да ги остави в личната библиотека на папата. — Водачът ви скоро ще дойде.

Те му благодариха, развълнувани, че ще имат възможност да влязат в прочутия Passetto. Крайно необичайно! Преди да излезе, шамбеланът отключи вратата на тунела. Точно в уречения час тя се отвори и чуждестранен наглед свещеник с факел покани възбудените фаворити.

Четиримата кардинали така и не излязоха оттам.

Те ще са Ужасът. Аз ще съм Надеждата.

Не... Аз съм ужасът.

* * *

Карло Вентреска залиташе в мрака на базиликата „Св. Петър“. В безумието и угризенията, в образите на баща си, в мъката и откровението, дори в мъглата на морфина... някак си бе открил

кристална яснота. Усещане за предопределеност. „Знам за какво съм създаден“ — благоговейно си помисли той.

Тази нощ още отначало нищо не ставаше точно според плановете му. Бяха се появили неочаквани пречки, но шамбеланът ги преодоляваше с дръзки ходове. И все пак изобщо не беше подозирал, че всичко ще свърши така. Сега обаче съзираше предопределеното величие на този край.

Не можеше да свърши по друг начин.

О, какъв ужас изпита в Сикстинската капела, чудейки се дали Бог го е забравил! *О, какви дела му бе предопределил Той!* Обзет от съмнения, шамбеланът бе паднал на колене, напрягайки уши да чуе Божия глас, ала беше чул единствено тишина. Бе се молил за знак. За напътствие. Такава ли беше Божията воля? Църквата да бъде унищожена от скандал и мерзост? Не! Бог му бе заповядал да стори всичко това. *Нали?*

И тогава го беше видял. Докато седеше на олтара. Знак. Божествена поличба — нещо обикновено, видяно в необикновена светлина. Разпятieto. Скромно, дървено. Иисус на кръста. В този момент всичко му бе станало ясно... шамбеланът не беше сам. Никога нямаше да е сам.

Такава бе Неговата воля... Неговият замисъл.

Бог винаги беше искал големи саможертви от хората, които най-много обичаше. Защо шамбеланът го бе проумял толкова бавно? Може би защото прекалено много се беше страхувал? Или от прекалена скромност? Нямаше значение. Бог бе намерил начин. Сега разбираше защо се е спасил Робърт Лангдън. За да разкрие истината. За да се стигне до *този* край.

Това беше единственият път към спасението на Църквата!

Шамбеланът все едно летеше, докато се спускаше в нишата с палиумите. Морфинът все повече го замайваше, но той знаеше, че Господ го води.

В далечината чу смутената глъчка на кардиналите, които се изсипваха от капелата и даваха нареждания на швейцарската гвардия.

Нямаше да го открият навреме.

Усещаше, че нещо го привлича... все по-бързо... надолу по стълбището в подземната крипта, където ярко светеха деветдесет и деветте газени лампи. Бог го връщаше на Светата земя. Карло

Вентреска се приближи до решетката на отвора, който водеше към Некропола. Там щеше да свърши тази нощ. В свещения подземен мрак. Той вдигна един светилник и се приготви за спускането.

Ала докато прекосяваше нишата, внезапно спря. Нещо не му се струваше наред. Как щеше да послужи на Бог това? Самотен и безшумен край? Иисус бе страдал пред очите на целия свят. Божията воля определено не можеше да е такава! Шамбеланът се заслуша за Божия глас, но чу само далечния шум на морфина.

Карло. — Беше майка му. — Бог има планове за теб.

Объркан, той продължи напред.

После изведнъж се появи Бог.

Шамбеланът отново се закова на мястото си. Светлината на деветдесет и деветте лампи бе хвърлила сянката му върху мраморната стена. Гигантска и страшна. Мъглява фигура, обгърната в златисто сияние. Заобиколен от мъждукащите пламъчета, свещеникът приличаше на ангел, възнасящ се на небето. Той постоя за миг, вперил очи в собствения си образ. После се обърна и погледна към Стълбището.

Божиято послание беше ясно.

* * *

В хаотичните коридори пред Сикстинската капела бяха изтекли три минути и все още никой не можеше да намери шамбелана. Като че ли го бе погълнала нощта, Мортати тъкмо се канеше да обяви пълно претърсване на Ватикана, когато откъм площад „Св. Петър“ се разнесе ликуващ рев. Спонтанните възгласи на тълпите бяха гръмовни. Кардиналите сепнато се спогледаха.

Мортати затвори очи.

— Бог да ни е на помощ.

Колегията на кардиналите за втори път тази нощ се изсипа на площада. Лангдън и Витория бяха повлечени от тяхното множество. Телевизионните прожектори и камери бяха насочени към базиликата. И там, току-що излязъл на свещения папски балкон, разположен точно в центъра на високата фасада, с вдигнати към небесата ръце стоеше

Карло Вентреска. Дори от разстояние приличаше на възплъщение на чистотата Жива статуя. Облечена в бяло. Окъпана в светлина.

Енергията на площада сякаш растеше като вълна и изведнъж бариерите на швейцарската гвардия поддадоха. Масите еуфорично се устремиха към базиликата. Хората плачеха, пееха, проблясваха фотографски светкавици. Стълпотворение. Когато народът наобиколи черквата, хаосът стана неовладяем и накрая като че ли нищо не бе в състояние да го спре.

Ала го спря.

Застанал високо над тълпите, шамбеланът направи съвсем малък жест. Сключи ръце пред себе си. И сведе глава за безмълвна молитва. Постепенно хората последваха примера му.

Площадът замлъкна... като омагьосан.

* * *

Във водовъртежа на вече блуждаещия му ум молитвите на шамбелана бяха хаос от надежди и скърби... „прости ми, Отче... майко... милостива... ти си Църквата... за да разбереш саможертвата на своя син. Иисусе Христе... спаси ни от адските огньове... вземи всички души в рая и особено онези, които най-много се нуждаят от Твоята милост...“

Шамбеланът не отвори очи, за да види тълпите на площада, телевизионните камери, целия свят, вперил поглед в него. Усещаше го в душата си. Въпреки мъката му единението на този момент беше опияняващо. Сякаш във всички посоки по земното кълбо се бяха стрелнали краищата на свързваща мрежа. Пред телевизорите, у дома, в автомобили, светът се молеше като един. Подобно на синапен на исполинско сърце, всички действащи в един и същи миг, хората търсеха Бог на десетки езици, в стотици страни. Думите, които шептяха, бяха току-що родени и в същото време им бяха познати като собствените им гласове... древни истини... заложени в душата.

Това сякаш продължи цяла вечност.

Тишината отново се замени с ликуващо пеене.

Той разбра, че мигът е настъпил.

„Света Троице, давам Ти най-скъпото, Тяло, Кръв, Душа... в отплата за безчинствата, светотатствата и безразличието...”

Шамбеланът вече изпитваше физическа болка. Тя се разпространяваше по кожата му като чума, искаше му се да дере плътта си като преди седмици, когато Бог за пръв път беше дошъл при него. „Не забравяй какви мъки е изтърпял Иисус.“ Усещаше дима в гърлото си. Дори морфинът не можеше да притъпи болката.

„Делото ми тук е свършено.“

Ужасът беше негов. Надеждата бе тяхна.

В нишата с палиумите шамбеланът се беше подчинил на Божията воля и бе помазал тялото си. Косата си. Лицето си. Ленената си роба. Плътта си. Целият беше мокър от свещената газ от лампите. Тя ухаеше сладко като майка му, ала гореше. Неговото възнесение щеше да е милостиво. Чудотворно и бързо. И нямаше да остави след себе си скандал... а нова сила и чудо.

Той пхна ръка в джоба си и стисна малката златна запалка, която бе взел от нишата.

После промълви един стих от Съдии. „Когато пламъкът почна да се издига от жертвеника към небето, Ангел Господен се издигна в жертвения пламък.“

Карло се приготви.

На площад „Св. Петър“ пееха...

* * *

Светът никога нямаше да забрави тази гледка. Високо на балкона, като душа, откъсваща се от своята телесна обвивка, от тялото на шамбелана изригнаха огнени пламъци. Те се стрелнаха нагоре и за миг го обгърнаха. Шамбеланът не извика. Той вдигна ръце над главата си и погледна към небесата. Кладата ревеше около него и го превърна в стълб от светлина. Пламъците сякаш бушуваха цяла вечност. Светлината ставаше все по-ярка. После постепенно помръкна. Шамбелана го нямаше. Не можеше да се каже дали е паднал зад парапета, или се е изпарил във въздуха. От него беше останал само облак дим, който се издигаше над Ватикана.

ГЛАВА 135

Утрото в Рим закъсня.

Рано сутринта над тълпите на площад „Св. Петър“ се изсипа проливен дъжд. Представителите на пресата упорито останаха, сгушени под чадърите и в колите си, коментирайки събитията от предишната нощ. Църквите по целия свят преливаха от народ. Беше време на размисъл и дискусии... във всички религии. Въпросите изобилстваха, ала отговорите водеха само до още по-дълбоки въпроси. Ватиканът мълчеше и все още не бе направил никакво изявление.

* * *

Дълбоко във ватиканските подземия кардинал Мортати беше коленичил сам пред отворения саркофаг. Пресегна се и затвори почернялата уста на стареца. Сега Негово светейшество изглеждаше спокоен във вечния си сън.

До Мортати имаше златна урна, пълна с пепел. Сам я бе събрал и я бе донесъл тук.

— Възможност за прошка — каза кардиналът на светия отец и постави урната до саркофага. — Няма по-силна любов от тази на Отеца към Неговия син. — Мортати скри урната под одеждите на папата. Знаеше, че това свещено подземие е запазено изключително за папски реликви, но някак си му се струваше, че така е редно.

— Синьоре — повика го някой зад него. Беше лейтенант Шартран. Придружаваха го трима швейцарски гвардейци. — Конклавът ви очаква.

Мортати кимна.

— След малко. — Той за последен път погледна в саркофага пред себе си и се изправи. После се обърна към гвардейците. — Време е Негово светейшество да получи покаяние, който заслужава.

Те се приближиха и с огромно усилие плъзнаха капака обратно върху саркофага.

* * *

Мортати вървеше през двора „Борджия“ на път за Сикстинската капела. Влажен вятър развяваше расото му. От Апостолическия дворец се появи друг кардинал и закрачи до него.

— Може ли да имам честта да ви придружа до конклава, синьоре?

— Честта е моя.

— Синьоре — със загрижено изражение каза кардиналът. — Колегията ви дължи извинение за снощи. Бяхме заслепени от...

— Моля ви — прекъсна го Мортати. — Разумът ни понякога вижда онова, което искат сърцата.

Кардиналът дълго мълча. Накрая попита:

— Съобщиха ли ви? Вече не сте наш главен електор.

Мортати се усмихна.

— Да. Благодаря на Господ за дребните утешения.

— Колегията настоя да подлежите на избор.

— Очевидно великодушието на Църквата не е мъртво.

— Вие сте мъдър човек. Ще ни ръководите добре.

— Аз съм старец. Ще ви ръководя за кратко.

Двамата се засмяха.

Когато наближиха края на двора „Борджия“, кардиналът се поколеба и се обърна към Мортати с озадачено лице, сякаш съмнителното благоговение от предишната нощ пак се бе промъкнало в душата му.

— Знаете ли, че не открихме никакви останки на балкона? — прошепна кардиналът.

Мортати се усмихна.

— Може дъждът да ги е отнесъл.

Мъжът погледна мрачното небе.

— Да, възможно е...

ГЛАВА 136

Късното утринно небе все още беше покрито с облаци, когато от комина на Сикстинската капела се издигнаха първите бледи валма бял дим. Те се понесоха нагоре към небесната твърд и бавно се разпръснаха.

Репортерът Гънтър Глик ги наблюдаваше от площад „Св. Петър“. Последната глава...

Чинита Макри се приближи, нарами камерата си и каза:

— Време е.

Глик печално кимна, обърна се към нея, приглади косата си и дълбоко си пое дъх. „Последният ми репортаж“ — помисли си репортерът. Наоколо се бе събрала малка тълпа.

— На живо след шейсет секунди — обяви Макри.

Глик се озърна през рамо към покрива на Сикстинската капела.

— Хващаш ли дима?

Операторката търпеливо кимна.

— Знам какво да снимам, Гънтър.

Той се чувстваше като вцепенен. Естествено, че знаеше. Нейното представяне зад камерата предишната нощ сигурно ѝ беше спечелило „Пулицър“. *Неговото* представяне, от друга страна... не му се мислеше за това. Бе сигурен, че Би Би Си ще го уволни — несъмнено щяха да имат юридически проблеми с множество влиятелни организации и личности... сред които ЦЕРН и Джордж Буш.

— Добре изглеждаш — покровителствено рече Макри и загрижено го погледна иззад камерата. — Чудя се дали не мога да ти дам... — Тя се поколеба.

— Съвет ли?

Операторката въздъхна.

— Само исках да кажа, че няма нужда да си отиваш с гръм и трясък.

— Знам — отвърна той. — Искаш обикновен репортаж.

— Най-обикновения в историята. Имам ти доверие.

Глик се усмихна. „Обикновен репортаж ли? Да не се е побъркала?“ История като тази от предишната нощ заслужаваше много повече. Последната бомба. Непредвидено разкриване на шокираща истина.

За щастие, Глик имаше тъкмо каквото му трябва...

* * *

— В ефир си след... пет... четири... три...

Докато гледаше през обектива, Чинита Макри забеляза в очите на Глик лукав блясък. „Луда съм, че му позволявам да го направи“ — помисли си тя.

Но времето за колебание бе минало. Бяха в ефир.

— На живо от Ватикана — обяви Глик. — Тук е Гънтър Глик. — Той тържествено гледаше към камерата, докато от Сикстинската капела зад него се издигаше бял дим. — Госпожи и господа, вече е официално. Прогресивният седемдесет и девет годишен кардинал Саверио Мортати току-що беше избран за папа. Макар и малко вероятен кандидат, Мортати беше избран с безпрецедентно *единодушно* гласуване от колегията на кардиналите.

Докато го наблюдаваше, Макри започна да диша по-леко. Днес Глик изглеждаше изненадващо професионален. Дори строг. За пръв път в живота си приличаше на журналист и говореше като журналист.

— Както вече съобщихме, Ватиканът още не е направил *никакво* изявление за чудотворните събития от снощи — напрегнато прибави той.

„Чудесно. — Чинита се отпусна още повече. — Дотук добре.“

Изражението на Глик стана мрачно.

— И макар че миналата нощ беше нощ на чудеса, това бе и нощ на трагедия. При вчерашния конфликт загинаха четирима кардинали, наред с командир Оливети и капитан Роше от швейцарската гвардия, и двамата при изпълнение на служебния си дълг. Сред другите жертви са Леонардо Ветра, известният физик от ЦЕРН и автор на технологията за създаване на антиматерия, както и Максимилиан Кьолер, директорът на ЦЕРН, който очевидно е дошъл във Ватикана, за да помогне. Няма официално съобщение за смъртта на господин Кьолер,

но се предполага, че е починал от усложнения, свързани със старо заболяване.

Макри кимна. Репортерът се справяше идеално. Точно както се бяха уговорили.

— След снощната експлозия в небето над Ватикана технологията за създаване на антиматерия стана гореща тема сред учените. Тази сутрин секретарката на господин Кьолер в Женева, Силви Баделок, прочете изявление, според което, макар и ентусиазиран за потенциала на антиматерията, директорският борд на ЦЕРН замразява всякакви проучвания и издаване на лицензи, докато не се осигури нужната безопасност.

„Отлично — помисли си Чинита. — А сега финалът.“

— От екраните ни отсъства лицето на Робърт Лангдън, харвардския професор, който вчера пристигна във Ватикана, за да помогне за разрешаването на кризата с илюминатите. Макар отначало да се смяташе, че е загинал при взрива, имаме съобщения, че Лангдън е бил забелязан на площад „Свети Петър“ след експлозията. Все още само се гадае как е стигнал дотам, но от болницата „Тиберина“ твърдят, че малко след полунощ господин Лангдън паднал от небето в река Тибър и след като се погрижили за него, напуснал клиниката. — Глик повдигна вежди. — И ако това е вярно... наистина сме преживели нощ на чудесата.

„Идеален финал! — Макри се усмихна широко. — Безупречен репортаж! Сега завършвай!“

Ала Глик не завърши. Вместо това помълча и пристъпи към камерата. На устните му бе плъзнала загадъчна усмивка.

— Но преди да завършим...

„Не!“

— ... бих искал да поканя пред камерата един гост.

Ръцете на Чинита замръзнаха. „Гост ли? Какво прави той, по дяволите? Какъв гост?! Завършвай!“ Но знаеше, че е късно. Глик вече го беше казал.

— Човекът, когото ще ви представя — продължи репортерът, — е американец... известен учен.

Макри се поколеба и затаи дъх. Глик се обърна към малката тълпа, която се бе събрала около тях, и даде знак на госта си да се приближи. Операторката започна да се моли. „Моля Те, кажи ми, че

някак си е открил Робърт Лангдън... а не някой побъркан на тема илюминати.“

Но когато гостът на Глик излезе напред, сърцето на Макри се сви. Това изобщо не беше Робърт Лангдън. А плешив мъж по дънки и тениска. Носеше бастун и дебели очила. Обзе я ужас. „Побъркан!“

— Позволете да ви представя известния специалист по въпросите на Ватикана от университета „Де Пол“ в Чикаго доктор Джоузеф Ванек.

Макри се колебаеше. Този човек не бе маниак — тя дори беше чувала за него.

— Доктор Ванек — каза Глик. — Вие разполагате с поразителни сведения за снощния конклав. Бихте ли ги споделили с нас?

— С удоволствие — отвърна Ванек. — След такава нощ на изненади трудно можем да си представим, че са останали още... и все пак... — Той замълча.

Глик се усмихна.

— И все пак в цялата тази история има нещо странно.

Ванек кимна.

— Да. Колкото и озадачаващо да звучи, според мен колегията на кардиналите неволно е избрала *двама* папи.

Макри за малко да изпусне камерата. Глик лукаво се усмихна.

— Двама папи, казвате?

Ученият отново кимна.

— Да. Първо трябва да подчертая, че цял живот изучавам законите за избор на папа. Правилата за провеждане на конклав са изключително сложни и много от тях днес са забравени или не се спазват, тъй като са остарели. Дори главният електор сигурно не знае онова, което ще ви разкрия. Въпреки това... според забравените древни закони, изложени в Romano Pontifici Eligendo^[1] номер шейсет и три... гласуването не е единственият начин, о който може да се избере папа. Има и друг, по-божествен. Нарича се „акламация чрез адорация“. — Професорът apravi драматична пауза. — И снощи се случи точно това.

Глик унесено наблюдаваше госта си.

— Продължавайте, моля.

— Както си спомняте, когато шамбеланът Карло Вентреска стоеше на покрива на базиликата, всички кардинали долу

едновременно започнаха да скандират името му.

— Да, спомням си.

— Като имаме предвид това, позволете ми да цитирам дословно древните закони за избора. — Американецът извади някакви листове от джоба си, прокашля се и започна да чете. — „Изборът чрез адорация става, когато... всички кардинали, сякаш вдъхновени от Светия Дух, свободно и спонтанно, единодушно и гласно, извикат името на избраника.“

Глик се усмихна.

— Значи искате да кажете, че когато снощи заедно са скандирали името на Карло Вентреска, кардиналите всъщност са го *избрали* за папа?

— Точно така. Нещо повече, законът посочва, че изборът чрез адорация има по-голяма сила от изискванията за избираемост на кардинала и позволява да бъде избран *какъвто и да е* духовник — обикновен свещеник, епископ или кардинал. Така че, както виждате, чрез тази процедура шамбеланът имаше право да бъде избран за папа. — Доктор Ванек погледна право към камерата. — Фактите са следните... снощи Карло Вентреска беше избран за папа. Той управлява малко под седемнайсет минути. И ако чудотворно не се беше възнесъл в огнен стълб, сега щеше да е погребан във ватиканските подземия при другите папи.

— Благодаря ви, доктор Ванек. — Глик с дяволито намигване се обърна към Макри. — Изключително интересно...

---

[1] Закон за избор на римски папа (лат.). — Б. пр. ↑

ГЛАВА 137

Високо на стъпалата на римския Колизей Витория се засмя и му извика:

— Побързай, Робърт! Знаех си, че трябва да се омъжа за някой по-млад! — Усмивката ѝ беше вълшебна.

Той се мъчеше да не изостава, ала краката му се бяха вкаменили.

— Почакай. Моля те...

Главата му се пръскаше.

Робърт Лангдън се събуди.

Мрак.

Дълго лежа неподвижно в чуждата мекота на леглото, без да си спомни къде се намира. Възглавниците бяха пухени и огромни. Ухаеше на сушени ароматни листа. Двукрила стъклена врата в отсрещния край на стаята водеше към разкошен балкон, където подухваше приятен вентрец под сегиз-тогиз скриващата се зад облаците луна. Опита се да се сети как се е озовал тук... и къде е всъщност.

В паметта му се понесоха сюрреални образи...

Клада от мистичен огън... ангел, материализирал се от тълпата... нейната мека ръка стиска неговата и го повежда в нощта... води изтощеното му, измъчено тяло по улиците... води го тук... в този апартамент... полузаспал го натиква под горещия душ... довежда го до това легло... и бди над него, докато той заспива.

В сумрака видя второ легло. Завивките бяха разхвърляни, ала леглото бе празно. От съседното помещение се чуваше плискане на вода.

Докато гледаше леглото на Витория, той видя избродирания на възглавницата герб. ХОТЕЛ „БЕРНИНИ“. Усмихна се. Витория беше направила добър избор. Европейски разкош, изглед към Тритона на Бернини... в цял Рим нямаше по-подходящ хотел.

Чу чукане и разбра какво го е събудило. Някой хлопаше на вратата. Все по-силно.

Смутен, той стана. „Никой не знае, че сме тук“ — помисли си американецът и изпита смътно безпокойство. Навлече мекия халат с емблемата на хотела и излезе във вестибюла на апартамента. Застана за миг пред тежката дъбова врата, после я отвори.

И се озова пред як мъж в пищна лилаво-жълта униформа.

— Аз съм лейтенант Шартран — каза мъжът. — От ватиканската швейцарска гвардия.

Лангдън много добре знаеше кой е.

— Как... как ни открихте?

— Снощи ви видях да напускате площада. Проследих ви. Добре, че още сте тук.

Робърт изпита внезапна тревога. Зачуди се дали кардиналите не са пратили Шартран да ги върне във Ватикана. В крайна сметка само те двамата освен колегията на кардиналите знаеха истината. И затова бяха опасни.

— Негово светейшество ме помоли да ви дам това — продължи лейтенантът и му подаде плик, запечатан с ватиканския печат. Лангдън го отвори и прочете написаното на ръка писмо.

Господин Лангдън и госпожице Ветра,

Въпреки че изпитвам силно желание да ви помоля за дискретност относно събитията от последното денонощие, не мога да искам от вас повече, отколкото вече дадохте. Затова скромно се оттеглям с надеждата, че ще оставите сърцата си да ви водят. Днес светът изглежда по-хубав... може би въпросите имат по-голяма сила от отговорите.

Вратата ми винаги е отворена за вас,

Саверио Мортати

Лангдън прочете писмото два пъти. Колегията на кардиналите очевидно си беше избрала благороден и великодушен водач.

Преди да успее да каже нещо, Шартран извади малко пакетче.

— Знак на благодарност от Негово светейшество.

Лангдън взе пакетчето. Беше тежко, увито в кафява хартия.

— С папски указ този предмет ви се отпуска в безсрочен заем от свещения папски трезор — поясни лейтенантът. — Негово

светейшество ви моли само в завещанието си да се погрижите да бъде върнат във Ватикана.

Лангдън отвори пакета и онемя. Беше клеймото. Илюминатският диамант.

Шартран се усмихна.

— Бог с вас. — После се обърна и понечи да си тръгне.

— ... Благодаря — едва успя да промълви Лангдън, хванал с треперещи ръце безценния подарък.

В коридора гвардеецът се поколеба.

— Може ли да ви попитам нещо, господин Лангдън?

— Разбира се.

— С колегите ми сме любопитни. Онези последни няколко минути... какво всъщност се случи в хеликоптера?

Лангдън отново изпита тревога. Знаеше, че този момент приближава — мигът на истината. Докато предишната вечер бяха напускали площад „Св. Петър“, двамата с Витория бяха обсъдили този въпрос. И бяха взели решение. Още преди писмото на папата.

Бащата на Витория бе мечтал неговото откритие да донесе духовно пробуждане. Той определено не беше предвиждал събитията от предишната нощ, ала оставаше неопровержимият факт... в този момент хората по целия свят разсъждаваха за Бог така, както никога в миналото. Робърт и Витория нямаха представа колко време ще продължи магията, но знаеха, че никога няма да я развалят със скандали и съмнения. „Неведоми са пътищата Господни“ — каза си Лангдън и кисело се зачуди дали случайно... съвсем случайно... събитията от предишния ден в края на краищата не са били по Божия воля.

— Господин Лангдън? — каза Шартран. — Питам за хеликоптера.

Професорът тъжно се усмихна.

— Да, знам... — Усети, че думите потичат не от ума, а от сърцето му. — Може да е заради шока от падането... но паметта ми... изглежда... всичко ми е като в мъгла.

Шартран повеси нос.

— *Нищо* ли не си спомняте?

Лангдън въздъхна.

— Боя се, че това завинаги ще остане загадка.

* * *

Робърт Лангдън се върна в спалнята и очакващата го гледка го накара да се закове на място. Облегнала гръб на парапета, Витория стоеше на балкона и се взираше в него. Приличаше на небесно видение... сияен силует, очертан на фона на луната. В бялата си хавлия можеше да е римска богиня — стегнатият колан подчертаваше формите на стройното ѝ тяло. Зад нея над Тритона на Бернини висеше светла мъгла, напомняща ореол.

Лангдън усети диво привличане... по-силно, отколкото към всяка друга жена в живота си. Внимателно остави илюминатския диамант и писмото на папата на нощното шкафче — по-късно щеше да има време да ѝ обясни всичко — и излезе на балкона при нея.

— Ти си буден — прошепна тя. — *Най-после.*

Лангдън се усмихна.

— Дълъг ден.

Младата жена прокара пръсти през буйната си коса и предницата на халата ѝ леко се разтвори.

— А сега... предполагам, че си искаш наградата.

Забележката го свари неподготвен.

— Хмм... Моля?

— Ние сме възрастни хора, Робърт. Можеш да си го признаеш. Изпитваш желание. Виждам го в очите ти. Силен плътски глад. — Тя се усмихна. — И аз го изпитвам. И скоро ще задоволим това желание.

— Наистина ли? — Лангдън се окуражи и пристъпи към нея.

— *Напълно.* — Витория протегна менюто за румсървис. — Поръчах всичко, каквото имат.

* * *

Пиршеството беше разкошно. Вечеряха заедно на лунна светлина, седнали на балкона. Пиха вино и разговаряха до късно през нощта.

Лангдън не трябваше да е специалист по история на символите, за да разчете знаците, които му пращаше Витория. По време на десерта

от крем от къпини и малини и горещо римско кафе тя притисна босите си крака към него под масата и впери зноен поглед в очите му. Явно искаше да остави вилицата си и да я отнесе в обятията си в спалнята.

Ала Лангдън не направи нищо. Остана съвършен джентълмен. „Тази игра може да се играе от двама“ — реши той и скри усмивката си.

Когато изядоха всичко, той седна на ръба на леглото си, започна да върти илюминатския диамант в ръце и да коментира невероятната му симетрия. Витория го зяпаше и смущението ѝ прерастваше в очевидно раздразнение.

— Тази амбиграма ти е страшно интересна, нали? — попита тя.

Лангдън кимна.

— Направо е хипнотична.

— Би ли казал, че е най-интересното нещо в стаята?

Той се почеса по темето и се престори, че мисли.

— Е, има само *едно* нещо, което ме интересува повече.

Тя усмихнато пристъпи към него.

— А именно?

— Как си опровергала оная теория на Айнщайн с помощта на риба тон.

Витория вдигна ръце.

— *Dio mio!* Стига с тази риба тон! Не си играй с мен, предупреждавам те.

Той широко се усмихна.

— Може за следващия си експеримент да проучиш камбалите и да докажеш, че Земята е плоска.

Витория кипеше, но на устните ѝ се появи усмивка.

— За твоя информация, професоре, следващият ми експеримент ще влезе в историята на науката. Възнамерявам да докажа, че неутриното има маса.

И преди Лангдън да успее да каже нещо, се хвърли върху него и го прикова върху леглото.

— Надявам се, че вярваш в отвъдния живот, Робърт Лангдън. — Тя го възседна и се засмя. В очите ѝ пламтяха дяволити огънчета.

— Всъщност винаги ми е било трудно да си представя нещо отвъд този свят.

— Наистина ли? Никога ли не си изпитвал религиозно преживяване? Съвършен миг на пълен унес?

Той поклати глава.

— Не, и сериозно се съмнявам, че съм от хората, които изобщо могат да изпитат религиозно преживяване.

Витория смъкна халата си.

— Никога не си бил в леглото с йога, нали?

Източник: <http://izvorite.com>

Издание:

ШЕСТОТО КЛЕЙМО. АНГЕЛИ И ДЕМОНИ. 2003. Изд. Бард, София. Биб. Кралета на трилъра, №142. Роман. Превод: [от англ.] Крум БЪЧВАРОВ [Angels and Demons / Dan BROWN]. Формат: 20 см. Страници: 528.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.